

ข่าวประเสริฐเรียบเรียงโดยมัทธิว

เล่ม 3 (บทที่ 11-15)

โดย

โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

ต่อเนื่องอรรถาธิบายแบบทีละข้อของเราเกี่ยวกับ*ข่าวประเสริฐเรียบเรียงโดยมัทธีว* บัดนี้เราขอเสนอ เล่ม 3 ซึ่งครอบคลุมบทที่ 11 ถึง 15 ในบทที่ 11 เราเห็นก้อนเมฆแห่งการปฏิเสธและความเกลียดชังที่เริ่มก่อตัวขึ้นอยู่รอบพระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้ของชนชาติอิสราเอล การอัศจรรย์บางประการของพระองค์ถูกบันทึกไว้ในบทที่ 12 แต่หลักๆแล้วมันเกี่ยวข้องกับคำเตือนสติหลายประการขณะที่พระองค์ทรงกระทำพันธกิจการสั่งสอนของพระองค์ต่อไป การสั่งสอนนี้ดำเนินต่อไปจนจบบทที่ 13 ซึ่งนำเสนอข้อถกเถียงอันยิ่งใหญ่เด็ดประการของอาณาจักรแห่งสวรรค์ในรูปแบบคำอุปมา ในบทที่ 14 มีบันทึกเกี่ยวกับการถูกจองจำและการเสียชีวิตของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้เบิกทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ที่ถูกรวมไว้ในบทนั้นด้วยก็คือ การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่สองประการขององค์พระผู้เป็นเจ้า – การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนและการดำเนินของพระองค์ไปบนน้ำที่พายุกระหน่ำแห่งแคว้นกาลิลี บทที่ 15 บันทึกการตำหนิพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีอย่างรุนแรงโดยพระเยซู ซึ่งหลังจากนั้นพระองค์ทรงกระทำงานรับใช้ปวงชนของพระองค์ต่อไป โดยกระทำการอัศจรรย์หลายประการ ในห้าบทนี้เราถูกเตือนความจำอีกครั้งว่าพระผู้ช่วยให้รอดที่เราปรนนิบัตินั้นทรงอิทธิฤทธิ์, เปี่ยมด้วยความกรุณา, และพอเพียงสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง

เพราะการศึกษานี้มีความยาวมากๆ เราจึงถือว่าการสมควรที่จะปิดเล่มนี้ ณ จุดนี้ โดยศึกษาต่อบทที่ 16 ในเล่มถัดไป คำอธิษฐานที่จริงใจของเราก็คือ ผ่านทางความจริงต่างๆที่ถูกนำเสนอในที่นี้ ดวงใจทั้งหลายจะถูกทำหาย, ได้รับการเสริมกำลัง, และได้รับการอวยพร

--- ผู้แต่ง

บทที่ 11

- 11:1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา
- 11:2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป
- 11:3 ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น”
- 11:4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น
- 11:5 คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา
- 11:6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข”
- 11:7 ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ
- 11:8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งหม้อเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งหม้อเนื้อนิ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์
- 11:9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แม่ที่เดียวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก
- 11:10 คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’
- 11:11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่ามีผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก
- 11:12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่จึงเอาได้
- 11:13 เพราะคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้
- 11:14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น
- 11:15 ใครมีหูจงฟังเถิด
- 11:16 เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน
- 11:17 กล่าวว่ ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ’
- 11:18 ด้วยว่ายอห์นมากก็ไม่ได้อิ่มหรือดื่ม และเขาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’
- 11:19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น”
- 11:20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่

11:21 “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซอิดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว

11:22 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า

11:23 และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้

11:24 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

11:25 ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้

11:26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

11:27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดาจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

11:28 บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข

11:29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน

11:30 ด้วยว่าแอกของเราก็เบ่ง่าย และภาระของเราก็เบา”

พระเยซูทรงหันพระพักตร์ของพระองค์มุ่งสู่กางเขน

ในบทที่ 11 เราเห็นหมู่เมฆแห่งการปฏิเสธและความเกลียดชังก่อตัวอยู่รอบพระเมสสิยาห์ที่ทรงถูกสัญญาไว้ของชนชาติอิสราเอลอย่างชัดเจน แท้จริงแล้วพระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์และพวกเขา “หาได้ต้อนรับพระองค์ไม่” (ยอห์น 1:11) พวกเขาได้รอคอยกษัตริย์องค์หนึ่งผู้จะนำการช่วยให้พ้นมาสู่ชนชาติอิสราเอล และบุรุษผู้นี้เป็นเหมือน “รากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง” ในใจของพวกเขาๆคิดอย่างแน่นอนว่าพระองค์ไม่มีทางเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้ พระองค์ไม่มี “รูปร่างหรือความสวยงาม” และ “ไม่มีความงาม” แบบที่พวกเขาปรารถนาในกษัตริย์ของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงรังเกียจพระองค์และปฏิเสธพระองค์เสีย พวกเขา รอคอยผู้ปกครองที่สง่าผ่าเผยและเปี่ยมด้วยอำนาจ แต่ชายผู้นี้เป็น “คนที่รับความเศร้าโศกและค้ำคั้นกับความระทม” ชนชาติอิสราเอล ประชากรของพระองค์เองตามฝ่ายเนื้อหนัง “ได้ซ่อนใบหน้า (ของพวกเขา) ไปเสียจากพระองค์”

พระเมษโปดกของพระเจ้าทรงกำลังมุ่งหน้าไปสู่กลโกธาอย่างแน่นอน พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก “มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” (มธ. 20:28) พระองค์ได้เสด็จมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชากรของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงต้องสิ้นพระชนม์ “นอกคายนั่น” (ฮบ. 13:11-13) พระองค์จะทรงแบกความระทมทุกข์ของเขานานหลายปี และหอบความเศร้าโศกของพวกเขามาถึงแม้ว่าพวกเขาเกลียดชังพระองค์และกล่าวร้ายเกี่ยวกับพระองค์ทุกรูป

แบบก็ตาม พวกเขาคิดว่าพระองค์เป็นคนลวงโลก, พวกเขาคิดว่าพระองค์กำลังทนทุกข์เพราะบาปต่างๆของพระองค์เอง; แต่พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ไม่มีบาปเลย “ผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง” (ฮบ. 7:26) ขณะกำลังสู้ทนเอา “การตีเตียนนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด” (ฮบ. 12:3) พระองค์ก็กำลังทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จ พระองค์กำลังถูกทำให้ได้รับบาดแผลเพราะการละเมิดต่างๆของพวกเขาและถูกทำให้ฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของพวกเขาจริงๆ เพราะว่าในพระองค์ ไม่มีความชั่วช้าเลย การตีสอนเพื่อให้เกิดสันติภาพแก่พวกเขาได้ถูกวางลงบนพระเยซู และด้วยรอยเขียนของพระองค์พวกเขาจึงได้รับการรักษาให้หาย ประชาชาตินั้นทั้งหมด ยกเว้นส่วนที่เหลืออยู่จำนวนน้อยมากๆ ได้หลงเงินไปอย่างน่าเศร้า – พวกเขาทุกคนได้หันไปตามทางของตัวเอง พระบิดาได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์, พระเมษโปดกของพระเจ้า, เข้ามาในโลกนี้แล้ว; และถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงถูก “พระเจ้าโดยตี” และองค์พระผู้เป็นเจ้า “ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน” – ไม่ใช่แค่พวกยิวเท่านั้นแต่คนต่างชาติด้วย (กรณศึกษาอิสยาห์ บทที่ 53 อย่างละเอียด)

ใครบางคนอาจถามว่าพวกยิวไม่ได้คิดถูกแล้วหรือหรือในการรอคอยกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่า ราคือองค์หนึ่งที่จะมาช่วยพวกเขาให้พ้นจากเหล่าศัตรูของพวกเขา พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสแก่พวกเขา ศาสดาพยากรณ์หรือหรือว่าพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมานั้นจะประทับอย่างเป็นที่เทิดทูนบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก? มันไม่ได้มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหรือหรือว่าพระเจ้าจะทรงยกชู “กิงอันชอบธรรม” ให้แก่ดาวิดและว่ากษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและจำเริญขึ้น และกระทำความยุติธรรมและการพิพากษาบนแผ่นดินโลกนี้? มันไม่ได้มีพยากรณ์ไว้หรือหรือว่าในสมัยของกษัตริย์ผู้เปี่ยมสง่าราคือองค์นี้ ยูดาห์จะได้รับความรอดและอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย (ยรม. 23:5, 6) มันไม่ได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วซ้ำอีกหรือหรือว่าชนชาติอิสราเอลจะถูกรวบรวมมายังแผ่นดินของพวกเขาและจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิรันดร์ โดยถูกช่วยให้พ้นจากการปกครองของพวกคนต่างชาติ? (ศคย. บทที่ 14; พบญ. 30:1-6; อสย. บทที่ 11 และ 12; เอเสเคียล บทที่ 36 และ 37)

ถูกต้องแล้วครับ ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นได้บอกล่วงหน้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงส่งกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราคือองค์หนึ่งมา; พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องนี้ทั้งหมดแล้วและมากยิ่งขึ้นอีก แต่สิ่งที่พวกยิวมองไม่เห็นในตอนนั้นก็คือว่าข้อพระคำต่างๆที่พยากรณ์เกี่ยวกับอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าสนั้นก็ประกาศด้วยว่าพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นผู้ทนทุกข์ที่รับโทษแทน, ว่าพระองค์จะทรงแบกบาปเหล่านั้นของประชากรของพระองค์ ผู้แต่งเพลงสดุดีได้พยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนว่าพระเมสสิยาห์จะทรงถูกตรึงกางเขน เช่นเดียวกับศาสดาพยากรณ์เศคาริยาห์ได้กล่าวไว้ ดาเนียลประกาศว่าพระองค์จะทรงถูก “ตัดออก” เสีย – ไม่ใช่เพื่อพระองค์เอง แต่เพื่อคนอื่นฯ (กรณศึกษา อิสยาห์ 53, เพลงสดุดี 22, เศคาริยาห์ 12:10 และ 13:6, และดาเนียล 9:26)

มันเป็นเรื่องที่เหมาะสมอยู่แล้วที่พวกยิวจะเชื่อในการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์องค์หนึ่งผู้ซึ่งเปี่ยมด้วยสง่าราศีและทรงฤทธิ์านุภาพ ผู้ซึ่งจะครอบครองเหนือพิภพทั้งสิ้น แต่พวกเขาเป็นคนโง่เขลา ตามที่พระเยซูตรัส ที่ไม่เชื่อทุกสิ่งทีเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับพระองค์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้: “พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า “โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้นจำเป็นซึ่ง

พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ” พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง” (ลูกา 24:25-27)

ผมอยากจ้จ้งว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้วกำลังตรัสอะไรวันนี้ขณะที่พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาและทรงมองลงมายังแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเห็นในธรรมาสน์ทั่วโลก คือ ชายทั้งหลายที่กำลังเทศนาว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับอิสราเอลแล้วและว่าพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมได้ถูกมอบให้แก่คริสตจักรแล้ว ผมเชื่อมั่นว่าพระองค์กำลังตรัสเหมือนเดิมว่า **“โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสนพยากรณ์ได้กล่าวไว้”** ขณะนี้พระเจ้ากำลังมาเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติและกำลังเรียกผู้คนกลุ่มหนึ่งออกไปเพื่อพระนามของพระองค์ – คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งพระเยซูทรงเป็นศิโรราบและรากฐานของมัน เมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์ พระองค์ก็จะเสด็จกลับมาและจะทรงสร้างพลับพลาของดาวิดขึ้นใหม่ **“เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า”**: “ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้” (กิจการ 15:16, 17) พระเจ้าจะทรงรักษา**พระสัญญาทุกข้อ**ที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้แก่อับราฮัมและแก่ลูกหลานของเขา (อ่าน โรม บทที่ 11)

ตรงนี้ในบทที่ 11 ของกิตติคุณของมัทธิว (และในบทที่ 12) การปฏิเสธพระเยซูโดยชนชาติอิสราเอลเป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจน นี่เกิดขึ้นต่อจากการสั่งสอนและการส่งอัครสาวกสิบสองคนนั้นออกไปโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเราได้ศึกษาไปแล้วในบทที่ 10

ข้อ 1: **“ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา”**

เมื่อพระเยซูทรงเสร็จสิ้นการประทานคำสั่งต่างๆของพระองค์แก่พวกสาวกสิบสองคนนั้น พระองค์ก็เสด็จจากไปและทรงเริ่มต้น **“เพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา”** พระเยซูเจ้าทรงสมาคมอย่างสนิทสนมกับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ในงานของพวกเขาเสมอ เราอาจมองไม่เห็นพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงอยู่กับเราเสมอ – ใช่แล้วครับ ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในเราและช่วยเหลือเราในการทำงานตราตรำของเราเพื่อพระองค์ เมื่อพระเยซูยังทรงอยู่ในพระกายกับเหล่าสาวกบนโลกนี้ พระองค์ก็ทรงเดินทางไปในเมืองต่างๆของพวกเขาโดยเทศนาและสั่งสอน พระองค์ไม่ทรงอยู่กับเราทุกวันนี้ในรูปกายแล้ว แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงอยู่กับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์เสมอในวันนี้และยามนี้ เรามีพระสัญญาที่ว่า **“เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย”** ด้วยเหตุนี้ **“เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’”** (ฮบ. 13:5, 6)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาส่งพวกสาวกไปชักถามพระเยซู

หลังจากเล่าเรื่องราวคร่าวๆเกี่ยวกับการเดินทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปรอบแคว้นกาลิลีพร้อมกับตัวอย่างสำคัญๆของการสั่งสอนและการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์แล้ว และหลังจากได้เสริมเรื่องการประทานคำสั่งของพระองค์และการส่งอัครสาวกสิบสองคนนั้นออกไปแล้ว คราวนี้มีมัทธิวก็นำต่อในหัวข้ออื่นๆ หัวข้อแรก

คือข่าวสารอันโดดเด่นในรูปแบบคำถามจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และคำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้า (บทที่ 11:2-30)

ข้อ 2 และ 3: “ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยื่นถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น”

เฮโรดได้จับกุมยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและจับเขาขังคุกเพราะยอห์นได้ประกาศว่าเป็นการผิดบัญญัติที่เฮโรดจะรับภรรยาของน้องชายตนมาเป็นของตัวเอง เรามีบันทึกเรื่องราวนี้ในมัทธิว 14:3, 4 ถึงแม้ว่ายอห์นติดคุกอยู่ เขาก็ได้รับอนุญาตให้พูดคุยกับเหล่าสาวกของเขาได้ ในลูกา 7:18 เราเรียนรู้ว่าพวกสาวกของยอห์นได้มาเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับพระราชกิจและการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู เราเห็นในพระคำข้อปัจจุบันของเราว่าเมื่อเขา “ติดอยู่ในเรือนจำได้ยื่นถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป” หากพระเยซูพร้อมกับคำถามๆหนึ่ง

สาวกเหล่านั้นถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ” – หรือ “ผู้ที่จะมานั้น” “ท่าน” ถูกกล่าวในต้นประโยคของภาษาเดิม เพื่อที่จะเน้นอย่างแข็งแรง และนี่ก็ตรงกับตำแหน่งของคำที่ถูกเน้นในภาษากรีก คือคำว่า “ผู้อื่น” ในตอนท้ายของคำถามนั้น คำกล่าวที่ว่า “ผู้ที่จะมานั้น” ได้กลายเป็นชื่อเรียกที่ติดหูหลายๆของพระเมสสิยาห์ เราพบชื่อเรียกนี้ในมัทธิว 3:11, 21:9, 23:39; ยอห์น 6:14, 11:27; และฮีบรู 10:37 ไม่ต้องสงสัยเลยว่าวลีนี้ถูกนำมาจากเพลงสดุดี 118:26: “ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาห์จงได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอวยพรท่านทั้งหลายจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” พระเยซูทรงเป็นผู้ที่จะมานั้นและไม่มีผู้อื่นอีกเลย

คำถามนั้นถามต่อไปว่า “...หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น” “เรา” ที่ว่านี้หมายถึงคนเหล่านั้นที่รอคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ของพวกเขา – ไม่ใช่แค่ยอห์นและสาวกเหล่านั้น แต่คนทั้งปวงที่เคยมีชีวิตอยู่พร้อมกับความหวังในเรื่องพระเมสสิยาห์

เราไม่ทราบเพราะเหตุใดยอห์นถึงส่งสาวกเหล่านี้มาหาพระเยซูเพื่อถามคำถามนั้นที่พวกเขาถามโดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่า มันเป็นเพื่อทำให้พวกสาวกของเขาพอใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้นั้น ผมไม่เชื่อว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเคยสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่ทรงถูกสัญญาไว้นั้นหรือไม่ อาจเป็นไปได้ว่าความเชื่อของเขาถูกสั่นคลอน แต่ผมก็ไม่เชื่อว่าความเชื่อของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาปรวนแปรไป ผมเชื่อว่าเขารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้นั้น, พระบุตรของพระเจ้า, เพราะว่าเขาประกาศอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นและเขาได้ให้เหตุผลว่าทำไมเขาถึงแน่ใจเรื่องนั้น เรามีคำพยานนั้นในยอห์น 1:15-37:

“ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่าพระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว

“นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด” ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้” คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้อตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร” ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

“ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้นั้นเป็นของพวกฟาริสี เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา” ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้”

“เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่ วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “**จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย** พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ”

“และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “**ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละเป็นพระบุตรของพระเจ้า”**

“รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “**จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า**” สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนี้ เขาจึงติดตามพระเยซูไป”

พร้อมกับคำพยานที่ชัดเจนนี้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเกี่ยวกับพระเยซูและว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด ผมก็ไม่อาจเชื่อได้ว่าเขาเคยสงสัยว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆหรือไม่ เราต้องจำไว้ว่ายอห์นเป็นผู้รับใช้ที่พิเศษคนหนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าได้ประทานเขาให้แก่นางเอลีซาเบธและเศคาริยาห์ และเขาก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์มาตั้งแต่ก่อนเกิด (อ่าน ลูกา 1:5-15) เขาจะต้องประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และเมื่องานรับใช้ของเขาเสร็จสิ้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้เขาถูกจำคุก (และต่อมาก็ถูกประหารชีวิต) พระเจ้าทรงได้รับเกียรติจริงๆ – และจะทรงได้รับเกียรติอยู่เหมือนเดิม – จากสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่ผู้เบิกทางของพระเยซู พระคริสต์ตรัสเช่นนี้เกี่ยวกับยอห์น: “เราบอกท่านทั้งหลายว่า **ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา...**” (ลูกา 7:28)

มีผู้สอนพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่หลายท่านที่เชื่อว่ายอห์นใช้สาวกสองคนนั้นไปถามคำถามนี้ (ที่บันทึกไว้ใน มัทธิว 11:3 นี้) เพื่อให้ตัวเองพอใจ แต่ผมไม่อาจเชื่อได้ว่าพยากรณ์ประสบความสำเร็จในการทำให้อัครสาวกสองคนนั้นสับสนแม้สักชั่วขณะเดียวว่าเขาได้ประกาศพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ผมขอยอมรับว่าพยากรณ์เป็นผู้ที่มีฤทธิ์มาก และผมขอยอมรับว่าเราไม่กล้าวางใจในพลังกำลังของตัวเอง อัครสาวกเปาโลเตือนว่า: “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 คร. 10:12) หากเป็นไปได้ พยากรณ์ก็คงหลอกหลวงคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ (มธ. 24:24) แต่ผมขอขอบคุณพระเจ้าที่มันทำแบบนี้ไม่ได้เลย

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ถูกเรียกและถูกเจิมโดยพระเจ้าเพื่อประกาศเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ผู้สิ้นในฐานะ “พระเมษโปดกของพระเจ้า” – ซึ่งหมายถึงการทนทุกข์, การถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และความมรณา ยอห์นได้ถูกพระเจ้าใช้มาเพื่อประกาศพระเยซูว่าทรงเป็นองค์ผู้พิพากษาและกษัตริย์เช่นกัน: “พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” (มธ. 3:12) ทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร? ยอห์นรู้ว่าลูกแกะเช่นนั้นทนทุกข์สิ่งใดในฐานะเป็นภาพเลื่องหนึ่งภายใต้พระราชบัญญัติ และเขารู้ว่าพระเยซูได้เสด็จมาเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า” เพื่อรับเอา “ความผิดบาปของโลก” ไปเสีย (ยอห์น 1:29) ยอห์นรู้ว่าเครื่องบูชาในภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดล้วนเป็นเงาของสิ่งที่จะมานั้น และพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทำให้พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าสำเร็จ โดยทรงรับเอาความผิดบาปไม่ใช่แค่ของชาติอิสราเอลเท่านั้นแต่ของคนทั้งโลกไปเสีย ยอห์นไม่เคยสงสัยเลยเรื่องที่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่จะมานั้น, พระเมสสิยาห์, พระบุตรของพระเจ้า

ในยอห์น 3:22-36 เราได้บันทึกคำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่กล่าวถึงพระเยซู, พระเมสสิยาห์ผู้ที่เขาประกาศ:

“ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านซาติมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนที่พากันมารับบัพติศมา เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า “รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน”

“ยอห์นตอบว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว *พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง*”

“พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอด

พระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของพระองค์ ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้นั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้า มิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแต่พระองค์ พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ใน พระหัตถ์ของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธ ของพระเจ้าตกอยู่กับเขา”

ตามที่พระคำตอนนี้กล่าว พวกสาวกของยอห์นรู้สึกอิจฉาเพราะว่าพระเยซูดูเหมือนกำลังประสบความสำเร็จมากกว่าผู้นำของพวกเขา ดังนั้นยอห์นจึงแก้ไขความเข้าใจผิดของพวกเขาทันทีและเตือนความจำพวกเขา ว่าตนได้กล่าวอะไรไปแล้วเกี่ยวกับพระคริสต์ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้รับการสั่งสอนจากพระเจ้าแล้วว่าผู้ที่ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาประทับนั้น ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระเยซูมิได้ทรงรับพระวิญญาณ “แบบ จำกัด” พระวิญญาณได้เสด็จลงมาบนพระองค์ในรูปของนกเขาตัวหนึ่งและประทับบนพระองค์ ยอห์นผู้ให้รับ บัพติศมารู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด และผมก็เชื่อว่าเขาได้มีชีวิตและตายไปพร้อมกับความมั่นใจอันสมบูรณ์แบบ ในใจของเขาว่าเขาได้ประกาศพระเมสสิยาห์องค์แท้จริงแล้ว

ข้อ 4: “ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น”

จงสังเกตว่าพระเยซูมิได้ทรงบอกเหล่าสาวกของยอห์นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์, องค์ผู้ทรงถูก สัญญาไว้, และพวกเขาไม่ต้องคอยหาผู้อื่น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์ตรัสว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้ง ถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น” ลูกาบอกเราว่า “ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจาก ความเจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้” (ลูกา 7:21) ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายขณะที่ผู้ส่งสารสองคนนี้ที่มาจากยอห์นผู้ให้ รับบัพติศมาดูและฟังอยู่

ข้อ 5: “คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คน ตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา”

ตาของคนตาบอดถูกเปิดออก, คนง่อยเริ่มเดินได้, คนโรคเรื้อนถูกทำให้หายสะอาด, คนหูหนวกได้ยิน ได้, คนตายถูกทำให้ฟื้นขึ้นมา, และคนยากจนได้ฟังข่าวประเสริฐแห่งความรอดที่ให้เปล่าอันเปี่ยมสง่าราศีซึ่งมี คนมาประกาศแก่พวกเขา พระเยซูกำลังกระทำทุกสิ่งซึ่งพระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้แล้วควรจะทำเมื่อ พระองค์เสด็จมา ไม่มีข้ออ้างสำหรับใครก็ตามที่อยู่ที่นั่นในวันนั้นเลยที่จะสงสัยว่าพวกเขาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ พระเมสสิยาห์ตัวจริงผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ศาสตพยากรณ์อิสยาห์ ซึ่งกล่าวถึงพระเยซู ได้ประกาศว่า: “พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะพระเจ้าโฮวาทได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และ บอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้าโฮวาท และวันแห่ง การแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเล้าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์” (อสย. 61:1, 2) ในอิสยาห์ 61:3-11 เรามีคำ พยากรณ์เกี่ยวกับอาณาจักรนั้น เมื่อสันติภาพจะครอบครองและแผ่นดินโลกจะอุดมไปด้วยความรู้เรื่ององค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของน้ำปอกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ แต่สันติภาพและพรแห่งอาณาจักรนั้นจะมาหลังจากวันแห่งการแก้แค้นเท่านั้น (กรูมาศึกษา อีสยาห์ 61:3 ไปจนถึง 65:25)

จงหมายเหตุบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการกลับมาของพระเยซูยังแคว้นกาลิลีและการที่พระองค์ไปเยือนธรรมศาลาที่นั่น:

“พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์

“เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า ‘พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า’

“แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้อ่านกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ” พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาพข้อนี้แก่เราเป็นแม่ คือว่า ‘หมอจงรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของตอนนี้ด้วย’” พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน” (ลูกา 4:14-24)

มันน่าสนใจที่จะสังเกตเห็นว่าเมื่อพระเยซูทรงอ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมตอนนี้ (อิสยาห์ 61:1, 2) พระองค์ทรงอ่านมาถึง “ปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์” ในข้อ 2 และทรงหยุดอ่าน พระองค์มิได้อ่าน “และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา...” เพราะวันนี้ยังไม่ถึง “เวลาทุกขใจของยาโคบ” หรือยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น พระเยซูทรงอ่านข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ – นั่นคือ ตอนที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อ “ประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” (มธ. 20:28) พระองค์ทรงเริ่มยุคแห่งพระคุณและประกาศ “ปีแห่งความโปรดปราน” ของพระเยโฮวาห์ แต่ในการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์นั้นพระองค์มิได้ทรงทำให้วันแห่งการแก้แค้นและพระพิโรธสำเร็จจริง นั่นจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง: “และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่ได้รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาคนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอาณาจักรของพระองค์ ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติ

ในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยานของเรา)” (2 ธส. 1:7-10)

พระเยซูกำลังกระทำการที่อสิยาห์ได้พยากรณ์ไว้เมื่อเจ็ดร้อยปีก่อนการประสูติของพระองค์ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงอยู่บนพระองค์ – พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา และสถิตอยู่บนพระองค์ พระองค์ทรงได้รับการเจิม, พระองค์กำลังประกาศข่าวดีแก่คนใจถ่อม, พระองค์กำลังรักษาชายและหญิงทั้งหลายที่มีใจซอกซี้, พระองค์กำลังปลดปล่อยคนจำนวนมากที่ถูกพันธนาการโดยพวกผี และโรคภัยต่างๆให้เป็นอิสระ, พระองค์กำลังเปิดคุกให้แก่คนจำนวนมากที่ถูกลุ่มด้วยโซ่แห่งความบาปและความอธรรม, และแน่นอนว่าพระองค์กำลังประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ใครก็ตามที่รู้ยู่บ้างเกี่ยวกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมย่อมไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับการไม่รู้ว่่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นผู้ใด ใครบางคนเคยกล่าวไว้ว่าพระองค์ทรงมี “ฉลาก” ติดบนตัวพระองค์เยอะเหลือเกินจนมันเป็นเรื่องลึกลับที่ใครจะไม่รู้ได้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งทีเผลอศาสตาพยากรณ์แห่งภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวไว้ว่าพระองค์จะทรงกระทำเรื่อยไปจนถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย เมื่อพระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม พระองค์มิได้เสด็จมาในตอนแรกนั้นเพื่อที่จะประทับบนบัลลังก์; พระองค์ได้เสด็จมาในตอนแรกนั้นเพื่อที่จะถูกตรึงบนกางเขน ภูเขาของสัมฤทธิ์นั้นที่โมเสสยกขึ้นในถิ่นทุรกันดาร, หินนั้นที่ถูกตีด้วยไม้เท้า, และเครื่องบูชาและภาพเลื่องทั้งหมดในระบบของภาคพันธสัญญาเดิมล้วนชี้ไปยังการเสด็จมาของพระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้าผู้จะทรงหลังพระโลหิตของพระองค์ออกเพื่อการยกโทษบาป พระเยซูทรงทำสิ่งเหล่านี้สำเร็จจริงทั้งหมด และมันก็ชัดเจนแจ่มแจ้งเสียยิ่งกว่าอะไร – กระนั้นพวกยิวก็พลาดพระเมสสิยาห์ของตนไป

ยอห์นผู้เป็นที่รักกล่าวถึงการอัศจรรย์เหล่านี้ของพระเยซู, พระราชากิจอันทรงฤทธิ์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ, และถ้อยคำแสนวิเศษแห่งชีวิตที่พระองค์ตรัสดังนี้:

“พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์ ...**มีอีกหลายสิ่งทีพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน**” (ยอห์น 20:30, 31; 21:25)

ผมเคยถูกถามว่าผมเชื่อว่าคำพูดนั้นในยอห์น 21:25 ควรถูกเข้าใจแบบตรงตัวหรือไม่ *ถูกต้องแล้วครับ* ผมเชื่อสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในพระคำข้อสุดท้ายของกิตติคุณของยอห์น ผมเชื่อว่าหากทุกถ้อยคำที่พระเยซูตรัสและทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำถูกใส่ไว้ในหนังสือเล่มต่างๆ **แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น!** ในกิตติคุณทั้งสี่เล่มเรามีบันทึกเกี่ยวกับการอัศจรรย์และกิจการอันทรงฤทธิ์บางประการของพระองค์ – **แต่ไม่ใช่ทั้งหมด** คนตาบอดก็คนถูกรักษาให้หาย, คนโรคเรื้อนก็คนถูกทำให้หายสะอาด, คนง่อยก็คนถูกทำให้เดินได้, คนหูหนวกก็คนถูกทำให้ได้ยินได้, คนเป็นใบ้ก็คนถูกทำให้พูดได้, คนตายก็คนถูกทำให้ฟื้นคืนชีพ, เราก็ไม่รู้บันทึกเหล่านั้นบอกเราว่าพระองค์ได้ทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกรูปแบบ, พระองค์ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น,

และพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ทุกประการที่พระเมสสิยาห์ถูกคาดหวังให้กระทำ พระองค์ได้ทรงกระทำ สิ่งที่ไม่มีความสามารถคนใดเคยทำมาก่อน ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นกระทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยฤทธิ์เดช ของพระเจ้า – แต่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยฤทธิ์เดชของพระองค์เองและในพระนามของ พระองค์เอง

เราพบในบทที่สิบสี่ของกิตติคุณของยอห์นว่าพวกสาวกเป็นทุกข์ใจเพราะว่าพระเยซูทรงเปิดเผยแก่ พวกเขาแล้วว่าพระองค์จะทรงถูกทรยศให้อยู่ในมือของพวกศัตรูของพระองค์และว่าพระองค์กำลังจะจากไป พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย” จากนั้นโธมัสก็ถามพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จ ไปที่ไหนและพวกเขาจะทราบวิธีไปที่ๆพระองค์จะเสด็จไปนั้นได้อย่างไร พระเยซูทรงตอบว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะ รู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์”

“ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้า พระองค์จะพอใจ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเรา หรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย เห็น’ ท่านไม่เชื่อหรือว่า เรายู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรา มิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชาธิราชกิจของพระองค์ จงเชื่อเราเถิดว่า เรายู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด” (ยอห์น 14:6-11)

“ข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา” นี้มีความหมายต่อคนในสมัยนั้นมากกว่าพวกเราเสียอีก พระ เมสสิยาห์จะทรงนำข่าวดีมาประกาศแก่คนต่ำต้อย นั่นคือ คนยากจน คำที่แปลเป็น “คนอนาถา” หรือ “ต่ำต้อย” ในภาษาฮีบรูบ่งบอกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกกดขี่, ถูกเอารัดเอาเปรียบ, และอยู่ในสถานการณ์ที่ต่ำต้อย สำหรับฝูงชนมหาศาลนี้ พระเมสสิยาห์จะทรงนำข่าวดีมาให้ มนุษยชาติจำนวนมหาศาลในสมัยนั้นมีฐานะ ยากจนและไม่รู้เรื่องราวและไม่ถูกสนใจใยดีโดยเหล่านักปรัชญาและครูอาจารย์ แม้แต่โดยพวกรับบียิว พวกเขา รับบีมักพูดถึงหมู่ชนมหาศาลที่เป็นคนไม่รู้เรื่องราวและยากจนอย่างเหยียดหยามสุดๆ พวกเขาบอกว่า “แต่ ประชาชน (ฝูงชน) หมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชาบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว” (ยอห์น 7:49) พวกรับบีและเหล่าผู้นำ ทางศาสนาชอบที่จะตราหน้าฝูงชนที่เป็นคนยากจนว่าเป็น “พวกบ้านนอกคอกนา” เนื่องจากวัฒนธรรมสมัย โบราณเกือบถูกจำกัดให้อยู่แต่ในเมืองใหญ่ๆเท่านั้น ในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแตกต่างจากในสมัยนี้ มากๆ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อนำข่าวดีมาสู่คนยากจน, สู้คนที่ทน ทุกข์, สู้คนที่ถูกรังเกียจ, สู้คนเหล่านั้นที่ถูกมองว่าเป็นกากเดนแห่งแผ่นดินโลก

ข้อพระคัมภีร์ในยอห์น บทที่ 7 ที่ถูกอ้างอิงข้างบนนี้น่าสนใจเป็นที่สุด หลังจากที่พระเยซูตรัสถึงคำ พยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 7:37-39) คนเป็นอันมากก็กล่าวว่า “นี่แหละ คือศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” คนอื่นๆก็กล่าวว่า “นี่แหละคือพระคริสต์” และคนอื่นๆอีกก็ถามว่า “พระคริสต์จะ เสด็จออกมาจากแคว้นกาลิลีหรือ?” จากนั้นพวกเขาก็ชี้ให้เห็นว่าพระคัมภีร์หลายข้อประกาศว่าพระคริสต์จะ

มาจากเชื้อสายของดาวิดและจะเสด็จออกมาจากเมืองเบธเลเฮม ประชาชนจึงแตกแยกกันในระหว่างพวกเขาเอง และบางคนก็ตั้งใจว่าจะจับพระองค์ขังคุก แต่พวกเขาก็กลัวที่จะลงไม้ลงมือกับพระองค์ เจ้าหน้าที่บางคนของพวกบรูโรทิตใหญ่ก็ถูกส่งไปเพื่อจับพระองค์แต่ก็กลับมาโดยไม่พาพระองค์มาด้วย เมื่อถูกถามว่าทำไมพวกเขาถึงไม่นำตัวพระเยซูมา พวกเขา ก็ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” จากนั้นพวกฟาริสี ก็กล่าวว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้ นั้นหรือ แต่ประชาชนหมู่ นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว” (ยอห์น 7:46-49) “ประชาชนหมู่ นี้” หมายถึงฝูงชนมหาศาลที่พากันมาฟังพระเยซูและกำลังถูกรักษาให้หาย, ได้รับการอวยพร, และถูกช่วยให้พ้นจากพวกผีและเหล่าวิญญาณชั่ว – “ประชาชนทั่วไป” ที่ “ฟังพระองค์ด้วยความยินดี” (มาระโก 12:37)

ข้อ 6: “บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้ นั้นเป็นสุข”

การอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูกำลังกระทำและข่าวดีที่พระองค์กำลังนำมาสู่คนใจถ่อมและคนต่ำด้อย พิสูจน์ให้เห็นจนหมดข้อสงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกพยากรณ์ไว้ นั้น พระองค์ทรงประกาศว่า “บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้ นั้นเป็นสุข” อิสยาห์กล่าวถึงเรื่องเดียวกันนี้ในคำพยากรณ์ของเขา: “แล้วพระองค์จะเป็นสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ชุนเคื่องใจของวงศ์วานทั้งคู่ของอิสราเอล เป็นกับและเป็นบ่วงดักชาวเยรูซาเล็ม” (อสย. 8:14)

คำตรัสตรงนี้ของพระเยซูในมัทธิวหมายความว่า “ผู้ใดก็ตามที่ไม่พบสิ่งใดในตัวเราเลยที่จะทำให้เขาไม่เชื่อว่าเราเป็นพระเมสสิยาห์และปฏิเสธเราในฐานะพระเมสสิยาห์ ผู้ นั้นก็เป็นสุข” พระเยซูกำลังกระทำและตรัสสิ่งที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้แล้วเกี่ยวกับพระองค์ แต่พวกเขาก็สะดุดเพราะว่าในสายตาของพวกเขา พระองค์มิได้กระทำการอื่น ๆ อีกหลายสิ่งที่พวกเขาคาดหวังให้พระเมสสิยาห์กระทำ

ยอห์น 5:30-47 บันทึกถ้อยคำเหล่านี้ของพระคริสต์: “เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหาโยห์น และโยห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง เรามีได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด โยห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของโยห์นนั้น แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของโยห์น เพราะวางานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเรว่าพระบิดาทรงใช้เรามาและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น

“จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์ แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของ

เขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้า
เท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้
ซึ่งท่านทั้งหลายวางใจอยู่ ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา
แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

จงสังเกตในข้อ 36 ของยอห์นบทที่ 5 พระเยซูทรงประกาศแก่เหล่าผู้นำทางศาสนาในสมัยของ
พระองค์ว่าพระองค์ทรงมีพยานที่ยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น – *การงานเหล่านั้น* หรือ*การอัศจรรย์เหล่านั้น*
ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พระองค์ทรงบอกพวกเขาให้ค้นดูพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม – เพราะว่าในข้อพระ
คัมภีร์เหล่านี้ “เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา แต่ท่านทั้ง
หลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต” พวกเขาได้ค้นดูข้อพระคัมภีร์แล้วจริงๆ และพวกเขาก็ปฏิเสธที่จะมาหา
พระเยซูเพื่อที่พวกเขาจะได้ชีวิต พระองค์ทรงย้ำเตือนพวกเขาว่าหากพวกเขาเชื่อโมเสส พวกเขาก็คงเชื่อ
พระองค์ไปแล้ว เพราะว่าโมเสสได้เขียนเกี่ยวกับพระองค์ พวกเขาสนใจโศดเชลา ถูกปิดตาโดยพระของโลกลี้ –
พญามาร

สาวกสองคนนั้นที่มาหาพระเยซูและถามว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้หรือไม่ก็ถูก
สั่งให้กลับไปและบอกยอห์นถึงสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น แต่พวกเขาจะต้องไม่หยุดแค่นั้น พวกเขาจะต้อง
ไปบอกข่าวสารนั้นแก่ยอห์นว่า “ผู้ที่เราจะไม่เป็นหินสะดุดแก่เขาก็เป็นสุข ผู้ที่จะไม่รู้สักซัดเคื่องใจกับสิ่งที่เรา
กำลังทำอยู่หรือเพราะความยากจนของเราและความต่ำต้อยของเราก็เป็นสุข ไม่มีเหตุผลที่ผู้ใดจะปฏิเสธเรา
เพราะว่าเรากำลังกระทำสิ่งที่เหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพวกท่านกล่าวแล้วว่าพระเมสสิยาห์ผู้ที่จะมานั้นจะ
กระทำ” สำหรับคนเหล่านั้นที่ยอห์นได้ใช้มา และแก่พวกสาวกคนอื่นๆของยอห์น พระเยซูทรงกลายเป็นหิน
สะดุดไปแล้ว เพราะว่าพวกเขาเกิดความอิจฉา พระเยซูกำลังได้สาวกมากกว่ายอห์น และพวกเขาเกิดความ
พระองค์ทรงเป็นหินสะดุด – พวกเขาทำใจเชื่อไม่ได้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้นั้น

ข้อ 7: “*ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไป
ในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ”*

ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระเยซูแล้ว และคราวนี้พระเยซูก็ทรงใช้โอกาสนี้เพื่อเป็นพยานถึงยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมาบ้าง ฟุ้งชนหมูใหญ่นั้นได้ออกไปเพื่อฟังยอห์นตอนที่เขาเทศนาในทะเลทราย (มธ. 3:1-6) อาจเป็นไปได้
ว่าคนจำนวนมากถูกดึงดูดให้ไปยังการประชุมในทะเลทรายของเขาเพราะความแปลกใหม่ของชุดของเขาและ
โดยหลักคำสอนที่ผิดธรรมดาที่เขาประกาศเกี่ยวกับกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้น มันเป็นความจริงที่ว่าพวกยิวบาง
คนเหล่านั้นกำลังรอคอยกษัตริย์ของพวกเขา แต่ไม่ใช่ทุกคนเลย และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าคนจำนวนมากที่ติด
ตามยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาบัดนี้ได้เริ่มติดตามพระเยซูแล้ว ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงถือโอกาสนี้ถามคำถามโดน
ใจที่ไม่เหมือนใครเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเพื่อที่จะตรวจสอบดูเหตุจูงใจที่กระตุ้นพวกเขาให้สนใจงานรับใช้
ของยอห์น

“*ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ”* พื้นที่ๆยอห์นผู้ให้
รับบัพติศมาได้เทศนาถูกเอ่อล้นด้วยน้ำจากแม่น้ำจอร์แดนทุกฤดูใบไม้ผลิ ต้นอ้อหรือต้นหวายที่มีลักษณะเพราะ

บางมากๆ เติบโตที่นั่น และต้นอ้อเหล่านี้ก็ถูกลมพัดไหวได้อย่างสบายๆ พวกมันเป็นภาพของคนทีโลเล, เอาแน่เอาอนไม่ได้, ไม่คงเส้นคงวา – นั่นคือ คนที่ปรวนแปรอยู่ตลอด ข้อเท็จจริงที่ว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งติดคุกอยู่ได้ส่งพวกผู้สื่อข่าวให้มาหาพระเยซูและถามว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์หรือไม่ก็อาจทำให้บางคนคิดว่า ยอห์นเป็นคนที่ไม่คงเส้นคงวาเหมือนต้นอ้อ ยอห์นได้เทศนาอย่างร้อนรนแล้วว่า “จงทำให้หนทางนั้นตรงไป กษัตริย์กำลังจะเสด็จมา” – และบัดนี้เขาส่งพวกผู้สื่อข่าวให้มาถามว่าพระองค์ผู้ที่เขาได้ประกาศว่าเป็นกษัตริย์นั้นทรงเป็นผู้นั้นที่พวกเขากำลังรอคอยจริงๆหรือไม่ แต่โดยการถามคำถามนี้ในข้อ 7 พระเยซูทรงประกาศว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ใช่คนที่มีนิสัยรวนเร

ข้อ 8: “แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์”

พระเยซูทรงถามคำถามต่อไปโดยถามคนเหล่านั้นว่าพวกเขาได้ออกไปดู “คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่ม” หรือ ผ้าเนื้ออ่อนนิ่มเป็นผ้าเนื้อบาง และถูกสวมใส่โดยคนที่กระตุงกระตึงเจ้าสำอาง – ไม่ใช่คนที่ปักปันหัวๆ อย่างยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผ้าเนื้ออ่อนนิ่มที่พระเยซูตรัสถึงนั้นถูกทำมาจากผ้าป่านเนื้อละเอียดมากๆ เป็นหลัก ยอห์นสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบมากๆซึ่งตรงข้ามกันเลย – หนึ่งสัตรีแทนที่จะเป็นผ้าป่าน, ขนอฐแทนที่จะเป็นลูกไม้ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าสถานที่ๆพวกเขาออกไปฟังยอห์นนั้นไม่ใช่สถานที่ๆที่จะพบผ้าเนื้ออ่อนนิ่ม; เครื่องแต่งกายเช่นนั้นถูกพบใน “พระนิเวศของกษัตริย์” เสื้อผ้าแบบนี้บ่งบอกถึงความมั่งมี, ความเริดหรู, และการไม่มีอุปนิสัยที่ดี พระเยซูกำลังบอกคนเหล่านี้ว่ายอห์นเป็นคนที่แตกต่าง, บุรุษที่ไม่มีใครเหมือน – ภายนอกดูหยาบกระด้าง, แต่หนักแน่น, มันคงในอุปนิสัยและมีคุณธรรม เขาเป็นชายที่ถูกทำให้เพียบพร้อมสำหรับการสู้ทนการลองใจและความยากลำบากต่างๆ และด้วยเหตุนี้เขาจึงมีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้เบิกทางของพระเมสสิยาห์ ผู้ทรงทนทุกข์ที่จะเสด็จมานั้นตามที่เหล่าศาสดาพยากรณ์ของพวกเขาได้กล่าวไว้

ข้อ 9: “แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก”

พระเยซูทรงถามคำถามต่างๆแก่ฝูงชนเหล่านั้นต่อไปว่า “ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ” ฝูงชนเหล่านั้นถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง และข้อเท็จจริงที่ว่าไม่เคยมีศาสดาพยากรณ์คนใดมาเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้วก็ยิ่งทำให้พวกเขาสนใจในถ้อยคำของเขามากกว่าเดิม ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาถูกถือว่าเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งก็ถูกยืนยันในมัทธิว 21:23-27:

“เมื่อพระองค์ (พระเยซู) เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” เขาจึงทูลตอบพระ

เยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

“แน่ทีเดียวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสตาศาพยากรณ์เสียอีก” พระเยซูทรงบอกฝูงชนเหล่านั้นว่า ยอห์นเป็นศาสตาศาพยากรณ์คนหนึ่งจริงๆ – แต่เขาก็เป็นยิ่งกว่าแค่ศาสตาศาพยากรณ์ธรรมดาๆ คนหนึ่ง เขาเป็นชายที่ได้รับการตลใจผู้ได้มาประกาศกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้น, พระเมสสิยาห์ เขาเป็นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ที่ถูกกล่าวโดยเหล่าศาสตาศาพยากรณ์ของพวกเขาในสมัยของบรรพบุรุษของพวกเขา ยอห์นมีตำแหน่งที่เป็นเอกลักษณ์และหนึ่งเดียวที่ไม่มีมนุษย์คนอื่นใดเคยรู้จัก – เขาเป็นผู้เบิกทางของพระเมสสิยาห์ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่เพียงประกาศการเสด็จมาของกษัตริย์องค์นั้น – เขาให้**บัพติศมา**กษัตริย์องค์นั้นด้วย ยอห์นไม่เพียงกล่าวว่า “พระองค์จะเสด็จมา” แต่เขายังมีโอกาสอันเปี่ยมสง่าราศีในการประกาศด้วยว่า “**พระองค์ได้เสด็จมาแล้ว และพระองค์อยู่นั้นไง! ดูเถิด พระเมสโปดกของพระเจ้า!**”

พระเยซูเจ้ากำลังยกย่องภารกิจของพระองค์เองโดยการยกย่องภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ยอห์นได้ประกาศอย่างชัดเจนแก่ฝูงชนเหล่านั้นว่าเขาต้องด้อยลงและพระคริสต์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น ยอห์นกล่าวอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ใช่ “ศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” แต่เขาเป็นเพียงเสียงหนึ่งที่ประกาศการเสด็จมาของศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่ง ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงกำลังตรัสว่า “ท่านทั้งหลายควรฟังเราและถ้อยคำของเราเพราะว่าเราคือผู้หนึ่งที่ยอห์นกล่าวถึง หากท่านทั้งหลายเชื่อว่ายอห์นเป็นศาสตาศาพยากรณ์ผู้หนึ่ง พวกท่านก็ควรเชื่อฟังพระองค์ผู้ที่ยอห์นได้ประกาศว่าเป็นพระเมสสิยาห์”

เราควรศึกษาคำเทศนาต่างๆที่พระเยซูตรัสมาตั้งแต่เริ่มการรับใช้ของพระองค์ จงสังเกตตรงนี้ว่า พระองค์ทรงใช้คำถามเกริ่นนำต่างๆเพื่อนำไปสู่คำถามยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวนั้น พระองค์ทรงใช้ภาพประกอบของสิ่งของต่างๆที่ผู้คนคุ้นเคยและรู้จักดี – ต้นอ้อที่ถูกลมพัดไหวและชายที่นุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่ม คนเหล่านี้รู้ว่าพระเยซูกำลังหมายถึงอะไรตอนที่พระองค์ตรัสถึงสิ่งเหล่านี้ จากนั้นพระองค์ทรงถามพวกเขาคือ คำถามยิ่งใหญ่: “ตกลงพวกท่านออกไปดูต้นอ้อหรือชายคนหนึ่งที่นุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มในถิ่นทุรกันดาร หรือพวกท่านออกไปดูศาสตาศาพยากรณ์คนหนึ่ง?” คนเหล่านั้นที่ทราบอะไรบ้างเกี่ยวกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็รู้ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาและพวกเขารู้ว่ามันมีพยากรณ์ไว้แล้วว่าเอลิยาห์จะมาก่อนพระเมสสิยาห์; ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงออกไปดูศาสตาศาพยากรณ์คนหนึ่ง

ตลอดการรับใช้ของพระองค์ พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบต่างๆที่ผู้คนเหล่านั้นเข้าใจ พระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้หว่านพืช, เมล็ดพืช, ดอกไม้ในทุ่งหญ้า, นกกระจอก, และแม่ไก่ที่ปกป้องลูกๆของมัน พระเยซูทรงเทศนาคำเทศนาต่างๆที่ติดดิน ที่ใครๆก็เข้าใจได้ เราต้องการถ้อยคำที่เข้าใจได้ง่ายบนธรรมาสันต่างๆทุกวันนี้

อัครสาวกเปาโลก็เป็นผู้รับใช้เช่นนั้นด้วย เขากล่าวว่า “ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้**ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย** เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป” (1 คร. 14:9) เปาโลให้คำเตือนสตินี้แก่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น ซึ่งมีกล่าวถึงพวกเขาว่า “พวกท่านทุกคนมีการพูดภาษาแปลกๆ, บทเพลง, คำเทศนา” และจากนั้นเปาโลก็ตำหนิพวกเขาสำหรับความสับสนในคริสตจักรนั้นและประกาศว่าพวกเขาต้องพูด

ถ้อยคำต่างๆที่เข้าใจได้ง่าย หากผู้รับใช้หรือผู้พูดไม่ใช้ถ้อยคำที่เข้าใจได้ เขาก็กำลังพูด “เพื่อตามลมไป” (อ่าน 1 โครินธ์ 14:9-26)

ข้อ 10: “คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘คูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’”

“คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า...” เราควรสังเกตว่าพระเยซูทรงยกคำพูดที่ครั้งมาจากภาคพันธสัญญาเดิมในคำเทศนาต่างๆของพระองค์ที่ตรัสแก่ฝูงชน ข้อพระคัมภีร์ที่ถูกยกมาตรงนี้ถูกพบในคำพยากรณ์ต่างๆของอิสยาห์และมาลาคี ในอิสยาห์ 40:3 เราอ่านว่า “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย’” มาลาคี 3:1 กล่าวว่า “คูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะตระเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น คูเถิด ท่านจะเสด็จมา”

ในคำพยากรณ์นี้พระเยโฮวาห์ตรัสราวกับว่าพระองค์เองจะเสด็จมาในฐานะพระเมสสิยาห์ – ซึ่งก็เป็นความจริง เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า...พระวาหะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1, 14) อัครสาวกเปาโลเปิดเผยถึงความจริงเดียวกันนี้ใน 2 โครินธ์ 5:19: “คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาทะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา”

ข้อ 11: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก”

“ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา” ลูกากล่าวว่า “ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่า” (ลูกา 7:28) เรารู้ว่าพระเยซูประสูติจากหญิงคนหนึ่ง – มารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้น – และเรารู้ว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่ายอห์น อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่ามิทธีวไม่ใส่คำว่า “ศาสดาพยากรณ์” ลงไปก็ไม่ได้ก่อความเสียหายหรือทำให้ข้อพระคัมภีร์ขัดแย้งกัน พระเยซูแค่ถามว่าประชาชนเหล่านั้นได้ออกไปดูต้นอ้อต้นหนึ่ง, คนๆหนึ่งจากราชสำนักของกษัตริย์, หรือศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ และเป็นที่น่าสนใจกันว่าพระเยซูกำลังประกาศว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดที่ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเคยบังเกิดจากผู้หญิงทั้งหลายเลย

คำพยานที่ถูกให้ไว้โดยพระเยซูเจ้าตรงนี้เกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็หาเดี๋ยย; ไม่มีอะไรเหมือนกับมันอีกแล้วในพระวาทะของพระเจ้าทั้งเล่มหรือที่ถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์โลก มันเป็นคำพยานที่เจิดจรัส ยอห์นไม่ได้เป็นต้นอ้อที่ถูกลมพัดไหว เขาไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งในความหมายปกติธรรมดาของคำๆ นั้น เขาเป็นศาสดาพยากรณ์ที่พิเศษเหนือธรรมดาคนหนึ่ง เขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่พวกศาสดาพยากรณ์และ

เป็นบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจวบจนถึงโมงยามนั้น พระเจ้าได้ประทานอภิสิทธิ์แก่เขาในการประกาศเรื่องการเสด็จมาขององค์กษัตริย์และจากนั้นก็ประกาศว่ากษัตริย์องค์นั้นทรงสถิตอยู่ด้วยแล้ว

ผมคิดว่ามันเป็นการควรค่าแก่เวลาของเราที่จะอ่านบันทึกเรื่องกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตามที่ถูกให้ไว้ในลูกา 1:57-80:

“ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากرุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดีด้วย

“ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสู่หนัด และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า “ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น” เขาพากันตอบนางว่า “ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่อนั้น” แล้วเขาจึงใช้ใบ้กับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร บิดาจึงขอกระดานชนวนมาเขียนว่า “ชื่อของบุตรคือยอห์น” คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า

“บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า “ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ” **และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา**

“ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า “จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์ และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ชังเรา จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา *ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้* เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข”

“ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญูณาก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล”

“แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” ส่วนท้ายสุดของข้อ 11 ขวนสับสนมากสำหรับผู้เชื่อบางท่าน แต่มันไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้นเลยหากเราศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง ผมเชื่อว่าพระคำข้อนี้มีความหมายสองชั้น ประการแรกพระเยซูกำลังตรัสเกี่ยวกับตำแหน่งของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา นั่นคือ ไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าในด้านศีลธรรม แต่ยิ่งใหญ่กว่าในด้านตำแหน่ง

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นผู้เบิกทางขององค์กษัตริย์และเขาประกาศว่าอาณาจักรนั้นมาใกล้แล้ว อย่างไรก็ตาม พวกยิวก็ปฏิเสธกษัตริย์องค์นั้น – และแทนที่จะสวมมงกุฎให้พระองค์และให้พระองค์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด พวกเขากลับเอามงกุฎหนามมาสวมให้พระองค์และตรึงพระองค์เสียที่กางเขน ดังนั้นอาณาจักรนั้นจึงไม่ได้ถูกสถาปนาขึ้น ณ เวลานั้น แต่จะถูกสถาปนาในอนาคต และผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็จะมีตำแหน่งที่ใหญ่โตกว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเคยมีในการประกาศเรื่องการเสด็จมาของกษัตริย์องค์นั้น พระเยซูไม่ได้กำลังตรัสตรงนี้ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์น แต่พระองค์กำลังตรัสเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ซึ่งจะถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้เลย

แต่มันก็เป็นความจริงด้วยเช่นกันที่ว่ายุคใหม่นั้นที่ถูกนำเข้ามาโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาของพระเยซูเจ้าก็อยู่บนพื้นราบที่สูงกว่ายุคแห่งพระราชบัญญัติ ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในยุคใหม่อันเปี่ยมสง่าราศีนี้ก็อยู่บนพื้นดินที่สูงกว่าผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดภายใต้พระราชบัญญัติ เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และปุโรหิตจำเพาะพระเจ้า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยการบังเกิด, ทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์ บุคคลที่มีอภิสิทธิ์สูงสุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่คือผู้ที่โดยคุณความดีแห่งพระโลหิตที่ไหลออกได้รับอนุญาตให้เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าโดยความเชื่อและที่จะกลายเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าโดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ บุคคลเช่นนั้นก็มีลักษณะเฉพาะตัวที่มาจากพระเจ้าและด้วยเหตุนี้เขาจึงสามารถมองเห็นและเข้าใจสิ่งต่างๆซึ่งแม้แต่ศาสตาศาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด คือ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ก็มิได้เข้าใจอย่างถ่องแท้

เปโตรประกาศว่า “จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รับการไว้ใจในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังมิได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ

“พวกศาสตาศาพยากรณ์ก็ไดุ้ตส่าห์สืบค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดหรือลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรงบ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นทราบ ว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่

ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ **เป็นสิ่งที่พวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู**” (1 ปต. 1:3-12)

ตามที่เปโตรกล่าว คนเหล่านั้นที่ได้พยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมได้ค้นดูเพื่อที่จะเข้าใจว่าถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกเขาเองได้เขียนลงไปเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานต่างๆและสง่าราศีของพระคริสต์หมายความว่าอะไร **พวกทูตสวรรค์ปรารถนาที่จะดูเข้าไปในสิ่งเหล่านี้** แต่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้รับอนุญาต

ใน 1 เปโตร 2:9, 10 มีประกาศไว้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นหมู่ชนที่ได้รับอภิสิทธิ์อย่างสูง: “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว”

ข้อ 12: “และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้”

ถ้อยคำของพระเยซูที่ถูกรับบันทึกไว้ในข้อ 12 จนถึง 15 ทำให้นักอรรถาธิบายหลายท่านกระวนกระวายใจอย่างมากและทำให้เหล่าอาจารย์สอนพระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านลำบากใจอย่างมาก พวกเขาไม่เห็นพ้องตรงกันว่า “violence” (ความรุนแรง -- ในที่นี้แปลเป็น “ใจร้อนรน”) ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นแบบภายนอก – นั่นคือ ความรุนแรงที่กระทำต่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซู – หรือว่ามันชี้ไปยังการต่อต้านแบบสุดๆของเหล่าผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น จนถึงขนาดที่ว่าเฉพาะผู้ที่มุ่งมั่นอย่างรุนแรงเท่านั้นจะกล้าเข้าไปในอาณาจักรนั้นได้ นั่นคือ เฉพาะคนเหล่านั้นที่อาจหาญ, มุ่งมั่น, และมีใจกล้าเท่านั้นจะกล้าติดตามพระเยซูและประกาศความสวามิภักดิ์อันสัตย์ซื่อต่อพระองค์ โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าทั้งสองทรงคนะนี้ถูกต้อง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้เบิกทางของกษัตริย์องค์นั้น, และพระเยซูกษัตริย์องค์นั้น ได้ทนทุกข์ความรุนแรง; และไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่เป็นความหมายหลักของถ้อยคำตรงนี้ อย่างไรก็ตาม เราก็คงทราบด้วยว่าเมื่อเผชิญความยากลำบาก เฉพาะคนเหล่านั้นที่มุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยวในใจของตนเท่านั้นได้ติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไป เราทราบว่าคนจำนวนมากได้ทนทุกข์ในคุกและหลายคนถูกฆ่าเพราะความเชื่อเพราะความสัตย์ซื่อของพวกเขาที่มีต่อพระคริสต์

ลูกาให้ความสว่างแก่เราในพระคำตอนดังกล่าว: “มีพระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น” (ลูกา 16:16) ความหมายตรงนี้ก็คือนายยอห์นได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นด้วยฤทธิ์เดชจนถึงขนาดที่ว่าบางคนล้มการเสียดสีที่พวกเขาถูกเรียกให้กระทำนั้นไปแล้วเพื่อที่จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรนั้น ทั้งๆที่ต้องเจอการข่มเหง, ทั้งๆที่ต้องเจออุปสรรคทุกอย่าง, ทั้งๆที่ต้องเจอกับการต่อต้านทุกประการ พวกเขาได้ชิงกันเข้าไป หรือเข้าไปอย่างรุนแรง เข้าไปในอาณาจักรนั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาได้พากเพียรที่จะเข้าไปใน “ประตูแคบนั้น” คนเหล่านี้ได้มุ่งมั่นในใจของตน, ร้อนรนและจริงจังเกี่ยวกับอาณาจักร

นั่นเหลือเกินจนไม่มีสิ่งใดจะสามารถขัดขวางพวกเขาไม่ให้กลายเป็นสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและของพระเยซูคริสต์เจ้าในเวลาต่อมาได้ คนเหล่านี้ได้กลายเป็นผู้ที่มีความรุนแรงในความปรารถนาอันลึกซึ้ง, มุ่งมั่น, และแรงกล้าของตน และได้ยึดอาณัติจากรุ่น “โดยใช้กำลัง”

ข้อ 13: “เพราะคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้”

“พระราชบัญญัติ” ซึ่งไปยังหนังสือห้าเล่มของโมเสส, หนังสือห้าเล่มแรกในพระคัมภีร์ของเรา “ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย” บ่งบอกถึงหนังสือเล่มต่างๆที่เหลือของภาคพันธสัญญาเดิม ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงปล่อยให้พระองค์เองปราศจากพยานสักคนเลยบนแผ่นดินโลกนี้ตลอดปีที่เจียบเหล่านั้นซึ่งอยู่ระหว่างมาลาคีและมัทธิว ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นได้กล่าวแล้ว, และพระราชบัญญัติก็มีอยู่ในขณะนั้น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นผู้ปิดท้ายห่วงโซ่แห่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงขีดเส้นๆหนึ่งโดยตรัสว่า “มาจนถึงยอห์นนี้”

คราวนี้พระเยซูเจ้าเองทรงสถิตอยู่ด้วยแล้วในตอนนั้น – และการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์แท้จริงแล้ว ก็เป็นการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย เปาโลเปิดเผยข้อความนี้แก่เราในถ้อยคำเหล่านี้:

“ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพินัยเดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก” (ฮบ. 1:1-4)

ข้อ 14: “ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น”

“ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้” ข้อความของพระเจ้าเป็นช่องทางแห่งความรอด, การเสริมสร้าง, ความชื่นชมยินดี, ความมั่นใจ, สันติสุข; นั่นคือ หากข้อความนั้นถูกรับเอาด้วยความเชื่อ หากข้อความนั้นถูกปฏิเสธเสีย คนๆนั้นที่ได้ยินแต่ไม่ยอมรับเอา มันก็จะถูกข้อความนั้นปรับโทษ ยอห์นผู้เป็นที่รักกล่าวอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งในถ้อยคำเหล่านี้:

“ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดี่ยวต่อหน้าเขา เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์ เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด’ ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย’ อิสยาห์กล่าวดังนั้นเมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์” (ยอห์น 12:37-41)

“นี่แหละเป็นเอลียาห์...” เราพบชีวิตและงานรับใช้ของศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่, เอลียาห์, ถูกบันทึกอยู่ใน 1 และ 2 พงศ์กษัตริย์

“...ซึ่งจะมานั้น” ท่ามกลางถ้อยคำสุดท้ายในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเราอ่านว่า: “ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง และท่านผู้นั้น จะกระทำให้อาณาจักรของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ หาไม่ เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง” (มลค. 4:5, 6) พวกเขาไม่ได้กำลังรอคอยคนๆหนึ่งที่จะมาในจิตวิญญาณของเอลียาห์ (ดู ลูกา 1:17) พวกเขา รอคอยเอลียาห์ที่เป็นคนจริงๆ โดยคาดหวังให้เขาปรากฏตัวก่อนการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เรารู้ว่ามี การเสด็จมาสองครั้งของพระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อพระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกนั้น พระองค์ได้ทรงเสนอพระองค์เองแก่ชนชาติอิสราเอลในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา, กษัตริย์ของพวกเขา; แต่พระองค์ทรงถูกปฏิเสธเสีย ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงถูกตรึงกางเขน และอาณาจักรนั้นได้ถูกเลื่อนออกไปจนกว่าจะถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์, เมื่อสิ้นยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น แน่ใจว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมาตั้งแต่นิรันดร์กาล ถึงแม้ว่าพระองค์ได้เสด็จมาและทรงเสนอพระองค์เองและอาณาจักรนั้นแก่ชนชาติอิสราเอลแล้วก็ตาม

ข้อพระคัมภีร์ต่างๆประกาศอย่างชัดเจนว่ากษัตริย์องค์นั้นจะทรงถูกนำหน้าโดยผู้เบิกทางคนหนึ่ง และจากข้อความในมาลาคีย์ที่ 4 เราทราบว่าผู้เบิกทางคนนั้นจะเป็นเอลียาห์เมื่อพระเยซูเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

หากคุณจะสังเกต คำว่า “มัน” (“ในเรื่องนี้” ในพระคำข้อนี้ในพระคัมภีร์ของเราเป็น*ตัวเอียง* (ในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษ) ซึ่งบ่งบอกว่าคำๆนี้ไม่ได้อยู่ในข้อความต้นฉบับแต่ได้ถูกใส่เข้ามาโดยพวกผู้แปลเพื่อที่จะทำให้ความหมายชัดเจนขึ้น อย่างไรก็ตาม คำตัวเอียงเหล่านั้นทั้งหมดควรถูกดูอย่างระมัดระวัง เพราะว่าบางครั้งพวกมันก็ทำให้ความหมายสับสนแทนที่จะทำให้มันชัดเจนยิ่งขึ้น นี่เป็นความจริงตรงนี้ เพราะผมคิดว่าจริงๆแล้วพระเยซูกำลังตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับพระองค์ (ซึ่งหมายถึงพระเยซูเอง) นี่ก็จะเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากชนชาติอิสราเอลได้ยอมรับพระคริสต์ตอนที่พระองค์เสด็จมาครั้งแรกนั้น เอลียาห์ก็จะได้มาด้วยตัวเองแล้วเพื่อประกาศการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพระเจ้าทรงทราบว่าพวกเขาจะไม่ต้อนรับบุตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงส่งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแทน ผู้ซึ่งเป็น “เอลียาห์” แห่งการเสด็จมาครั้งแรกนั้น ตามที่ลูกา 1:17 กล่าวไว้ ยอห์นได้มา “ในวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์” เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ เอลียาห์เองจะมา ตามที่เราได้อ่านแล้วในมาลาคีย์ 4:5, 6 (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ อ่านวิวรณ์ 11:3-12)

ข้อ 15: “ใครมีหูจงฟังเถิด”

พระเยซูทรงใช้สำนวนนี้บ่อยๆ มันบอกเป็นนัยว่าผู้ฟังควรให้ความสนใจและตั้งใจฟังแบบไม่มีอะไรมารบกวนต่อสิ่งที่พระองค์กำลังตรัสอยู่นี้ พระเยซูทรงถือว่าหลักคำสอนเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง คนเหล่านั้นที่เต็มใจฟังอย่างตั้งใจและยอมให้ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสนี้เข้าไปในหูของตน, ความคิดของตน, และเข้าไปในใจของตน, ก็จะเชื่อและเข้าใจอย่างชัดเจน ช่างเป็นคำประกาศที่ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ – “ใครมีหูจงฟังเถิด”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซูถูกปฏิเสธเสีย

เมื่อเราดูข้อ 16 จนถึงข้อ 19 เราก็จะเห็นว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ทั้งคู่ถูกชนชาติอิสราเอลปฏิเสธเสีย ยอห์นไม่มีใครเทียบในเรื่องศักดิ์ศรีแห่งการทรงเรียก, ตำแหน่ง, และงานรับใช้ของเขา ความยิ่งใหญ่แห่งกิจการของเขาไม่อาจประเมินค่าได้โดยใช้ถ้อยคำ; แต่พระองค์ผู้ที่ยอห์นนำหน้าก็ทรงยิ่งใหญ่มากกว่าเสียอีก ยอห์นได้ประกาศว่าเขาไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดรองเท้าของพระองค์ผู้ที่เขาประกาศ – แต่ทั้งเขาและพระองค์ก็ถูกปฏิเสธเสียโดยชนชาติอิสราเอล ยอห์นและพระเยซูมีลักษณะจำเพาะต่างๆและวิธีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน – ตรงข้ามกันเลยด้วยซ้ำ; แต่คนชั่วอายุนั้นที่ดื้อรั้น, เอาแต่ใจ, ไร้เหตุผลที่ทั้งสองคนนั้นได้ปรากฏแก่พวกเขา ก็ปฏิเสธทั้งยอห์นและพระเยซู ท่าทีและจิตใจที่ถูกแสดงออกโดยคนเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการต่อต้านแบบมุ่นมั่นต่อสติปัญญาแบบสวรรค์ซึ่งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซูได้พยายามที่จะเปิดเผยแก่ชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้น ประชาชนเหล่านั้นไม่มีข้อแก้ตัวเลยสำหรับการปฏิเสธยอห์นและพระเยซู เพราะว่าสิ่งที่ทั้งสองคนนี้ได้กระทำและสิ่งที่ทั้งสองได้กล่าว มีผลกระทบต่างๆที่ไม่อาจปฏิเสธได้ต่อชีวิตของคนทั้งปวงที่ได้รับข้อความนั้น

ข้อ 16 และ 17: “เราจะเปรียบคนๆนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแกเพื่อน กล่าว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ’”

“เราจะเปรียบคนๆนี้เหมือนกับอะไรดี” ก่อนหน้านั้นเราได้ชี้ให้เห็นไปแล้วว่าพระเยซูทรงใช้ภาพประกอบต่างๆที่มีเอกลักษณ์และเหนือธรรมดา อย่างไรก็ตาม ความประพฤติของคนเหล่านี้ก็แปลกและเอาแน่เอานอนไม่ได้เหลือเกินจนแม้แต่พระเยซูก็ทรงดูเหมือนจะบอกไม่ถูกว่าจะหาอะไรมาเปรียบกับคนเหล่านี้ดี (เราพบถ้อยคำที่คล้ายๆกันในมาระโก 4:30: “และพระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใดหรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร” และในลูกา 13:18-20 เราอ่านว่า: “พระองค์จึงตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น” พระองค์ตรัสอีกว่า “เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด”)

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “คนๆนี้” พระองค์ก็ไม่ได้หมายถึงทุกคนโดยไม่มีข้อยกเว้น พระองค์กำลังตรัสถึงฝูงชนเหล่านั้นโดยรวมและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกผู้นำ, พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้น ลูกาบอกเราว่าในหมู่ชนเหล่านั้นที่อยู่ทีนั้นในขณะนั้น พวกเขาประชาชนทั่วไปและพวกเขาคนเก็บภาษีนับว่าพระเจ้าทรงชอบธรรมโดยได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว: “ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเขาเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว” (ลูกา 7:29) อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายก็ประกาศว่าข้อความที่พระเยซูทรงเทศนาใช้นั้นใช้ไม่ได้ โดยประกาศตัวพวกเขาเองว่าเป็นผู้ดูแลพระดำรัสต่างๆของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พวกเขาปฏิเสธบัพติศมาของยอห์น

(พระเยซูเจ้าในขณะนั้นยังไม่ทรงพร้อมที่จะตีเตียนพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้นอย่างเปิดเผย โดยเรียกพวกเขาด้วยชื่อต่างๆนานา แต่ต่อมาไม่นานพระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้น คุณจะพบถ้อยคำตรง

ไหนในพระคัมภีร์เลยที่มีอำนาจเผด็จการเช่นนั้นมากเท่ากับคำตรัสที่ถูกเอ่ยโดยพระเมสโปดกผู้อ่อนโยนของพระเจ้าซึ่งตำหนิผู้นำทางศาสนาเหล่านี้และถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 23)

“เปรียบเทียบเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแกล่เพื่อน” ตลาดที่ถูกพูดถึงตรงนี้ส่วนใหญ่แล้วเป็นตลาดกลางแจ้ง พวกมันไม่ได้มีรั้วล้อมขอบเขตและไม่มีหลังคา สินค้าทุกชนิดถูกซื้อขายที่ตลาดเหล่านั้น พวกเด็กๆก็มารวมตัวและเล่นกันที่ตลาดเหล่านี้ พวกเขาพบกับพ่อแม่ บ้างก็น่าจะมาจากที่ไกลๆ และพวกเขาบางคนก็ไม่ได้พบเห็นเด็กๆคนอื่นบ่อยนักยกเว้นที่ตลาดเหล่านี้

คำถามและคำตอบนี้โดยพระเยซูก็ตักเตือนพวกผู้นำทางศาสนาเกี่ยวกับความเอาแน่เอานอนไม่ได้และความเอาแต่ใจตัวเองในเรื่องมาตรฐานต่างๆของพวกเขา ทั้งในเรื่องศาสนาและชีวิตโดยรวม พระองค์ตรัสว่าพวกเขากำลังทำตัวเหมือนเด็กๆ – ไม่มีอะไรทำให้พวกเขาพอใจเลย เด็กๆอาจเต็นรำและหัวเราะอยู่ครู่หนึ่งและต่อมาก็ทำหน้าบูดบึ้งและไม่พอใจอะไรทั้งนั้น พวกเขาเล่นกันเป็นกลุ่มอย่างสามัคคีอยู่ครู่หนึ่ง และอีกไม่กี่อึดใจต่อมาเด็กคนหนึ่งก็อาจเลิกเล่นและไม่ยอมกลับมาเล่นต่อแล้ว เด็กกลุ่มหนึ่งอาจมารวมตัวกันอย่างสมัครสมานสามัคคี, หัวเราะ, คอยเล่น, เต็มไปด้วยความร่าเริง – และในห้านาทีต่อมาก็ทะเลาะกันใหญ่โต บ่นว่าและกล่าวหากันว่าเป็นตัวการทำให้เกิดความแตกร้างดังกล่าว นอกจากนี้พวกเขาก็ชอบเลียนแบบด้วย หลายครั้งพวกเด็กผู้หญิงก็เอาเสื้อผ้าคุณแม่มาสวมใส่และทำตัวเหมือนกับเป็นสุภาพสตรีที่โตแล้ว และแน่นอนว่าพวกเด็กผู้ชายก็ชอบเลียนแบบคุณพ่อของตน เด็กๆชอบแสดงละครสิ่งที่พวกเขาเห็นในบ้านและในชีวิตของพ่อแม่ของตนหรือผู้ใหญ่คนอื่นๆ

“พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต็นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ” การใช้เครื่องดนตรีและการเต็นรำเป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันในงานแต่งงาน, เทศกาลเลี้ยงต่างๆ, และงานชุมนุมสังสรรค์ในชุมชนอีกหลายแบบที่สนุกสนานรื่นเริง (กรูณาศึกษาผู้วินิจฉัย 11:34; 2 ซามูเอล 6:14, 15; โยบ 21:11, 12; และลูกา 15:25) เราสังเกตด้วยในมัทธิว 9:23 ว่าดนตรีถูกใช้ในงานศพ เช่นเดียวกับการไว้ทุกข์, การคร่ำครวญ, และการร้องโหยหวน ผู้คนถูกว่าจ้างให้มาคร่ำครวญและกรี๊ดร้องในงานศพ อาจเป็นไปได้ว่าเด็กๆพวกนี้ที่อยู่ตามท้องถนนและตลาดเลียนแบบขบวนแห่ในงานศพ เด็กกลุ่มหนึ่งถูกนำเสนอให้เป็นเด็กที่ทำหน้าตาบูดบึ้ง, ปากแบ้, ไม่พอใจ, ไร้ความสุข เด็กกลุ่มนี้ไม่ยอมเข้าไปเล่นกับเด็กคนอื่นๆที่เหลือ; พวกเขาไม่ยอมพอใจ, ไม่มีอะไรเอาใจพวกเขาได้เลย เด็กคนอื่นๆที่เหลือก็บ่นเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาบอกว่า “พวกเราเป่าปี่ให้พวกเธอก็แล้ว พวกเราเล่นดนตรีให้พวกเธอก็แล้ว พวกเราเล่นหลายอย่างก็แล้ว – แต่พวกเธอก็ยังไม่ยอมมาเล่นกับพวกเรา พวกเธอไม่ยอมมาเล่นเกมต่างๆของพวกเรา, ไม่ยอมมาร้องเพลงและเล่นดนตรีกับเรา พวกเธอไม่รำให้ตอนที่พวกเราเล่นเพลงงานศพ แล้วยังไม่ยอมมาเล่นกับพวกเราอีกด้วย” ในทำนองเดียวกันพระเยซูตรัสว่า คนยุคนี้ที่อยู่ในขณะนั้นก็กำลังทำตัวเหมือนเด็กๆเหล่านี้

ข้อ 18 และ 19: “ด้วยว่ายอห์นมากก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’ ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินเดิบและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่พระปัญญา ก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น”

ยอห์นมาในฐานะนาซีร์คนหนึ่ง “ไม่ได้กินหรือดื่ม” โดยเว้นเสียจากอาหารและเครื่องดื่มที่คนอื่น ๆ บริโภคอย่างสุขสำราญ อาหารของเขาคือผักแค้นและน้ำผึ้งป่า (มธ. 3:4) แต่ยอห์นก็ไม่ได้ทำให้พวกยิวพอใจ พวกเขาไม่พอใจกับยอห์นและกล่าวหาเขาว่ามีผีสิง โดยการกระทำเช่นนี้พวกเขาจึงหมายความว่าเขามีจิตใจที่ไม่ดี เขาเป็นคนผิดปกติ – และเขาเป็นคนดีไม่ได้เพราะว่าเขาแตกต่างเหลือเกิน!

จากนั้นพระเยซูตรัสว่า “ส่วนเรา บุตรมนุษย์ ก็มาในลักษณะที่แตกต่างจากยอห์นอย่างสิ้นเชิง เราได้ มาโดยกินและดื่มและพยายามใช้ชีวิตอย่างที่เจ้าทั้งหลายใช้ชีวิต แต่พวกเจ้าก็ยังไร้สุขและไม่พอใจกับเรา เหมือนกับที่พวกเจ้าไม่พอใจกับยอห์น พวกเจ้าใส่ร้ายเขาที่ไม่กินและดื่ม และพวกเจ้าก็คิดว่าเราที่ทำสิ่งนั้นที่ พวกเจ้าใส่ร้ายยอห์นว่าไม่ได้กระทำ พวกเจ้าไม่รู้จักพอใจอะไรเลย พวกเจ้าเป็นคนเอาแต่ใจ, เอาแน่เอานอนไม่ ได้, ชอบหาเรื่อง, โหลไปมา, ตี้อารมณ์และมีใจแข็งกระด้าง”

หากผู้นำทางศาสนาเหล่านี้รู้จักพระคัมภีร์ของตน พวกเขาก็คงตระหนักไปแล้วว่าลักษณะเฉพาะตัว ต่างๆของทั้งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระเยซูพระเมสสิยาห์นั้นเหมาะสมและสัมฤทธิ์ผล โดยก่อให้เกิดการ งานต่างๆที่คนมีปัญญาอย่างแท้จริงเท่านั้นจะดูออก วิธีการดำเนินชีวิตของยอห์นนั้นเหมาะสมแก่งานรับใช้และ คำเทศนาของเขา เขาออกมาจากถิ่นทุรกันดารโดยสวมใส่ผ้าขนอูฐและคาดเอวด้วยหนังสัตว์ กินผักแค้นและน้ำ ผึ้งป่า เขาเป็นผู้เบิกทางที่สมบุกสมบัน โดยแผดเสียงร้องเตือนผู้คนให้เตรียมทางสำหรับกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้น จากนั้นพระเยซูก็เสด็จมา ทรงเข้าออกออกในท่ามกลางประชาชน และทรงใช้ชีวิตร่วมกับพวกเขา พระองค์ ทรงเข้าไปเยี่ยมในบ้านของพวกเขา, นั่งที่โต๊ะของพวกเขา, และรับประทานอาหารของพวกเขา พระองค์ทรง ทำตัวกลมกลืนกับวิถีชีวิตของพวกเขา – แต่พระองค์ก็ได้เข้าส่วนในการบาปต่างๆของพวกเขา

วิถีชีวิตของยอห์นในฐานะผู้เบิกทางของพระเยซูนั้นผิดปกติธรรมดาๆ – และเมื่อพระเยซูเสด็จมา พวกธรรมจารย์และพวกผู้นำทางศาสนาก็คิดว่ามันเป็นเรื่องแปลกและผิดธรรมดาที่พระองค์นั่งกับพวกคนเก็บ ภาษีและพูดคุยกับพวกหญิงโสเภณี โดยเป็น “มิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป” วิธีต่างๆของทั้งยอห์น และพระเยซูถูกประณามโดยคนเหล่านี้ แต่ทั้งคู่ก็มาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงใช้ยอห์นมา และพระเจ้าทรงส่ง พระเยซูมา ลักษณะเฉพาะตัวต่างๆของวิธีการดำเนินชีวิตของทั้งคู่และวิธีการต่างๆในการกระทำกิจของ พวกเขาได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าโดยตรง

“ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม” เกรงว่าผู้ใดจะเข้าใจผิด ผมขอรับประกันว่าคุณจะพระเยซูมิได้ทรงดื่ม ไวน์ (เหล้าองุ่น) แบบที่ขายกันวันนี้ในร้านขายสุราหรือซูเปอร์มาร์เก็ต บุตรมนุษย์มา “ทั้งกินและดื่ม” – แต่ พระองค์มิได้ดื่มไวน์หมักที่จะทำให้คนดื่มเมา มันเป็นข้อเท็จจริงที่ทราบกันว่าในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ เรา ผู้คนมีน้ำองุ่นใหม่และน้ำองุ่นเก่า (ผู้รู้บางท่านบอกเราว่าแม้แต่องุ่นที่ยังอยู่บนเถาก็ถูกเรียกว่า ไวน์ ด้วยซ้ำ) พระเยซูตรัสว่าผู้คนไม่เอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ไว้ในถุงหนังเก่า หากน้ำองุ่นถูกใส่ไว้ในถุงหนังที่แข็งและถูกปล่อยทิ้งไว้ในบรรยากาศแบบธรรมดา มันก็จะเกิดก๊าซและทำให้ถุงหนังระเบิด น้ำองุ่นใหม่คือน้ำองุ่นที่บริสุทธิ์และน้ำ องุ่นที่ดีสำหรับทุกคน

พวกยิวประกาศว่าพระเยซูเป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก คนดื่มน้ำองุ่นมากคือ คนที่ดื่มน้ำองุ่น มาก และเราทราบว่าพระเยซูไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นหรือรับประทานอาหารจนกินพอติแบบเริงสำราญ พระองค์ทรง

กระทำทุกสิ่งแบบพอดีๆแน่นอน คนเหล่านี้เอาแน่เอานอนไม่ได้เหลือคำบรรยายจริงๆ ยอห์นไม่ได้กินอาหารแบบปกติที่พวกเขากินในสมัยนั้น เขาไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นของพวกเขาหรือน้ำองุ่นของพวกเขา และพวกเขาก็กล่าวว่าเขามีผีสิง พระเยซูทรงรับประทานอาหารกับพวกเขาและดื่มน้ำองุ่นใหม่ และพวกเขากล่าวว่าพระองค์เป็นคนขี้เมาและดื่มน้ำองุ่นมาก, เป็นเพื่อนของพวกเขาคนเก็บภาษีและพวกคนบาป

“แต่พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น” ขอขอบคุณพระเจ้า ที่ยังมีผู้เชื่อแท้หลงเหลืออยู่ในจำนวนเล็กน้อย พระปัญญามีลูกๆอยู่บ้าง และโดยคนเหล่านี้พระปัญญาที่ถูกลบว่าชอบธรรมในสุภาภิตบทที่ 8 พระปัญญาเป็นภาพจำลองของพระเยซูคริสต์เจ้า ความจริงข้อนี้ก็ถูกประกาศในจดหมายของเปาโลที่เขียนถึงผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์:

“พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้ออวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’” (1 คร. 1:28-31)

เมื่อพระเจ้าทรงใส่ปัญญาไว้ในใจของผู้ใด คนๆนั้นก็มิ “อำนาจในการตัดสินอย่างถูกต้องและปฏิบัติตามวิถีแห่งการกระทำอันเหมาะสมดีงามที่สุด” (เว็บสเตอร์) ลูกๆของพระเจ้าเป็น “บุตรแห่งปัญญา” เพราะว่าพวกเขามีพระคริสต์ (คส. 1:27)

“ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโง่ย่อมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน” (สภษ. 1:7) ในกิตติคุณของลูกา เราอ่านว่าเมื่อพระเยซูทรงเป็นพยานถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขารับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

คำวิจารณ์อย่างไรเหตุผลของพวกฟาริสี แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น” (ลูกา 7:29, 30) งานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้เป็นความล้มเหลวแต่เป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อันเปี่ยมสง่าราศี ทุกคนที่ได้รับข่าวสารของเขาและรับบัพติศมาจากเขาก็รับข่าวสารของพระเยซูและนับว่าพระเจ้าทรงชอบธรรม ทุกคนที่ไม่รับข่าวสารของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ปฏิเสธข่าวสารของพระเยซูเจ้าเช่นกัน และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่รอดชั่วนิรันดร์

มันเป็นความจริงที่ว่า มีคนจำนวนน้อยมากที่ที่เหลืออยู่ซึ่งแสดงออกถึงความรักที่มีต่อข่าวสารที่ถูกประกาศโดยยอห์นหรือพระเยซู ผู้ชนหมู่มากปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้ามาโดยตลอด พวกเขา “รวบรวมครุไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง” (2 ทธ. 4:3) พวกเขาร้องบอกพวกศาสนาดายากรณีให้พูดสิ่งต่างๆที่รื่นหู – ถ้อยคำที่ดี ผู้ชนหมู่มากเหล่านั้นปฏิเสธยอห์นและพระเยซู แต่ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนส่วนน้อยเหล่านั้นที่รับข่าวสารนั้นและพระเมสสิยาห์

ผมดีใจเหลือเกินที่พระเยซูเจ้าทรงเป็น “มิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป” – และผมก็ดีใจที่พระเยซูยังทรงเป็นมิตรสหายของคนบาปทั้งหลายอยู่เหมือนเดิมและพระองค์ทรงปรารถนาที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยทางพระองค์ให้ได้รับความรอด หากคุณยังไม่ได้รับพระวจนะของพระองค์ ผมก็ขอร้อง

คุณให้ “รับพระวาทะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้” (ยากอบ 1:21) พระเจ้าทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดด้วยพระวาทะแห่งความจริง (ยากอบ 1:18) พระเยซูทรงประกาศแก่นิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:1-7) และเปโตรบอกเราว่าเราไม่ได้ถูก “ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง” แต่เราถูกไถ่ “ด้วยพระโลหิตอันมีราคาแพงของพระคริสต์...ได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวาทะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ปต. 1:18-23)

พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) คนๆ หนึ่งต้องฟังพระวาทะ, เชื่อพระวาทะ, และรับพระวาทะเพื่อที่จะบังเกิดใหม่ พระวาทะคือฤทธิ์เดชของพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่ความรอด (โรม 1:16) พระวาทะคือชีวิต (ยอห์น 6:63) เมื่อเราได้รับพระวาทะของพระเจ้า พระวาทะนั้นก็นำมาซึ่งความเชื่อ (โรม 10:17) ความเชื่อนำมาซึ่งพระคุณ (อฟ. 2:8) และพระคุณนำมาซึ่งความรอด (ทต. 2:11)

คุณจำประสบการณ์ตอนที่คุณรับเอาพระวาทะของพระเจ้าโดยความเชื่อและต้อนรับพระเยซูให้เข้ามาในใจของคุณได้ไหม? หากคุณจำช่วงเวลานั้นไม่ได้ ผมก็ขอรับรองคุณให้มีประสบการณ์เช่นนั้นเดี๋ยวนี้เลย แค่มกัมศิระษะของคุณ, หลับตา, และพูดกับพระเยซูเหมือนกับที่คุณจะพูดกับคุณหมอบอกเกี่ยวกับความต้องการต่างๆฝ่ายร่างกายของคุณหรือพูดกับทนายความของคุณเกี่ยวกับความต้องการต่างๆด้านกฎหมายของคุณ พระเยซูทรงเต็มพระทัย, ทรงร้อร่น, และทรงพร้อมที่จะบอกพระบิดาว่าคุณได้ยินพระวาทะแล้ว, รับเอาพระวาทะแล้ว, เชื่อพระวาทะแล้ว, และบอกว่าคุณวางใจพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณเดี๋ยวนี้ หากคุณจะบอกพระเยซูว่าคุณอยากให้พระองค์ยกโทษบาปต่างๆของคุณและช่วยคุณให้รอดและเข้ามาประทับภายในใจของคุณ พระองค์ก็จะทรงกระทำ

ปฏิเสธพระเยซู การพิพากษาก็มาแน่

ข้อ 20: “แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่”

“แล้ว” (หรือในทันที) พระเยซู “ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆ...” นั่นคือ พระองค์ทรงเริ่มตีเตียน, ต่ำหนิ, ต่อว่าความบาปของพวกเขาและการที่พวกเขาปฏิเสธพระองค์ และตรัสชัดเจนว่าการพิพากษาจะตามมาอย่างแน่นอน ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ประกาศแล้วว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว พระเยซูเจ้าเองและสาวกสิบสองคนนั้นของพระองค์ก็ประกาศเรื่องเดียวกัน ข้อเท็จจริงที่ว่าอาณาจักรนั้นมาใกล้แล้วก็ถูกพิสูจน์โดยการอัศจรรย์หลายประการและ “การอิทธิฤทธิ์” แต่คนก็ไม่ฟังข่าวสารนั้น เมื่ออาณาจักรที่ถูกประกาศนั้นถูกปฏิเสธ ก็ไม่มีสิ่งใดเหลือให้พระเยซูเทศนาอีกนอกจากการพิพากษา เมื่อคนหนึ่งคนใด, ครอบครัวใด, หรือประชาชาติใดปฏิเสธข่าวประเสริฐ การพิพากษาก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ข้อ 21: “*วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซอิดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเฝ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว*”

เมืองโคราซินและเมืองเบธไซอิดาเป็นเมืองที่อยู่ไม่ไกลจากเมืองคาเปอร์นาอุมมากนัก เรารู้ทำเลที่ตั้งคร่าวๆตามที่พวกนักประวัติศาสตร์บอก แต่เราไม่สามารถชี้ชัดตำแหน่งที่แน่นอนของพวกมันได้ ชื่อ “โคราซิน” ปรากฏเฉพาะในวิบัติที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงประกาศ “*เบธไซอิดา*” มีความหมายตรงตัวว่า “*บ้านแห่งการล่าสัตว์ หรือแห่งการเล่นสนุก*” เมืองนี้น่าจะตั้งอยู่บนชายฝั่งของทะเลกาลิลี และผู้คนที่หาเลี้ยงชีพโดยการจับปลาและล่าสัตว์ เราถูกบอกในยอห์น 1:44 ว่าฟิลิป, อันดรูว์ และเปโตรอาศัยอยู่ที่นั่น: “ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร” สองเมืองนี้และเมืองคาเปอร์นาอุม (ข้อ 23) ถูกเอ่ยชื่อในฐานะเป็นฉากหลังของการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซู มัทธิวเรียกพวกมันว่าเป็น “*เมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก*” (ข้อ 20)

พระเยซูตรัสว่าหาก “*การอิทธิฤทธิ์*” เหล่านั้น “*ได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้... กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว*” เมืองไทรและเมืองไซดอนเป็นเมืองแห่งการค้าขายและโดดเด่นเพราะสินค้าของพวกมัน เมืองเหล่านี้ตั้งอยู่บนชายฝั่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในส่วนทิศตะวันตกของแคว้นยูเดียและพวกยิวรู้จักพวกมันดี เมืองไทรถูกกล่าวถึงบ่อยๆในภาคพันธสัญญาเดิมในฐานะเป็นสถานที่ที่ซาโลมอนได้ซื้อวัสดุจำนวนมากสำหรับการก่อสร้างพระวิหาร (กรูณาศึกษา 2 พงศาวดาร 2:11-16) เมืองไทรยังเป็นสถานที่ค้าพยากรณ์ต่างๆที่โดดเด่นและชัดเจนเกี่ยวกับการพิพากษาได้ถูกกล่าวแก่มันด้วย (กรูณาศึกษาอิสยาห์ 23 และเอเสเคียล 26)

ตั้งอยู่ห่างไปประมาณยี่สิบไมล์ทางใต้ของเมืองไซดอน เมืองไทรเป็นเมืองที่หรุหราบุ่มเฟือยและชั่วช้าสุดๆ มันถูกล้อมโดยเหล่าศัตรูอยู่หลายครั้งและในที่สุดก็ถูกยึดได้โดยเนบูคัดเนสซาร์หลังจากสงครามนองเลือดนานสิบสามปี หลังจากนั้นเมืองนี้ก็ถูกสร้างขึ้นใหม่ แต่มันก็ถูกพิชิตอีกในเวลาต่อมาโดยอเล็กซานเดอร์มหาราชในศึกที่กินเวลาห้าเดือน เมืองไทรไม่เคยกลับมารุ่งโรจน์อีกเลย และตลอดระยะเวลาหลายร้อยปีมันเป็น “*โขดหินโล่งเตียน*” ที่พวกชาวประมง “*ตากแหของตน*” นี่เป็นการสำเร็จจริงอันน่าอัศจรรย์ของคำพยากรณ์ที่ถูกรับในเอเสเคียล บทที่ 26 ถึง 28

ไซดอนก็เป็นเมืองที่มีชื่อเสียงมากๆเช่นกัน ชาวเมืองนี้เป็นพวกพ่อค้าที่โดดเด่นพวกแรกๆในโลก พวกเขาเป็นพ่อค้าที่เก่งและร่ำรวยมาก โดยเป็นที่รู้จักไปทั่วโลกเพราะความหรุหราบุ่มเฟือยของพวกเขา ตอนที่พระเยซูมารับสภาพอยู่ท่ามกลางมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ เมืองไซดอนก็น่าจะเป็นเมืองแห่งความเจิดจรัสและการค้าขายกว้างขวาง ชื่อของเมืองนั้นในปัจจุบันคือ Saida (ไซดา) ปัจจุบันมันไม่ได้มีขนาดใหญ่โตเหมือนกับในสมัยของพระเยซู และไม่ได้หรุหราบุ่มเฟือยเหมือนแต่ก่อนอย่างแน่นอน เมืองนี้ถูกพิชิตครั้งแรกโดยบาบิโลน, ต่อมาโดยอียิปต์, และจากนั้นโดยพวกโรม ผู้ซึ่งพรากอิสสรภาพของพวกเขาไปอย่างสิ้นเชิง

“*ผ้ากระสอบและซีเฝ้า*” ผ้ากระสอบเป็นผ้าเนื้อหยาบมากๆซึ่งคล้ายกับผ้าใบ พวกคนยากจนใช้มันเป็นเสื้อผ้าของตน และมันถูกใช้สำหรับการปกคลุมแบบต่างๆในบ้านด้วย ผ้ากระสอบถูกสวมใส่เพื่อเป็นสัญลักษณ์

แสดงถึงความเศร้าโศกเมื่อใครสักคนเสียชีวิต และพวกยิวก็ซัดซี้เข้าขึ้นไปบนศิระชะของตนบ่อยๆเช่นกันเพื่อแสดงออกถึงความทุกข์โศกของตนในช่วงเวลาแห่งการไว้อาลัย เกี่ยวกับเรื่องนี้ กรุณาศึกษาพระคำตอนต่อไปนี้ ในภาคพันธสัญญาเดิม: 2 ซามูเอล 13:19; เอสเธอร์ 4:3; โยบ 2:12; เยเรมีย์ 6:26; เพลงคร่ำครวญ 2:10; โยนาห์ 3:6; มีคาห์ 1:10 โยบกล่าวว่า “ข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในผงคลีและซี้เข้า” (โยบ 42:6) ดาเนียลอธิษฐาน “ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถ้า” (ดนล. 9:3) วิธีนี้และวิธีอื่นๆของการแสดงออกถึงความเสียใจและความทุกข์โศกแบบสุดๆท่ามกลางคนอิสราเอลเป็นเรื่องปกติธรรมดาในสมัยนั้น ในประเทศโลกตะวันออกบางประเทศ ผู้คนก็ยังแสดงออกถึงความเศร้าโศกของตนในลักษณะนี้อยู่เหมือนเดิม

“คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นุ่งบนซี้เข้า กลับใจเสียใหม่มานานมาแล้ว” โดยคำกล่าวนี้ พระเยซูทรงหมายความว่าหากเมืองไทรและเมืองไซดอนได้รับสิทธิพิเศษเหมือนอย่างเมืองโคราซินและเมืองเบรไซดีดา – หากพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์, “การอิทธิฤทธิ์” ต่างๆของพระองค์ – พวกเขาก็คงกลับใจด้วยความเสียใจสุดซึ้งและความเจ็บปวดรวดร้าวเพราะความบาปต่างๆของตนไปแล้ว เช่นเดียวกับเมืองนินะเวห์ พวกเขาก็คงจะได้เห็นการพิพากษาที่จะมานั้นและคงจะได้หันกลับเสียจากความบาปของตน และร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอการยกโทษไปแล้ว พระเยซูกำลังตรัสว่าเมืองต่างชาติเหล่านี้ก็ควรต้อนรับพระองค์อย่างดีกว่าเมืองเคร่งศาสนาเหล่านี้ของพวกยิว นั่นคือ แผ่นดินที่พระองค์เติบโตมา

นครนินะเวห์ที่ชั่วช้าจริงๆแล้วได้กลับใจในผ้ากระสอบและซี้เข้าอันเป็นผลมาจากการเทศนาของโยนาห์ ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น:

“ฝ่ายประชาชนนครนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด กิตติศัพท์นี้ลือไปถึงกษัตริย์นครนินะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองซี้เข้า พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกาประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ โดยอำนาจกษัตริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า “คนหรือสัตว์ ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ ให้ทั้งคนและสัตว์นุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ตั้งใจตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือเขากระทำ ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมีได้พินาศ”

“เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็มีได้ทรงลงโทษเขา” (โยนาห์ 3:5-10)

ข้อ 22: “แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทรและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า”

พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนว่ามนุษย์จะถูกพิพากษาตามโอกาสเหล่านั้นที่พวกเขาทำ คนนับถือพระอื่นยอมพินาศ เพราะว่าไม่มีผู้ใดเข้าสวรรค์ได้นอกจากเสียจากเขาต้อนรับพระเยซู จะเข้าสวรรค์ได้คนเราต้องบังเกิดใหม่ การที่คนเราจะบังเกิดใหม่ได้นั้น เขาต้องได้ยืมข่าวประเสริฐ; ด้วยเหตุนี้ คนนับถือพระอื่นที่ไม่เคยได้ยืมข่าวประเสริฐจึงไม่สามารถบังเกิดใหม่ได้ พวกเขาพินาศและพวกเขาจะไม่ได้เข้าในสวรรค์ แต่พวกเขาจะ

ไม่ทนทุกข์กับความทรمانแสนสาหัสแบบที่ผู้คนจากอเมริกาจะทนทุกข์ – คนเหล่านั้นที่มีโอกาสช้าแล้วช้าเล่าที่จะรับความรอดแต่ก็ปฏิเสธข่าวสารนั้นเสีย

เมืองไทระและเมืองไซดอนไม่ได้พ้นผิดเพราะว่าพวกเขาไม่มีโอกาสได้เห็นการอัศจรรย์เปี่ยมอภินิหารที่เหล่านั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่โทษของพวกเขานั้นจะ “เบากว่า” ในวันพิพากษานั้น เมื่อเทียบกับผู้คนแห่งเมืองโคราซินและเมืองเบธไซอิดา นี่ก็เป็นจริงในปัจจุบันนี้เช่นกัน หากคุณยังไม่ได้รับความรอด ทุกโอกาสที่คุณปิดทิ้งที่จะต้อนรับพระเยซูก็จะทำให้ความทุกข์ทรมานของคุณแสนสาหัสมากยิ่งขึ้นในนรก มนุษย์จะถูกพิพากษาตามโอกาสเหล่านั้นและความสว่างนั้นที่พวกเขาปฏิเสธ คนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตในความมืดและไม่เคยมีโอกาสดูแลในความสว่างก็จะถูกพิพากษาและจะไม่รอด แต่พวกเขาจะไม่ทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสแบบเดียวกับคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างแห่งข่าวประเสริฐแต่ก็ปฏิเสธที่จะเดินในความสว่างนั้น

คำว่า “วันพิพากษา” ถูกพบในมัทธิว 10:15; 11:22, 24; 12:36; 2 เปโตร 2:9; 3:7; และ 1 ยอห์น 4:17 กรุณาเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กับถ้อยคำต่อไปนี้: “เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์” (กิจการ 17:31) ในยูดาส 6 เราอ่านว่า: “และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ชังไว้ในที่มีตงกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น”

“วันพิพากษา” ยังถูกกล่าวถึงในพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็น “วันของพระเจ้า”, “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า”, “วันแห่งพระคริสต์”, “วันสุดท้ายนั้น”, “วันแห่งพระพิโรธ”, “วันนั้น” เช่นกัน กรุณาศึกษามัทธิว 7:22, 1 เธสะโลนิกา 5:4, และฮีบรู 10:25

พระเยซูจะทรงเป็นองค์ผู้พิพากษาผู้ชอบธรรมในวันนั้น พระองค์ตรัสว่า “เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’” (มธ. 7:22) (พระองค์ทรงถูกเห็นว่าเป็นผู้พิพากษาในมัทธิว 25:34 ด้วยเช่นกันในการพิพากษาบรรดาประชาชาติ: “ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก’) ผมขอรับประกันคุณได้เลยว่าคุณจะถูกพิพากษาอย่างชอบธรรม ทั้งหมดที่คุณสมควรได้รับก็จะประทานให้แก่คุณ; และหากคุณไม่รอดเป็นนิรันดร์ คุณก็จะไม่โดนอะไรที่คุณไม่สมควรได้รับเลย พระเยซูจะทรงพิพากษาในความชอบธรรมและการพิพากษาของพระองค์ก็จะยุติธรรม ใน 1 โครินธ์ 4:5 เราถูกสั่งว่า “อย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับค่าชมเชยจากพระเจ้า”

คำกล่าวที่พระเยซูคริสต์เกี่ยวกับการพิพากษาเมืองเหล่านี้ทำให้พวกยิวเหล่านั้นตกใจอย่างไม่ต้องสงสัย พวกเขาคิดว่าตัวเองปลอดภัยจากการพิพากษาเพราะว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม พวกเขามองคนต่างชาติทุกคนอย่างเหยียดหยาม และเพราะว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ถูกเลือกสรร พวกเขาจึงคิดว่าจะไม่มีเรื่องร้ายๆเกิดขึ้นกับตน

ข้อ 23: “และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอหิวาต์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโลโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้”

พระเยซูตรัสรุนแรงมากกว่าเกี่ยวกับเมืองคาเปอร์นาอุมเมื่อเทียบกับคำตรัสของพระองค์เกี่ยวกับเมืองอื่นๆที่เหลือ เมืองคาเปอร์นาอุมมีความเจริญรุ่งเรืองมากกว่าเมืองโคราชินและเมืองเบธไซอิดาและได้รับโอกาสที่จะเจอกับการสถิตอยู่, การอัศจรรย์ต่างๆ, และคำสอนต่างๆของพระผู้ช่วยให้รอดมากกว่า พระเยซูไปเยือนเมืองคาเปอร์นาอุมมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว ตามที่มัทธิว 4:13 กล่าว พระเยซูทรงอาศัยอยู่ในเมืองคาเปอร์นาอุมอย่างน้อยสักช่วงเวลาหนึ่งและทรงเดินทางออกจากเมืองนั้น โดยใช้เมืองนั้นเป็นกองบัญชาการของพระองค์ ในมัทธิว 9:1 เมืองนี้ได้ชื่อว่าเป็น “เมืองของพระองค์” ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงประกาศการพิพากษาซึ่งจะตกแก่เมืองนั้นด้วยคำพูดที่รุนแรงยิ่งกว่าที่พระองค์ได้ตรัสเกี่ยวกับเมืองอื่นๆก่อนหน้านี้

การอัศจรรย์ที่โดดเด่นส่วนใหญ่บางอันของพระเยซูได้ถูกกระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม ในยอห์น 4:46-54 เรามีบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับการรักษาลูกชายของขุนนางคนนั้นให้หาย ในมาระโก 1:23-28 มีบันทึกเรื่องการรักษาคนถูกผีสิงในธรรมศาลาให้หาย ในมัทธิว 8 เราพบเรื่องการรักษาผู้รับใช้ของนายร้อยคนนั้นและการรักษาแม่ยายของเปโตร มัทธิว 9 บันทึกเรื่องการรักษาคนอัมพาตที่ถูกหามใส่แคร่มาหาพระเยซู, การทำให้บุตรสาวของไยรัสเป็นขึ้นจากตาย, การรักษาหญิงที่เป็นโรคตกเลือดคนนั้น, และการรักษาชายตาบอดสองคนนั้น และคนผีเข้าที่เป็นใบ้ พระเยซูทรงกระทำพระราชกิจอันทรงฤทธิ์เหล่านี้และอื่นๆอีกมากมายในเมืองคาเปอร์นาอุม

“ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว” บ่งบอกถึงสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ทั้งหลาย เมืองคาเปอร์นาอุมได้รับความกรุณาในแบบผิดปกติธรรมดาโดยการที่พระเยซูทรงประทับอยู่ในเมืองนั้นและในอีกหลายๆด้าน มันเป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งมากๆเมืองหนึ่ง ผู้รู้บางท่านคิดว่าถ้อยคำเหล่านี้อาจหมายถึงความเยอหยิ่งอันเกินพอดีของชาวเมืองนั้นที่ภาคภูมิใจในเมืองของตน

“...เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก” เมืองที่เจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งนี้ซึ่ง “ถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว” จะถูกทำให้ต่ำลง พระเยซูไม่ได้กำลังตรัสหมายถึงทุกคนในเมืองคาเปอร์นาอุมจะต้องตกนรก เมืองนี้ซึ่งได้เจริญรุ่งเรืองและมั่งคั่งเหลือเกินจะสูญเสียความรุ่งเรืองของมัน; มันจะถูกถอยยศเสียอย่างสิ้นเชิง โดยต้องไปอยู่ที่ต่ำต้อยที่สุดท่ามกลางเมืองทั้งหลายในสมัยนั้น พระเยซูทรงใช้คำว่า “นรก” ตรงนี้เพื่อเปรียบเทียบในเชิงตรงข้ามกับสวรรค์ สวรรค์เป็นสถานที่ๆเปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดและนรกอยู่ต่ำสุด นรกเป็นสถานที่แห่งความรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ – และความรกร้างว่างเปล่าและความพินาศจะมาสู่เมืองคาเปอร์นาอุมเพราะความเยอหยิ่งของพวกเขาและความบาปของพวกเขา สิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ต่างๆของพวกเขาบนแผ่นดินโลกและ

ความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขาจะถูกพรากไปเสีย และพวกเขาจะลงไปไกลพอๆกับที่พวกเขาได้ขึ้นไป นี่เป็นสิ่งที่ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว และที่ตั้งของเมืองที่เคยยิ่งใหญ่ก็เป็นเรื่องที่ถูกถกเถียงกันในทุกวันนี้

“ด้วยว่าการอธิษฐานซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้” หากการอธิษฐานเหล่านั้นที่ได้ถูกกระทำในเมืองคาเปอร์นาอุมได้ถูกกระทำในเมืองโสโดม พระเยซูทรงประกาศว่าเมืองนั้นก็คงไม่ถูกไฟเผาแต่คงจะยังตั้งอยู่จนถึงสมัยนั้น เมืองโสโดมเป็นเมืองที่ชั่วช้ามาก ๆ ในสมัยของมันอย่างไม่มีข้อสงสัย ความบาปในเรื่องรักร่วมเพศ (sodomy) ถูกกล่าวถึงพร้อมกับความน่าละอายและการถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เมืองโสโดมถูกทำลายเสียอย่างสิ้นเชิงเพราะความชั่วอันมหัศจรรย์ของมัน (ปฐมก. 19) อย่างไรก็ตาม หากเมืองโสโดมได้รับโอกาสเหล่านั้นเหมือนกับที่เมืองคาเปอร์นาอุมได้รับ พวกเขาก็คงกลับใจเสียใหม่และเมืองนั้นก็คงไม่ถูกทำลาย ด้วยเหตุนี้ โทษของเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเมืองคาเปอร์นาอุมในวันพิพากษา ชาวเมืองโสโดมไม่ได้รับโอกาสเหล่านั้นเหมือนกับที่ชาวเมืองคาเปอร์นาอุมได้รับ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ได้เหยียบย่ำสิทธิพิเศษเหล่านั้นที่ชาวเมืองคาเปอร์นาอุมที่มั่งคั่งได้เหยียบย่ำเสีย พระเยซูคริสต์เจ้าไม่เคยไปเยือนเมืองโสโดม แต่ทรงไปเยือนเมืองคาเปอร์นาอุม

สิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับเมืองคาเปอร์นาอุมอาจกล่าวได้เกี่ยวกับมนุษย์แต่ละคนเช่นกัน คนใดที่ได้รับอภิสิทธิ์ในแบบที่ไม่เหมือนใครก็จะถูกพิพากษาตามนั้นหากเขาไม่ยอมใช้โอกาสและสิทธิพิเศษเหล่านั้นที่ประทานให้แก่เขา หากคนใดได้เจอกับความสว่างในความหมายฝ่ายวิญญาณและไม่ยอมเดินในความสว่างนั้น เขาก็จะถูกพิพากษาตามนั้น หากคนบาปคนใดได้รับโอกาสมากมายซึ่งเปี่ยมด้วยพระกรุณาและสง่าราศีที่จะเป็นคริสเตียนแต่ไม่ยอมต้อนรับพระเยซูเจ้าและรับความรอด เขาก็จะถูกพิพากษาและถูกลงโทษในทำนองเดียวกัน

ข้อ 24: “แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

“เราบอกเจ้าว่า...” ตรงนี้ เหมือนกับในหลายวาระและถูกบันทึกไว้ในที่อื่นๆอีกหลายแห่ง พระเยซูตรัสจากสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าอันเต็มเปี่ยมของพระองค์เอง พระเยซูตรัสความจริงเพราะว่าพระองค์ทรงเป็น (ทั้งในตอนนั้นและตอนนี้) ความจริง พระองค์ทรงเป็นพระวาที่รับสภาพมนุษย์ และพระองค์เองจะทรงเป็นผู้พิพากษาที่ชอบธรรม

“ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า” เราไม่ต้องคาดเดาเลยเกี่ยวกับว่าชาวเมืองโสโดมจะเจอกับอะไรในการพิพากษา แต่เรารู้ว่ามันจะสาหัสน้อยกว่าโทษที่จะตกแก่คนเหล่านั้นที่ได้กระทำบาปต่อความสว่างแบบที่เมืองคาเปอร์นาอุมได้รับต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์เจ้าเอง พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นในเมืองนั้นแต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเห็นความสว่างนั้น; ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงจะถูกพิพากษาเพราะพวกเขาปฏิเสธความสว่างนั้นที่พวกเขาคงจะได้รู้จักและคงจะได้เห็นหากพวกเขาจะเพียงแต่ฟังคำตรัสของพระองค์ การปฏิเสธข่าวสารแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้าคือ การนำการพิพากษาอันร้ายแรงและเพิ่มพูนยิ่งขึ้นมาสู่ตัวเองไปตลอดชั่ววันจันทรินด์

ข้อ 25: “*ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงไว้ให้ผู้โง่”*”

หกข้อสุดท้ายของบทที่ 11 มีความเห็นสุดท้ายของพระเยซูเกี่ยวกับข่าวสารของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พระคำหกข้อสุดท้ายนี้แบ่งออกได้เป็นสองส่วน – ข้อ 25 ถึง 27 และข้อ 28 ถึง 30 ข้อความที่ถูกบันทึกไว้ในพระคำข้อ 25 ถึง 27 ก็ถูกพบในลูกา 10:21-24 เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ข้อความที่ถูกพบในพระคำสามข้อสุดท้ายนี้ถูกบันทึกโดยมัทธิวเท่านั้น

“*ขณะนั้น*” หมายถึง “*ในคราวนั้น*” ขณะนั้นพระเยซูทรงหยุดตรัสเกี่ยวกับพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีและประชาชาติเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธพระองค์เสีย คราวนี้พระองค์ทรงหันไปหาพระบิดาและทรงขอบพระคุณเพราะว่าพระบิดาได้ทรง “*ปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้*” จากคนทั้งหลายที่อ้างว่าตัวเองเป็น “*ผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด*” – นั่นคือ พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ที่ได้ประกาศว่าตัวเองเป็นผู้อารักขาพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์ พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา แต่พวกเขาก็เป็นคนโง่; พวกเขาออกปากว่าเป็นคนที่พระเจ้าได้ประทานความสว่างนั้นให้แล้ว แต่พวกเขาก็ปฏิเสธความสว่างนั้นเสีย พระเยซูทรงขอบพระคุณพระบิดาที่คนเหล่านั้นที่ถ่อมใจเหมือนเด็กเล็กๆก็รับข่าวสารนั้นขณะที่คนทั้งหลายที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้มีปัญญาและฉลาดกลับปฏิเสธข่าวสารนั้นเสีย

ในถ้อยคำเหล่านั้นที่พระเยซูเจ้าตรัสขณะนี้ พระองค์ตรัสถึงการปฏิเสธอันไร้เหตุผลและแน่วแน่ของพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้น คือการที่พวกเขาปฏิเสธทั้งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพระองค์เอง (ข้อ 16 ถึง 19) พระองค์ตรัสถึงการไม่ยอมกลับใจใหม่ของเมืองเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์ไปมากมายแล้ว (ข้อ 20 ถึง 24) กระนั้นพวกยิวเหล่านี้ – โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกอาจารย์, พวกธรรมาจารย์, พวกบรูโรหิตใหญ่, และคนอื่นๆที่เป็นหัวหน้า – ล้วนเป็นคนฉลาด พวกเขาคุ้นเคยดีกับถ้อยคำของพวกศาสดาพยากรณ์และเพลงสดุดี พวกเขารู้เยอะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น แต่พวกเขาก็ไม่ยอมเข้าใจและซาบซึ้งกับถ้อยคำและการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซู อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นที่ถ่อมใจ, ต่ำต้อย, และเทียบกันแล้วเป็นคนโหดเขลาที่ต้อนรับถ้อยคำของพระองค์ เราเห็นตัวอย่างของเรื่องนี้ในบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการรักษาคนเป็นอัมพาตนั้นผู้ซึ่งเพื่อนๆของเขาได้พาเขามาหาพระเยซู:

“*คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค และดุเถิด มีผู้ห้ามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์ เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “บุตรชายเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า “คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”*”

“แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้ ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด” ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พนางร้องสรรเสริญพระเจ้า *คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า* ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด”” (ลูกา 5:17-26)

ในบันทึกเหตุการณ์ตอนนี้เราเรียนรู้ว่าขณะนั้นมีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติซึ่งออกมาจากทุกเมืองของแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็มอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงประกาศอย่างเปิดเผยว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะยกโทษบาปได้ กระนั้นพวกเขาก็พลาดความจริงแห่งคำตรัสของพระองค์ไป เหตุใดคนเหล่านี้ – ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เห็นในวันนั้นแล้วถึงการแสดงออกอันน่าทึ่งแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า – จึงไม่รู้จักพระเมสสิยาห์ของตน, ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่เหล่าศาสดาพยากรณ์ของพวกเขาได้กล่าวถึง? แต่คนจำนวนมากก็จำพระองค์เองและจากไปโดยร้องสรรเสริญพระเจ้า ความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านี้ได้ถูกปิดซ่อนไว้จากพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ แต่พระเจ้า “ได้สำแดงให้ผู้ถ้อยรู้”

พระเยซูไม่ได้กำลังตรัส (ตรงนี้ในมัทธิว 11:25) ถึงเด็กทารกเล็กๆที่มีอายุเพียงไม่กี่วัน แต่หมายถึงพวกเด็กทารกในเรื่องสติปัญญา, ความมั่งคั่ง, และสถานะทางสังคม และเราควรสังเกตตรงนี้ว่าพระเยซูทรงขอบคุณพระบิดาทั้งที่ทรงปิดซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้จากชนชั้นหนึ่งและที่ทรงเปิดเผยพวกมันแก่อีกชนชั้นหนึ่ง พระเยซูทรงเทศนาแก่คนทั้งปวง – คนรวย, คนจน, คนมีปัญญา, คนไร้ปัญญา, ทาส, ไท คนส่วนใหญ่เหล่านั้นที่ต้อนรับพระเยซูเป็นคนยากจน, ไร้ชื่อเสียง, ไม่รู้เรื่องราว, ฐัน้อย, ต่ำต้อย – และด้วยเหตุนี้จึงเป็นคนที่รับการสอนได้ ส่วนพวกคนมีปัญญา, คนรวย, คนที่เฉลียวฉลาด, และพวกที่เข้าสู่สังคมเก่งก็ไม่ยอมฟังข่าวสารของพระองค์ พวกฟาริสีที่เยอหีงและโอหังในเมืองคาเปอร์นาอุมและทั่วแผ่นดินนั้นปฏิเสธข่าวสารข่าวประเสริฐอันเรียบง่ายของพระองค์ แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพอพระทัยที่จะเปิดเผยข่าวดีแสนมหัศจรรย์นี้แก่พวกคนยากจน, คนใจถ่อม, คนไม่มีชื่อเสียง บางคนถามว่า “ทำไมล่ะ?” เหตุใดพระเจ้าจึงทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้จากพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติและทรงเปิดเผยพวกมันแก่พวกคนโง่เขลา? คำตอบเดียวที่ผู้ใดจะให้ได้ก็ถูกบันทึกไว้ในพระคำข้อถัดไป:

ข้อ 26: “*ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์*”

นี่แหละคือพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และในหลายคราว คำอธิบายเดียวที่จะเสนอให้ได้ก็คือ มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ความเข้าใจของเราถูกทำให้สับสนอยู่บ่อยๆ และเราก็มักไม่ประสบผลสำเร็จในความพยายามทั้งสิ้นของเราที่จะหาคำอธิบาย หลักปรัชญาของเราล้มเหลว – และทั้งหมดที่เรากล่าวได้ก็คือสิ่งที่พระเยซูตรัส: “*ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์*” เท่านั้นที่เพียงพอแล้ว เราไม่ต้องพูดอะไรต่อไปอีก

เมื่อพระเจ้าทรงกระทำสิ่งใด คำตอบที่ดีที่สุดที่มนุษย์จะให้ได้สำหรับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำก็คือว่าพระเจ้าทรงมีสิทธิ์ที่จะกระทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงทำผิดไม่ได้ พระเจ้าทรงชอบธรรม, พระเจ้าทรงศักดิ์สิทธิ์,

พระเจ้าทรงบริสุทธิ์, และเป็นไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าจะทรงทำบาปหรือทำผิด ดังนั้น ไม่ว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งใด มันก็เป็นไปเพื่อให้เกิดผลดีแก่มนุษย์และถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราไม่จำเป็นต้องใช้สติปัญญามนุษย์เพื่อพยายามอธิบายหรือหาเหตุผลประกอบหลายสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงกระทำและอนุญาตให้เกิดขึ้น มันช่างปลอบประโลมใจและทำให้อุ่นใจจริงๆที่ได้รู้ว่าพระเจ้าของเราทรงทำผิดพลาดไม่ได้ พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มาระโก 11:22) เมื่อคุณและผมมีความเชื่อในพระเจ้า เราก็จะไม่มีวันตั้งคำถามสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ, สิ่งซึ่งพระองค์ตรัส, หรือสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเราให้กระทำ

ข้อ 27: “พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดาจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้”

“พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา” หลักคำสอนนี้ถูกสอนอย่างชัดเจนบ่อยครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ (กรูณาศึกษา ยอห์น 3:35; 5:22; 13:3; 1 โครินธ์ 15:27, 28; เอเฟซัส 1:22, 23) ณ กาลเวลาช่วงหนึ่งในนิรันดร์กาลที่อยู่เบื้องหลังเรา สิ่งสารพัดได้ถูกมอบไว้แก่พระบุตรของพระเจ้า – โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งสารพัดที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ในความจริงเกี่ยวกับการไถ่, สิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักร ในจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงชาวเมืองโคโลสี เราอ่านว่า “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีซึ่งทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง” (คส. 1:16-18)

พระคริสต์ทรงมีอำนาจควบคุมเหนือสรรพสิ่งทั้งปวงเพื่อประโยชน์สุขของคริสตจักร – นั่นคือ คริสตจักรแท้ซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว พระองค์ทรงเป็นศีรษะและรากฐานของคริสตจักร เราเป็นกระดูกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ ตามที่ถูกเปิดเผยในจดหมายของเปาโลที่ส่งถึงชาวเมืองเอเฟซัส: “เพราะว่าเรามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น...ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างซึ่งพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ...เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์...ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ว่าข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร” (อฟ. 5:23-32)

มันเป็นข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งที่โดดเด่นที่ว่า การปกครองจักรวาลถูกมอบไว้แก่พระองค์แล้ว (อฟ. 1:20-22) เราทราบว่ามีผู้ปกครองทุกคนเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งสารพัด และในตอนจบสิ่งสารพัดก็จะกลับมาถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราเห็นว่าหลายสิ่งถูกดำเนินการโดยรัฐบาลต่างๆของมนุษย์ที่ไม่สอดคล้องกับความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระเจ้าทรงอนุญาตให้เป็นเช่น

นี้ แต่มันก็ไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เราก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า “ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา” (ดนล. 4:25)

สิ่งสารพัดในจักรวาลนี้สุดท้ายแล้วจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า และคริสตจักรจะสำแดงสง่าราศีของพระองค์ในนครขาวดงมุกดานั้นไปตลอดทุกยุคสมัย เปาโลบอกเรื่องนี้อย่างชัดเจนในข้อพระคำต่อไปนี้:

เอเฟซัส 1:15-23: “เหตุฉะนั้นเช่นกัน ครั้นข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณพระเจ้าท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์ และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร และรู้ว่าฤทธานูภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานูภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรคสถาน สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออหิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาย่อยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย *พระเจ้าได้ทรงปราบบลึงสารพัดลงไว้ได้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน*”

เอเฟซัส 2:4-7: “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ... ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อๆไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์”

“ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา” นั่นคือ ไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเจ้ารู้จักพระองค์อย่างถ่องแท้ หรือข้อคิดที่มีขีดจำกัดของมนุษย์ไม่อาจเข้าใจพระลักษณะของพระบุตรของพระเจ้าได้อย่างถ่องแท้ หรือข้อลึกลับแห่งการเป็นหนึ่งเดียวนั้นระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า พระเจ้าทรงไร้ขีดจำกัดและทรงทราบทุกสิ่ง, มนุษย์มีขีดจำกัดและถูกจำกัดในด้านต่างๆ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเข้าใจพระบุตรของพระเจ้าอย่างถ่องแท้ได้ เรายอมรับพระองค์โดยความเชื่อและเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, พระเมษโปดกผู้ปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อยใดๆ เราเชื่อว่าพระองค์ทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารีผู้นั้น ความคิดที่มีขีดจำกัดไม่อาจเข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ แต่เรายอมรับสิ่งเหล่านี้โดยความเชื่อ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ – แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ พวกเขาเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมปฏิเสธที่จะยอมรับเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี, ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, หรือการเสด็จมารับสภาพมนุษย์, เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถอธิบายเรื่องเหล่านี้ได้ แต่ความคิดที่มีขีดจำกัดของมนุษย์ไม่

สามารถอธิบายพระเจ้าของเราได้และไม่สามารถรู้ทางต่างๆของพระองค์ได้ นอกเสียจากว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะเปิดเผยทางทั้งหลายของพระองค์แก่เรา

ไม่มีใครจะยอมรับพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดหากไม่มีฤทธิ์เดชที่ให้ความสว่างแก่พระวาระของพระเจ้าและอำนาจในการชักนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวาระของพระเจ้านำมาซึ่งความสว่าง, พระวิญญาณทรงพองใจและชักนำมา; ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึงรับความรอดได้โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อเท่านั้น ความเชื่อที่นำมาซึ่งพระคุณที่ช่วยให้รอดนั้นมาได้โดยการได้ยินพระวาระเท่านั้น (กรูมาศึกษา เอเฟซัส 2:8, 9 และโรม 10:17)

“...และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้” เหมือนกับที่วามมนุษย์ไม่อาจรู้จักพระคริสต์ได้อย่างถ่องแท้ นี่ก็เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับพระเจ้าพระบิดา ไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร พระเยซูตรัสว่า “เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดา ด้วย...” (ยอห์น 10:15) ไม่มีผู้ใด, ไม่ว่าคนๆนั้นจะมีปัญญาขนาดไหน, สามารถเข้าใจพระเจ้าได้อย่างชัดเจนและถ่องแท้ พระบุตรเท่านั้นทรงเข้าใจและรู้จักพระบิดา และผู้ใดจะรู้จักพระเจ้าได้ก็โดยทางพระเยซูเท่านั้น ในยอห์น 1:1 เราอ่านว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า” ต่อมาในบทนั้นเราอ่านว่า “พระวาหะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) จากนั้นในข้อ 18 ของบทนั้นเราอ่านว่า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว”

พระคริสต์ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา พระเจ้าผู้ทรงเป็นตรีเอกานุภาพทรงดำรงอยู่มาตั้งแต่ต้นรัตนตรีกาลและจะทรงดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เมื่อประมาณสองพันปีที่แล้วพระเยซูได้ทรงรับร่างกายแห่งเนื้อหนังและเสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อประกาศความรักของพระเจ้า, พระคุณของพระเจ้า, และความเมตตาของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงพระเจ้าได้เว้นแต่มาทางพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 14:6) จะไม่มีมนุษย์คนใดยอมรับพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา, พระเยซูคริสต์, เลยหากพระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้พระเยซูเปิดเผยแก่คนๆนั้นเกี่ยวกับความจริงเรื่องพระบิดา

อัครสาวกเปาโลบอกเราว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าเราจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆแก่จิตใจที่จริงใจ ไม่มีผู้ใดสามารถรู้จักพระเจ้าพระบิดาหรือพระเจ้าพระบุตรได้เว้นแต่คนๆนั้นได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์ทั้งสองผ่านทางพระวาระเมื่อพระวิญญาณทรงให้ความสว่างแก่ความคิดของเขาซึ่งถูกทำให้มืดบอดไปโดยพระของยุคนี้:

“แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของชาวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้

เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่า ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้แสงสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา *เพื่อให้เรามีแสงสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์*” (2 คร. 4:3-6)

มนุษย์ธรรมดาที่ตายไปแล้วในการละเมิดและการบาปต่างๆ (อพ. 2:1) มนุษย์ธรรมดาถูกปิดตาโดยพระของโลกลี้ (2 คร. 4:4) มนุษย์ธรรมดาไม่อาจยอมรับสิ่งต่างๆของพระเจ้าได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณและตัวเขาเป็นฝ่ายเนื้อหนัง (1 คร. 2:14; รม. 8:7, 8) ด้วยเหตุนี้มนุษย์ธรรมดาจึงสิ้นหวัง, ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, และมุ่งหน้าสู่นรก, หากไม่มีพระเจ้า

แผนการแห่งความรอดถูกวางไว้อย่างชัดเจนในโรม 10:9-17: “คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด ... เพราะว่า ‘ผู้ใดที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’ แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย’ ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า”

คนบาปที่หลงหาย, ตายไปแล้ว, ถูกปิดตา, ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ต้องได้ยินพระวจนะของพระเจ้าก่อน และเชื่อพระวจนะนั้น; จากนั้นแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีก็จะสอดส่องเข้ามาในใจที่ถูกทำให้มืดมิดและมือบอดนั้น พระวิญญาณซึ่งทรงใช้แสงสว่างแห่งพระวจนะนั้นก็ทรงเปิดใจที่ถูกทำให้มืดไป; และคนๆนั้นที่แสวงหาความรอดก็จะได้รับความรอดโดยการได้ยิน, การเชื่อ, การรับเอา, และการกล่าวยอมรับ การได้ยินพระวจนะมาก่อนสิ่งอื่นๆที่เหลือทั้งหมด ไม่มีผู้ใดสามารถถูกเปลี่ยนแปลงจากคนบาปให้กลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้หากเขาไม่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระเจ้า (ยอห์น 1:18) และในการประกาศพระเจ้า พระองค์ก็ทรงประกาศความรักของพระเจ้าและพระคุณของพระเจ้า (1 ยอห์น 4:8; ฮบ. 2:9)

ข้อความใหม่ของพระเยซู:

ไม่ใช่อาณาจักรนั้น แต่เป็นความเป็นสาวกแบบส่วนตัว

ข้อ 28: “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข”

ไม่มีความสงสัยในใจของผมเลยว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงระบบของยิวเป็นหลักตรงนี้ พวกยิวโอดครวญ อยู่ภายใต้ผู้นำนักมหาศาสตร์ของพิธีการ, บัญญัติ, ประเพณี, หลักข้อเชื่อ, และวันสำคัญทางศาสนาต่างๆของเขา เปโตรถามพวกผู้นำคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว” (กิจการ 15:10) พระเยซูทรงบอกพวกยิวตรงนี้ในข้อ 28 ของมัทธิว 11 ว่าหากพวกเขาจะมาหาพระองค์และรับข้อความของพระองค์ พวกเขาที่จะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากพิธีกรรม, พิธีการ, เทศกาลเลี้ยง, และเครื่องถวายบูชาอัน เป็นภาระหนักเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้เพื่อคนที่ยังไม่รอดเช่นกัน คนบาปผู้นำ สงสารถูกถ่วงลง, หนักเพราะต้องแบกภาระแห่งการละเมิดและการบาปต่างๆ คนบาปที่เห็นสภาพของตัวเองก็จะตัวสั่นต่อพระพักตร์พระเจ้าเมื่อเขาเห็นภาระหนักอันนั้นที่ตกอยู่บนตัวเขา พระเยซูทรงเชิญชวนคนทั้งปวง – คนเหล่านั้นที่แบกภาระหนักแห่งศาสนา, พิธีการ, บัญญัติ, ประเพณีต่างๆ; และคนทั้งหลายที่เป็นคนบาปที่นำ สิ่งเวชและหลงหายที่ไม่ประกาศตัวว่านับถือศาสนาใดๆแต่ก็รู้ว่าตัวพวกเขาถูกความบาปถ่วงลง พระองค์ทรงเชิญชวนคนทั้งปวงให้มาหาพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” มีภาพอันงดงามแห่งความรอดตรงนี้

คำเชื่อเชิญอันเปี่ยมพระกรุณาคุณของพระคริสต์

เมื่อเราก้าวออกไปยามค่ำคืนและมองขึ้นไปบนท้องฟ้า ท้องฟ้าก็ดูเหมือนถูกประดับด้วยอัญมณีต่างๆ – บางเม็ดก็เปล่งประกายสุกใสกว่าเม็ดอื่นๆเล็กน้อย เราเรียกพวกมันว่าดวงดาวต่างๆ พระคัมภีร์เต็มไปด้วย อัญมณีฝ่ายวิญญาณต่างๆ – เพชรพลอยและทับทิมต่างๆ สำหรับผมนี่เป็นหนึ่งในเพชรน้ำเอกของพระคัมภีร์ – ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซู: “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” ในถ้อยคำเหล่านี้เราได้กล่าวไปแล้วถึงจุดประสงค์ทั้งหมดของการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าเข้ามาในโลกนี้ ตรงนี้เรามีคำตอบสำหรับทุกความปวดร้าวของหัวใจ, ทุกความต้องการ, และทุก ความอยาก ผู้ใดก็ตามและทุกคนที่ยอมมาหาพระเยซูก็จะพบที่หยุดพัก

คำเชื่อเชิญของพระคริสต์นั้นเรียบง่าย: --

หลายครั้งบรรดาผู้รับใช้ใช้เวลาเยาะในการเตรียมคำเทศนา โดยพยายามที่จะจัดเตรียมมันให้ถูกหลักการเทศนาเพื่อที่จะสร้างความประทับใจให้แก่ผู้มีการศึกษารวมถึงคนที่ไร้การศึกษา แต่เรามีคำเทศนาต่างๆมากมายของพระเยซูซึ่งถูกบันทึกไว้ในหนังสือกิตติคุณสี่เล่มนี้ และทุกคำเทศนาเหล่านั้นก็เรียบง่ายมากๆ พระองค์ตรัสตรงนี้ว่า “จงมาหาเรา” ศาสนาของพวกยิวเป็นศาสนาที่เรียกร้องให้ถือวันเทศกาลเลี้ยงต่างๆ, วันสำคัญต่างๆ, พิธีการต่างๆ และของถวายต่างๆ (นี่ก็เป็นจริงในศาสนาและนิกายสมัยใหม่ทั้งหลาย) มันคงเป็นที่ น่าชื่นใจแก่คนยากจนและคนที่แบกภาระหนักจริงๆเมื่อพระเยซูตรัสเพียงว่า “จงมาเถิด”

คุณเคยคิดสักนิดไหมว่าเป็นหนึ่งในคำแรกๆในคำศัพท์ของมนุษย์? เมื่อเด็กทารกเกิดและผู้เป็นแม่ เอื้อมเข้าไปในเปลเพื่ออุ้มลูกน้อย เธอก็กล่าวว่า “มาหาแม่มา” เมื่อทารกเริ่มนั่งในเบาะนั่งเล่นและผู้เป็นแม่

เหยียดแขนเพื่ออุ้มลูก เธอก็พูดว่า “มา” ก้าวแรกที่ลูกน้อยหัดเดิน ผู้เป็นแม่ก็เหยียดแขนของเธอออกและพูดว่า “มาสิลูก”

พระเยซูตรัสว่า “จงมาเถิด” คำๆนี้เป็นที่เข้าใจได้ในยามที่คำอื่นๆชวนสับสนและน่าขัดเคืองใจ ศาสนาต่างๆประกาศว่ามนุษย์ต้องเลิก, ละเว้น, ทำ, ไป, ให้ และ เป็น ศาสนาต่างๆเรียกร้องว่าชีวิตนิรันดร์และการหยุดพักขึ้นอยู่กับสิ่งที่คุณกระทำและสิ่งที่คุณไม่กระทำ แต่พระเยซูตรัสว่า “จงมาเถิด แค่มารหาเราเท่านั้น และเราจะให้...”

คำเชื่อเชิญของพระองค์นั้นเรียบง่ายและเข้าใจได้ พระเยซูตรัสแก่เปโตรและอันดรูว์ว่า “ท่านจงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา” (มาระโก 1:17) เมื่อพวกเขาเห็นดีเห็นงามและอ่อนล้า พระเยซูก็ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงมาหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง” (มาระโก 6:31) เมื่อสาวกสองคนนั้นของยอห์นถามพระเยซูว่า “ท่านพักอยู่ที่ไหน?” พระองค์ก็ตรัสว่า “มาดูเถิด” (ยอห์น 1:38-40) หลังจากที่พวกเขาติดตามทำงานตลอดทั้งคืนและจับปลาไม่ได้สักตัวเลย พระเยซูก็ทรงเตรียมมือเข้าไว้บนหาดทรายริมฝั่งทะเลกาลิลีและพระองค์ตรัสว่า “เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด” (ยอห์น 21:1-12)

ไม่ว่าคนบาปคนนั้นจะชั่วช้าเลวทรามสักปานใด คำเชื่อเชิญขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็คือ “จงมาหาเรา” ไม่มีใครอื่นอีกแล้วที่คนบาปจะไปหาได้ ไม่มีทางอื่นอีกแล้ว, ไม่มีประตูอื่น, ไม่มีนามอื่น พระองค์ทรงเป็นทางนั้น, ความจริงนั้น, และชีวิตนั้น และไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้เว้นแต่มาทางพระเยซู (ยอห์น 14:6)

คำเชื่อเชิญของพระเยซูมายังทุกคน: --

พระเยซูเจ้าทรงเชิญชวนทุกคน: “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา” ความรอดที่พระเยซูได้ทรงนำลงมาสู่มนุษย์มิให้แก่คนทั้งปวง – ไม่มีผู้ใดถูกกีดกันออกไปเลย สิ่งนี้ถูกเปิดเผยอย่างงดงามในยอห์น 3:16: “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” และเราเห็นในยอห์น 6:37 ว่าไม่มีผู้ใดเคยถูกผลักไล่ส่งออกไปเลย: “สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย”

2 เปโตร 3:9 เปิดเผยแก่เราถึงความอดทนนานของพระเจ้า: “องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” และพระคัมภีร์ก็ปิดท้ายด้วยคำเชื่อเชิญอีกคราวหนึ่ง: “พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วิว. 22:17)

ไม่มีสโมสรใด, องค์กรใด, หรือศาสนาที่มนุษย์ทำขึ้นใดบนแผ่นดินโลกที่มนุษย์ทุกคนจะเข้าเป็นสมาชิกได้ ทุกสโมสร, ศาสนา, และองค์กรที่ถูกก่อตั้งขึ้นโดยมนุษย์มีข้อกำหนดต่างๆและเงื่อนไขต่างๆที่บางคนไปไม่ถึงด้วยเหตุผลนานัปการ แต่ความรอดมิให้แก่ทุกคน ทั้งหมดที่ใครก็ตามต้องทำเพื่อที่จะกลายเป็นลูกคนหนึ่ง

ของพระผู้เป็นเจ้าก็คือ มารหาพระเยซูและต้อนรับพระองค์ด้วยความเชื่อ พระองค์ทรงเป็นของขวัญแห่งรักของ

พระเจ้าที่ประทานให้แก่โลกนี้ และทุกคนที่ยอมต้อนรับพระเยซูก็จะ**รับความรอดได้**และจะ**ได้รับความรอด** ไม่มีผู้ใดถูกกีดกันออกไปเลย พระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจใหม่ พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในความตายของคนชั่ว (อสค. 33:11) – แต่พระองค์ทรงชื่นชมยินดีในความรอดของคนบาป

คำเชื่อเชิญของพระคริสต์นั้นแน่นอน: --

ทุกคนสามารถวางใจในคำเชื่อเชิญที่พระเยซูประทานให้ตรงนี้ได้: **“บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข”** พระเยซูจะประทานการหยุดพักให้แก่ทุกคนที่มาหาพระองค์ พระองค์ทรงโง่กโง่ไม่ได้, พระองค์ทรงผิดคำตรัสของพระองค์ไม่ได้, พระองค์ทรงผิดคำสัญญาของพระองค์ไม่ได้ (ผมขอชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสงวนสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวที่**พระบุตรของพระองค์** จะประทานการหยุดพักให้แก่ทุกคนที่ยอมต้อนรับพระเยซู การหยุดพักนี้ไม่อาจถูกซื้อหรือได้มาโดยคุณความดีของมนุษย์; มันมาโดยการต้อนรับพระเยซูเท่านั้น) ชีวิตนี้เต็มไปด้วยความผิดหวัง, ความปวดร้าวใจ, และน้ำตา แม้แต่คนที่พึ่งพาได้มากที่สุดก็อาจล้มเหลว แต่**พระเยซูไม่เคยทำให้เราผิดหวัง!** สิ่งที่คุณปวดร้าวหัวใจมากที่สุดอย่างหนึ่งบนแผ่นดินโลกก็คือ การที่คนๆหนึ่งให้ความไว้วางใจอยู่ในคำสัญญาต่างๆของบุคคลๆหนึ่งหรือองค์กรๆหนึ่ง เพียงเพื่อที่จะค้นพบในช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดว่าตนเอาความไว้วางใจของตนมาวางไว้ผิดที่ นี่เป็นเรื่องที่คุณกระอักสำหรับใจของใครก็ตาม

พระเยซูตรัสว่า **“จงมาหาเรา...เราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข”** คำสัญญานั้นที่พระเยซูตรัสเมื่อเกือบสองพันปีก่อนได้ถูกทดสอบมาแล้วโดยคนมากมายและถูกพบว่าเป็นจริง! ไม่มีชายหรือหญิงคนใดที่เคยมาหาพระเยซูด้วยความจริงใจและพบว่าพระองค์ทรงผลักไสพวกเขาไปเสีย ไม่มีชายหรือหญิงคนใดที่เคยวางใจในคำตรัสของพระเยซูและพบว่าถ้อยคำเหล่านั้นชวนผิดหวัง พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า – และ **“พระเจ้าทรงโง่กโง่ไม่ได้”** (ฮบ. 6:18) เรื่องนี้ถูกเปิดเผยแก่เราอีกครั้งในทิตัส 1:2: **“ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก”** คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้ในพระวจนะของพระองค์เป็นความจริง, ควรค่าแก่การไว้วางใจและเชื่อถือได้เสมอ

คำเชื่อเชิญของพระคริสต์ประเสริฐเลิศ: ---

พระเยซูตรัสว่า **“จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข”** – เพชรพลอยหายากเม็ดหนึ่งในพระคัมภีร์ของเรา มันเปิดเผยแก่เราว่าเราสามารถได้มา**ฟรีๆ** แคโดยการรับเอาเท่านั้น คือสิ่งนั้นที่มหาเศรษฐีพันล้านซื้อไม่ได้ การหยุดพักไม่อาจถูกซื้อได้ด้วยเงินทองของโลกนี้ มันถูกยก**ให้ฟรีๆ**แก่คนเหล่านั้นที่มาหาพระเยซู

การหยุดพักไม่ใช่คำแนะนำที่ถูกยกให้ฟรีๆโดยเพื่อนคนหนึ่ง; การหยุดพักไม่ใช่ความเห็นอกเห็นใจที่ถูกแสดงออกอย่างจริงใจโดยคนที่เรารัก; การหยุดพักไม่ใช่ความช่วยเหลือทางการเงินที่ถูกเสนอให้โดยเพื่อนคนหนึ่งในยามขัดสน การหยุดพักคือ การรักษาใจที่ชอกช้ำ, การปลอบประโลมสำหรับจิตใจที่เป็นทุกข์, การร่วมสามัคคีธรรมสำหรับจิตวิญญาณที่เปลี่ยวเหงา การหยุดพักคือการบรรเทาที่ไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้สำหรับจิตใจที่ถูกหลอกหลอนโดยความบาปและความไม่เชื่อ การหยุดพักคือรุ่งอรุณหลังจากเที่ยงคืนแห่งพายุ

กระหน่ำ, ความเจ็บสับสนหลังจากถูกลอกคลื่นได้หยุดขัดสาดแล้ว การหยุดพักคือเสียงหัวเราะหลังจากน้ำตาอัน
ขมขื่น, การกลับมาเจอกันอีกอันน่าดีใจหลังจากการพลัดพรากอันปวดร้าวใจนานแสนนาน สรุปรวมทั้งหมดก็คือ
คือการหยุดพักคือของขวัญของพระเจ้าที่ประทานให้แก่ชาวโลกที่เหนื่อยล้า, ป่วยเป็นโรคบาป, ใจสลาย,
น้ำตานองหน้าและโศกเลือด

ไม่มีกษัตริย์องค์ใดบนแผ่นดินโลกสามารถให้การหยุดพักแก่ข้าราชการบริพารของเขาได้ ไม่มีผู้เผด็จการ
คนใดหรือประธานาธิบดีคนใดสามารถให้การหยุดพักแก่ประชาชนของเขาได้ ไม่มีวิศวกรคนใดสามารถสร้าง
การหยุดพักขึ้นมาได้ มันเป็นเรื่องของพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียว และพระองค์เพียงผู้เดียวสามารถให้มันแก่ผู้อื่นได้
พระองค์ตรัสว่า “จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” มันไม่สำคัญว่าคนๆหนึ่งจมลึกใน
ความบาปขนาดไหน, คนๆหนึ่งเข้าไปในความมืดไกลขนาดไหน, จิตใจและวิญญาณของคนๆหนึ่งรู้สึกเศร้า
หมองขนาดไหน – หากคนๆนั้นจะยอมมาหาพระเยซู เขาก็จะได้รับการหยุดพัก เขาจะได้รับการหยุดพัก
สำหรับจิตใจของเขาเดี๋ยวนี้ และการหยุดพักในอนาคตอันเปี่ยมสง่าราศีซึ่งถูกสัญญาไว้แก่ลูกๆของพระเจ้า:
“ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักสำหรับชนชาติของพระเจ้า” (ฮบ. 4:9)

ข้อ 29: “จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และ
ท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน”

“จงเอาแอกของเราแบกไว้” นี่เป็นภาพเปรียบเทียบที่เอามาจากแอกที่ใช้กับพวกวัว และด้วยเหตุนี้จึงบอก
เป็นนัยถึงการงานหนักหรือการรับใช้ หากเคยเห็นแอกที่อยู่บนพวกวัว คุณก็รู้ว่ามันคือท่อนไม้อันหนึ่งที่
พาดคอของสัตว์เหล่านั้นและตรึงพวกมันเข้าด้วยกันขณะที่พวกมันไถดินหรือลากรถเข็นที่ใช้วัว ในพระคัมภีร์
แอกถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการตกเป็นทาส, ความเจ็บปวด, การลงโทษ ฯลฯ ผมขอให้โครงร่างคร่าวๆ
แก่คุณเกี่ยวกับการใช้แอกในพระคัมภีร์:

1. แอกเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพันธนาการหรือการตกเป็นทาส: “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้า
ยืนตัวตรงได้” (ลนต. 26:13) นอกจากนี้ ในพระราชบัญญัติ 28:48 เราอ่านว่า “เพราะฉะนั้นท่านจึงต้อง
ปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้มาต่อสู้ท่าน ด้วยความหิวและกระหาย เปลือยกายและขัดสน
ทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น”

2. แอกถูกพูดถึงโดยเชื่อมโยงกับการลงโทษบาป: “แอกแห่งการละเมิดทั้งหมดของข้าพเจ้าก็ถูกรวบ
เข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวบมัดไว้ แอกนั้นรัดรึงรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลัง
ข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้าน
ได้” (พคค. 1:14)

3. แอกถูกกล่าวถึงโดยเกี่ยวข้องกับความปวดร้าวต่างๆหรือกางเขนทั้งหลาย: “เป็นการดีที่คนเราจะ
แบกแอกในปฐมวัย” (พคค. 3:27)

4. แอกถูกใช้ในการเชื่อมโยงกับพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าหรือเกี่ยวกับพิธีการต่างๆแห่งพระราช
บัญญัติ: “ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษ

ของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว” (กิจการ 15:10) และในกาลาเทีย 5:1 เราอ่านว่า “เพื่อเสรีภาพนั่นเอง พระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย”

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา” พระองค์ก็กำลังตรัสถึงความรอดที่พระองค์ได้นำลงมาสู่มนุษย์แล้ว การที่คนๆหนึ่งจะเอาแอกของพระองค์ไปแบกก็นับบอกถึงความเชื่อฟังหรือการเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ วิวสองตัวที่เทียมแอกก็ถูกผูกติดเข้าด้วยกันและพวกมันเดินเคียงข้างกันไป พระเยซูกำลังตรัสว่า “ถ้าเจ้าจะรับหลักคำสอนของเรา, ถ้อยคำของเรา, และข่าวสารที่เรานำมาให้ เจ้าก็จะพบการหยุดพักแทนที่จะเป็นบรรดาภาระหนัก, กางเขน, ความปวดร้าว และการตกเป็นทาส” นั่นไม่ได้หมายความว่าทุกสิ่งจะเป็นความง่ายตายเหมือนโรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่มันหมายถึงการหยุดพักและสันติสุขในหัวใจ เมื่อเราเข้าเทียมแอกกับพระเยซู พระองค์ก็ประทานสันติสุขอันสมบูรณ์ให้แม้ว่าเราอาจตกอยู่ภายใต้ภาระหนักทั้งหลายก็ตาม

“...เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน” มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงมีพระทัยอ่อนสุภาพและมีบุคลิกลักษณะหรืออุปนิสัยที่ถ่อมลง – แต่นี่ไม่ใช่ความหมายที่ครบถ้วนตรงนี้ พระเยซูกำลังให้เหตุผลแก่พวกยิวว่าทำไมพวกเขาจึงควรต้อนรับพระองค์และติดตามพระองค์ หลักคำสอนของพระองค์นั้นไม่รุนแรง, บังคับขู่เข็ญ, และกดขี่เหมือนของพวกฟาริสี แต่อ่อนสุภาพ, อ่อนโยน, และนุ่มนวล เมื่อเปรียบเทียบกับระบบของยิว บัญญัติต่างๆของพระองค์นั้นก็เบาบางๆ, มีเหตุผล, และนุ่มนวล การที่พวกเขาจะปฏิบัติตามกฎต่างๆแห่งการดำเนินชีวิตของพระองค์ก็ง่ายกว่าแอกแห่งการตกเป็นทาสนั้นที่พวกเขาเคยดำรงชีวิตอยู่ได้มันเมื่อพวกเขาปฏิบัติตามศาสนาของพวกฟาริสี

เราต้องจำไว้ว่าระบบนั้นที่พวกฟาริสีได้ตั้งขึ้นมาในสมัยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังทรงปรากฏ พระองค์อยู่บนโลกนี้ไม่ได้ชื่อตรงต่อพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาได้เปลี่ยนแปลงมันเสียแล้ว – เพิ่มเข้ากับมันและตัดออกไปจากมัน – และกำลังปฏิบัติตามหลักข้อเชื่อต่างๆ, หลักคำสอนต่างๆ, และประเพณีต่างๆของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม แม้แต่พระราชบัญญัติในรูปแบบที่บริสุทธิ์ที่สุดของมันก็เป็นแอกแห่งการตกเป็นทาส เพราะว่าประชาชนเหล่านั้นถูกเรียกร้องอยู่เสมอให้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆและถือวัน, เทศกาลเลี้ยง, และพิธีการต่างๆ สิ่งเหล่านี้ไม่อาจเอาความบาปออกไปได้ พวกมันเป็นเพียงเงาต่างๆจนกว่าพระเมสโปดกทรงปรากฏพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระเมสโปดกนั้น – และตรงนี้พระองค์ก็กำลังเชื้อเชิญพวกเขาให้มาร่วมเทียมแอกกับพระองค์

ข้อ 30: “ด้วยว่าแอกของเราก็แบกง่าย และภาระของเราก็เบา”

พวกยิวในขณะนั้นอยู่ภายใต้แอกหรือการตกเป็นทาสของพระราชบัญญัติอย่างแท้จริง พวกเขาเหนื่อยล้าและถูกถ่วงลงด้วยเทศกาลเลี้ยงต่างๆ, ของถวายต่างๆ, วันสำคัญต่างๆ และพิธีกรรมต่างๆแห่งศาสนาของพวกเขา พระเยซูกำลังตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นว่าพระราชบัญญัติต่างๆแห่งศาสนาของพระองค์, ความเชื่อแบบคริสเตียน, อ่อนโยนและนุ่มนวลเมื่อเทียบกับภาระที่พวกเขา กำลังพยายามแบกอยู่ พวกเขาไม่เคยทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จเลย – ไม่มีใครเคยทำได้ เว้นแต่พระเยซู

พระคริสต์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรา มิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” (มธ. 5:17) ในโรม 3:20 เราอ่านว่า “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อ หนึ่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะ ว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” จงเปรียบเทียบความเชื่อแบบคริสเตียนกับพิธีการต่างๆของพวก ยิว, พิธีกรรมทางศาสนาต่างๆของคนที่ไม่ถือรูปเคารพ, หรือกับข้อกำหนดต่างๆของศาสนาที่มนุษย์สร้างขึ้น และคุณจะเห็นว่ามันเป็นความจริงขนาดไหนที่แอกของพระเยซูนั้นง่ายและ “ภาระของพระองค์ก็เบา” เมื่อ เทียบกันแล้ว

ผมขอชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าคนบาปกำลังแบกแอกที่หนักมากๆ จงเปรียบเทียบบัญญัติเหล่านั้นที่คนบาปทิ้ง หลายถือปฏิบัติและโทษต่างๆของการละเมิดบัญญัติเหล่านั้น กับความเชื่อแบบคริสเตียนและกฎต่างๆของพระ คริสต์ และคุณจะเห็นว่าแอกของพระองค์นั้นง่ายจริงๆ หากพระบุตรของพระเจ้าทำให้คุณเป็นไท คุณก็เป็นไท จริงๆ (ยอห์น 8:36) ชีวิตคริสเตียนนั้นง่ายกว่าและซับซ้อนน้อยกว่าชีวิตของคนบาปตั้งเยอะ หาก你不เชื่อ เรื่องนี้ ลองไปที่เรือนจำหรือคุกและพูดคุยกับคนเหล่านั้นที่อยู่หลังลูกกรง คุณจะเห็นพ้องว่าการรับใช้บาปนั้น มีราคาแพงกว่าและเป็นภาระหนักกว่าการรับใช้พระเจ้าและการเข้าเทียมแอกกับพระเยซูตั้งเยอะ จากแอก ทั้งหมดที่มนุษย์ถูกบังคับให้แบก แอกของพระเยซูนั้นก็มื่อน้ำหนักเบาที่สุดแล้ว

ทางของคริสเตียนนั้นเป็นทางที่ดีที่สุด, เป็นทางที่ง่ายที่สุด, เพียงเพราะว่าพระคริสต์ทรงประทับอยู่ใน ใจของผู้เชื่อ ผู้เชื่อถูกนำพาโดยพระวิญญาณ – และพระองค์ทรงนำพาเราในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า คริสเตียนเป็นผู้ครอบครองลักษณะเฉพาะ แบบพระเจ้า (2 ปต. 1:4)

พระเยซูตรัสว่า “จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” เมื่อเรามาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทานการหยุดพักให้แก่เราจริงๆ – และสันติสุข ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จงหมายเหตุถ้อยคำ ของพระคริสต์ในยอห์น 14:27: “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่าน ไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย” พระสัญญาอันยิ่งใหญ่อีกประการเรื่องสันติสุขถูกพบ ในฟีลิปปี 4:7: “แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” และการเชื่อในพระเยซูก็คือการรู้จักความชื่นชมยินดีที่ถ้อยคำไม่อาจอธิบายได้: “พระองค์ผู้ ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและ ชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นสันพันธ์ที่ จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

ทุกคนที่ติดตามพระเยซูในความเชื่อที่แท้จริงไม่ว่าจะเจอทั้งเรื่องดีและเรื่องร้ายก็พบการปลอบ ประโลมใจ, ความมั่นใจ, และความมั่นคงปลอดภัยซึ่งโลกไม่อาจให้ได้ และโลกไม่อาจพรากเอาไปได้ หากเรา ทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ หากเรารู้ทนการขมเหง เราก็จะร่วมแบ่งปันสง่าราศีของ พระองค์ ในการรักษาพระวาระของพระองค์นั้นมีบำเหน็จใหญ่ยิ่ง; และหากเราให้ได้เพียงน้ำเย็นสักแก้ว, หาก เราให้มันในพระนามของพระเยซูเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า, เราก็จะไม่ขาดบำเหน็จของเราเลย

บทที่ 12

- 12:1 ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน
- 12:2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต”
- 12:3 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว
- 12:4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่บุโรหิตพวกเดียว
- 12:5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกบุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด
- 12:6 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก
- 12:7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด
- 12:8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต”
- 12:9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา
- 12:10 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า “การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่” เพื่อเขาจะหาเหตุพ้องพระองค์ได้
- 12:11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ลุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ
- 12:12 มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต”
- 12:13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
- 12:14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้
- 12:15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน
- 12:16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามีให้แพร่พรายว่าพระองค์คือผู้ใด
- 12:17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า
- 12:18 ‘ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ
- 12:19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน
- 12:20 ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียงเป็นควันแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ
- 12:21 และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน’

12:22 ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้

12:23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ”

12:24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น”

12:25 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้

12:26 และถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้

12:27 และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน

12:28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว

12:29 หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้

12:30 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

12:31 เพราะฉะนั้น เรอบอกท่านทั้งหลายว่า ความมืดบาปและคำหึงประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหึงประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้

12:32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

12:33 จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผลของต้นไม้ก็ดี เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน

12:34 โอ ซาดีรูราย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ

12:35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วยกเอาของชั่วมาจากคลังชั่ว

12:36 ฝ่ายเรอบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา

12:37 เหตุว่าที่เจ้าจะพันโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า”

12:38 คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นหมายสำคัญจากท่าน”

12:39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์

12:40 ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น

12:41 คนชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูดาห์ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้

12:42 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้น ได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้

12:43 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย

12:44 แล้วมันก็จะกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว

12:45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่งร้ายกว่า ตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

12:46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์

12:47 แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะ สนทนากับพระองค์”

12:48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า “ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา”

12:49 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า “ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้อง ของเรา

12:50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิง และมารดาของเรา”

พระเยซูทรงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของวันสะบาโต

ข้อ 1: “ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวง ข้าวมากิน”

เรื่องราวที่ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ในพระคำตอนนี้ก็ถูกพบในมาระโก 2:23-28 และลูกา 6:1-5 เช่นกัน

“ในคราวนั้น...” ในลูกา 6:1 เรามีคำกล่าวที่ชี้เฉพาะมากขึ้นเกี่ยวกับเวลาที่แน่ชัด ลูกาบอกเราว่า “ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น” เพื่อที่จะเข้าใจคำกล่าวที่ลูกาให้ไว้ เราจำเป็นต้องจำไว้ว่าพิธีปัสกา ถูกถือในระหว่างเดือนอาบิบ (หรือนيسان) ซึ่งเป็นช่วงหลังของเดือนมีนาคมและตอนต้นของเดือนเมษายน พิธี ปัสกาเริ่มต้นในวันที่สิบสี่ของเดือนนั้นและกินเวลาเจ็ดวัน (กรูมาศึกษาอพยพ 12:1-28 และ 23:15) พระราช บัญญัติระบุไว้ว่าฟอนข้าว (เราอาจจะเรียกนี่ว่าเป็นฟอนข้าวบาร์เลย์) ควรถูกถวายเป็นผลแรกของการเก็บเกี่ยว เราพบบันทึกเรื่องราวตอนนี้ในเลวีนิติ 23:10, 11 จากวันนั้นที่ฟอนข้าวบาร์เลย์ถูกถวาย พวกคนอิสราเอลก็นับ ไปเจ็ดสัปดาห์จนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ (ลนต. 23:15, 16) (เทศกาลเพ็นเทคอสต์ถูกเรียกว่า “เทศกาล สัปดาห์” ในพระราชบัญญัติ 16:10 และ “เทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว” ในอพยพ 23:16) วันที่สองนี้ในเท ศกาลปัสกา (หรือ “เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ”) ระบุการเริ่มต้นซึ่งจากตรงนี้พวกเขาก็นับไปจนถึงเทศกาลเพ็น เทคอสต์

วันสะบาโตในสัปดาห์ที่ตามมา ก็จะเป็นวันสะบาโตที่สองตามหลังวันสะบาโตแรกนี้ ในการนับเวลาดัง กล่าว ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นเวลาที่ถูกกล่าวถึงเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ “ไปในนาในวันสะ

บาโต” – หรือผ่านเข้าไปในทุ่งธัญพืช “ข้าว” (corn) ตรงนี้ไม่ใช่ข้าวโพด หรือข้าวโพดแบบอินเดียเหมือนอย่างที่เราในอเมริกาจำกัดความหมายของมันไว้ แต่เป็นข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์เม็ดเล็กที่อยู่บนสุดของก้าน คำว่า “corn” ในภาษายุโรปหลายภาษาถูกใช้กับอาหารจำพวกข้าวโดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าวที่รับประทานกันในประเทศนั้นๆ – ไม่ว่าจะเป็นข้าวสาลี, ข้าวบาร์เลย์, ข้าวไรย์ หรือข้าวโอ๊ต คุณจำได้ว่าพระเยซูตรัสถึงเมล็ดข้าวไว้ว่า “ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป...” (ยอห์น 12:24)

พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์เดินผ่านเข้าไปในทุ่งข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี – “และพวกสาวกของพระองค์หิว” ส่วนหัวของข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์นั้นโตเต็มที่แล้วและพร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวแล้ว ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเด็ดพวกมัน “ขี้กิ้น” (ลูกา 6:1) ที่ว่านี่เป็นเมล็ดข้าวและไม่ใช่ข้าวโพดแบบอินเดียนั้นก็อธิบายว่าเพราะเหตุใดพวกเขาจึงขี้กิ้นในมือของตน – นั่นคือ เพื่อแยกเมล็ดข้าวเหล่านั้นจากแกลบ เราควรกล่าวถึงเช่นกันว่าในแคว้นยูเดียข้าวบาร์เลย์พร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยวประมาณวันแรกของเดือนพฤษภาคม ทั้งข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลีถูกเก็บเกี่ยวเสร็จก่อนวันที่สี่สิบของเดือนพฤษภาคม เมล็ดข้าวบาร์เลย์โตเต็มที่ก่อนวันแรกของเดือนเมษายน ด้วยเหตุนี้ มันจึงไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผลที่จะเชื่อเรื่องตามที่บันทึกไว้จริงๆ – ที่ว่าพวกสาวกเดินเข้าไปในทุ่งข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลีและเด็ดรวงข้าวมารับประทานเมล็ดข้าวเหล่านั้น

วันสะบาโต

เราควรหมายเหตุไว้ว่าวันสะบาโตไม่ถูกกล่าวถึงในกิตติคุณของมัดธีวเลยจนกระทั่งมาถึงข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้ การที่ชนชาติอิสราเอลปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์อย่างสิ้นเชิงนั้นก็ถูกบ่งชี้ในบทนี้อย่างชัดเจนโดยการที่พระองค์ทรงเห็นแย้งกับพวกเขาเกี่ยวกับวันสะบาโต นี่คือสิ่งสุดท้ายที่เหลืออยู่ของพันธสัญญาที่ถูกฝ่าฝืนของพวกเขากับพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าได้ทรงกระทำพันธสัญญากับชนชาติอิสราเอลและพวกเขาได้ละเมิดกฎทุกข้อของพันธสัญญานั้น วันสะบาโตได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลเพื่อเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญานั้น และบัดนี้พวกเขาก็ทอดทิ้งพันธสัญญานั้นไปเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงจวนจะกำจัดทิ้งหมายสำคัญนั้นแล้ว – นั่นคือ สะบาโตของยิว

เหตุผลที่พระเจ้าได้ประทานสะบาโตให้แก่ชนชาติอิสราเอลก็ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม:

“พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์ เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำในวันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตายเป็นแน่ เพราะผู้ใดก็ตามทำการทำงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักผ่อน เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ เหตุฉะนั้น ชนชาติอิสราเอลจงรักษาวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลตลอดไปเป็นนิรันดร์ว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้า

สวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงดลการงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น” (อพย. 31:12-17)

ชนชาติอิสราเอลได้ฝ่าฝืนเงื่อนไขทุกข้อของพันธสัญญาและได้กระทำบาปอยู่ตลอดอย่างน่าเศร้าในสายพระเนตรของพระเจ้า ในเอเสเคียล 20:12-26 พระเจ้าทรงกล่าวโทษชนชาติอิสราเอลอย่างละเอียดดังนี้:

“ยิ่งกว่านั้นอีก **เราได้ให้สะบาโตของเราแก่เขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย** เพื่อเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เขาบริสุทธิ์ แต่วงศ์วานอิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขามีได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตาม เขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น และเขาได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามัวหมองอย่างยิ่ง เราจึงกล่าวว่า เราจะเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลาญเขาเสีย แต่เราก็กระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามัวหมอง เพราะว่าจิตใจของเขาไปติดตามรูปเคารพของเขา

“ถึงกระนั้นก็ดี นัยนตาของเราก็ยังปรานีเขา และเรามีได้ทำลายเขา หรือกระทำให้เขาจบสิ้นลงในถิ่นทุรกันดารนั้น แต่เราพูดกับลูกหลานของเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา เราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม และ**นับถือบรรดาสะบาโตของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า** เพื่อเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า

“แต่ลูกหลานเหล่านั้นก็กบฏต่อเรา เขาทั้งหลายมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่รักษาคำตัดสินของเราเพื่อจะประพฤติตาม ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น **เขาได้กระทำให้บรรดาวันสะบาโตของเรามัวหมอง** เราจึงกล่าวว่า เราจะเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเขาที่ในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสียที แต่เราได้หุดมือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะให้กระจัดกระจายไปในท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปอยู่ตามประเทศต่างๆ เพราะว่าเขามีได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎเกณฑ์ของเรา และกระทำให้วันสะบาโตทั้งหลายของเรามัวหมอง และนัยนตาของเขาก็ติดตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของเขา ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดีและให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเขาจะดำรงชีวิตไม่ได้ และเราก็ได้ให้เขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขาถวายบุตรหัวปีให้ลุ่มไฟ เพื่อเราจะกระทำให้เขารกร้างไป เพื่อให้เขาทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์”

พระวามะของพระเจ้าชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนแก่ใครก็ตามที่ปรารถนาจะรู้ความจริงว่าสะบาโตเป็นสิ่งที่สถาปนาไว้สำหรับพวกยิวล้วนๆ พระราชบัญญัติที่ได้ประทานให้แก่โมเสสโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ถูกมอบให้แก่ชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะและโดยตรง – ไม่เคยให้แก่คนต่างชาติหรือคริสตจักรของพระเจ้าเลย สะบาโตเป็นของยิว มันไม่ได้มีไว้สำหรับพวกคนต่างชาติหรือสำหรับคริสตจักร เมื่อใครก็ตามพูดถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นสะบาโตของคริสเตียน คนๆนั้นก็ “กำลังเทน้ำอุ่นใหม่ลงในถูงหนั่งเก่า” เขาก็กำลังกระทำสิ่งที่พระเยซูตรัสถึงเมื่อพระองค์ตรัสว่าคนเราอย่าอย่าเย็บผ้าทอใหม่เข้ากับเสื้อผ้าเก่า (มธ. 9:16) ไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่าเป็นสะบาโตของคริสเตียน ในยุคสมัยนี้ ผู้เชื่อไม่มีสการในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และนี่ก็สูงส่งอย่างมหาศาสตร์ยิ่งกว่าที่สะบาโตของยิวเคยเป็น วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่วันแห่งพระราชบัญญัติแต่เป็นวันแห่งพระคุณ

ข้อ 2: “แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต”

พวกฟาริสีคอยหาบางสิ่งเสมอที่พวกเขาจะใช้กล่าวโทษองค์พระผู้เป็นเจ้าและจับผิดพระองค์ได้ พวกเขาบอกว่าในการเตีตรงข้าวในวันสะบาโตนั้น พวกสาวกของพระองค์ก็ได้ฝ่าฝืนพระบัญญัติต่างๆที่ถูกให้ไว้แก่พวกเขาในเรื่องที่เกี่ยวกับการถือวันสะบาโต โมเสสได้บัญชาพวกยิวให้เว้นเสียจากการทำงานหนักทุกรูปแบบในวันสะบาโต – เช่น การเก็บรวบรวมอาหารหรือการทำงานในทุ่งนา: “แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า” (อพย. 20:10) คำบัญชานี้ถูกกล่าวซ้ำในอพยพ 35:2, 3: “จงทำงานในกำหนดทวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์ เป็นวันสะบาโต แต่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน”

ในกันดารวิถี 15:32-36 เรามีบันทึกเรื่องชายคนหนึ่งที่เก็บฟืนในวันสะบาโต:

“ขณะเมื่อคนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาพบคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันสะบาโต ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ชายผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ชุมชนชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย” และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามานอกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส”

พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์น่าจะกำลังเดินทางไปยังธรรมศาลา ในวันอื่นของสัปดาห์มันคงเป็นเรื่องที่ไม่ผิดพระราชบัญญัติเลยที่พวกเขาจะเก็บอาหารจากทุ่งนา เพราะว่าพวกเขาได้รับอนุญาตจากพระราชบัญญัติที่จะเตีตรงข้าวรับประทานได้ขณะที่พวกเขาเดินผ่านไป: “เมื่อท่านเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอามือเตีตรงข้าวมากก็ได้ แต่ท่านจะใช้เคียวเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้” (พย. 23:25) แต่ข้อโต้แย้งของพวกฟาริสีก็คือว่า พวกเขา กำลังกระทำเช่นนี้ในวันสะบาโต ในสายตาของพวกฟาริสี การเตีตรงข้าวสาธิตและข้าวบาร์เลย์คือ การเกี่ยว และการขยี้เมล็ดข้าวในมือของพวกเขาเพื่อเอาเมล็ดออกไป

ก็คือ การนวดข้าว ความคิดที่หน้าชื่อใจคดของพวกฟาริสีมองการกระทำเช่นนี้ว่าเป็นการทำงานในวันสะบาโต ซึ่งถูกห้ามอย่างเด็ดขาด

พวกนักวิจารณ์เหล่านี้มาหาพระเยซูโดยตรงพร้อมกับคำบ่นของพวกเขา อย่างน้อยพวกเขาก็มีความกล้าหาญพอที่จะมาเล่นงานผู้นำแทนที่จะถามเหล่าสาวกของพระองค์ว่าทำไมพวกเขาถึงได้ตรวงข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ พวกฟาริสีเหล่านี้ซึ่งเป็นพวกคลั่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ก็จริงจังมากๆเกี่ยวกับเรื่องวันสะบาโต พวกเขาคิดว่าพวกเขาหาเหตุเล่นงานพระเยซูได้แล้ว; ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเข้ามาหาพระองค์และถามพระองค์ว่าทำไมพระองค์ถึงอนุญาตให้เหล่าสาวกของพระองค์ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสส

(ผมคิดว่าเป็นเรื่องน่าสนใจที่ได้เรียนรู้จากบันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ว่าพระเยซูมิได้กระทำการอัศจรรย์เพื่อเลี้ยงดูเหล่าสาวกของพระองค์ คนเหล่านี้ที่ได้สละทิ้งทุกสิ่งและได้ติดตามพระองค์ไปนั้นไม่มีอาหารและหิว พระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชและจะทรงเลี้ยงอาหารพวกเขาด้วยวิธีการที่อัศจรรย์ก็ทำได้ แต่พระองค์ก็มีได้กระทำ แต่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆเพื่อเลี้ยงอาหารฝูงชน (มธ. 14:15-21; 15:32-38) แต่พระคริสต์ก็ได้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆเพื่อเลี้ยงอาหารพระองค์เองหรือเหล่าสาวกของพระองค์ในที่นี้หรือที่อื่นในภาคพันธสัญญาใหม่เลย ผมอยากจริงๆว่าพวกเราทุกคนจะปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าหากเราจะต้องหิวและหลายครั้งเราไม่มีอาหาร)

มีบางสิ่งตรงนี้ที่น่าสนใจที่สุดเวลาที่เราร่วมอ่านพระคำตอนนี้อย่างตั้งใจ: เหตุใดพวกฟาริสีเหล่านี้ถึงประณามพวกสาวกที่ได้ตรวงข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์และขยี้พวกมันในมือของตนในวันสะบาโตในเมื่อตัวพวกเขาเองก็กำลังละเมิดวันสะบาโตเช่นกันโดยการเดินทาง? หากพวกเขาได้เห็นสิ่งที่พวกสาวกกระทำ พวกเขาก็ต้องเดินทางเหมือนกัน เหตุใดพวกนักศาสนาเหล่านี้จึงกล่าวหาคนอื่นว่าละเมิดพระราชบัญญัติในเมื่อตัวพวกเขาเองก็กำลังละเมิดพระราชบัญญัติเหมือนกัน? และหากพวกเขาไม่เลื่อมใสมากเหลือเกิน ทำไมพวกเขาถึงไม่ให้อาหารแก่คนเหล่านี้เล่า? หากเราเห็นเพื่อนบ้านคนใดหิว เราก็ควรให้อาหารเขา รับประทาน หากพวกฟาริสีเหล่านี้ให้อาหารแก่พวกสาวก รับประทาน พวกสาวกก็คงไม่ต้องได้ตรวงข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์รับประทานหรอก

มันเป็นเรื่องง่ายมากๆที่จะประณามคนอื่นที่做事情ต่างๆที่ตัวเราเองไม่กระทำ แต่เมื่อเราสำรวจตัวเองอย่างระมัดระวัง เราก็อาจกำลังกระทำบางสิ่งที่ไม่ดีพอๆกับสิ่งที่เราประณามพี่น้อง – บางทีอาจแย่กว่าด้วยซ้ำ! มันง่ายกว่าเยอะเลยที่จะเห็นข้อบกพร่องของคนอื่นเมื่อเทียบกับการเห็นข้อบกพร่องของตัวเอง ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษเราและช่วยเหลือเราที่จะไม่ตัดสินคนอื่นแต่ให้รอจนกว่าจะถึงวันนั้นเมื่อองค์ผู้พิพากษาผู้ชอบธรรมจะทรงปรากฏ (1 คร. 4:1-5)

ความหมายของคำว่า “สะบาโต” คือ “การหยุดพัก” – ซึ่งแน่นอนว่าหมายถึง การหยุดพักแบบสมบูรณ์หรือการหยุดจากกิจกรรมและการทำงานทุกอย่าง เราให้บันทึกเรื่องราวในภาคพันธสัญญาเดิมแล้วว่าชายคนหนึ่งถูกพบว่าเป็นคนพิการในวันสะบาโตและเขาก็ถูกหินขว้างตาย วันสะบาโตปรากฏครั้งแรกในพระวจนะของพระเจ้าในฐานะเป็นวันแห่งการหยุดพักของพระเจ้าในงานเนรมิตสร้างที่เสร็จสิ้นแล้ว (ปฐม. 2:2, 3) เป็นเวลาสองพันห้าร้อยปีแห่งประวัติศาสตร์มนุษย์ ไม่มีการกล่าวถึงวันสะบาโตเลย จากนั้นวันสะบาโตได้ถูกเปิด

เผย (กรรณศึกษาอพยพ 16:23 และเนหะมีย์ 9:13, 14) สะบาโตได้ถูกทำให้เป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติ (อพย. 20:8-11) พระเจ้าทรงประกาศก้องว่า “จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์”

ดังที่ผมได้ชี้ให้เห็นแล้วในการอภิปรายนี้ สะบาโตได้ถูกประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลเพื่อเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล (อพย. 31:13-17) มันถูกให้เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจเนื่องในเกียรติแก่ชนชาติอิสราเอลเรื่องที่ว่าพวกเขาถูกแยกตั้งไว้ต่างหากจำเพาะพระเจ้า พวกเขาจะต้องไม่ปะปนกับประชาชาติอื่นๆ, แต่งานกับพวกเขาหรือเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆของพวกเขา ในระหว่างยุคแห่งพระราชบัญญัติ สะบาโตถูกถือปฏิบัติโดยการหยุดพักแบบสมบูรณ์แบบ (อพย. 35:2, 3) ดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว พระเจ้าทรงสั่งอย่างชัดเจนให้ประหารชีวิตชายคนหนึ่งที่ไม่เก็บไฟในวันสะบาโต (กตว. 15:32-36)

ผมขอชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งจากพระคัมภีร์ที่คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่เคยพิจารณา: นอกเหนือจากการถวายเครื่องเผาบูชาต่อไป (กตว. 28:9, 10) และความเกี่ยวข้องกับเทศกาลเลี้ยงที่ถวายเครื่องสัตวบูชาอื่นๆ (อพย. 12:16; ลนต. 23:3-8; กตว. 28:25) สะบาโตของยิวก็ไม่ใช่วันแห่งการถวายสัตวบูชา, การนมัสการ, หรือกิจกรรมทางศาสนาในรูปแบบใดเลยอย่างที่เรปฏิบัติกันทุกวันนี้ในคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายของเรา สะบาโตเป็นวันแห่งการหยุดพักโดยสมบูรณ์สำหรับทั้งคนและสัตว์ พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ และ “เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” (เพลงสดุดี 103:14) พระเจ้าทรงทราบอยู่แล้วว่ามนุษย์ต้องพักผ่อน ดังนั้นสะบาโตจึงเป็นข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ที่พระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นเพื่อความต้องการต่างๆของมนุษย์ ในถ้อยคำของพระเยซู “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต” (มาระโก 2:27)

เมื่อพระเยซูทรงปรากฏ พวกผู้ปกครองและผู้นำทางศาสนาแห่งสมัยนั้นได้เพิ่มหลักข้อเชื่อและประเพณีต่างๆของตนเข้ากับสะบาโตอันบริสุทธิ์ที่พระเจ้าได้ประทานแก่มอเสสในบัญญัติสิบประการนั้น พวกเขาได้เพิ่มข้อห้ามบางอย่างเข้าไปซึ่งไม่ได้ถูกรวมเข้าไว้ด้วยตอนที่พระเยโฮวาห์ประทานพระราชบัญญัติแก่มอเสส; ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงถูกประกาศว่าเป็นผู้ละเมิดวันสะบาโตโดยพวกบรูโรหิตใหญ่, พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่เหล่านั้น

สะบาโตจะถูกถือปฏิบัติอีกครั้งในช่วงยุคพันปี ซึ่งเป็นเวลาที่พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดบนแผ่นดินโลกนี้และทรงครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปี (อสย. 66:23) – แต่ในยุคแห่งพระคุณนี้เราถือวันแรกของสัปดาห์ – วันอาทิตย์ (แน่นอนว่า ตามพระราชบัญญัติของยิว วันเสาร์ยังเป็นวันสะบาโตอยู่เหมือนเดิม) ผู้เชื่อระลึกถึงวันแรกของสัปดาห์ว่าเป็นวันที่เรารู้ว่าอย่างน้อยหนึ่งในเจ็ดของเวลาของเราเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในทุกแง่มุมอื่นๆ วันแรกของสัปดาห์ก็ตรงข้ามกับวันที่เจ็ด; นั่นคือ วันอาทิตย์ตรงข้ามกับวันเสาร์ในดินแดนฝ่ายวิญญาณ

วันสะบาโต (วันที่เจ็ด) ระลึกถึงการหยุดพักของพระเจ้าหลังจากการเนรมิตสร้าง; วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (วันแรกของสัปดาห์) ชี้ไปยังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เพราะว่าพระองค์เสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพในวันนั้นเอง ในวันที่เจ็ดพระเจ้าได้ทรงหยุดพัก; ในวันที่แรกของสัปดาห์พระเยซูทรงมีกิจกรรมมากมาย

พระองค์ไม่ได้หยุดพักอย่างแน่นอน ตามบันทึกเรื่องกิจกรรมต่างๆในวันแรกนั้นที่พระองค์เสด็จออกมาจาก
อุโมงค์ฝังศพ

วันสะบาโตของพระเจ้าระลึกถึงการเสร็จสมบูรณ์ของการเนรมิตสร้าง; วันอาทิตย์, วันแรกของ
สัปดาห์, ชี้ไปยังอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่าและการไถ่ที่เสร็จสิ้นแล้ว (การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้น
คืนพระชนม์ของพระเยซูตามที่พระคัมภีร์กล่าวเป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องให้เกิดขึ้น เพื่อที่การไถ่จะเป็นของเราได้)

วันสะบาโตของยิวเป็นวันแห่งการผูกมัดให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ และหากผู้คนทำในวันสะบาโต
เสียความศักดิ์สิทธิ์ คนเหล่านั้นก็ถูกปรับโทษถึงตาย วันแรกของสัปดาห์คือวันที่พวกเรา*สมัคร*ใจมานับสการ
พระเยซูเจ้าในการประชุมต่างๆของคริสตจักรและในบ้านทั้งหลายของเรา เรานับสการพระองค์โดยการร่วม
ประชุมกับคริสตจักร, ศึกษาพระวจนะของพระองค์, ฟังผู้รับใช้กล่าวคำเทศนาจากพระคัมภีร์, และในวิธีอื่นๆ
อีกมากมาย สิ่งเหล่านี้ถูกห้ามมิให้กระทำเด็ดขาดในวันสะบาโตของพวกยิว

ในหนังสือกิจการ วันสะบาโตถูกกล่าวถึงในการเชื่อมโยงกับพวกยิวเท่านั้น เมื่อเราศึกษาหนังสือเล่ม
อื่นๆที่เหลือของภาคพันธสัญญาใหม่ เราก็พบว่ามีกรกล่าวถึงวันสะบาโตเพียงสองครั้งเท่านั้น – ในโคโลสี
2:16, 17 ที่เปาโลกล่าวว่ามันเป็น *ภาพเล็ง* “ของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง”; และในฮีบรู 4:4-11 ที่มัน
เป็นภาพเล็งอย่างหนึ่งของการหยุดพักในปัจจุบัน ที่คริสเตียนเข้าไปในการหยุดพักนั้นเมื่อเขาหยุดจากการงาน
ต่างๆของตัวเองและให้ความเชื่อและความไว้วางใจอยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้า

ผมขอกล่าวซ้ำอีกที: วันสะบาโตไม่เคยถูกประทานให้แก่คริสตจักรเลย และคริสตจักรไม่ได้รับบัญชาให้
ถือวันสะบาโต *วันแรกของสัปดาห์*คือวันที่เรา “เก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง” ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้เรา
จำริญู (1 คร. 16:2) ในวันแรกของสัปดาห์เราไปยังพระนิเวศของพระเจ้าเพื่อนับสการ (กิจการ 20:7) เราไม่ได้
อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ – เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคแห่งพระคุณอันมหัศจรรย์!

ในพระคำตอนต่างๆที่เราให้ดูแล้ว เห็นได้ชัดว่าวันสะบาโตเป็น*หมายสำคัญ*ระหว่างพระเจ้ากับชนชาติ
อิสราเอล – เพื่อที่ชนชาตินั้นจะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขาและพวกเขาเป็นประชาชาติที่ถูก
เลือกสรรของพระองค์ แต่พวกยิวเหล่านั้นก็ไม่ได้รู้จักพระบุตรของพระเจ้า และเมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พวก
เขาก็ปฏิเสธที่จะต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา, พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์
ออก, พระองค์ทรงปรารถนาที่จะรักษาการกลับสัตย์ต่างๆของพวกเขา – แต่พวกเขาไม่ยอมมีส่วนอะไรกับ
พระองค์เลย และเมื่อพระเยซูทรงฝ่าฝืนวันสะบาโตในสายตาของพวกเขา พวกเขา ก็ร้องกล่าวโทษพระองค์

สันดานมนุษย์ไม่เคยเปลี่ยน เมื่อก่อนเป็นอย่างไร เดียวนี้ก็เป็นเหมือนเดิม มนุษย์เป็นผู้ที่เคร่งศาสนา
มาโดยตลอด แต่มนุษยธรรมดานั้นเป็นศัตรูต่อพระเจ้า (โรม 8:5-8) เนื้อหนังไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้
– แต่กระนั้นเนื้อหนังก็ยังปรารถนาและเสาะหา*ศาสนา* ผูกชนมหาศาลไม่มีความปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้าผู้
บริสุทธิ์และชอบธรรม พวกเขาไม่มีความปรารถนาที่จะมีประสบการณ์กับฤทธิ์เดชแห่งความเป็นแบบพระเจ้า
และความชอบธรรมในชีวิตของตน แต่พวกเขาก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปได้โดยปราศจากศาสนาในรูปแบบใดรูป
แบบหนึ่ง มนุษย์เกือบทุกคนเป็นคนเคร่งศาสนาและเป็นสมาชิกในองค์กรศาสนาบางแห่ง พวกเขาทำให้

จิตสำนึกผิดชอบของตนหายรู้สึกผิดโดยการเข้าร่วมในกิจกรรมทางศาสนาบางรูปแบบหรือการบริจาคเงินเพื่อเหตุทางศาสนาบางประการ

พระเมสสิยาห์แห่งอิสราเอล, องค์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้, “ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ที่เหล่าศาสดาพยากรณ์ของพวกเขากล่าวถึง, พระบุตรของพระเจ้าองค์นั้น, ทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว – แต่ชนชาติอิสราเอลก็ไม่ได้เสาะหาพระเมสสิยาห์ของพวกเขา คนอิสราเอลเอาสะบาโตขององค์พระผู้เป็นเจ้าและไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสะบาโต พวกเขาปกป้องสะบาโตขององค์พระผู้เป็นเจ้า; พวกเขาถือว่าโทขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสะบาโต พวกเขาตาบอดและนั่งอยู่ในความมืด แต่พวกเขาก็ไม่ยอมให้พระเยซูเปิดตาที่ถูกปิดอยู่ของพวกเขา

ข้อ 3 และ 4: “พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกทิว ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่บุโรหิตพวกเดียว”

คำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ทรงมีต่อการตำหนิเหล่าสาวกและพระองค์เองนี้ มีข้อโต้แย้งสี่ประเด็นด้วยกัน ตามที่เราอ่านตรงนี้ – ข้อ 3 และ 4; ข้อ 5 และ 6; ข้อ 7; และข้อ 8 ข้อโต้แย้งแรกนี้เป็นการยกเหตุการณ์จากในประวัติศาสตร์ – นั่นคือ อ้างอิงไปยังการปฏิบัติของดาวิด (1 ซมอ. 21:1-6) ซึ่งพวกฟาริสีเหล่านี้ก็จะยอมรับว่ามีเหตุอันควร

พระราชบัญญัติได้บัญชาให้วางขนมปังสิบสองก้อน (เรียกว่า ขนมปังหน้าพระพักตร์) ไว้บนโต๊ะที่อยู่ในที่บริสุทธิ์ในพลับพลา ขนมปังสิบสองก้อนนั้นจะต้องอยู่ที่นั่นต่อไปเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์และจากนั้นจึงถูกรับประทานโดยพวกบุโรหิตเท่านั้น จากนั้นขนมปังเหล่านั้นจึงถูกแทนที่ด้วยขนมปังอบใหม่ คำสั่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับขนมปังนี้ถูกให้ไว้ในเลวีนิติ 24:5-9:

“และเจ้าจงเอาเยอบี๋ แป้งขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งสองในสิบเอเฟฟาห์ เจ้าจงจัดขนมปังนั้นวางบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถวๆละหกก้อน และเจ้าจงเอาเครื่องกำยานบริสุทธิ์ใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะคู่กับขนมปังเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทุกๆวันสะบาโตให้อาโรนจัดไว้ให้เป็นระเบียบถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิത്യ ขนมปังนี้ตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യ”

เหตุการณ์ที่พระเยซูทรงอ้างอิงถึงได้เกิดขึ้นตอนที่ดาวิดกำลังหลบหนีจากกษัตริย์ซาอูล เขาเหน็ดเหนื่อย, อ่อนล้า, และหิวโหย และเขาได้มาหาเอลีเมเลค บุโรหิตใน “พระนิเวศของพระเจ้า” (พลับพลา) ดาวิดขอขนมปัง – “และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์” ซึ่งขัดแย้งกับตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส

“แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบมาหาอาหิเมเลคบุโรหิต และอาหิเมเลคตัวสั้นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า “ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน” ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคบุโรหิตว่า “กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า ‘อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และ

ด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น' ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง ฉะนั้นบัดนี้ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า *ขอมอบขนมปังไว้ในมือข้าพเจ้าล้ก้าก่อน หรืออะไรๆที่มีที่นี้ก็ได้*"

“ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า “ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธิ์ ขอแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน” และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า “ที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลายประมาณสามวัน และภาษาของคณหนุ่มก็บริสุทธิ์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์ในภาษาแล้ว” *ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธิ์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป*” (1 ซมอ. 21:1-6)

ในสายตาวงศ์ยิว ดาวิดเป็นบุรุษผู้มีสิทธิอำนาจมากๆที่พวกเขาให้ความเคารพนับถืออย่างสูง ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ถูกปรับโทษสำหรับสิ่งที่เขาได้กระทำ นี่พิสูจน์แล้วว่า*ในกรณีที่มีความจำเป็นจริงๆ* พระราชบัญญัติก็ไม่ได้ผูกมัดคนๆหนึ่ง นี่เป็นหลักการหนึ่งซึ่งกฎหมายทั้งปวงยอมรับ *ดังนั้นความจำเป็นของสาวกเหล่านั้นในคราวนี้จึงทำให้พวกเขาพ้นผิดในการทำสิ่งซึ่งก็คงเป็นการผิดพระราชบัญญัติในวันสะบาโต* ในกรณีของพวกเขา เช่นเดียวกับในกรณีของดาวิด มันเป็นความจำเป็นจริงๆ

“*พวกท่านยังไม่ได้้อ่านหรือ...?*” พระเยซูทรงถามชายเหล่านี้ที่ควรจะเป็นผู้รู้ในเรื่องพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมว่าพวกเขายังไม่ได้้อ่านเกี่ยวกับเรื่องดาวิดรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์หรือ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เนื่องจากพวกท่านรู้เยอะเหลือเกินเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ต่างๆ ดูเหมือนว่าพวกท่านน่าจะจำได้ว่าดาวิดได้เข้าไปในพลับพลาและรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งมีไว้สำหรับพวกปุโรหิตเท่านั้น ดูเหมือนว่าพวกท่านน่าจะรู้ว่าดาวิดได้กระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติห้ามมิให้เขากระทำ กระนั้นเขาก็ไม่ถูกปรับโทษ เหตุใดพวกท่านจึงปรับโทษเหล่าสาวกของเราที่กระทำสิ่งที่ดาวิดได้กระทำเล่า? พวกท่านให้เกียรติเขาอย่างสูงมากๆ ดังนั้นเหตุใดพวกท่านจึงตำหนิเหล่าสาวกของเราเล่า?”

ข้อ 5: “*ท่านทั้งหลายไม่ได้้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด*”

เหตุผลประการที่สองสำหรับการถือว่าสาวกเหล่านั้นไม่มีความผิดไม่ได้ถูกยกมาจากประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ แต่มาจาก*พระราชบัญญัติ* ตรงนี้ เหมือนกับในมัทธิว 5:17 พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้กำลังฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ เพราะว่าพระองค์ทรงอ้างพระราชบัญญัติเองเพื่อถือว่าพระองค์เองและเหล่าสาวกของพระองค์ไม่มีความผิด พระองค์ทรงเตือนความจำพวกฟาริสีเหล่านั้นเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติของ “*พวกปุโรหิตในพระวิหาร*” ในวันสะบาโตทั้งหลาย คนเหล่านั้นยุ่งเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์ต่างๆสำหรับเป็นเครื่องสัตวบูชาในวันสะบาโตเหมือนกับในวันอื่นๆ: “*ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยอด้แบ่งสองในสิบเอฟาห์คูลูกกับน้ำมันให้เป็นธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน นี่เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน*” (กตว. 28:9, 10)

ลูกแกะสองตัวถูกฆ่าในวันสะบาโต ซึ่งเป็นการเพิ่มเข้ากับเครื่องสัตวบูชาประจำวันต่างๆที่ได้ถูกถวายบูชา เหตุฉะนั้นพวกปุโรหิตจึงต้องข้องเกี่ยวในการฆ่าลูกแกะเหล่านั้นและการก่อไฟเพื่อเผาเครื่องสัตวบูชา

ต่างๆ ถึงแม้ว่าพระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แล้วว่า “ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน” (อพย. 35:3) พระวิหารเป็นสถานที่แห่งความบริสุทธิ์ซึ่งเป็นที่ๆพระราชบัญญัติควรถูกถือปฏิบัติอย่างเข้มงวดมากที่สุด บุโรหิตเหล่านั้นได้กระทำการที่หากถูกระงับโดยคนอื่นๆ ก็คงทำให้วันสะบาโตเป็นมลทินไปเสียแล้ว กระนั้นบุโรหิตเหล่านั้นก็ “*ไม่มีความผิด*” – พวกเขาได้กระทำการที่พวกเขาได้รับบัญชา

ข้อ 6: “*แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก*”

ตรงนี้พระเยซูทรงหมายถึงพระองค์เองและกำลังตรัสถึงฤทธิ์เดชของพระองค์เอง, ความเป็นพระเจ้าของพระองค์, และภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเป็นการทำให้สำเร็จจริงของทุกสิ่งซึ่งที่พระวิหารเป็นภาพเล็งถึง พระวิหารสูงส่งกว่าวันสะบาโต และพระเยซูทรง “*เป็นใหญ่กว่าพระวิหาร*” ดังนั้นบัญญัติปกติเรื่องวันสะบาโตจึงถูกตัดทิ้งไปได้โดยปราศจากความผิดมากยิ่งขึ้นเสียอีก เมื่อมันเริ่มมีเหตุจำเป็นสำหรับเหล่าสาวกของพระองค์ในงานรับใช้ของพระองค์

ทุกสิ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ – ทุกเครื่องสัตว์บูชา, เทศกาลเลี้ยง, วันสำคัญ, พิธีการ; พลับพลา, พระวิหาร, หีบแห่งพันธสัญญา – *ทุกสิ่งล้วนเล็งถึงพระเยซู* ในคำเทศนาบนภูเขาที่พระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย *เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ*” (มธ. 5:17) พระเยซูทรงทำให้ทุกส่วนของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้วจริงๆ – และพระองค์ทรงเป็น “*จุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม*” (โรม 10:4)

ข้อ 7: “*แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตว์บูชา’ ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีผิด*”

ประเด็นแตกต่างนี้ถูกเอามาจากศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง (โยเซยา 6:6) พระเยซูทรงอ้างอิงถึงพระคำตอนเดียวกันนี้ในมัทธิว 9:13 ที่พระองค์ทรงบอกพวกฟาริสีเหล่านั้นว่า “*จงไปเรียนรู้...*” ความหมายของถ้อยคำเหล่านี้ในที่นี้พระองค์ตรัสว่า “*แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า...*” ดังนั้นพระองค์จึงทรงประกาศว่าชายเหล่านี้เป็นคนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยคือผู้ที่อ้างตัวว่ามีปัญญาในหนังสือต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิม พวกฟาริสีเหล่านี้รู้จริงๆว่าพระคำตอนดังกล่าวคืออะไร เท่าที่เกี่ยวข้องกับถ้อยคำต่างๆ แต่พวกเขาก็ไม่รู้ว่าในความหมายที่แท้จริงนั้นมันคืออะไร พวกเขาอยู่ในความมืดทึบและความโหดเหี้ยมเกี่ยวกับสิ่งต่างๆของพระวิญญาณ และพวกเขาไม่ยอมให้พระเจ้าเปิดความคิดต่างๆของพวกเขา

พระเจ้าไม่อาจช่วยเหลือใครก็ตามที่ตัดสินใจแน่วแน่แล้วเกี่ยวกับหลักคำสอนหนึ่งหรือหลักข้อเชื่อหนึ่ง พระเจ้าไม่อาจเปลี่ยนแปลงคนที่เป็นอย่างนั้นได้ – เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก, และความรักก็ไม่บังคับ แต่นำพาและชี้ทาง พระเจ้าจะทรงนำพาคนๆหนึ่งเข้าไปสู่ความสว่างและทรงชี้ทางเขาเข้าไปสู่ความจริง แต่หากเขามีความคิดที่ปิดสนิท พระเจ้าก็ไม่อาจช่วยเหลือเขาได้ คนเหล่านี้ได้ตัดสินใจแล้วว่าเยซูบุตรมนุษย์ไม่ใช่พระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาไม่ยอมเชื่อสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัส และพวกเขาตั้งใจว่าจะกำจัดพระองค์เสีย พวกเขาไม่ยอมรับการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำ แม้ในยามที่บางคนในกลุ่มของพวกเขาเองก็เฝ้าปากยอมรับแล้วว่าไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเจ้าสามารถกระทำการมหัศจรรย์แบบนั้นได้

“เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตว์บูชา” ในโยเซยา 6:6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตว์บูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา” ความจริงข้อนี้ถูกประกาศหลายครั้งหลายหนในพระวจนะของพระเจ้า พระคำบางข้อเหล่านี้ได้แก่ 1 ซามูเอล 15:22, สุภาสิต 21:3, และฮีบรู 10:5-8 นอกจากนี้ในมีคาห์ 6:6-8 เราอ่านว่า:

“ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งขวบหลายตัวหรือ พระเยโฮวาห์จะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพันๆตัว และธารน้ำมันหลายหมื่นสายหรือ ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรหัวปีชำระการละเมิดของข้าพเจ้าหรือ คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าชำระบาปแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า” โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงล่าแดงแก่เจ้าแล้วว่าจะไรดี และพระเยโฮวาห์ทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และรักความเมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า”

จงสังเกตถ้อยคำเหล่านี้จากคำพยากรณ์ของอิสยาห์:

“พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา เราเอื้อมแกะตัวผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชา และไขมันของสัตว์ที่ขุนไว้แล้ว เรามิได้ปติยินดีในเลือดของวัวผู้หรือลูกแกะหรือแพะผู้ เมื่อเจ้าเข้ามาเฝ้าเรา ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้ที่เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา อย่านำเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อเรา วันข้างขึ้น และวันสะบาโต และการเรียกประชุม เราทนอีกไม่ได้มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วย ใจของเราเกลียดวันข้างขึ้นของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนดของเจ้า มันกลายเป็นภาระแก่เรา เราแบกเหน็ดเหนื่อยเสียแล้ว เมื่อเจ้ากางมือของเจ้าออกเราจะซ่อนตาของเราเสียจากเจ้า แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมายเราจะไม่ฟัง มือของเจ้าเปราะไปด้วยโลหิต

“จงชำระตัว จงทำตัวให้สะอาด จงเอาการกระทำที่ชั่วของเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา จงเลิกกระทำชั่ว จงฝึกกระทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ จงป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ จงสู้ความเพื่อหญิงม่าย” (อสย. 1:11-17)

พระเจ้าทรงปติยินดีในการกระทำต่างๆแห่งความชอบธรรมมากกว่าในการที่คนๆหนึ่งยึดถือตามตัวอักษรของพระราชบัญญัติและการถือพิธีการที่พระราชบัญญัติได้บัญชาไว้ จงจำไว้ว่า – “ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” (2 คร. 5:17) และเราทั้งหลาย “เป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารกิจซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (อฟ. 2:10) พระเยซูตรัสว่า “จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” (มธ. 5:16) แม้แต่การให้น้ำเย็นสักถ้วยในพระนามของพระเยซูก็นำสง่าราศีมาสู่พระเจ้ามากกว่าการปฏิบัติตามตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติโดยยังกระทำสิ่งต่างๆที่ไม่ชอบธรรมอยู่ ดังนั้นพระเยซูจึงกำลังบอกพวกพาริสีเหล่านี้ในมัทธิว 12:7 ว่าหากพวกเขาได้รู้จักพระราชบัญญัติที่แท้จริง พวกเขา “ก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีความคิด”

ในมาระโก 2:27 เราอ่านว่า “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต” พระเจ้าได้ประทานวันสะบาโตเพื่อประโยชน์สุขของมนุษย์, เพื่อส่งเสริมความสุข – และไม่ใช่เพื่อความทุกข์ระทมมาให้เพราะข้อกำหนดต่างๆด้านพิธีการ พระราชบัญญัติต้องไม่ถูกตีความจนก่อให้เกิดความยากลำบากและความทุกข์ทรมานเมื่อสิ่งต่างๆที่จำเป็นสำหรับชีวิตดูเหมือนว่าจะผิดพระราชบัญญัติ มนุษย์ไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อวันสะบาโต พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ก่อน และต่อมาพระองค์จึงประทานวันสะบาโต

ข้อ 8: “*เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต*”

นี่เป็นคำแก้ต่างประการที่สี่ของพวกสาวก ในรูปของเหตุผลประการหนึ่งที่ว่าทำไมพวกเขาถึงไม่มีความผิด พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า “เราเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต เรามีสิทธิ์ที่จะกำกับวิธีการที่เหล่าสาวกของเราจะถือวันนี้ได้” แน่ใจว่านี่เป็นการประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า – และพวกฟาริสี, พวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็ไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ยอมรับคำตรัสข้อนี้ ถึงแม้ว่ามันเป็นความจริงก็ตาม พระเยซูทรงเป็นในตอนที่นั้น – และพระองค์ทรงเป็นอยู่ในขณะนี้ – คือทรงเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งสิ่งสารพัด!

สิ่งที่พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีจริงๆแล้วก็คือ: “เรามีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงบัญญัติต่างๆได้หากเราปรารถนาเช่นนั้น เราสามารถให้คนเหล่านี้ที่ติดตามเรามีการประพฤติปฏิบัติที่แตกต่างไปจากพระราชบัญญัติได้ สิ่งที่เราบัญญัติหรืออนุญาตให้เหล่าสาวกของเรากระทำก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เราเป็นพระวาทที่มารับสภาพมนุษย์ – เราคือความสำเร็จจริงของทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติ” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง – และไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเจ้าสามารถอนุญาตให้มนุษย์กระทำการที่ขัดแย้งกับพระราชบัญญัติได้ พระเจ้าทรงอยู่เหนือสิ่งทั้งปวง และพระองค์ไม่สามารถและจะไม่มีวันกระทำการสิ่งใดที่ผิดเด็ดขาด มันไม่ใช่สิ่งผิดที่พวกสาวกเก็บข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์และขยี้มันในมือของตนและรับประทานมันในวันสะบาโต พวกเขาหิว – และพวกเขาที่กำลังเดินทางเพื่อพระเยซู; ด้วยเหตุนี้สิ่งที่พวกเขากระทำจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่ามันผิดในสายตาของพวกฟาริสีก็ตาม ตามการตีความพระราชบัญญัติของพวกฟาริสี มันเป็นการทำบาปแล้ว; แต่มันเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า และนั่นแหละคือสิ่งสำคัญ

พระเยซูทรงเป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดและนักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่ ใครกันในวันนี้จะสามารถใช้ถ้อยคำที่พระองค์ทรงใช้อย่างสัมฤทธิ์ผลเหลือเกินต่อฝูงชนที่อ้างตัวว่าเคร่งศาสนาสุดๆโดยยึดถือตามพระราชบัญญัติในทุกรายละเอียดปลีกย่อย? พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่ามีบันทึกไว้ในพระราชบัญญัติว่าในวันสะบาโตพวกปุโรหิตในพระวิหารทำให้วันสะบาโตเป็นมลทินแต่ก็ไม่มีผิด คนเหล่านั้นทำงานหนักมาหลายชั่วโมงแล้วในวันสะบาโต แต่พวกเขาก็ไม่ถูกปรับโทษ ตรงกันข้าม พวกเขากลับได้รับเกียรติที่ทำเช่นนั้นด้วย เนื่องจากพวกเขาได้รับการเห็นชอบจากพระราชบัญญัติประจำวิหาร มันเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้วที่พวกเขากระทำเช่นนี้เพราะว่าพวกเขาเป็นปุโรหิตที่ปรนนิบัติในพระวิหาร ในกรณีของพวกสาวกของพระเยซูคริสต์เจ้า สิ่งที่พวกเขากระทำก็ได้รับอนุญาตจากองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระวิหาร องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระวิหารทรงเป็นใหญ่กว่าพระวิหารตั้งมากมาย!

มีผู้คนทุกวันนี้ที่คิดว่ามันเป็นการบาปมากๆที่จะทำอะไรก็ตามในวันอาทิตย์ กรุณาสังเกตว่า – ผมกล่าวว่าวันอาทิตย์ ไม่ใช่วันสะบาโต เพราะว่ามันสะบาโตคือวันเสาร์ วันสะบาโตไม่เคยถูกเปลี่ยนแปลงเลยและจะไม่มีวันถูกเปลี่ยนแปลง คริสเตียนทั้งหลายนมัสการในวันแรกของสัปดาห์ และมีคนเหล่านั้นที่คิดว่ามันเป็นการผิดมหันต์ที่จะใช้แรงงานในรูปแบบใดก็ตามในวันอาทิตย์ อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งผู้รับใช้ก็ทำงานในวันอาทิตย์หนักกว่าวันอื่นๆ ในสังคมสมัยใหม่ของเรารูปแบบเริ่มเป็นสิ่งจำเป็นในวันอาทิตย์แล้ว พวกตำรวจและเจ้าหน้าที่สายตรวจทางหลวงต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนอยู่ตลอด และมีคนที่ทำงานในโรงงานผลิตไฟฟ้าเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าเพื่อให้แสงสว่างแก่อาคารที่ประชุมของคริสตจักรเพื่อที่การประชุมนมัสการจะดำเนินไปได้ งานแบบนี้เป็นสิ่งจำเป็นและไม่ใช่การบาปอย่างแน่นอนในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะต้องไม่ถือ “วันต่างๆ”; เราจะต้องนมัสการพระคริสต์และรับใช้พระองค์ ไม่ว่าคุณจะทำสิ่งใด – ในวันอาทิตย์ หรือวันอื่นใดของสัปดาห์ – หากคุณทำสิ่งนั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า มันก็ไม่ใช่ความบาป หากทุกสิ่งที่คุณกระทำล้วนเพื่อถวายเกียรติพระองค์ คุณก็ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่เคร่งตามแบบแผนพิธีการและการถือปฏิบัติแบบภายนอก หากคุณอุทิศตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและกำลังกระทำการสิ่งที่คุณกำลังทำอยู่เพื่อถวายเกียรติพระองค์ คำวิจารณ์ของคนอื่นๆก็จะไม่รบกวนจิตใจคุณ

พระเยซูทรงรักษาคือมือลีบให้หายในวันสะบาโต

ข้อ 9 และ 10: “แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า “การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่” เพื่อเขาจะหาเหตุพ้องพระองค์ได้”

(บันทึกเรื่องราวการรักษาให้หายนี้ถูกพบในมาระโก 3:1-6 และในลูกา 6:6-11 เช่นกัน)

“แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา” หากเรามีแต่กิตติคุณของมัทธิวอย่างเดียว โดยธรรมดาเราก็จะอนุมานว่าเหตุการณ์ตอนนี้ได้เกิดขึ้นในวันสะบาโตเดียวกับที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 1 ถึง 8 แต่ลูกา 6:6 กล่าวว่ามันเป็น “ในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง” – และไม่มีสิ่งใดในข้อความของมัทธิวเลยขัดแย้งกับข้อนี้

ในธรรมศาลานั้น “มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ” (ลูกากล่าวว่ามันเป็นมือข้างขวาของเขา) พระวามะของพระเจ้าไม่เปิดเผยแก่เราอย่างแน่ชัดว่ามีอะไรผิดปกติกับมือของชายผู้นี้ แต่บอกแค่ว่ามือข้างนั้นลีบ ผู้รู้บางท่านเชื่อว่ามันเป็นรูปแบบหนึ่งของโรคอัมพาต

พวกฟาริสีถามพระเยซูว่า “การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่” มาระโกและลูกาไม่ได้บันทึกคำถามนี้ไว้ แต่ชี้ให้เห็นว่าพวกฟาริสี “คอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่” พวกเขาทำแบบนี้ “เพื่อเขาจะหาเหตุพ้องพระองค์ได้” พวกเขาไม่ได้ถามคำถามนี้กับพระเยซูเพื่อที่พวกเขาจะนำไปปฏิบัติเอง เพราะว่าพวกเขาารู้สึกว่าตนรู้ทุกอย่างที่ต้องรู้แล้วเกี่ยวกับเรื่องต่างๆทางศาสนา พวกเขาถามคำถามนี้ในคราวนี้ ซึ่งก็เหมือนกับในคราวอื่นๆ โดยมีจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจงในการกล่าวหาพระองค์และปรับโทษพระองค์

ตอนที่พวกฟาริสีพาผู้หญิงคนนั้นที่ถูกจับได้ขณะล่วงประเวณีมาหาพระเยซู (ยอห์น 8:3-11) พวกเขาก็ถามพระองค์ว่า “ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้?” แต่พวกเขาถ่มน้ำ “เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์” ตอนที่พวกเขาถามพระองค์เกี่ยวกับเงินส่วย พวกเขาก็กำลัง “คอยจับผิดในพระคำรัสของพระองค์” (มาระโก 12:13-17) และในลูกา 11:53, 54 เราอ่านว่า “พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีที่ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายให้ตรัสต่อไปหลายประการ คอยหวังจับผิดในพระคำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้”

ข้อ 11: “พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่อุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ”

มาระโกและลูกาบอกเราว่าพระเยซูตรัสแก่ชายคนนั้นก่อนและขอให้เขายืนข้างหน้าในท่ามกลางคนกลุ่มนั้น ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงให้เขายืนอยู่ที่สะดุดตามากที่สุด หลังจากได้ตรัสแก่ชายคนนั้นก่อนแล้ว พระเยซูจึงถามคำถามหนึ่งแก่ฝูงชนเหล่านั้น: “ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำกรดีหรือทำกรชั่ว?” (มาระโก 3:4) ตามที่ข้อพระคำของเราในมัทธิวบอก พวกยิวได้ถามพระเยซูว่ามันเป็นการถูกพระราชบัญญัติใหม่ที่จะรักษาโรคในวันสะบาโต และพระเยซูน่าจะทรงถามพวกเขากลับว่ามันเป็นการถูกพระราชบัญญัติใหม่ที่จะกระทำการดีในวันสะบาโต แต่พวกเขาก็เจียบเสีย – “ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่” (มาระโก 3:4)

จากนั้นพระเยซูทรงยกเหตุผลกลับพวกเขาจากการประพฤติปฏิบัติของพวกเขาในเรื่องอื่นๆ พระองค์ทรงเป็นสุดยอดนักยกภาพประกอบในการสั่งสอนประชาชนเหล่านั้น ตรงนี้พระองค์ตรัสถึงชายคนหนึ่งที่มีแกะเพียงตัวเดียวและมันตกลงไปในบ่อ ในคราวอื่นๆพระองค์ก็ตรัสถึงผู้หว่านและเมล็ดพืช, แม่ไก่และบรรดาลูกไก่ของมัน พระองค์ทรงใช้ภาพประกอบต่างๆที่คนทั้งปวงเข้าใจได้ในทันที พระเยซูทรงบอกพวกยิวเหล่านั้นตรงนี้ว่าหากผู้ใด “มีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต” เขาก็คงช่วยชีวิตมันอย่างแน่นอน แม้ว่ามันจะเป็นวันสะบาโตก็ตาม ชายคนนั้นก็คงไปเอาเชือกมาและดึงสัตว์ตัวนั้นขึ้นขึ้นมาจากบ่อ สามัญสำนึกสอนคนเราให้ทำแบบนี้ในกรณีของสัตว์ตัวหนึ่ง – และในกรณีของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด!

ข้อ 12: “มนุษย์คนหนึ่งยอมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต”

เหตุผลสนับสนุนที่พระเยซูทรงนำเสนอ – ที่ว่าชายคนหนึ่งได้เห็นแกะของตนตกลงไปในบ่อก็คงอุ้มมันขึ้นมาในวันสะบาโต – พิสูจน์แล้วว่ามันเป็นการถูกที่จะกระทำการดีแก่บรรดาผู้ขัดสนในวันสะบาโต หากคนๆหนึ่งก็คงจะแสดงความกรุณาต่อสัตว์ตัวหนึ่งในวันสะบาโต มันก็ยิ่งสำคัญมากกว่าที่เราจะแสดงความกรุณาต่อคนๆหนึ่ง – ผู้ที่ถูกสร้างมาตามแบบพระฉายของพระเจ้า “เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต” พวกยิวอนุญาตให้แสดงความกรุณาต่อสัตว์ต่างๆในวันสะบาโต เหตุฉะนั้น สิ่งที่พระองค์จะกระทำจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ โดยคำรับสารภาพของพวกเขาเอง ใครเล่าที่จะแอบคิดได้ว่าการช่วยสิ่งมีชีวิตที่น่าสงสาร – ไม่ว่าคนหรือสัตว์ – ในวันสะบาโตเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง?

เหตุผลสนับสนุนที่พระเยซูเจ้าทรงนำเสนออีกที่หนักแน่นเหลือเกินจนพวกยิวหลายคนอับอายที่ตนยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอย่างไม่ต้องสงสัย อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำที่มีใจแข็งกระด้างก็ไม่ได้เปลี่ยนความคิดของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้

กับพระองค์ ความร้อนรนที่มีให้แก่สิ่งต่างๆที่ปรากฏภายนอกและความเกลียดชังที่มีต่อเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ เมื่อผนึกกำลังกันแล้ว ก็จะก่อให้เกิดความใจแคบได้อย่างแน่นอน

ข้อ 13: “แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง”

มาระโกเปิดเผยแก่เราถึงข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่คนจำนวนมากไม่ยอมรับ เขากล่าวว่า “พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ...” (มาระโก 3:5) จงสังเกต: **พระพิโรธ!** พระเยซูทรงโมโหยิ่งนักเพราะความโหดเหี้ยมและความใจแข็งกระด้างของพวกเขา พระเมษโปดกของพระเจ้าทรงมองดูอาจารย์เหล่านี้ที่ถือตัวและอุทิศตัวแต่ศาสนาด้วยความโกรธ คนเหล่านี้เป็นสิ่งที่ชีวิตที่น่าสังเวชจริงๆ ซึ่งถวายชีวิตของตนให้แก่ศาสนาแทนที่จะปรนนิบัติพระเยซูคริสต์เจ้า เรามีหลายร้อยคนวันนี้ทั่วโลก ซึ่งอุทิศจิตใจ, วิญญาณ, และร่างกายให้แก่ศาสนา; แต่พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย โดยได้รับความรอดโดยพระคุณ, ถูกล้างชำระในพระโลหิตนั้น พวกเขาแม้แต่ยังอยู่กับการปรนนิบัติศาสนาเกินกว่าที่จะยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่พวกเขาและที่จะฟังพระองค์ตรัสว่า “จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” ความอิจฉา, ความขมขื่น, และความเกลียดชังในใจของผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ในข้อพระคำข้อนี้ของเราได้โหมกระพือความเดือดดาลอันบริสุทธิ์ของพระเมษโปดกของพระเจ้า

จากนั้นพระเยซูตรัสแก่ชายคนนั้นที่มีมือลีบว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” นี่เป็นวิธีที่โดดเด่นในการที่พระเยซูทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์มิได้แต่ต้องชายผู้นั้นเลย – พระองค์แค่ตรัสกับเขา ชายคนนี้จะทูลพระเยซูที่ได้ว่า “ข้าพระองค์จะเหยียดมือออกได้อย่างไรในเมื่อมันลีบอยู่? ไม่มีกำลังพอในแขนของข้าพระองค์ และข้าพระองค์เหยียดมือออกไม่ได้” นี่แสดงให้เห็นฤทธิ์เดชแห่งพระวามะของพระเจ้า เราไม่ทราบว่ายี่สิบปีได้ยี่สิบปีหรือไม่ได้ยี่สิบปีเลยว่าเขาเคยได้ยี่สิบปีเกี่ยวกับพระเยซูมาเยอะเยอะ และเมื่อเขาได้มาเห็นพระองค์และได้ยินคำตรัสของพระองค์ เขาก็เชื่อมั่นในใจของตนว่าพระเยซูไม่ใช่คนธรรมดา ดังนั้นเขาจึงเชื่อฟังคำบัญชาที่ให้เหยียดมือของเขาออก ชายผู้นี้มีความเชื่อในพระเยซู หากเขาไม่มี เขาก็คงไม่พยายามเหยียดมือของเขาออก

ตรงนี้มีภาพของความรอด คนบาปไม่มีพลังกำลัง, เหนื่อยแห่ง, ตายในการละเมิดและการบาปต่างๆ – และตอนที่เรา “ยังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนธรรมดาในเวลาที่เหมาะสม” (โรม 5:6) คนบาปก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เหมือนกับแขนที่ลีบของชายผู้นี้ เราเชื่อและได้รับความรอดเมื่อเรายอมรับพระวามะของพระเจ้าเหมือนกับที่ชายผู้นี้ได้ยอมรับคำตรัสของพระเยซู เราจะไม่มีทางรู้ฤทธิ์เดชแห่งพระวามะของพระเจ้าได้อย่างถ่องแท้ขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ ไม่มีวิธีอื่นที่จะแสดงออกถึงฤทธิ์เดชที่กระทำการอัศจรรย์แห่งพระวามะของพระเจ้า เปาโลกล่าวดังนี้แก่บรรดาผู้เชื่อชาวฮีบรู:

“เพราะว่าพระวามะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพละกำลังอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แห่งทะเลทรายทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮบ. 4:12)

“...และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง” เมื่อตะกัซายผู้นี้มีมือข้างหนึ่งดีและอีกข้างหนึ่งลีบ; บัดนี้เขามีมือดีทั้งสองข้างแล้ว! พระเยซูตรัส ชายผู้นี้เชื่อ – และการอัศจรรย์เป็นผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

“ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17) สิ่งใดก็ตามที่เราปรารถนาจากพระเจ้า เราก็ต้องรับเอาโดยทางความเชื่อ; ไม่มีช่องทางอื่นอีกแล้ว ผมเชื่อในการรักษาร่างกายให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บ แต่ผมไม่เชื่อว่ามันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะรักษาคนป่วยทุกคน ผมรู้ว่าพระองค์สามารถรักษาโรคใดก็ได้และถึงขนาดทำให้คนตายเป็นขึ้นได้ด้วยซ้ำ – แต่ผมไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะรักษาทุกคนในทุกกรณี พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดความเจ็บป่วย และพระองค์ทรงอนุญาตให้ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในโรงพยาบาลด้วยเหตุผลหลายประการ; บางครั้งมันก็เพื่อที่จะนำคนๆหนึ่งที่อยู่ในห้องนั้นกับผู้เชื่อที่ป่วยให้มาถึงพระคริสต์ ไม่ว่าเราจะเข้าใจมันหรือไม่ “ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28)

คุณจำได้ว่าก่อนหน้านี้พระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต พระองค์ทรงพิสูจน์คำกล่าวนี้โดยการรักษาชายผู้นี้ให้หายในวันสะบาโต พระเยซูทรงอ้างว่ามีฤทธิ์เดชของพระเจ้าและสิทธิอำนาจของพระเจ้าไปแล้วก่อนหน้านี้ (ข้อ 6-9) บัดนี้พระองค์ทรงพิสูจน์สิ่งที่พระองค์ได้ทรงกล่าวอ้างไว้ก่อนหน้านี้ ไม่มีผู้ใดสามารถรักษามือลีบให้หายได้นอกจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์

หากมีการรักษาโรคใดๆให้หายในวันนี้ มันก็เป็นมาจากพระเจ้า ไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่าผู้รักษาโรคที่เป็นมนุษย์ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับบรรดาคุณหมอ, นางพยาบาล, และยาต่างๆที่ช่วยคนป่วย; แต่การรักษาโรคแบบพระเจ้านั้นมาจากพระเจ้า และการรักษาให้หายทุกอย่างเป็นมาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงใช้คนทั้งหลายเพื่ออธิษฐานให้ผู้ป่วย แต่มนุษย์ไม่สามารถรักษาคนป่วยให้หายได้ พระเจ้าต้องเป็นผู้ทำการรักษาให้หาย ผมเคยอธิษฐานให้คนป่วยจำนวนมากแบบเป็นรายตัวในโรงพยาบาลต่างๆและในบ้านต่างๆ แต่ผมไม่เคยอ้างตัวว่าเป็นผู้รักษาโรคเลย ผมเคยเห็นหลายคนหายป่วยหลังจากต้องป่วยเกือบตาย แต่ผมไม่อ้างว่าผมได้อธิษฐานคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ; ใครบางคนอาจเคยอธิษฐานคำอธิษฐานนั้น ผมขอกกล่าวซ้ำอีกที: ผมเชื่อในการอธิษฐานเพื่อคนป่วย และผมก็เชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถรักษาให้หายได้; แต่ผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะรักษาคนป่วยทุกคนให้หาย

ในสิบสามข้อแรกของมัทธิว บทที่ 12 เรามีสองกรณีซึ่งพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต และว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าวันสำคัญวันหนึ่ง พระองค์ทรงอนุญาตให้สาวกเหล่านั้นเก็บเมล็ดข้าวสาเล่ได้ในวันสะบาโต, ขยี้เมล็ดข้าวเหล่านั้นในมือของพวกเขาและรับประทานพวกมันได้ เพราะว่าพวกเขาหิว นี่เป็นกรณีของความจำเป็น บัดนี้พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อย่างหนึ่งแล้ว – และนี่คือการกระทำอย่างหนึ่งที่แสดงถึงความเมตตา ด้วยเหตุนี้ มันจึงสอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่จะกระทำการต่างๆที่จำเป็นในวันไหนก็ได้ และมันยังสอดคล้องกับกับแผนการของพระเจ้าด้วยที่จะกระทำการต่างๆที่แสดงถึงความเมตตาในวันไหนก็ได้

แม้แต่จากมุมมองของพวกเขาเอง พวกฟาริสีก็คงเห็นว่าเป็นเรื่องยากที่จะเรียกการรักษาโรคนั้น (คือ รักษามือลีบให้หาย) ว่าฝ่าฝืนวันสะบาโต พระเยซูไม่ได้ทรงใช้วิธีเยียวยาใดๆและไม่ได้ลงมืออะไรเลย พระองค์แค่ตรัสคำพูดเหล่านั้น – และชายคนนั้นก็แค่เหยียดมือของเขาออก พวกยิวเหล่านั้นแอบหวังว่าจะหาเรื่องมา ปริกปรายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ – และไม่อาจโต้เถียงข้อสนับสนุนเหล่านั้นของพระองค์ได้และพูดไม่ออกเพราะ การกระทำของพระองค์ พวกเขากียิ่งโมโหหนักกว่าเดิมอีก – “มีความเดือดดาล” (ลูกา 6:11)

แผนการทำลายพระเยซู; พระองค์ทรงถอนตัวออกไปเสีย

ข้อ 14: “ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้”

ดังที่ได้ยกคำพูดมาแล้วจากลูกา 6:11 พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้น “มีความเดือดดาล” หลังจากที่พระเยซูทรงรักษามือลีบนั้นหายแล้ว พวกเขาก็เรียกประชุมสภาเพื่อตัดสินใจว่า “จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้” มาระโกบอกเราว่าพวกของเฮโรดก็เข้าส่วนในแผนการนี้ด้วย พวกของเฮโรดน่าจะเป็นกลุ่มทางการเมืองที่ติดตามเฮโรด อันทีปาส, โอรสของเฮโรดมหาราช, ผู้ครองแคว้นกาลิลี นี่เป็นเฮโรดองค์เดียวกับที่จำคุกยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและสั่งตัดศีรษะเขาเพราะว่าเขาได้เทศนาต่อว่าการดำเนินชีวิตแบบคนเล่นซู้ของเฮโรด นี่ยังเป็นเฮโรดองค์เดียวกับที่พระเยซูทรงถูกนำตัวไปฟ้องร้องต่อหน้าด้วย เขาอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของโรมและเป็นผู้ที่ชอบบังคับใช้อำนาจของโรมอย่างบ้าคลั่ง เหล่ามิตรสหายทั้งสิ้นของครอบครัวของเฮโรดเป็นศัตรูของพระเยซูคริสต์เจ้าและกระหึ้นกระหือรือที่จะเข้าร่วมในแผนการใดก็ตามเพื่อทำลายพระองค์ พวกเขาจำได้อย่างแน่นอนถึงความพยายามของเฮโรดมหาราชที่จะทำลายพระเยซูตอนที่พระองค์ยังทรงเป็นทารกน้อยในเบธเลเฮมและพวกเขายังขุ่นเคืองใจและโกรธมากๆอยู่เหมือนเดิมเพราะว่าพระองค์ทรงหนีพ้นจากมือเป็อนเลือดของเฮโรดมาได้ในคราวนั้น

ความพยายามที่จะปลิดชีวิตพระองค์บัดนี้ในส่วนของพวกฟาริสีเป็นผลมาจากความเกลียดชังและความอิจฉา พวกเขาเกลียดชังพระองค์เพราะฝูงชนมหาศาลติดตามพระองค์ไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ พวกเขากำลังสูญเสียอิทธิพลที่มีอยู่เหนือประชาชน – และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะฆ่าพระองค์ให้ได้

หากผู้รับใช้คนใดปรารถนาที่จะกำจัดพวกคนหน้าซื่อใจคดให้พ้นไปจากที่ประชุมของเขา วิธีที่จะทำเช่นนั้นได้ก็คือ เทศนาพระวจนะของพระเจ้าแบบบริสุทธิ์และตรงไปตรงมา พระวจนะของพระเจ้าเป็นเหมือนไฟ – และเมื่อคุณก่อกองไฟได้คนๆหนึ่ง เขาก็จะขยับหนีไป! ไฟให้ความอบอุ่นหรือไม่ก็เผาผลาญ หากเราอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง ไฟนั้นก็ให้ความอบอุ่นเรา; หากเราอยู่ในตำแหน่งที่ผิด มันก็เผาไหม้เรา พวกฟาริสีเหล่านี้ไม่อาจทนต่อคำตรัสของพระเยซูได้ เพราะว่าคำตรัสเหล่านั้นเป็นเหมือนไฟ และมันมีฤทธิ์เดชและคมยิ่งกว่าดาบสองคม พวกฟาริสีเหล่านั้นเกลียดชังพระเยซู พระองค์ทรงทำให้พวกเขาถึงขั้นอับอายอย่างสิ้นเชิง พวกเขาไม่อาจเข้าใจพระองค์ได้, พวกเขาไม่อาจทำให้พระองค์สงบปากสงบคำได้ – ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะฆ่าพระองค์เสีย

เพราะความนิยมชมชอบที่เพิ่มขึ้นของพระเยซูในหมู่ประชาชน มันก็คงไม่ยากที่จะทำลายพระองค์ ดังนั้นพวกฟาริสีจึงจัดประชุมสภา พวกเขาวางแผนที่จะฆาตกรรมพระเยซูอย่างโหดเหี้ยมแบบจงใจ มนุษย์ในยาม

นี่ก็ยิ่ง “ปรึกษากันที่จะต่อสู้พระองค์” อยู่เหมือนเดิม พวกคนจ้องจับผิด, พวกเสรีนิยม, พวกสมัยใหม่นิยม, และคนเหล่านั้นที่เกลียดชังความเชื่อแบบคริสเตียนกำลังทำงานร่วมกันเพื่อหักล้างความน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้าและทำลายแผนการแห่งความรอด

ข้อ 15: “แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน”

“พระเยซูทรงทราบ” การประชุมลับของพวกฟาริสีเหล่านั้นไม่ใช่ความลับต่อพระเยซูเลย เพราะหาพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง ด้วยทรงทราบว่ามิอะไรอยู่ในใจและความคิดของพวกเขา พระองค์จึงทรงปฏิบัติอย่างสอดคล้อง พระเยซูทรงนำหน้าคนเหล่านั้นที่คิดจะทำลายพระองค์อยู่ก้าวหนึ่งเสมอ “เวลา” ของพระองค์ยังไม่ถึง และงานของพระองค์ยังไม่เสร็จ ดังนั้น “พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป” มาระโกบันทึกเรื่องราวไว้ดังนี้:

“ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์” (มาระโก 3:7-9)

ฝูงชนต่างแห่กันมาติดตามพระเยซู และเนื่องจากพระองค์ทรงเปี่ยมพระเมตตา, อดกลั้นพระทัย, อ่อนโยน, และกรุณา พระองค์จึงไม่อาจปฏิเสธที่จะอวยพรพวกเขาและรักษาพวกเขาให้หายได้ – “พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน” ปัจจุบัน “นักรักษาโรค” สมัยใหม่จำนวนมากส่งบางคนกลับบ้านไปโดยยังป่วยอยู่เหมือนเดิม, ยังมีสติเหมือนเดิม; และพวกเขาก็บอกที่ชุมนุมว่าคนๆ นั้นไม่มีความเชื่อมากพอ แต่พระเยซูไม่ได้ตรัสถามชายคนนั้นที่มีสติว่าเขามีความเชื่อมากขนาดไหน พระเยซูตรัสเพียงว่า “จงเหยียดมือของเจ้าออกเถิด” และชายคนนั้นก็กระทำตาม เมื่อฝูงชนมหาศาลนั้นติดตามพระองค์ไป พระองค์ก็มีได้รักษาบางคนและให้บางคนกลับบ้านไปโดยยังป่วยอยู่ “พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน!” หากผมมีของประทานในการรักษาโรค ผมก็คงทำให้ทุกโรงพยาบาลในอเมริกาไม่มีคนป่วยโดยเร็วที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้ไปแล้ว (มาระโก 3:11 เสริมว่า “และพวกผีโสโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอิงว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า””)

ข้อ 16: “แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด”

คำกรีกที่แปลเป็น “กำชับ” มีความหมายหนักแน่นกว่าคำภาษาอังกฤษของเรา (“charge”) มันบอกเป็นนัยว่าพระเยซูจะทรงไม่พอพระทัยมากกับประชาชนเหล่านี้หากพวกเขาไม่เชื่อฟังพระองค์และป่าวประกาศข่าวที่ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ – เพราะในขณะนั้นพระองค์ทรงปรารถนาที่จะปิดบังตัวเองเพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้พวกผู้ปกครองยิวเหล่านั้นตื่นเต้น, วิวาท, และขัดขวาง วันนี้มันแตกต่างไปจากเดิมมากทีเดียว พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยกับเราหากเราไม่ประกาศข่าวดีและข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

ของพระเจ้า เราจะต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งปวงและบอกเล่าทุกคนว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์

ความเป็นที่นิยมชมชอบได้กลายเป็นตัวขัดขวางพระราชกิจของพระเยซู ผู้รับใช้จำนวนมากทุกวันนี้ปรารถนาที่จะได้รับความนิยม; พระเยซูไม่ปรารถนาเช่นนั้น คนบางคนทุกวันนี้ยากที่จะได้รับความนิยมชมชอบ แต่พระเยซูทรงหลีกเลี่ยงมัน สำหรับเหตุผลโดยรวมที่ว่าทำไมพระองค์ถึงทรงกำชับประชาชน “มิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด” ดูความเห็นต่างๆ ได้ข้อ 4 ของบทที่ 8 ในข้อพระคำที่เริ่มต้นที่ข้อ 17 ของบทที่เรา กำลังศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงให้เหตุผลเพิ่มเติม: *การทำให้คำพยากรณ์สำเร็จ*

ข้อ 17 และ 18: “ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ’”

ถ้อยคำที่เราพบในข้อ 18 ถึง 21 ถูกยกมาจากอิสยาห์ 42:1-4 ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้:

“จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปิตินดี เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชาติ ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำไต่ฮินเสียงของท่านตามถนนไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หັก และใส่ตะเกียงที่ลุกริบหรืออยู่ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความจริง ท่านจะไม่ล้มเหลวหรือท้อแท้จนกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรมไว้ในโลก และเกาะทั้งหลายจะรอคอยพระราชบัญญัติของท่าน”

นี่เป็นกิตติคุณเล่มเดียวที่ให้ถ้อยคำเหล่านี้แก่เราซึ่งถูกบันทึกโดยศาสดาพยากรณ์อิสยาห์เมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น มัทธีวได้กล่าวถึงคำพยากรณ์อื่นๆไปแล้วซึ่งถูกทำให้สำเร็จจริงในพระเยซู (มธ. 1:22, 23; 2:15, 17, 18, 23; 4:14-16; และ 8:17)

พวกยิว – และพวกสาวก ในตอนแรก – คาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นผู้พิชิต เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ถอยฉากไปต่อหน้าเหล่าศัตรูของพระองค์ และแทนที่จะยึดครองพวกเขาโดยใช้กำลัง กลับทรงปิดบังพระองค์เองเสีย มันจึงขัดแย้งกับความเชื่อทั้งหมดของพวกเขาก่อนหน้านี้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ มัทธีวโดยการยกพระคำตอนนี้จึงแสดงให้เห็นว่าความเชื่อของพวกเขาก็เกี่ยวกับพระองค์ผิดมาโดยตลอด เขาเตือนความจำพวกเขาว่าอิสยาห์ได้ประกาศไว้หลายร้อยปีก่อนที่พระเยซูประสูติว่าองค์ผู้รับใช้ของพระเจ้า, ผู้เป็นที่รักและนำปิตินดีต่อพระเยโฮวาห์, จะเสด็จมาเมื่อเวลาครบกำหนดและประกาศพระเจ้า พระองค์จะทรงเปิดเผยพระดำริขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่ชนชาติอิสราเอลและจากนั้นแก่บรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ แต่ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จะไม่เสด็จมาพร้อมกับเสียงอึกทิก, เสียงแข็งแ้ง, ความสับสนอลหม่าน, และการโอ้อวดที่แสดงออกภายนอกแบบใหญ่โต วิธีการในการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูนั้นเป็นอีกแบบไปเลย พระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองในฐานะสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ แต่พระองค์ได้เสด็จมาในตอนแรกนั้นในฐานะทารกน้อยที่ถูกพันไว้ในผ้าอ้อมและถูกวางในรางหญ้า

“ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน” พระนามต่างๆ ที่ได้ประทานให้แก่พระผู้ช่วยให้รอดในที่นี้น่าสนใจมากๆและมีค่าประเสริฐยิ่งนัก แน่แน่นอนว่าพระนามเหล่านี้ควรค่า

แก่การตรึงตรองอย่างตั้งใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำในอิสยาห์ จงสังเกตว่า: พระเยซูทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ พระเจ้าเพียงผู้เดียวได้ทรงเลือกพระองค์ให้เข้ามาในโลกนี้และชำระหนี้บาป พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งพระเยซูให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นทั้งพระบุตรและผู้รับใช้, ทั้งพระเจ้าและมนุษย์, ทั้งมีลักษณะแบบพระเจ้าและแบบมนุษย์ ในระหว่างงานรับใช้บนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระเจ้าตรัสไว้สองคราวว่าพระเยซูทรงเป็นที่รักและเป็นที่ยอมรับใจมากต่อพระองค์ (มธ. 3:17; 17:5) ก่อนที่พระเยซูเสด็จไปยังกลโกธา พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” จากนั้นพระเจ้าพระบิดาก็ตรัสแก่พระองค์ว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” (ยอห์น 12:28) สำหรับใครก็ตามที่ปรารถนาที่จะรู้จักความจริงในตอนนั้น ไม่มีข้อแก้ตัวเลยที่ผู้ใดจะไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงของพระเมสสิยาห์

“เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้” – นั่นคือ ในระดับที่พิเศษและโดดเด่น พระเจ้าในพระวิญญาณจะเสด็จมาปกพระองค์ ตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาบนพระเยซูและอยู่บนพระองค์ต่อไป อันที่จริงพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแล้วว่าพระองค์ผู้ซึ่งพระวิญญาณเสด็จลงมาและอยู่ด้วยต่อไปทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งและพระวิญญาณได้ประทานฤทธิ์เดช จะทรงสอนคำตรัสต่างๆของพระเจ้า และคำตรัสของพระเจ้าเท่านั้น พระเยซูตรัสไว้หลายครั้งว่า “เรามีได้มาเพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราแต่กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ได้ทรงใช้เรามา ถ้อยคำที่เรากล่าว นั้นเป็นถ้อยคำที่พระองค์ได้ประทานให้เรากล่าว การงานต่างๆที่เรากระทำ นั้นเป็นการงานต่างๆที่พระบิดาของเราได้ประทานให้เรากระทำ”

พระเยซู, ผู้ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์, ได้ทรงรับร่างกายแห่งความอดสุ – ร่างกายเหมือนกับของเรา ยกเว้นไม่มีความบาป – เพื่อที่จะพิชิตโลก, เนื้อหนัง, และพญามาร ชีวิตของพระองค์เป็นคำพยานกล่าวโทษความบาป, การพิพากษาและการปรับโทษความบาปต่อสายตามนุษย์ทั้งปวงที่พระองค์ได้เสด็จมาติดต่อสัมพันธ์ด้วย คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระเยซู: “มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ” (ศคย. 4:6) และโดยพระวิญญาณนั่นเองที่พระคริสต์ทรงมีชัยชนะและความจริงได้ออกมาทางพระโอษฐ์ของพระองค์แก่ทุกคนที่จะยอมรับมัน

ข้อ 19: “ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน”

ความหมายตรงนี้ก็คือน่าจะว่าพระเยซูจะไม่เสด็จมาในฐานะนักรบ ที่โห่ร้องและประกาศก้องตามท้องถนน เรื่องการชนฆาตกรรม พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อทำลายชีวิตของผู้คน, พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อตะโกนต่อว่าพวกเขา, พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเชื่อเชิญพวกเขาอย่างใจเย็น พวกเขาเหล่านั้นคาดหวังให้พระเมสสิยาห์ของตนเสด็จมาในฐานะนักรบผู้ยิ่งใหญ่เพื่อนำพวกเขาต่อสู้และพิชิตเหล่าปัจเจกมิตรของพวกเขา มีบางตอนพระเยซูทรงร้องกล่าวโทษความบาปต่างๆของพวกเขา และผมก็เชื่อว่าพระองค์ทรงขึ้นเสียงเป็นบางครั้ง แต่พระเยซูมิได้แสวงหาความเป็นที่นิยมชมชอบและความชื่นชอบเหมือนอย่างผู้นำทางทหารที่ยิ่งใหญ่จะกระทำ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเสาะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด พระองค์ได้เสด็จมาในรูปลักษณะของผู้รับใช้คนหนึ่ง (ฟป. 2:7) เพื่อที่จะเชื่อฟังและรับใช้พระบิดา พระองค์ได้

เสด็จมาเพื่อที่จะเสนออาณาจักรนั้นแก่ชนชาติอิสราเอล และเมื่อพวกเขาปฏิเสธพระองค์ อาณาจักรนั้นก็ถูกเก็บไว้ก่อนชั่วคราวและพระองค์ทรงหันไปหาพวกคนต่างชาติแล้ว (ประชาชาติทั้งปวงที่ไม่ใช่ยิวคือ พวกคนต่างชาติ)

ข้อ 20: “*ไม่อ้อซ้ำแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียงเป็นควันแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ*”

พระคำข้อนี้ที่ยกมาจากอิสยาห์อธิบายอย่างชัดเจนว่าเหตุใดพระเยซูเจ้าจึงไม่ฟาดฟันและทำลายเหล่าศัตรูของพระองค์ในคราวนั้น แทนที่จะทำลายคนเหล่านั้นเสีย พระองค์กลับทรงหันไปเสียจากพวกเขาอย่างใจอ่อนสุภาพ พระองค์ทรงพบว่าชนชาติอิสราเอลเป็นเหมือนไม้ที่อ้อซ้ำแล้ว – พวกเขาไม่มั่นคง, แข็งแรง หรือทนทาน การนมัสการของพวกเขาเสื่อมทรามเสียจนมันเป็นการกระทำผิดที่ร้ายแรงต่อพระเยซู เหล่าผู้นำทางศาสนาได้บิดเบือนพระราชบัญญัติของพระเจ้าและได้เพิ่มความคิดและประเพณีต่างๆของพวกเขาเองเข้าไป ด้วยเหตุนี้การนมัสการของชนชาติอิสราเอลตอนที่พระคริสต์ทรงปรากฏจึงเสื่อมทรามเสียจนมันทำให้พระองค์ขุ่นเคืองเหมือนกับ “ไม้ตะเกียงเป็นควัน” แต่พระเยซูก็ได้เสด็จมาเพื่อพิพากษาชนชาติอิสราเอล พระองค์จะไม่หักไม้ที่อ้อซ้ำแล้วหรือดับไม้ตะเกียงที่เป็นควันแล้วในขณะนั้น – แต่พระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้นในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ในระหว่างนี้ ชาวประเสริฐถูกประกาศไปยังทุกประชาชาติ และพระเยซูก็กำลังเอาเจ้าสาวต่างชาติ, คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ออกมา (กรูณาศึกษากิจการ 15:12-18)

ผมขอเสริมตรงนี้ว่าพระเยซูไม่ทรงมีเวลาได้เถียงกับพวกอาจารย์และคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นผู้รู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า พระองค์ทรงทิ้ง “ไม้ที่อ้อซ้ำแล้ว” แห่งศาสนาของพวกเขาพาลีสีเหล่านั้นให้พิสูจน์ความว่างเปล่าและความไร้สาระของมันเอง มันไม่คุ้มค่ากับเวลาของพระองค์ที่จะหักไม้ที่อ้อซ้ำแล้วอันนั้นในขณะนั้น และไม้ตะเกียงเป็นควันแล้วแห่งการคิดว่าตัวชอบธรรมพระองค์ก็ทรงผ่านเลยมันไปเสียเหมือนกับที่พระองค์จะทรงกระทำกับผ้าซีริวสกปรก (อสย. 64:6) พระองค์จะทรงจัดการกับคนเหล่านั้นทุกคนในวันอื่นเมื่อพระองค์เสด็จมาด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งเพื่อขจัดทุกสิ่งที่ทำให้ขัดเคืองใจและต่ำทราม ในท้ายที่สุดพระองค์จะทรงพิพากษาพวกคนหน้าซื่อใจคดเหล่านั้นที่เป็นไม้ที่อ้อซ้ำแล้วที่ไร้ประโยชน์และจะทรงดับไม้ตะเกียงเป็นควันแล้วนั้นที่ทำให้ขัดเคือง แต่ภารกิจแรกของพระองค์คือการแสดงออกถึงจิตวิญญาณของพระเมสโปดก (ลูกแกะตัวหนึ่ง) – อ่อนสุภาพ, ใจถ่อม, อ่อนโยน, และเห็นอกเห็นใจ

“...กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ” ในกรณีที่น่าพิศวงนี้จะ “การพิพากษา” หมายถึงความจริงของพระเจ้าหรือชาวประเสริฐแห่งชาวดี พระวจนะจะเปี่ยมด้วยชัยชนะ; มันจะไม่พ่ายแพ้ พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ประกาศชาวประเสริฐไปจนถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลก: “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) ก่อนวันฟื้นเทออสต์นั้นเพียงนิดเดียว พระองค์ทรงบัญชาพวกอัครสาวกให้รอคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพวกเขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช; จากนั้นพวกเขาจะต้องประกาศข่าวประเสริฐที่บ้านและไปจนถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลก (ลูกา 24:49; กิจการ 1:4-8)

วันนี้อาจดูเหมือนว่าผู้เชื่อทั้งหลายกำลังพ่ายแพ้ในการสู้รบและข่าวประเสริฐกำลังถูกเอาชนะ แต่ไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย คุณเชื่อใจได้เลยว่าข่าวสารแห่งพระวจนะของพระเจ้าจะประสบชัยชนะในท้ายที่สุด ไม่ใช่ทุกคนจะได้รับความรอด แต่จะมีคนจำนวนหนึ่งได้รับความรอดซึ่งจะรวมกันเป็นคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่, เจ้าสาวของพระคริสต์ เมื่อคนกลุ่มนั้นมีจำนวนครบถ้วน คริสตจักรก็จะถูกพาออกไปจากโลกนี้และการพิพากษา ก็จะตกมาบนเหล่าปฏิปักษ์ของพระองค์ แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นผู้นำทางทหารที่ยิ่งใหญ่ที่พวกยิวคาดหวังไว้ว่าจะมา พระองค์ก็ทรงเป็นผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยเข้ามาในโลก – และสุดท้ายแล้วพระองค์จะทรงพิชิตทุกสิ่ง สักวันหนึ่งศัตรูทั้งปวงจะกลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ (ฮบ. 10:12, 13)

ข้อ 21: “และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน”

ข้อความภาษาฮีบรูในอิสยาห์ 42:4 คือ “และเกาะทั้งหลายจะรอคอยพระราชบัญญัติของท่าน” อย่างไรก็ตาม ความคิดที่สื่อก็เหมือนกัน เกาะต่างๆ สื่อถึงพวกคนต่างชาติ หรือคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่นอกแคว้นยูเดีย ความหมายก็คือว่าข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าจะถูกประกาศแก่พวกคนต่างชาติและว่าพวกเขาจะรับข่าวสารความรอด คนต่างชาติจำนวนมากได้เชื่อข่าวประเสริฐแล้วและได้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ข่าวสารวันนี้คือ “ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (ว. 22:17)

ในยุคสมัยปัจจุบันของเรามีคนเหล่านั้นที่ประกาศว่าเราควรถวายทรัพย์เพื่องานประกาศแก่พวกยิว ก่อนเป็นอันดับแรก ผมเห็นด้วยอย่างเต็มที่ที่เราควรสนับสนุนงานมิชชั่นเพื่อคนยิวและเราควรประกาศแก่พวกยิว งานรับใช้ Gospel Hour ได้สนับสนุนงานรับใช้ต่างๆ เพื่อคนยิว และได้ถวายทรัพย์เป็นเงินหลายพันดอลลาร์ตลอดระยะเวลาหลายปีให้แก่งานเพื่อพวกยิว อย่างไรก็ตาม ทุกวันนี้ข่าวสารนั้นมีไปถึง “ผู้ใดมีใจปรารถนา” – ไม่มีใครมาก่อน คนชาติอิสราเอลได้รับโอกาสแรกไปแล้ว พระเยซูได้เสด็จมาหาพวกยิวแล้ว, คือมาหา “แกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล” พระองค์ทรงบอกหญิงชาวซีเรียฟินิเซียคนนั้นว่า ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ “ไม่ควร” (มธ. 15:21-28) พระองค์ทรงบอกสาวกเหล่านั้นให้ไปหาพวกยิวและอยู่ให้ห่างจากพวกคนต่างชาติ (มธ. 10:5, 6) ในที่สุดคนชาติอิสราเอลก็ปฏิเสธกษัตริย์ของพวกเขาและข่าวประเสริฐถูกส่งไปยังพวกคนต่างชาติแล้ว:

“พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์” (ยอห์น 1:11, 12)

แต่คนชาติอิสราเอลก็ไม่ถูกตัดออกเสียอย่างสิ้นเชิง (จงศึกษาโรม บทที่ 11) “ต้นมะเดื่อ” ถูกโค่นลงแล้ว (ลูกา 13:6-9) – แต่แค่ลงสู่พื้นดินเท่านั้น รากเหล่านั้นยังมีชีวิตอยู่ และสักวันหนึ่งพวกมันจะแตกหน่ออีก และทำให้ภารกิจนั้นสำเร็จซึ่งพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อภารกิจนั้น

คนถูกผีสิงได้รับการรักษาให้หาย; พวกฟาริสีพูดหมิ่นประมาท

คุณจะพบบันทึกเรื่องราวอัศจรรย์นี้เช่นกันในมาระโก 3:22-30 และในลูกา 11:14-23

ตรงนั้นผมจะไปจากการอธิบายแบบที่ละข้อตามปกติสักครู่ และผมจะให้ข้อพระคำเหล่านั้นพร้อมกับความเห็นย่อๆแทน และจากนั้นผมก็จะให้คำสอนในพระวจนะของพระเจ้าแก่คุณเกี่ยวกับบาปที่อภัยให้ไม่ได้ ผมรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ผู้คนต้องการมากๆทุกวันนี้

ข้อ 22: “ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งที่มีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและเป็นใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้”

มีคนพาชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซู คำกรีกแปลได้ว่า “ปีศาจ” ชายคนนี้มีผีสิง และเขาก็ตาบอดและเป็นใบ้ หลังจากที่เขาให้หายแล้ว ดวงตาของเขาก็ถูกเปิดและเขาก็เริ่มพูด

ข้อ 23: “และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ””

คนทั้งปวงต่างพากันอัศจรรย์ใจ และพวกเขาถามคำถามหนึ่ง: “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ” จากมุมมองฝ่ายเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นบุตรของดาวิด แต่จงสังเกตว่าเกิดอะไรขึ้นในพระคำข้อถัดไป

ข้อ 24: “แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้ซึ่งขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น””

พวกฟาริสี, พวกผู้นำทางศาสนา, ไต่ยินผู้คนถามว่า “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ” พวกเขาบอกว่า “เจ้าเยซูคนนี้กำลังกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ เราปฏิเสธไม่ได้ว่าการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เพิ่งถูกกระทำไป แต่ว่าเขากำลังทำการอัศจรรย์นี้โดยเบเอลเซบูล นายแห่งพวกผี”

ข้อ 25: “ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะร้าวไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้”

พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งแม้ว่าพระองค์ทรงอยู่ในร่างกายอันต่ำต้อยก็ตาม พวกฟาริสีไม่จำเป็นต้องพูดออกมา เพราะว่าพระองค์ทรงทราบสิ่งที่พวกเขา กำลังคิดอยู่ พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ทุกราชอาณาจักรซึ่งแตกแยกกันเองสุดท้ายแล้วก็จะมาสู่ความร้าวว่างเปล่า ทุกเมืองหรือทุกครัวเรือนซึ่งแตกแยกกันเองก็จะล้มลง เพราะมันตั้งอยู่ไม่ได้” พวกเขาทราบเรื่องนี้ อาณาจักรที่แตกแยกไม่มีทางชนะศึกใดเลย; ครัวเรือนที่แตกแยกก็ตั้งอยู่ไม่ได้; เมืองที่แตกแยกก็ถูกลิขิตให้ไปสู่ความพินาศ

ข้อ 26: “และถ้าชาตानขับชานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้”

พระเยซูตรัสต่อไปว่า “ถ้าชาตानขับไล่ชานออกไป เราก็ยกเหตุผลได้ว่าชาตานแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้? หากเรากำลังขับพวกผีออกโดยอำนาจของพวกผี อาณาจักรของพญามารและพวกผีจะตั้งอยู่ได้อย่างไร?” เราทราบว่าหลังจากสองพันปีผ่านไปอาณาจักรของพญามารก็ยังทำงานปกติคืออยู่เหมือนเดิม และดูเหมือนว่ามันจะแข็งแกร่งกว่าแต่ก่อน

ข้อ 27: “และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน”

พระเยซูทรงเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ และพระองค์ทรงใช้หลักตรรกะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในที่นี้ ที่ไม่มีผู้ใดจะเข้าใจผิดไปได้ “พวกพ้องของท่านทั้งหลาย” (หรือ “บุตรทั้งหลาย”) หมายถึงคน

เหล่านั้นที่ได้รับการสั่งสอนโดยพวกฟาริสี พวกหมอสี (ดู กิจการ 19:13) ก็น่าจะอยู่ในกลุ่มพวกฟาริสี – เพราะว่ามีสัตบุรุษคนใดจะกล้าว่ายอมรับการขับพวกฟิออกเนื่องจากคนกลุ่มนั้นไม่เชื่อในวิญญาณต่างๆ, ความชั่วหรือความดี โดยคำตอบของพระองค์พระเยซูได้ทรงแสดงให้เห็นว่าคำกล่าวหาของพวกเขาก็ใช้กับพวกเขาเองได้ เหมือนกับที่ใช้กับพระองค์ พระเยซูไม่ได้ทรงรับรองว่าพวกเขาขับฟิออก แต่พวกเขาก็*เสแสร้ง*ว่าขับฟิออก; และพระองค์ทรงโต้แย้งจากมุมมองของพวกคนพุดหมิ่นประมาทเหล่านั้น พระองค์กำลังตรัสแก่พวกเขาว่า “หากข้อโต้แย้งของพวกท่านเป็นความจริง – ที่ว่าคนๆหนึ่งที่ขับพวกฟิออกก็เป็นพันธมิตรกับพญามาร – ดังนั้นลูกๆของพวกท่านก็ได้ทำพันธสัญญากับมันด้วยเช่นกัน *เหตุฉะนั้นพวกเขาจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน*”

ข้อ 28: “*แต่ถ้าเราขับฟิออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว*”

พระเยซูตรัสเสริมว่า “พวกท่านกล่าวว่าเรากำลังทำสิ่งนี้โดยอำนาจของพวกฟิ; อย่างไรก็ตาม หากนี่ไม่ได้เป็นแบบนั้น และหากเรากำลังขับพวกฟิออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็ได้มาถึงพวกท่านแล้ว อาณาจักรที่พวกท่านเฝ้าคอยมาตลอดนั้นได้มาถึงแล้ว แต่พวกท่านก็มองไม่เห็นมันเพราะว่าพวกท่านมัวแต่มองหาบางสิ่งที่คุณท่านจะใช้กล่าวโทษพระมหากษัตริย์ได้ เหตุว่าเราไปไม่ถึงคุณสมบัติต่างๆของพวกท่าน พวกท่านจึงอยากทำลายเราเสีย”

ข้อ 29: “*หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้*”

พระเยซูทรงใช้การเปรียบเทียบของพระองค์ต่อไปโดยตรัสว่า “ผู้ใดจะเข้าไปในเรือนของชายที่แข็งแรงคนหนึ่งและปล้นทรัพย์ของชายผู้นั้นได้หากเขาไม่แข็งแรงพอที่จะมัดชายคนนั้นได้? เขาต้องแข็งแรงกว่าชายคนนั้นที่เขาตั้งใจว่าจะปล้น หากเขาตั้งใจที่จะเอาสิ่งที่ชายคนนั้นมีไป หากเขาไม่แข็งแรงกว่าและสามารถมัดชายคนนั้นได้ เขาก็ปล้นทรัพย์เรือนของชายคนนั้นไม่ได้”

ข้อ 30: “*ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป*”

เราไม่ต้องการคำอธิบายใดๆหรืออรรถกถาใดๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระเยซูตรัสแก่พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้น – และพระองค์กำลังตรัสสิ่งเดียวกันแก่คุณและผม – “หากเจ้าไม่อยู่กับเรา เจ้าก็ต่อสู้เรา ไม่มีทางสายกลาง ไม่มีการติดตามเราแบบบางส่วนหรือคิดเป็นร้อยละ และการติดตามพญามารในเวลาเดียวกัน เจ้ากำลังรวบรวมผู้คนให้มาหาเราหรือไม่เจ้าก็กำลังขับไล่ผู้คนไปเสียจากเรา”

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้

ข้อ 31: “*เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้*”

กรุณาหมายเหตุว่า “*เพราะฉะนั้น*” เนื่องจากสิ่งที่พระองค์เพิ่งตรัสไปนั้นเป็นความจริง (และพวกเขารู้ว่ามันเป็นความจริง) พระองค์จึงตรัสต่อไปแก่คนเหล่านั้นที่ได้กล่าวหาพระองค์ว่าขับพวกฟิออกโดยเบเอลเซบับ, นายแห่งพวกฟิ: “เรากล่าวแก่พวกท่านว่าความบาปทุกรูปแบบ, ความบาปและการหมิ่นประมาทที่แตก

ต่างกันทุกชนิด จะทรงโปรดยกโทษให้; แต่การหมิ่นประมาทที่กระทำต่อพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ, พระวิญญูญาณบริสุทธิ์, จะไม่ทรงโปรดยกโทษให้”

ข้อ 32: “ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า”

พระเยซูทรงไปไกลกว่าเดิมอีกก้าวหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า: “พวกท่านจะพูดเกี่ยวกับเราก็ได้ พวกท่านจะเรียกเราว่าเป็นลูกไม่มีพ่อก็ได้ พวกท่านจะเรียกเราว่าเป็นคนลวงโลกก็ได้ และพระเจ้าจะทรงโปรดยกโทษให้พวกท่านที่พูดแบบนั้น แต่ผู้ใดก็ตาม – แม้แต่พวกท่านคนพาริสี, ธรรมาจารย์, และผู้ปกครองของพวกยิว – ที่จะพูดจาให้ร้ายต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ความบาปนั้นก็จะไม่ได้รับการยกโทษให้ในโลกนี้หรือในโลกที่จะมานั้น” ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่าคนเหล่านี้จะรู้สึกอย่างไรตอนที่พระเยซูตรัสคำเทศานี้เสร็จเกี่ยวกับความบาปเดียนั้นที่ไม่มีมีการยกโทษให้เด็ดขาดในโลกนี้หรือไปตลอดชั่ววันรันดร์กาล

ขณะที่ผมอ่านไปรษณีย์ของผม ผมได้ค้นพบว่ามีอยู่สองสิ่งซึ่งเกี่ยวกับพวกมันพญามารทรมานผู้เชื่อทั้งหลายมากกว่าสิ่งใดๆ สิ่งแรกก็คือ การสงสัยเรื่องความรอด คนที่สงสัยนั้นน่าสังเวช – ด้วยว่าเขาไม่สามารถเพลิตเพลินกับสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญูญาณของตนได้ และเขาไม่อาจนำวิญญูญาณได้ด้วย สิ่งที่สองคือ ความบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ ไม่เพียงมีจดหมายหลายฉบับมาจากผู้คนที่คิดว่าตัวเองได้กระทำความบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้แล้วเท่านั้น แต่ผมยังได้รับโทรศัพท์ทางไกลหลายสายเกี่ยวกับเรื่องนี้จากทั่วสหรัฐอเมริกาด้วย โทรศัพท์บางสายเหล่านี้มาจากผู้คนที่เป้นพยานรับรองว่าพวกเขาได้รับการบังเกิดใหม่แล้วเมื่อหลายปีก่อน, ได้ดำเนินชีวิตที่อุทิศตัวมานานหลายปี, และบัดนี้พญามารก็บอกพวกเขาว่าพวกเขาได้กระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้แล้ว พวกเขา รู้สึกว่าวุ่น, กังวลใจ, ทุกข์ทรมาน และพวกเขาต้องการความช่วยเหลือ

หัวข้อที่ถูกใช้ในทางที่ผิดมากที่สุดในการเทศน์น่าจะเป็นหัวข้อเกี่ยวกับความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ ผู้รับใช้หลายท่านไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับหลักคำสอนนี้ ผมเคยอ่านคำเทศนาหลายตอนที่เขียนโดยนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบางท่านที่เคยมีชีวิตอยู่ และบรูซผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ของพระเจาก็ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับหัวข้อนี้ แต่พระวจนะของพระเจาก็ชัดเจนและเข้าใจได้ พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระอาจารย์และหากเราจะมองดูที่ข้อเท็จจริงต่างๆของพระคัมภีร์โดยปราศจากการโน้มเอียงของนิกายต่างๆหรือความคิดต่างๆของมนุษย์ ผมก็เชื่อว่าเราสามารถค้นพบได้ว่าความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้มันคืออะไร, ใครเป็นผู้กระทำความบาปนั้น, ใครจะไม่กระทำความบาปนั้น, และความบาปนั้นถูกกระทำได้หรือไม่ในยุคสมัยนี้ ขณะที่เราศึกษาค้นคว้า เราต้องปฏิบัติตามคำเตือนสติของอัครสาวกเปาโล: “ถึงแม้ทุกคนจะพุดมูสา ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด” (โรม 3:4)

ประการแรก ผมอยากให้เราชั่งน้ำหนักคำว่า “ซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้” คำๆนี้ไม่อยู่ในข้อความของพระคำข้อนี้ แต่เราก็พบถ้อยคำเหล่านี้: “จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า” ด้วยเหตุนี้ หากมีความบาปใดที่จะไม่ได้รับการยกโทษให้ในชีวิตนี้หรือในชีวิตที่จะมานั้น ความบาปนั้นก็อภัยให้ไม่ได้ คำว่า “ที่อภัยให้ไม่ได้” หมายความว่า “ไม่สามารถยกโทษให้ได้ – ต้องมีการชำระโทษ” ผมขอใช้ภาพประกอบหนึ่งตรงนี้ละกัน:

สมมติว่าชายคนหนึ่งถูกไต่สวนความและถูกตัดสินว่ามีความผิดในข้อหาฆาตกรรมโดยไม่มี การขอลดหย่อนโทษ และผู้พิพากษาตัดสินโทษชายผู้นี้ให้ถูกประหารชีวิตในห้องรมควันแก๊ส ทนายความเหล่านั้นขออุทธรณ์และขอให้มีการไต่สวนความใหม่ แต่พวกเขาถูกปฏิเสธเสีย ชายผู้นี้ต้องโทษประหารชีวิตโดยมีเวลาเหลืออยู่ไม่กี่สัปดาห์ที่จะมีชีวิตอยู่ และผู้ว่าก็ปฏิเสธที่จะอภัยโทษเขา แม้ว่าจนถึงเวลานั้นที่ชายผู้นี้ก้าวเข้าไปในห้องรมควันแก๊ส หากผู้ว่าปรารถนาเช่นนั้น เขาก็สามารถโทรศัพท์ไปให้อภัยโทษชายผู้นั้นที่ได้ก่ออาชญากรรมที่เรียกร้องให้ต้องรับโทษประหารชีวิตได้ แต่ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้มัน *ไม่อาจถูกยกโทษให้* ได้ หากพระเจ้าทรงยกโทษผู้ใดที่ได้กระทำความบาปนี้ พระองค์ก็คงเลิกเป็นพระเจ้าไปแล้ว พระเจ้า *ไม่สามารถ* และจะ *ไม่* ยกโทษคนใดที่ได้กระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้

พระวาระของพระเจ้าพูดถึง *ความบาป* (เอกพจน์) และ *ความบาปต่างๆ* (พหูพจน์) ผมขอชี้ให้เห็นก่อนอื่นเลยว่าความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้มัน (เอกพจน์) แตกต่างจากความบาปหรือความบาปอื่นๆ ทั้งปวง ความบาปนี้ไม่ใช่การกระทำผิดต่อพระเจ้าพระบิดา, มันไม่ใช่การกระทำผิดต่อพระบุตร, มันไม่ใช่การกระทำผิดต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นี่เป็นการกระทำผิดต่อพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ, พระวิญญาณบริสุทธิ์

ความบาปคืออะไร? ที่เดียวที่จะพบคำตอบที่ถูกต้องคือในพระวาระของพระเจ้า แม้แต่นักเทศน์ทั้งหลายก็ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับคำจำกัดความของความบาป ผู้รับใช้ท่านหนึ่งจะประกาศว่าบางสิ่งเป็นความบาป ผู้รับใช้อีกท่านก็จะประกาศว่ามันไม่ใช่ความบาป แต่พระคัมภีร์ตอบว่า: “ผู้ใดที่กระทำความบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ” (1 ยอห์น 3:4)

พระราชบัญญัติคืออะไร? พระราชบัญญัติคือพระประสงค์ที่ถูกเปิดเผยของพระเจ้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความประพฤติของมนุษย์ โดยรวมถึงพระบัญชาทุกอย่างของพระเจ้าและข้อบังคับต่างๆ ที่ถูกประกาศผ่านทางโมเสส: “เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส” (ยอห์น 1:17) เราไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ แต่พระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้ถูกทำลายหรือถูกเปลี่ยนแปลงเลย พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ในรูปร่างอันต่ำต้อย และในกายนั้นพระองค์ได้ทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว พระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย *เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ*” (มธ. 5:17) พระราชบัญญัติของพระเจ้ายังตั้งมั่นคงอยู่เหมือนเดิม และมันจะไม่มีวันเสื่อมสูญไปเลย

ผมขอชี้ให้เห็นอย่างย่อถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้าในบัญญัติสิบประการ ซึ่งถูกพบในอพยพ 20:

“อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา...อย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด...อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอย่างไร้ประโยชน์...จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์...จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเรา...อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน อย่าโลภ”

บัญญัติสี่ข้อแรกเกี่ยวข้องกับหน้าที่ต่างๆ ของคนเราที่มีต่อพระเจ้า; หกข้อสุดท้ายเกี่ยวข้องกับเหล่าเพื่อนมนุษย์ของเรา ความบาปทุกชนิดยกเว้นความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้มันเป็นความบาปที่กระทำต่อ

พระเจ้าโดยตรงหรือต่อเพื่อนมนุษย์ของเรา กรุณาอย่าเข้าใจผิด ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว ผู้ทรงถูกสำแดงใน *สามพระภาค* – พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในการศึกษานี้ เรากำลังพูดถึงตรีเอกานุภาพในหน้าที่ต่างๆที่แยกจากกันของพระองค์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการไถ่และการเข้าไปสู่สวรรค์ของมนุษย์ นี่เป็นยุคแห่งพระคุณ, ยุคแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในยุคสมัยนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลก โดยทรงฟ่องใจ, ทรงชักนำให้เชื่อ, และทรงนำพาผู้คนให้มาถึงพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาแล้วในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และพระองค์จะทรงอยู่บนโลกนี้ต่อไปจนกว่าจะถึงการรับขึ้นไป เมื่อพระองค์จะทรงถูกพาออกไปพร้อมกับคริสตจักร

เราไม่มีเวลาและเนื้อที่พอที่จะอภิปรายความคิดอันหลากหลายเกี่ยวกับความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ นั่น แต่คำจำกัดความที่แพร่หลายมากที่สุดของความบาปนี้ก็คือ *การเลื่อนการรับความรอดนานเกินไป* ผู้รับใช้บางท่านกล่าวว่าความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้คือ การปฏิเสธพระเจ้าหลายครั้งเกินไป แล้วคนๆนั้นก็ตายไป และไปพบกับพระเจ้าและพินาศเป็นนิรันดร์ อย่างไรก็ตาม ใครก็ตามที่รู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าก็รู้ว่าไม่มีการกลับใจใหม่หลังจากที่คนๆนั้นตายไปแล้ว บางศาสนาสอนเรื่องโอกาสแก้ตัวหลังจากเสียชีวิต แต่พวกเขาที่ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดเลยเพื่อสนับสนุนหลักคำสอนของตน

ตราบใดที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็ยังมีความหวังที่จะได้รับความรอด นอกเสียจากว่าคนๆนั้นได้กระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้แล้ว ผมเชื่อมั่นว่ามันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะรับความรอดได้ก่อนสิ้นใจ – แม้เพียงนาทีเดียวก่อนเขาเสียชีวิต! โจรคนนั้นบนทางเขนได้รับความรอดบนทางเขนนั้นขณะที่เขาใกล้ตาย แต่ผมเชื่อว่าเป็นโอกาสครั้งแรกของเขาที่จะได้รับความรอด แต่ผมไม่เชื่อว่าคนๆหนึ่งซึ่งได้รับโอกาสครั้งแรกแล้วครั้งเล่าและปฏิเสธพระเยซูมาตลอดหลายปีจะได้รับความรอดก่อนเขาสิ้นใจ มีคนมากมายที่อ้างตัวว่าได้รับความรอดแล้วตอนที่พวกเขาป่วยหนัก แต่ชีวิตของพวกเขาไม่ได้สนับสนุนคำกล่าวอ้างของพวกเขาเลยตอนที่พวกเขาสุขสบายดี

ข้อพระคัมภีร์โปรดของคนที่สอนว่าความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้คือ การเลื่อนการรับความรอดนานเกินไปคือ ปฐมกาล 6:3: “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่วันหนึ่งร้อยยี่สิบปี” พวกเขา กล่าวว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงวิงวอนกับมนุษย์จนถึงจุดๆหนึ่ง จากนั้นพระวิญญาณก็เสด็จไปจากคนๆนั้น; หรือหากเขาไปพบกับพระเจ้าโดยที่ไม่ได้รับความรอด นั่นก็คือความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้

แต่คำเตือนในปฐมกาล 6:3 ถูกให้ไว้ก่อนน้ำท่วมโลกเพียงนิดเดียว ผู้คนกำลังดำเนินชีวิตและประพฤติตนในสมัยนั้นเหมือนกับที่พวกเขาทำอยู่ตอนนี้ – เพราะผมเชื่อว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในการปรากฏซ้ำของสมัยของโนอาห์ ผู้คนในสมัยนั้นดำเนินชีวิตราวกับว่าพวกเขาจะอยู่บนโลกนี้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพระเจ้าทรงเตือนพวกเขาว่าวันเวลาของพวกเขามีแค่หนึ่งร้อยยี่สิบปี พระเจ้าไม่ได้ทรงหมายความว่ามนุษย์จะมีชีวิตอยู่จนถึงอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี แต่ว่าจะเป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปีก่อนที่น้ำจะท่วมทั่วทั้งแผ่นดินโลก ในสมัยนั้นมนุษย์มีอายุถึงแปดร้อยหรือเก้าร้อยปี และตอนนี้พระสัญญาอันนั้นคือ *เจ็ดสิบปี* (เพลงสดุดี 90:10) ผมรู้สึกว่าการตีความปฐมกาล 6:3 ให้หมายความว่ามนุษย์จะมีชีวิตถึงหนึ่งร้อยยี่สิบปีก็เป็น การแยกแยะพระวาระอย่างผิดๆ

ผมเชื่อว่าการผัดวันประกันพรุ่งเป็นเรื่องที่อันตรายมากๆ และบ่อยครั้งก็สร้างความหายนะ – แต่มันก็ไม่ใช่ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้มัน

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ไม่ใช่การละเมิดบัญญัติสิบประการข้อใดข้อหนึ่ง เพราะว่าพระเยซูทรงทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ประกาศพระเยซูแก่เหล่าสาวกของตนด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “จงดูพระเมสโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเอาความบาปของโลกไปเสีย และเราอ่านในยอห์น 19:30 ว่า “สำเร็จแล้ว” เนื่องจากพระเยซูได้ทรงทำสิ่งที่พระองค์เสด็จมากระทำให้สำเร็จแล้ว พระองค์จึงทรงเอาความบาปของโลกไปเสียแล้วจริงๆ ในคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อก่อนที่พระองค์เสด็จไปยังกลโกธา พระองค์ทรงทูลต่อพระบิดาว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4) หากพระเยซูทรงกระทำพระราชกิจที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำสำเร็จแล้วและทรงเอาความบาปของโลกไปแล้ว ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้มันก็ต้องเป็นความบาปหนึ่งเดียว ไม่มีความบาปใดที่เหมือนกับมันเลย และสิ่งที่เราต้องทำก็คือ เห็นมันอย่างที่มีมันเป็นจริงๆ

พระเยซูเสด็จไปทั่วโดยกระทำแต่การดี ในเหตุการณ์ตอนนี้ (ในมัทธิว 12) พระองค์เพิ่งรักษาชายคนหนึ่งให้หายซึ่งเคยถูกผีตนหนึ่งสิงและเคยตาบอดและเป็นใบ้ เมื่อชายคนนั้นมองเห็นและพูดได้แล้ว พวกฟาริสีก็กล่าวว่าพระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้นโดยเบเอลเซบับ – และนี่จึงทำให้พระเยซูตรัสว่าการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการยกโทษเลยในโลกนี้หรือในโลกที่จะมานั้น

ผมอยากให้เราค้นพบว่า*การหมิ่นประมาท*คืออะไร ผมยกคำนิยามจากพจนานุกรม Webster's: “ในพระราชบัญญัติของยิว การแข่งด่าหรือสบประมาทพระเจ้าหรือกษัตริย์ ผู้เป็นตัวแทนของพระเจ้า; ในการใช้สมัยหลังๆ คือ การเอ่ยพระนามต้องห้ามของพระเจ้า การลบหลู่พระเจ้าในคำพูด, ข้อเขียน หรือสัญลักษณ์ต่างๆ; การกล่าวอ้างว่ามีคุณลักษณะหรืออิทธิฤทธิ์ต่างๆของพระเจ้า การไม่เคารพยำเกรงต่อสิ่งใดก็ตามที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์” ตรงนี้เรามีคำจำกัดความตามพระราชบัญญัติของยิว เรายังอ่านด้วยว่าการหมิ่นประมาทคือ “การพูดถึงหรือการพูดด้วยอย่างไม่เคารพยำเกรง, การด่าทอ หรือการใช้คำหยาบคาย”

ชายเหล่านี้ทำอะไรซึ่งเป็นผู้ที่พระเยซูตรัสถ้อยคำที่แสบร้อนเหล่านี้? พระเยซูได้ทรงรักษาเด็กหนุ่มที่ถูกผีสิง และพวกเขาบอกว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยฤทธิ์ของเบเอลเซบับ นายแห่งพวกผี พวกเขาขอให้การอัศจรรย์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำโดยพระวิญญาณของพระเจ้าว่าเป็นฝีมือของฤทธิ์ของ*พวกผี* ซึ่งเป็นการพูดจาอย่างไม่เคารพยำเกรงต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูตรัสในเวลาต่อมาว่า “ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว” พระเยซูทรงขับพวกผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจริงๆ – แต่พวกเขาขอให้สิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำโดยและผ่านทางฤทธิ์เดชของพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ, พระวิญญาณบริสุทธิ์, ว่าเป็นฝีมือของนายผี พวกเขาหมิ่นประมาทพระนามของพระวิญญาณของพระเจ้า

ความบาปนี้สามารถถูกกระทำในยุคสมัยนี้ได้ไหม? ผมรู้สึกว่าการหนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่จะได้คำตอบที่ถูกต้องคือ การเปรียบเทียบข้อพระคำกับข้อพระคำและสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณกับสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณ มันเป็น

ความจริงที่ว่าพระเยซูได้ตรัสถ้อยคำเหล่านี้ก่อนการถือกำเนิดของคริสตจักร; อย่างไรก็ตาม เราต้องยอมรับว่านี่เป็นยุคสมัยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าพระบิดากำลังประทับอยู่บนพระที่นั่งกับพระเจ้าพระบุตรผู้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกนี้ โดยเสาะแสวงหาและเรียกเจ้าสาวคนหนึ่งออกมาเพื่อพระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้นและทรงอยู่บนโลกนี้นับแต่นั้นเป็นต้นมา ในยุคสมัยภาคพันธสัญญาเดิมพระองค์ได้เสด็จลงมาบนมนุษย์ (และบางครั้งก็ลงมาบนสัตว์ต่างๆด้วย) โดยอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งและจากนั้นก็เสด็จจากไป แต่ในยุคสมัยนี้พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นแล้วและจะทรงอยู่ต่อไปจนกว่าจะสิ้นยุคสมัยนี้ ด้วยเหตุนี้มันจึงสมเหตุสมผลที่จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะให้เราทราบว่ามันเป็นไปได้ที่จะหมั้นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ในยุคสมัยนี้เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นผู้แทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกวันนี้ พระองค์ทรงอยู่ในโลกและกำลังฟ่องโงมมนุษย์เรื่องความบาป, เรื่องความชอบธรรม, และเรื่องการพิพากษา:

“อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว” (ยอห์น 16:7-11)

ผมเชื่อ – และผมได้เทศนามาตลอดงานรับใช้ของผม – ว่ามันเป็นไปได้ที่จะกระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้วันนี้; อย่างไรก็ตาม ผมก็เชื่อว่ามีคนจำนวนน้อยมากที่ได้กระทำเช่นนั้น ผมเชื่อว่ามีคนจำนวนน้อยมาก ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่วันนี้ที่มีความผิดเรื่องความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ เดียวผมจะบอกคุณว่าคุณจะทราบแน่นอนได้อย่างไรว่าคุณได้กระทำความบาปนี้หรือไม่

ผู้ใดสามารถกระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้? *ผู้ไม่เชื่อคนใดก็ตาม* ก็มีสิทธิ์กระทำความบาปนี้ได้ พญามารปรารถนาที่จะทำให้ดวงวิญญาณทุกดวงตกนรกเท่าที่มันทำได้ ด้วยเหตุนี้ บุคคลใดที่ไม่ใช่ลูกของพระเจ้าก็สามารถกระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ พญามารรู้ว่าหากมันทำให้คุณกระทำความบาปนี้ได้ คุณก็รับความรอดไม่ได้ – มันก็ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับคุณต่อไปอีก เพราะว่าคุณเป็นทรัพย์สินของมันแล้ว พญามารเกลียดชังตรีเอกานุภาพ – และหากมันทำให้คุณหรือผมตกนรกไม่ได้ มันก็โจมตีพระเจ้า เพราะว่าเราถูกสร้างตามลักษณะพระฉายของพระเจ้า มนุษย์ทุกคนที่ตกนรกก็พินาศเป็นนิรันดร์ไปจากครอบครัวของพระเจ้า หากพญามารทำให้คุณพูดหรือทำบางสิ่งที่เป็นการหมั้นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ มันก็รู้ว่าลิขิตชีวิตของคุณถูกประทับตราแล้ว ด้วยเหตุนี้ผมจึงกล่าวแก่ผู้ไม่เชื่อคนใดที่อ่านข้อความเหล่านี้ว่าคุณมีสิทธิ์ที่จะกระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ เนื่องจากมันเป็นไปได้ที่คุณจะกระทำความบาปอันเลวร้ายนี้ หากคุณมีปัญหาคุณก็จะมาหาพระเจ้าและรับความรอดวันนี้ โดยยอมมอบถวายความคิดของคุณ, หัวใจของคุณ, และร่างกายของคุณแด่พระองค์ “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆดุจสิงโตคำราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8)

ใครจะไม่กระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้? มีใครบ้างไหมที่ยังมีชีวิตอยู่วันนี้ที่จะไม่หรือไม่สามารถกระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้? มีครับ! ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง, ที่ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตอย่างแท้จริง, ที่ได้รับความรอดโดยพระคุณแล้วอย่างแท้จริง และดังนั้นจึงเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว ก็มี ความมั่นใจว่าเขาจะไม่มีความผิดประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมอยากให้คุณจำไว้ให้ขึ้นใจว่าผมกล่าวแล้วว่า คนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว – ไม่ใช่เหล่าสมาชิกคริสตจักร, พวกนักศาสนา, บรรดาคนที่นับถือศาสนา บุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง, ถูกชำระล้างโดยพระโลหิต, ได้รับการไถ่แล้วจะไม่กระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้

ข้อพระคัมภีร์ของผมเพื่อพิสูจน์ประเด็นนี้อยู่ที่ไหน? ก่อนอื่นเลย พระเยซูทรงประกาศว่าไม่มีผู้ใดสามารถมาหาพระองค์เพื่อรับความรอดได้นอกจากพระเจ้าพระบิดาทรงชักนำเขามา: “ไม่มีผู้ใดมาหาเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 6:44) และพระเจ้าทรงชักนำคนบาปคนหนึ่งให้มาถึงพระคริสต์ได้อย่างไร? ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังที่ถูกเปิดเผยในข้อพระคำที่ยกมาจากยอห์นบทที่ 16: “อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ลอบประโลมใจ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้ถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา” (ยอห์น 16:7, 8)

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงชักนำมนุษย์ให้มาถึงพระเยซู พระวิญญาณทรงใช้พระวจนะ ซึ่งเป็น ความสว่าง, พระแสง, ค้อน, ไฟ, เมล็ดพืชที่ไม่รู้เปียย่นา, ขนบปิ้ง, และน้ำ พระวิญญาณทรงใช้พระวจนะเพื่อ ฟ้องใจมนุษย์ว่าพวกเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอด, และพระองค์ทรงชักนำมนุษย์ให้มาถึงการกลับใจใหม่ พระวิญญาณ, ซึ่งทรงใช้พระวจนะของพระเจ้า, ทรงนำมนุษย์ให้กลับใจใหม่เพราะว่าพวกเขาถูกบัญชาในพระคัมภีร์ ให้กระทำเช่นนั้น: “ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3)

แต่พระวิญญาณไม่ทรงหยุดเมื่อพระองค์ทรงชักนำเราและฟ้องใจเรา พระวิญญาณของพระเจ้า “ทรงให้กำเนิด” เราเข้าไปในครอบครัวของพระเจ้า ในยอห์นบทที่ 3 เราอ่านว่านิโคเดมัส ผู้ปกครองคนหนึ่งของพวกเขา ได้มาหาพระเยซูตอนกลางคืนและรับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็น “ครูที่มาจากพระเจ้า” เพราะว่าไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนใดสามารถกระทำการที่พระองค์กำลังกระทำอยู่ได้ “นอกจากพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขา ด้วย” พระเยซูทรงบอกนิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” เมื่อนิโคเดมัสถามว่าคนๆหนึ่งจะเกิดได้อย่างไรในเมื่อเขาแก่แล้ว พระเยซูก็ทรงตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:1-7)

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงชักนำเราให้มาถึงพระคริสต์, พระวิญญาณ “ทรงให้เราบังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระเจ้า – และพระวิญญาณของพระเจื่อก็เสด็จเข้ามาในใจของผู้เชื่อและสถิต

อยู่: “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีของพระองค์...ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า...พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:9, 14, 16) เราอ่านใน 1 ยอห์น 3:24 ว่า “...ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว” พระสัญญาเรื่องพระวิญญาณผู้ทรงสถิตอยู่ภายในถูกกล่าวซ้ำใน 1 ยอห์น 4:13: “ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา” เราถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้าแล้ว: “ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตัณหา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 ปต. 1:4)

แต่นี้ก็ยังไม่หมด พระวิญญาณไม่เพียงทรงชักนำเรา, “ให้เราบังเกิด”, และสถิตอยู่ภายในเท่านั้น แต่พระองค์ทรงประทับตราเราด้วย: “...และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการผนึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา ผู้ทรงเป็นมัดจำแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์...” (อฟ. 1:13, 14) เปาโลกล่าวว่า “อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด” (อฟ. 4:30)

คุณคิดว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงชักนำเราให้มาหาพระเจ้า, “ทรงให้เราบังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระเจ้า, ทรงสถิตอยู่ภายในเรา, และทรงประทับตราเรา จะทรงนำเราให้หมิ่นประมาทพระองค์เองหรือ? พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่า “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:14) พระวิญญาณทรงนำเราให้ถวายเกียรติแด่พระเยซู ไม่ใช่หมิ่นประมาทพระภาคใดเลยของตรีเอกานุภาพ พระเยซูตรัสว่า “เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ...” (ยอห์น 16:13, 14)

ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วจะไม่กระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ นั่น พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นพยานร่วมกับวิญญาณของเราว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า และเรามีพยานของพระวิญญาณอยู่ในใจของเรา (โรม 8:16; ฮบ. 10:15) ผมไม่ได้กำลังพูดถึงพยานที่เป็นเสียงที่ได้ยินได้ แต่ที่เป็นสันติสุขและความมั่นใจที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำมาให้ เราได้อ่านใน 1 ยอห์น 5:13 ว่า “ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” หากคุณไม่มีความมั่นใจนี้ จงกัมศิระชะของคุณและเชิญพระเยซูให้เสด็จเข้ามาในใจของคุณ – และพระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอด

คนบาปจะทราบได้อย่างไรว่าเขาได้กระทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ไปแล้วหรือไม่? คำตอบต่อคำถามนี้ถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนในพระวจนะของพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมาถึงพระเยซูเพื่อรับความ

รอดได้หากพระบิดาในสวรรค์ไม่ทรงชักนำเรา (ยอห์น 6:44) และพระบิดาทรงชักนำคนทั้งหลายโดยและผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ้องโทษมนุษย์ว่าพวกเขาเป็นคนบาป, ทรงทำให้พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด, และทรงชักนำพวกเขาผ่านทางพระวจนะให้มาถึงจุดที่จะได้รับความรอด ด้วยเหตุนี้ บุคคลใดที่มีความปรารถนาที่จะกลายเป็นลูกที่บังเกิดใหม่ของพระเจ้าก็ยังไม่สามารถทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ นั่น ความปรารถนานั้นที่จะกลายเป็นคริสเตียนถูกปลูกในใจของคนๆหนึ่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากผู้ใดได้ทำความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ไปแล้ว ใจของเขาก็แข็งทื่อกับหินและปราศจากอารมณ์ใดๆทั้งนั้น เมื่อพูดถึงความรู้สึกต่างๆที่มีต่อพระเจ้า บุคคลเช่นนั้นถูกทอดทิ้งแล้วเป็นนิตย์ และพระเจ้าทรงเลิกวิงวอนกับเขาแล้ว; ด้วยเหตุนี้ เขาก็จะไม่มี ความปรารถนาใดๆทั้งนั้นที่จะได้รับความรอด

ผมขอสรุปย่อสิ่งที่ได้กล่าวไปแล้ว:

1. พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้น (ในมัทธิว 12:24) ยกความดีความชอบให้พญามารสำหรับสิ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงกระทำ
2. พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์กำลังขับพวกผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า และไม่ใช่โดยเบเอลเซบับ หากพระองค์ทรงร่วมมือกับเบเอลเซบับ อาณาจักรของพญามารก็จะล่มสลาย มันไม่เคยล่มสลายเลย – และมันยังไม่ล่มสลายด้วย – ดังนั้นเราจึงทราบว่าพระเยซูไม่ได้กำลังร่วมมือกับพญามารและพญามารไม่ได้กำลังร่วมมือกับพระองค์ พระเยซูตรัสว่าหากพระองค์กำลังขับพวกผีออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็ได้มาถึงพวกเขาแล้ว
3. ความบาปคือการละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเอาความบาปของโลกไปเสีย และพระองค์ทรงกระทำพระราชกิจนั้นที่พระองค์ได้เสด็จมากระทำสำเร็จแล้ว ด้วยเหตุนี้ บุคคลใดก็ตามที่จะทูลขอพระเจ้าให้ยกโทษความบาปของพวกเขาและทูลขอพระเยซูให้เสด็จเข้ามาในใจของพวกเขา ก็จะได้รับ ความรอด
4. ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ นั่นคือ การหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนที่ได้หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่มี ความปรารถนาที่จะได้รับความรอด คนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นผู้ที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายใน และพระองค์จะไม่วันนำบุตรคนใดของพระเจ้าให้หมิ่นประมาทพระองค์เองเด็ดขาด

บั้นปลายที่ถูกตัดสินโดยคำพูด

ข้อ 33: “จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผลของต้นไม้ก็ดี เพราะว่าเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน”

เรารู้จักต้นไม้ว่าเลวหรือดีไม่ใช่โดยใบของมัน แต่โดยผลของมัน ในคำเทศนาบนภูเขาเวลานั้น พระเยซูตรัสว่า: “ต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้... เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา” (มธ. 7:17-20)

ความจริงที่ถูกให้ไว้ตรงนี้ก็คือว่า เราตัดสินคนๆหนึ่งโดยถ้อยคำที่เขาพูดและการงานต่างๆที่เขากระทำ เรากล่าวไม่ได้ว่าคนๆหนึ่งร่วมมือกับซาตานหากการงานต่างๆของเขานั้นชอบธรรม หากเขาเป็นคนงานคนหนึ่ง

ของซาตาน การงานต่างๆของเขาก็จะไม่ชอบธรรม น้ำจืดและน้ำขมไม่ออกมาจากบ่อน้ำพุเดียวกัน และการงานต่างๆที่ชอบธรรมก็ไม่ออกมาจากใจที่ชั่ว พวกฟาริสีเหล่านั้นเพิ่งกล่าวหาพระเยซูว่าขับพวกผีออกโดยเบเอลเซบับ, นายแห่งพวกผี แน่แน่นอนว่ามันเป็นการดีที่จะช่วยคนอื่นๆหนึ่งให้พ้นจากความตาบอดและการเป็นใบ้ ไม่มีผู้ใดปฏิเสธได้ว่าการอัศจรรย์ที่ถูกกระทำแก่ชายผู้นั้นเป็นสิ่งที่ดีและวิเศษจริงๆ แต่พวกเขาก็กล่าวหาพระเยซูว่าเป็นคนชั่ว หากพระองค์ได้กระทำการอันชอบธรรม พระองค์ก็ไม่อาจเป็นคนชั่วได้ในพระทัยของพระองค์ หากต้นไม้นั้นดี ผลก็ดี; หากต้นไม้นั้นเลว ผลก็เลว ดังนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “จงกระทำให้ต้นไม้นี้ดี” และผลของต้นไม้นั้นดี หรือ “กระทำให้ต้นไม้นี้เลว” – เพราะว่า เราจะ “รู้จักต้นไม้นี้ด้วยผลของมัน”

พระเยซูทรงบอกพวกฟาริสีในอีกคราวหนึ่งว่า: “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นชาติกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพุดมูสามันก็พุดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มูสา และเป็นพ่อของการมูสา” (ยอห์น 8:44)

ข้อ 34: “โอ ซาติงูร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพุดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากยอมพุดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ”

“โอ เจ้าซาติงูร้าย...” พระเยซูทรงทวนซ้ำถ้อยคำของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตรงนี้ (มธ. 3:7) งูร้ายเป็นงูที่มีพิษร้ายมากๆ และในสมัยนั้นและพื้นที่นั้นมันก็มีขนาดยาวประมาณสามฟุตและหนาหนึ่งนิ้ว โดยมีหัวที่แบนราบ งูร้าย (หรืองู) ถูกใช้ในพระคัมภีร์ในฐานะเป็นสัญลักษณ์ของพญามารและความชั่ว นี่เป็นภาษาที่รุนแรงมากๆ – แต่พระเจ้าช่วยให้รอดที่นาร์กมิได้ทรงยับยั้งถ้อยคำตำหนิที่รุนแรงที่สุดในเวลาที่มันถูกต้องการถ้อยคำของพระองค์พรรณนาถึงอุปนิสัยของคนเหล่านั้นที่ประกาศว่าพระองค์ทรงร่วมมือกับพญามารและกำลังกระทำการอัศจรรย์ต่างๆผ่านทางฤทธิ์เดชของซาตาน ในการทำเช่นนี้ พวกเขาได้ประทับตราหยนะชั่ววินรันดร์ของตนแล้ว; เพราะว่าพระเยซูทรงบอกพวกเขาอย่างชัดเจนว่าพวกเขาจะไม่ได้รับการยกโทษเลยในโลกนี้หรือในโลกหน้า

“เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพุดความดีได้อย่างไร” คนเหล่านี้เป็นคนชั่ว เพราะว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของซาตาน พวกเขาจะทำอย่างอื่นนอกจากกล่าวหาพระองค์ว่าหมิ่นประมาทได้อย่างไรในเมื่อพวกเขาเป็นลูกหลานของพญามารพ่อของพวกเขา? ใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความประสงค์ร้ายและความเกลียดชังที่มีต่อพระองค์ จนพวกเขาไม่อาจกล่าวสิ่งดีใดๆเกี่ยวกับพระองค์ได้เลย – “ด้วยว่าปากยอมพุดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ” (ในมาระโก 7:21-23 เราพบสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นที่ออกมาจากใจ) คนเหล่านี้เป็นคนชั่ว; ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงพุดให้ร้ายพระเยซู หากพวกเขาเป็นคนชอบธรรม พวกเขาก็คงกล่าวถ้อยคำต่างๆแห่งความชอบธรรมเกี่ยวกับพระองค์ไปแล้ว มนุษย์มองดูสิ่งที่ปรากฏภายนอก แต่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรที่หัวใจ – และความชั่วช้าก็ไหลออกมาจากบ่อตมแห่งความชั่วช้าที่อยู่ภายในเข้ามาสู่ชีวิตของคนบาปหนา สิ่งที่ดีมันอยู่ในหัวใจก่อให้เกิดถ้อยคำที่ถูกเอ่ยออกมาทางริมฝีปาก

ข้อ 35: “คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั้วก็เอาของชั้วมาจากคลังชั้ว”

เมื่อพระคัมภีร์พูดถึง “คนดี” นี้ก็หมายถึงคนที่ชอบธรรม หรือคนที่มีความใหม่ ในเอเสเคียล 36:26 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องใจใหม่และจิตวิญญาณใหม่ ใน 2 โครินธ์ 5:17 เราอ่านว่า: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” คนที่ชอบธรรม “ก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น”; นั่นคือ เมื่อผู้ใดกล่าวถ้อยคำแห่งความชอบธรรมและกระทำการต่างๆแห่งความชอบธรรม คนๆนั้นก็มีความใหม่ที่ชอบธรรม เมื่อผู้ใดกระทำการต่างๆแห่งความชั่วช้าและกล่าวถ้อยคำต่างๆแห่งการหมิ่นประมาท คนๆนั้นก็มีความใหม่ที่ชั่วร้ายและหยาบช้า

ในยอห์น 14:8-12 เราอ่านว่า: “ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’ ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา”

ผู้ใดก็ตาม – โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม – ที่เคยได้ยินถ้อยคำของพระเยซูและได้เห็นพระราชกิจต่างๆของพระองค์ น่าจะทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ยอห์นบอกเราว่าพวกเจ้าหน้าที่คราวหนึ่งได้มาเพื่อที่จะจับกุมพระเยซู; และเมื่อพวกเขากลับไปโดยไม่ได้นำตัวพระองค์ไปด้วย พวกเขาถึงสารภาพเหตุผลที่พวกเขาไม่ได้นำตัวพระองค์ไปด้วย: “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” (ยอห์น 7:46)

ในยอห์น บทที่ 9 เราอ่านว่าในวันสะบาโตพระเยซูทรงรักษาชายผู้หนึ่งซึ่งเกิดมาตาบอดให้หาย และพวกศัตรูของพระองค์ก็โกรธมาก ด้วยไม่ยอมเชื่อเรื่องราวของชายผู้นี้ พวกเขาจึงถามพ่อแม่ของเขาว่าเขาเกิดมาตาบอดจริงหรือไม่ แต่พ่อแม่ของเขาก็กลัวพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นและบอกคนเหล่านั้นว่าชายผู้นี้โตแล้วและบอกพวกเขาให้ไปถามเขา จากนั้นคนเหล่านั้นก็ถามเขาอีกครั้งเกี่ยวกับการอัศจรรย์นั้น แต่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ” (ข้อ 27)

“เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า “แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส เราเห็นว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน” ชายคนนั้นตอบเขาว่า “เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด พวกเราเห็นว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่ยอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้” เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า “แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ” แล้วเขาก็ไล่คนนั้นเสีย” (ยอห์น 9:28-34)

ชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอด ผู้ไม่ได้กล่าวอ้างว่ารู้อะไรเลยเกี่ยวกับคำพยากรณ์ ได้สอนพวกฟาริสีเหล่านั้นด้วยถ้อยคำแสนวิเศษแห่งเหตุผล ไม่เคยมีผู้ใดเคยเปิดตาของคนที่เกิดมาตาบอด กระนั้นบรูซเยชูผู้นี้ก็เปิดตาของเขาแล้ว; ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงต้องมาจากพระเจ้าอย่างแน่นอน แต่ผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นก็ไม่ยอมรับคำพยานของเขาและขับไล่เขาออกไปเสีย

ในยุคสมัยนี้ ผู้คนถูกไล่ออกจากนิกายต่างๆ, คริสตจักรต่างๆ, และโรงเรียนต่างๆเพราะเชื่อในการคลไคลด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์, ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, และหลักข้อเชื่อพื้นฐานอื่นๆแห่งความเชื่อนั้น จงระลึกว่า เราอยู่ฝ่ายพระคริสต์หรือไม่ก็ต่อสู้อะไรของพระองค์; ไม่มีทางสายกลางเลย คุณเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าหรือไม่ก็เป็นลูกคนหนึ่งของพญามาร คุณเชื่อพระคัมภีร์หรือไม่ก็ปฏิเสธมัน – และหากคุณปฏิเสธส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ คุณก็ปฏิเสธทุกส่วนของพระคัมภีร์ เพราะว่าพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นมาจากพระเจ้า: “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคลไคลจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พริกพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16, 17)

ข้อ 36: “ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา”

“ที่ไม่เป็นสาระ” ในภาษากรีกหมายถึง “ไร้สาระ, ไม่ใช่ความคิด, ไร้ประโยชน์”; นั่นคือ ถ้อยคำต่างๆที่ไม่นำมาซึ่งสาร, ความช่วยเหลือ, หรือคำประกาศที่สร้างสรรค์ และหากไม่พูดเสียก็คงดีกว่า คำนี้อาจหมายถึง *ซั่ว, ที่ทำร้าย, เป็นเท็จ, ที่ประสังคร้าย* – เพราะว่ามันแหละคือถ้อยคำที่พวกฟาริสีเพ็งกล่าวไปในข้อ 24 พระคำตอนนี้ต้องไม่ถูกเข้าใจว่าประณามการพูดตลกคคะนองทุกรูปแบบของการสนทนา มันกล่าวเพียงว่าเราไม่กล่าวถ้อยคำที่ไม่เป็นสาระในขอบเขตที่เราจะต้องให้การต่อพระเจ้าได้ ดังนั้นเราจึงต้องระวังว่าการพูดตลกคคะนองต่างๆของเราจะไม่เต็มไปด้วยเรื่องมุสา, ว่าพวกมันจะปลดการประสังคร้ายและความไม่บริสุทธิ์ – กล่าวคือ ว่าพวกมันไร้เดียงสาและไม่มีพิษภัย

แน่นอนว่าเราควรชั่งน้ำหนักถ้อยคำของพระเยซูตรงนี้และคอยระวังเรื่องการสนทนาของเรา ถ้อยคำมาจากหัวใจ และอุปนิสัยของคนๆหนึ่งก็ถูกประกาศโดยถ้อยคำที่ถูกเอ่ยผ่านทางริมฝีปากของเขา พระเจ้าคอยจดบันทึก “คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำ” ที่เราพูด และถ้อยคำไร้ประโยชน์เหล่านี้ก็จะเผชิญหน้าเราใน “วันพิพากษา” นั้น

นี่อาจดูเหมือนเป็นไปได้เมื่อเราคิดถึงคำพูดทั้งหมดที่ทุกคนในโลกเอ่ยในวันเดียว แต่ในยุคสมัยแห่งอิเล็กทรอนิกส์และไมโครฟิล์ม รัฐบาลของเราก็เก็บบันทึกเกี่ยวกับพวกเราทุกคนอย่างเข้มงวดพอๆกัน หากมนุษย์สามารถทำเรื่องแบบนั้นได้ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงทำอะไรได้เล่า? พระเจ้าทรงจดบันทึกทุกถ้อยคำที่เราเคยพูด, ทุกความคิดที่เราเคยมี, และทุกการกระทำที่เราเคยทำ หนทางเดียวที่จะให้สิ่งเหล่านั้นที่ไม่ชอบธรรมถูกทำลายก็คือ การให้พวกมันอยู่ภายใต้พระโลหิต เมื่อผู้ใดเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระราชากิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า ความบาปทั้งหมดก็ถูกนำไปอยู่ภายใต้พระโลหิตและพระเจ้าไม่ทรงจดจำมันมาปรับโทษเราอีกเลย

เราควรอธิษฐานร่วมกับผู้แต่งเพลงสดุดีว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด” (เพลงสดุดี 19:14) ในอีกแห่งหนึ่ง ดาวิดได้ร้องทูลต่อพระเจ้าว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์” (เพลงสดุดี 51:15)

ข้อ 37: “เหตุที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า”

“ก็เพราะวาจาของเจ้า...” คำแปลแบบตรงตัวตรงนี้อ่านว่า “ออกมาจากถ้อยคำต่างๆของเจ้า” ซึ่งหมายถึงสิ่งที้ออกมาจากถ้อยคำต่างๆของพวกเขา หรือผลลัพธ์หรือผลพวงของถ้อยคำต่างๆของพวกเขา จงหมายเหตุว่าวลีนี้ถูกกล่าวซ้ำ: “ออกมาจากถ้อยคำต่างๆของเจ้า เจ้าจะพ้นโทษได้ และออกมาจากถ้อยคำต่างๆของเจ้า เจ้าจะถูกปรับโทษ” คุณเชื่อใจได้เลยว่าออกมาจากถ้อยคำต่างๆที่คนๆหนึ่งเอ่ย เราก็คาดคะเนได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ในใจของเขา เหมือนกับที่เรารู้จักต้นไม้ต้นหนึ่งโดยผลของมัน มนุษย์ก็จะแสดงออกในถ้อยคำต่างๆว่าเขาเป็นอะไรในหัวใจของเขา

เราได้รับการสั่งสอนในมัทธิว 10:32, 33 ว่าหากเรากล่าวยอมรับพระเยซูต่อหน้ามนุษย์ พระองค์ก็จะทรงกล่าวยอมรับเราต่อพระพักตร์พระบิดา; แต่หากเราปฏิเสธพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ พระองค์ก็จะทรงปฏิเสธเราต่อพระพักตร์พระบิดา เรากล่าวยอมรับพระองค์ด้วยถ้อยคำต่างๆ แน่แน่นอนว่าเราก็กกล่าวยอมรับพระองค์โดยสิ่งต่างๆที่เรากระทำด้วย – การงานต่างๆของเราประกาศว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าหรือผู้รับใช้ของพญามาร แต่โดยถ้อยคำต่างๆเราก็กกล่าวยอมรับว่าเราเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้าและว่าเรารักพระเจ้า หรือโดยถ้อยคำต่างๆเราก็กกล่าวยอมรับว่าเราเป็นลูกคนหนึ่งของพญามารและเรารักความไม่ชอบธรรม ในโรม 10:9, 10 เราอ่านว่า “คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” เราก็กกล่าวยอมรับในถ้อยคำต่างๆว่าเรารู้จักพระเยซู เพราะว่าเราไม่ละอายที่จะประกาศว่าเราเป็นบุตรของพระองค์ ในทางกลับกัน หากเราเป็นลูกคนหนึ่งของซาตาน เราก็กกล่าวยอมรับเช่นนั้นโดยถ้อยคำต่างๆของเราเช่นกัน

ถ้อยคำต่างๆเป็นสิ่งที่สำคัญสุดๆ เพราะว่าพวกมันเปิดเผยอุปนิสัย (ข้อ 33-35) ถ้อยคำที่เราเอ่ยออกมาส่งผลกระทบต่อคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเรา ไม่ว่าเราจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ความบาปเดียวที่ถูกประกาศในพระคัมภีร์ว่าทรงอภัยให้ไม่ได้คือ ความบาปในเรื่องของคำพูด (ข้อ 31 และ 32) ถ้อยคำเป็นพลังมหาศาล ซึ่งมีอำนาจมากในการทำดีหรือทำชั่ว จงสังเกตข้อพระคำต่อไปนี้จากพระวจนะของพระเจ้า:

“พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนนักเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันไปหลายๆอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย ดูเถิด เราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อไม่ให้มันเชื่อฟังเรา เราก็กบังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน เช่นนั้นแหละลิ้นก็

เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิตเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด และลึนนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก

“เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก งู และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว แต่ลึนนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลึนเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลึนนั้น และด้วยลึนนั้นเราก็แข่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้า คำสรรเสริญและคำแข่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน ฟัน้องทั้งหลายของข้าพเจ้าไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ ฟัน้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้ ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติดของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา” (ยากอบ 3:1-13)

พวกยิวขอหมายสำคัญ; หมายสำคัญของศาสดาพยากรณ์โยนาห์

ข้อ 38: “คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากให้เห็นหมายสำคัญจากท่าน”

คำตำหนิอันรุนแรงที่พระเยซูตรัสแก่เหล่าศัตรูของพระองค์ในหลายข้อก่อนหน้าผ่านเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา คำตอบของพวกเขาก็คือว่า พวกเขาอยากได้ “หมายสำคัญ” ในสมัยนั้น “หมายสำคัญ” ปกติแล้วหมายถึงการอัศจรรย์หรืออะไรบางอย่างที่พิเศษเหนือธรรมดาซึ่งพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้ทรงส่งคนๆหนึ่งมา มันเป็นเรื่องที่แปลกมากๆที่พวกยิวเหล่านั้นเพิกเฉยการอัศจรรย์ทั้งหมดที่พระเยซูได้ทรงกระทำก่อนหน้านั้นอย่างสิ้นเชิง และร้องขอหมายสำคัญที่จะพิสูจน์แก่พวกเขาว่าพระเจ้าได้ทรงส่งพระองค์มา แท้จริงแล้วพวกเขาเป็นคนชั่วและไม่มีความจริงฝ่ายวิญญาณอยู่ในหัวใจของพวกเขาเลย

พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ไม่สนใจในความจริงเลย; จริงๆแล้วพวกเขาไม่สนใจเลยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ พวกเขากำลังพยายามที่จะหาอะไรบางอย่างเพื่อใช้ปรับโทษพระองค์ บางคนอาจกล่าวว่าคนเหล่านี้ไม่เคยเห็นพระเยซูกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ แต่หากพวกเขาไม่เคยเห็นการอัศจรรย์ใดๆของพระองค์เลย พวกเขาก็เคยได้ยินจากคนอื่นๆเกี่ยวกับการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงเคยกระทำก่อนหน้านี้นี้เป็นแน่ ไม่ว่าจะในกรณีใด – ไม่ว่าจะพวกเขาเคยเห็นหรือไม่เคยเห็นการอัศจรรย์เหล่านั้น – พวกยิวเหล่านั้นก็กำลัง “ทดลองพระองค์” (ลูกา 11:16); พวกเขาไม่สนใจในการรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจริงๆหรือไม่

(หลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว โธมัสก็ไม่ยอมเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่และประกาศว่าเขาจะไม่ยอมเชื่อเลยนอกเสียจากว่าเขาเอานิ้วของเขาจิ้มในรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์และเอามือของเขาแห่เข้าไปในซี่ข้างของพระเยซู พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ในเวลาต่อมาเมื่อโธมัสอยู่กับสาวกคนอื่นๆที่เหลือ และหลังจากที่โธมัสบรรยายภาพว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจริงๆ พระเยซูก็ตรัสแก่เขาว่า “เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข” – ยอห์น 20:24-29)

ลูกา 11:16 กล่าวว่า “คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์” บางทีการเน้นย้ำของคำขอของพวกยิวอาจอยู่ที่คำว่า “จากสวรรค์” อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาปรารถนาที่จะเห็นฟ้าร้องและฟ้าแลบจากสวรรค์ เหมือนกับตอนที่พระเจ้าทรงเรียกโมเสสขึ้นไปบนภูเขานั้นและประทานพระราชนิบัญญัติแก่เขา การเห็นพระเยซูเปลี่ยนแปลงนมปังทำก้อนและปลาสองตัวให้เป็นอาหารพอที่จะเลี้ยงคนห้าพันคนที่หิวได้นั้นไม่ทำให้พวกเขาพอใจ การได้เห็นการรักษาคนตาบอดและเป็นใบ้คนนั้นหายยังไม่พอ การชুবลูกสาวตัวน้อยของไยรัสให้เป็นขึ้นจากตายก็ยังไม่พอ พวกเขาเรียกร้องมากกว่านี้

ข้อ 39: “พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์”

“คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ...” พระเยซูทรงตรากษัตริย์นักศาสนาเหล่านี้อย่างชัดเจนไปแล้วว่าเป็นงูร้ายหรืองูที่ทำอันตรายถึงตาย และคราวนี้พระองค์ทรงประกาศว่าพวกเขาเป็นคนชั่วและเล่นชู้ เราควรระลึกว่าความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับพวกยิวในภาคพันธสัญญาเดิมบ่อยครั้งถูกนำเสนอเป็นการสมรส โดยพระเจ้าทรงเป็นสามีและชนชาติอิสราเอลเป็นมเหสีของพระองค์ (กรูณาศึกษาอิสยาห์ 54:5; เยเรมีย์ 31:32; เอเสเคียล บทที่ 16; โสเซยา บทที่ 2 และ 3:1) เมื่อชนชาติอิสราเอลได้ทำบาปต่อพระเจ้า การละทิ้งความจริงและการนับถือรูปเคารพของพวกเขาก็ถูกเรียกว่าเป็นการเล่นชู้ นี่คือนัยที่พระเยซูกำลังหมายถึงตรงนี้ พวกยิวเหล่านั้นไม่สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับอับราฮัมและต่อพระบัญญัติเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่โมเสส พวกเขาเป็นคนชั่วและเล่นชู้ในความหมายฝ่ายวิญญาณ เพราะว่าพวกเขาไม่สัตย์ซื่อและไม่ซื่อตรงต่อพระเจ้าอย่างแน่นอน

คนเหล่านี้กำลังแสวงหาหมายสำคัญ – แต่พระเยซูตรัสว่า “และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา...” มนุษย์ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรจากพระเจ้า พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านี้เรียกร้องหมายสำคัญจากสวรรค์ แต่พระเยซูทรงบอกพวกเขาในถ้อยคำที่เข้าใจได้ว่าจะไม่มีการให้หมายสำคัญใดๆเลย พวกเขาอยากได้การอัศจรรย์แบบตรงๆ เช่น มานาที่ตกมาจากสวรรค์, ความมืดทึบเหนือแผ่นดิน, แสงสว่างจ้า, หรือฟ้าผ่าดังสนั่น แต่พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะไม่ทรงกระทำการอัศจรรย์เช่นนั้นเลยเพื่อสนองความพอใจของผู้คนที่บาปหนาและเล่นชู้ พระองค์ไม่ได้หมายความว่าพระองค์จะไม่กระทำการอัศจรรย์ใดๆอีกเลยหรือว่าพระองค์จะไม่ประทานหลักฐานที่ปรากฏภายนอกใดๆอีกว่าพระองค์ทรงเป็น “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง” ที่โมเสสกล่าวถึง พระองค์ทรงหมายความว่าพระองค์จะไม่ประทานการอัศจรรย์โดยตรงจากสวรรค์แก่คนเหล่านี้ตามคำขอของพวกเขา

“...เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์” ในส่วนท้ายสุดของพระคำข้อนี้ พระเยซูทรงเตือนความจำพวกยิวเหล่านั้นว่าในศาสดาพยากรณ์โยนาห์พวกเขาก็มีการอัศจรรย์หนึ่งแล้ว เหมือนกับที่พระเจ้าทรงเก็บรักษาโยนาห์ไว้สามวันสามคืนในท้องวาฬตัวนั้นและจากนั้นก็ทรงทำให้เขากลับออกมาโดยยังมีชีวิตอยู่ พระองค์ก็จะทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพสามวันสามคืน และจากนั้นก็ทรงออกมาโดยทรงพระชนม์อยู่เช่นกัน หากพวกยิวเหล่านั้นจริงจังและจริงใจอย่างแท้จริง พวกเขาก็จะเห็นสิ่งนี้ – เพราะว่าโยนาห์เป็นภาพเงาหนึ่งของพระคริสต์ ประสบการณ์ของเขาในท้องวาฬตัวนั้นเป็นภาพเงาถึงการสิ้นพระชนม์, การถูก

ฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ดังนั้นพระเยซูจึงจะไม่ทำให้บางสิ่งที่ตื่นตาตื่นใจหรือมาจากพระเจ้าเกิดขึ้นต่อหน้าพวกเขา แต่พระองค์จะประทานหมายสำคัญหนึ่งแก่พวกเขาซึ่งน่าจะทำให้พวกเขาเชื่อ – หมายสำคัญของโยนาห์

พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ข้อ 40: “ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น”

“โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน” เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นแล้วในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่โหนดแห่งระหว่างเมืองยัฟฟาและเมืองทาร์ซิช พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์ก่อนหน้านั้นให้ไปประกาศแก่ชาวเมืองนินะเวห์ที่ชั่วช้า แต่แทนที่จะเชื่อฟัง เขากลับไปอีกทางหนึ่ง – โดยหนี “ไปจากเบื้องพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เขาขึ้นเรือลำหนึ่งที่มุ่งหน้าไปยังเมืองทาร์ซิช; แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่ง “กระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนน้ำกล้วกำปั่นจะอัปปาง” เพราะรู้ว่าพายุนั้นได้มาเพราะเขาเป็นต้นเหตุ โยนาห์จึงบอกลูกเรือเหล่านั้นว่า: “จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง” จากนั้น “เขาจึงจับโยนาห์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง” – และ “พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลาหมึกมาตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ในท้องปลานั้นสามวันสามคืน” (อ่านทั้งเรื่องได้ในหนังสือโยนาห์)

“...บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น” การเก็บรักษาโยนาห์ไว้ในท้องปลาใหญ่ตัวนั้นเป็นหมายสำคัญหรือภาพเลื่องอย่างหนึ่งของการถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและการฟื้นคืนพระชนม์จากตายของพระองค์ ประสบการณ์เหล่านั้นของทั้งโยนาห์และองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเรื่องอัศจรรย์ ศาสดาพยากรณ์โยนาห์เป็นภาพเลื่องถึงพระคริสต์ในฐานะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา, ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายและนำข่าวดีแห่งความรอดไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติ

ผมไม่คิดว่ามีพระคำตอนใดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดที่พวกนักวิจารณ์ได้โจมตีมากเท่ากับเรื่องราวของโยนาห์ที่อยู่ในท้องวาฬนั้นสามวันสามคืน พวกเขาประกาศว่าพวกเขาไม่ได้เดินทางในส่วนนั้นของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน-และถึงแม้พวกมันเดินทาง พวกนักวิจารณ์เหล่านั้นก็ประกาศว่าลำคอของวาฬตัวหนึ่งก็เล็กเกินกว่าที่จะกลืนคนๆหนึ่งเข้าไปได้ แต่พวกเขาลืมไปว่าพระเจ้าได้ทรงเตรียมปลาใหญ่ตัวหนึ่ง (โยนาห์ 1:17)

ทุกคนที่เชื่อในพระเจื่อก็เชื่อว่าในเริ่มแรกนั้นพระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์, แผ่นดินโลก, และสรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น หากพระเจ้าตรัสให้แผ่นดินโลกนี้มีตัวตนขึ้นมาได้-และพระองค์ทรงกระทำแล้ว-ผมก็ไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องยากมากมายที่พระองค์จะตรัสและปลาใหญ่ตัวหนึ่งปรากฏตัวขึ้น ผมเชื่อว่านี่เป็นปลาที่พิเศษตัวหนึ่ง, ถูกสร้างขึ้นตามสั่ง, ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับภารกิจหนึ่งเดี๋ยวนี้-เพื่อกลืนโยนาห์, ศาสดาพยากรณ์ผู้กลับสัตย์ที่หนีไปจากพระเจ้า ข้อโต้แย้งที่ว่าลำคอของวาฬตัวหนึ่งมีขนาดเล็กเกินกว่าที่จะกลืนคนๆหนึ่งได้นั้น

ก็เป็นเรื่องโง่เขลาและเหลวไหล พระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าทรงเตรียมปลาใหญ่ตัวหนึ่ง-และหากพระเจ้าทรงเตรียมปลาตัวนี้ ลำคอของมันก็น่าจะมีขนาดใหญ่พอที่จะกลืนเรือลำหนึ่งพร้อมกับทุกคนที่อยู่บนเรือลำนั้นได้! เมื่อเราเชื่อพระคัมภีร์ว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้า เราก็ไม่ใช่เครื่องหมายคำถามให้สิ่งใดเลยในพระคัมภีร์ โดยรู้ว่า*ไม่มีสิ่งใด*ยากเกิน*ไปสำหรับพระเจ้า* ถ้าพระเจ้าทรงเกี่ยวข้องในด้านใดกับมัน เราก็ไม่ควรมีความลำบากในการเชื่อสิ่งที่บันทึกนั้นประกาศเลย

บางคนได้พยายามที่จะอธิบายว่านี่น่าจะเป็นปลาฉลามตัวหนึ่งหรือปลาชนิดอื่น ผมจะไม่ยอมเสียพื้นที่สักบรรทัดในอธิการิยาเล่มนี้เพื่อพยายามอธิบายสิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับปลาตัวนี้นอกจากกล่าวว่า*พระเจ้าทรงจัดเตรียมมัน*-และเนื่องจากพระเจ้าทรงจัดเตรียมมัน ปลาตัวนั้นก็อาจมีขนาดยาวหนึ่งพันฟุตและลำคอของมันก็อาจมีเส้นผ่าศูนย์กลางหนึ่งร้อยฟุตก็ได้! โยนาห์อาจเดินเข้าไปเลยก็ได้ หากจะกล่าวถึงเรื่องนั้น ผมไม่มีความยุ่งยากเลยที่จะเชื่อบันทึกเกี่ยวกับโยนาห์และวาฬตัวนั้น

ในการประชุมต่างๆของผมตอนที่ผมเทศนาเกี่ยวกับหัวข้อนี้ ผมเคยใช้คำพูดนี้ว่า: “ผมไม่เห็นว่ามันจะยากเลยที่จะเชื่อว่าโยนาห์ถูกกลืนโดยปลาใหญ่ตัวหนึ่ง สิ่งที่ผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าเชื่อใจยากก็คือว่า ปลาตัวหนึ่งเก็บนักเทศน์ที่กลับสัตย์คนหนึ่งไว้ในท้องของมันสามวันโดยไม่สามารถออกมาได้อย่างไร!” ผมคิดว่าหนึ่งในเรื่องที่น่าหวาดเสียวที่สุดบนแผ่นดินโลกก็คือ นักเทศน์ที่กลับสัตย์คนหนึ่ง และโยนาห์ก็เป็นอย่างนั้นเลย เขาเป็นคนที่กลับสัตย์, วิ่งหนีไปจากพระเจ้า-และพระเจ้าทรงนำเขากลับมา คุณเชื่อใจได้เลยว่าเมื่อเขาได้ขึ้นบกบนชายหาดนั้น เขาอาจไม่มีใบปริญญาจากมหาวิทยาลัยประจำนิกาย แต่เขามีข่าวสารหนึ่งและเขาต้องประกาศมัน!

กรุณาสังเกต-พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่าเหมือนกับที่โยนาห์ได้อยู่ในท้องวาฬนั้นสามวันสามคืน บุตรมนุษย์ก็จะอยู่*สามวันสามคืนในใจกลางแผ่นดินโลก* (เมื่อเราไปถึงเรื่องของการตรึงกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ เราจะเห็นว่าพระเยซูทรงอยู่สามวันสามคืนในใจกลางแผ่นดินโลกจริงๆ-ไม่ใช่สองคืนและบางส่วนของสามวัน เหมือนอย่างที่บางคนสอน)

พวกฟาริสีเหล่านั้นไม่ได้ลิ้มคำพยากรณ์ที่พระเยซูทรงประกาศตรงนี้และในวาระอื่นๆ เมื่อพระองค์ทรงถูกนำลงมาจากกางเขนนั้นและถูกบรรจุในอุโมงค์ฝังศพ พวกเขา ก็ไปหาปีลาตและย่ำเตือนเขาเรื่องสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้:

“วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต เรียนว่า “เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ‘*ล่องไปสามวันแล้วเราจะฟื้นขึ้นมาใหม่*’ เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาส่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก” ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้” เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่” (มธ. 27:62-66)

คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเยซูทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพตอนนั้นตามที่มีพยากรณ์ไว้และทรงเป็นขึ้นมาจากอิกตามที่มีพยากรณ์ไว้ หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์พวกยามก็ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และเปิดเผยแก่คนเหล่านั้นถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้น: “...ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหารสั่งว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่’ ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ” พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้” (มธ. 28:11-15) (หากทหารยามเหล่านั้นนอนหลับจริงๆและพระศพถูกขโมยไปจริงๆ พวกเขาก็คงถูกประหารชีวิตในทันทีไปแล้ว)

บางคนอาจไม่เข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรที่ตรัสว่า “*ห้องแผ่นดิน*” (ตรงตัว: หัวใจของแผ่นดินโลก) พวกยิวใช้คำว่า “หัวใจ” เพื่อสื่อถึงส่วนที่อยู่ภายในของสิ่งใดก็ตามหรือเพื่อพูดถึงการอยู่ “ในสิ่งๆหนึ่ง” แน่นนอนว่า พระศพของพระเยซูอยู่ในอุโมงค์ฝังศพสามวันสามคืน แต่พระเยซูได้เสด็จลงไปในเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกนี้จริงๆ-ไปไกลเกินกว่าอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟมากนัก ขณะที่พระศพของพระองค์อยู่ในอุโมงค์นั้น วิญญาณของพระองค์ก็เข้าไปในเมืองบรมสุขเกษมและประกาศแก่วิสุทธิชนเหล่านั้นว่าหนิบบาไปได้ถูกชำระแล้ว, การไถ่ได้ถูกซื้อแล้ว, ชัยชนะถูกได้มาแล้ว, และพวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากเมืองบรมสุขเกษมในหัวใจของแผ่นดินโลกและถูกหอบไปสู่เมืองบรมสุขเกษมซึ่งอยู่เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง เปโตรบอกเราว่า “*พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่*” (1 ปต. 3:19) และในเอเฟซัส 4:8-10 เราอ่านว่า: “*ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเขलयไปเป็นเขलयอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์*” (ที่กล่าวว่าคุณพระองค์เสด็จขึ้นไปในั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าคุณพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้เสด็จลงไปในั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ)”

ข้อ 41: “*ชนชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนๆนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้*”

เมืองนินะเวห์เป็นนครหลวงของอัสซีเรีย ตั้งอยู่บนชายฝั่งของแม่น้ำไทกริสทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของบาบิโลน มันถูกก่อตั้งโดยอัสซุร: “*ฝ่ายอัสซุรจึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโหโบทและเมืองคาลาร์*” (ปฐมก. 10:11) เมืองนินะเวห์เป็นเมืองที่กว้างใหญ่ไพศาล และเป็นเมืองที่ชั่วร้ายและหยาบช้ามามากๆ มีกำแพงล้อมรอบเมืองนั้นซึ่งสูงหนึ่งร้อยฟุตและหนาสิบฟุต และเมืองนั้นถูกป้องกันโดยหอคอยหนึ่งพันห้าร้อยหลังซึ่งมีความสูงสองร้อยฟุต พระคำข้อสุดท้ายในหนังสือโยนาห์กล่าวว่า มีประชาชนกว่า 120,000 คนในนครใหญ่นั้น

ชาวเมืองนินะเวห์ “*ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์*” และเมืองนั้นถูกไว้ชีวิต (ตามที่เหล่านักประวัติศาสตร์กล่าว) เป็นเวลาสองร้อยปี จากนั้นมันถูกโค่นล้มโดยบาบิโลนประมาณหกศตวรรษก่อนการประสูติของพระเยซู ในระหว่างการศึกนั้นตอนที่เมืองนั้นล่มสลาย แม่น้ำไทกริสได้เอ่อล้นและชะล้างบางส่วนของกำแพงนั้น ซึ่งศัตรูเข้าไปในเมืองนั้นผ่านทางช่องนั้น, ปล้นเมืองนั้น, และทำลายมันเสียอย่างสิ้นเชิง

ความพินาศของเมืองนินะเวห์ได้ถูกบอกล่วงหน้าแล้วว่าหนึ่งร้อยปีก่อนมันเกิดขึ้น: “แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่งนั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ไหลท่วมทัน และความมืดจะไล่ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป” (นาฮูม 1:8) เราอ่านในนาฮูม 2:6 ด้วยว่า “ประตูที่แม่น้ำจะเปิด แล้วที่พระราชวังก็จะมลายไป”

“ชนชาวเมืองนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี และจะกล่าวโทษเขา” ชนชาวเมืองนินะเวห์ได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และพระเจ้าทรงดลใจให้โยนาห์ พระเยซูทรงเตือนความจำชนชาติอิสราเอลว่าคนเหล่านั้นที่กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาและกล่าวโทษพวกเขา ชาวเมืองนินะเวห์เป็นคนต่างชาติที่ชั่วและโหดเหี้ยม; กระนั้นพวกเขาก็กลับใจเพราะคำประกาศของศาสดาพยากรณ์ธรรมดาคนหนึ่ง-โยนาห์ พวกเขาวิงวอนที่อ้างตัวว่าได้รับความสว่าง, เป็นผู้รักษาพระราชบัญญัติของพระเจ้า, ได้ปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้า-ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าศาสดาพยากรณ์โยนาห์มากนัก พวกเขาไม่ยอมกลับใจ และพวกเขาหาช่องที่จะทำลายพระองค์แทนที่จะรับข่าวสารที่เป็นคำเตือนของพระองค์และการยกโทษความบาปของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ การปรับโทษของพวกเขาจึงจะรุนแรงมากกว่าที่ตกแก่เมืองนินะเวห์ เพราะว่ามีผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์มากกว่าทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา

ข้อ 42: “นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้”

“นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้” คือ พระราชินีแห่งเชบาอย่างไม่ต้องสงสัย เชบาเป็นเมืองหนึ่งของอาระเบีย และตั้งอยู่ทางทิศใต้ของแคว้นยูเดีย ใน 2 พงศาวดาร 9:1-8 เรามีบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับพระราชินีแห่งเชบาที่เดินทางมาซึ่งถูกกล่าวถึงตรงนี้:

“เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ พร้อมด้วยข้าราชการบริวารมากมาย กับอัฐบริวารทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นซาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้ และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว

“พระนางทูลกษัตริย์ว่า “ข้าพเจ้าซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชากิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าข้าพเจ้าซึ่งหม่อมฉันได้ยิน บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์ เป็นกษัตริย์เพื่อ

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงอำนาจความยุติธรรม และความเที่ยงธรรม”

“มาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลก” หมายถึงจากส่วนที่อยู่ไกลที่สุดของโลกที่มีคนอาศัยอยู่ซึ่งรู้จักกันในขณะนั้น (เรามีสำนวนที่คล้ายคลึงกันในพระราชบัญญัติ 28:49) พระราชินีแห่งเซบาเดินทางมาเป็นระยะทางไกลมาจากประเทศหนึ่งที่อยู่ห่างไกล “เพื่อฟังสติปัญญา” และเพื่อที่จะเห็นสง่าราศีของกษัตริย์ฝ่ายโลกองค์หนึ่ง, ซาโลมอน แต่ชนชาติอิสราเอลไม่ยอมฟังสติปัญญาของพระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าซาโลมอนมากนัก ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาโดยทำให้พวกเขาทราบถึงพระวามะมหัศจรรย์แห่งชีวิต แทนที่จะยอมรับ พวกเขากลับปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตน และพวกเขาไม่ยอมรับของประทานของพระเจ้า ซึ่งเป็นความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้ พระราชินีแห่งเซบาจึงจะ “ลุกขึ้น” เพื่อกล่าวโทษคนชั่วอายุนั้นเพราะว่าพวกเขามีโอกาสมากกว่าที่นางมีตั้งเยอะ แต่พวกเขาก็ปฏิเสธโอกาสของตน

การปฏิรูปตัวเองเป็นสิ่งไร้ค่า

ข้อ 43: “เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ต้องเที่ยวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย”

ในข้อ 43 ถึง 45 พระเยซูทรงยกภาพประกอบความไร้ค่าของการปฏิรูปตัวเอง พวกผู้นำของศาสนายิวได้ผ่านเลยพระเจ้าและ “ขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยความโสโครกและความเป็นมลทิน (มธ. 23:25) พวกเขาปฏิเสธฤทธิ์เดชที่กระทำการอัศจรรย์ของพระเยซูที่กระทำต่อจิตและวิญญาณ นิคodemัส ขุนนางคนหนึ่งของพวกเขา ได้มาหาพระเยซูและรับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นอาจารย์ผู้หนึ่งจากพระเจ้าเพราะว่าไม่มีผู้ใดสามารถกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูกำลังกระทำได้นอกเสียจากว่าพระเจ้าทรงอยู่กับผู้นั้น พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนแก่นิคodemัสว่ามนุษย์ต้องบังเกิดใหม่เพื่อที่จะเห็นและเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า นิคodemัสคิดถึงเรื่องธรรมชาติทันที ไม่ใช่เรื่องเหนือธรรมชาติ เขาถามว่า “คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ” (อ่านยอห์น 3:1-10) นิคodemัสน่าจะเป็นชายวัยกลางคน, อาจารย์คนหนึ่งในอิสราเอล-และเขาคิดว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงการเกิดแบบธรรมชาติครั้งที่สอง แต่พระเยซูกำลังตรัสถึงการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ และพระองค์ตรัสว่า “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” ในทำนองเดียวกัน พวกยิวเหล่านี้ (ในมัทธิว 12 ตรงนี้) ชำนาญเรื่องภายนอกต่างๆ-วันสำคัญต่างๆ, ของถวายต่างๆ, พิธีกรรมต่างๆ, และประเพณีต่างๆของบรรพบุรุษของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระวามะมหัศจรรย์ของพระเจ้ากล่าวว่าความเชื่อฟังก็ “ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา” (1 ซมอ. 15:22)

พวกฟาริสีเหล่านั้นเพิ่งกล่าวหาพระเยซูว่าขับพวกผีออกโดยเบเอลเซบับ นายแห่งพวกผี พระเยซูทรงตอบคำดูถูกของพวกเขาโดยประกาศว่าหากนายของพวกผีขับไล่เหล่าข้าราชการบริพารของมัน มันก็เหมือนกับว่ากำลังขับไล่ตัวมันเองออกไป เนื่องจากพวกมันกำลังทำงานของมันอยู่ ในที่นี้เหมือนกันพระเยซูตรัสถึงซาตานและเหล่าผู้แทนของมัน โดยใช้ภาพประกอบของชายคนหนึ่งที่ถูกผีโสโครกคนหนึ่งเข้าสิง:

“เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว...” กรุณาสังเกต-ไม่มีใครขอร้องผีโสโครกตนนี้ให้ออกไป พระเจ้ามิได้ทรงขับมันออกไป ผีโสโครกตนนี้ได้ออกมาด้วยความสมัครใจและความปรารถนาของมันเอง

“...มันก็ต้องเที่ยวไปในที่ก้นดาร์ เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก...” พวกยิวเชื่อว่าพวกผีปีศาจและเหล่าผีโสโครกพบที่อาศัยของพวกมันในที่ก้นดาร์และในอุโมงค์ฝังศพต่างๆ-นั่นคือ ใน “ที่แห่งแล้ง” วิญญาณชั่วตนหนึ่งไม่พอใจและหยุดพักไม่ได้หากมันไม่ได้เข้าสู่ร่างกายๆหนึ่ง จากพระวาระของพระเจ้าเราทราบว่เหล่าวิญญาณชั่วเข้าสู่ร่างกายของชายและหญิงทั้งหลาย และบางครั้งก็เคยเข้าสู่ร่างกายของพวกสัตว์แบบชั่วคราว พระเยซูทรงขับผีออกจากชายคนหนึ่งที่แดนกาตารา และผีเหล่านั้น “ได้อ้อนวอนพระองค์ว่า...ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด” (มธ. 8:31)-และพระเยซูทรงอนุญาตพวกมันให้ไปได้ ตรงนี้ในมัทธิวบทที่ 12 ผีโสโครกตนนี้ได้ออกไปจากชายผู้นั้นและเดินท่องไปทั่วที่ก้นดาร์เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก “แต่ไม่พบเลย” นั่นคือ มันแสวงหาที่หยุดพักนอกชายผู้นั้นที่มันได้เข้ามา แต่มันไม่พบที่หยุดพักเลย เห็นได้ชัดว่าผีตนนี้ไม่ได้แสวงหาที่จะเข้าสู่อีกร่างหนึ่ง เนื่องจากมันรู้ว่ามันสามารถกลับไปยัง “เรือนของมันเอง” ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงขับผีตนนี้ออก เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำกับผีเหล่านั้นในมัทธิว 8 ผู้ซึ่งต้องไปหลบภัยในฝูงสุกรนั้น

ข้อ 44: “แล้วมันก็กล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว”

“แล้วมันก็กล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว” ผมเห็นด้วยกับเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ที่ว่าพระเยซูกำลังตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลเป็นหลักตรงนี้ แต่ตามที่ 2 ทิโมธี 3:16, 17 กล่าว “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” ด้วยเหตุนี้ จึงมีบทเรียนที่ยิ่งใหญ่ตรงนี้ในพระคำต่อนี้สำหรับคุณและผม ผีโสโครกตนนี้มีการสนทนากับตัวมันเองและตัดสินใจว่าเนื่องจากมันได้แสวงหาที่หยุดพักและหาไม่เจอเลย มันจึงจะกลับไปยังเรือนของมัน กรุณาสังเกตวลี “เรือนของข้า” “เรือน” ตรงนี้บ่งบอกถึงชายผู้นั้นที่มันได้เข้าสู่หรือครอบครองก่อนหน้านี้

มีบางนิกายซึ่งใช้พระคำข้อนี้เพื่อสนับสนุนหลักคำสอนของตนเรื่องการหล่นจากพระคุณหรือการสูญเสียความรอดของตน พวกเขาถือว่าเป็นภาพของหลายๆหนึ่งซึ่งเคยได้รับความรอด จากนั้นเขาก็สูญเสียความรอดของตนไปและแย่กว่าก่อนที่เขาได้รับความรอดเจ็ดเท่า อย่างไรก็ตาม นี่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับบุตรของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้ว, ถูกชำระล้างในพระโลหิต, รอดโดยพระคุณ, ถูกไถ่แล้ว วิญญาณชั่วตนนี้กล่าวว่า “ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้า” เรือนหลังนั้นเป็นของวิญญาณชั่วตนนี้ก่อนมันออกมา, มันได้ออกมาด้วยความสมัครใจ และเรือนหลังนั้นยังเป็นของมันอยู่ นี่ไม่อาจเป็นภาพของคริสเตียนที่แท้จริงได้

“และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง...” วิญญาณชั่วตนนี้ได้กลับไปยังเรือนของมันเอง และมันพบว่าเรือนนั้นว่างเปล่า เรือนที่ว่างเปล่าไม่อาจเป็นตัวแทนของหัวใจของผู้เชื่อได้ เพราะว่าเมื่อคนบาปคนใดได้รับความรอดแล้ว พระเยซูก็เสด็จเข้ามาในใจนั้นในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับ

เขา” (ยอห์น 14:23) อัครสาวกเปาโลพูดถึง “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) และในเอเฟซัส 3:17 เขาอธิษฐานว่า “เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ” ดังนั้น “เรือน” ของคริสเตียนจึงไม่ว่างเปล่า!

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้น: ฟีโลโครกตนนี้ได้ออกมาจากชายผู้นั้นที่มันเคยเข้าสิง และมันออกมาเองด้วยความสมัครใจ มันเดินไป, มันเสาะหาที่หยุดพัก, แต่มันไม่พบที่หยุดพักเลย; และขณะที่มันออกมา ชายผู้นั้นก็ปฏิรูปตัวเอง เขา “กวาด” เรือนนั้น, เขาทำความสะอาดเรือนนั้น; เขาประดับประดาใหม่, เขาทาสี, เขา “ตกแต่ง” เรือนนั้น เรือนนั้น (ชายผู้นั้น) ถูกปรับปรุงใหม่ (ถูกปฏิรูป) แบบทุกซอกทุกมุมและว่างเปล่าตอนที่วิญญาณชั่วตนนี้กลับมา; ด้วยเหตุนี้มันจึงกลับเข้ามาอยู่ในเรือนนั้น

ข้อ 45: “มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่งร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

จงสังเกต: วิญญาณชั่วตนนี้กลับเข้าไปอยู่ในเรือนของมันเอง และมันรับเอา “ผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง” – ดังนั้นผีที่แปดตนนั้นจึงเข้าไปอยู่ในเรือนนั้นและอาศัยที่นั่น พวกมันไม่ใช่แค่มาเยี่ยม, พวกมันมาอยู่; แน่แน่นอนว่า “และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่งร้ายกว่าตอนแรก” คุณสามารถเห็นสิ่งนี้ได้ในชุมชนของคุณหรือในคริสตจักรของคุณ: หากคนๆหนึ่งกล่าวรับเชื่อแบบปลอมๆ เขาก็จะพยายามทำให้ชีวิตของตนสะอาดขึ้น เขาจะประสบความสำเร็จในความพยายามต่างๆของเขาอยู่ชั่วระยะหนึ่ง แต่มันจะไม่คงอยู่ถาวร ปกติแล้วหลังจากผ่านไปช่วงสั้นๆคนๆนั้นก็จะมีชั่วมากยิ่งขึ้นกว่าตอนก่อนที่เขาปฏิรูปตัวเองเสียอีก

พระเจ้าไม่ทรง “ตกแต่ง” วิญญาณหรือจิตใจ; พระองค์ทรงสร้างใจใหม่และวิญญาณใหม่ภายในตัวเรา: “เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าด้วย และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้าด้วย” (อสค. 36:26) พระองค์ทรงสร้างเราให้เป็นคนใหม่ในพระคริสต์: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่านั้นล่องไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

พระเจ้าไม่ทรงปรับโฉมเราใหม่, พระองค์ไม่ทรงซ่อมแซมเรา, พระองค์ไม่ทรงยกเครื่องเราเหมือนกับที่เราคงจะกระทำกับรถยนต์คันหนึ่งหรือบ้านหลังหนึ่ง พระเจ้าทรงใส่ใจใหม่, วิญญาณใหม่ไว้ภายในเราและเราเป็น “คนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” เมื่อเราบังเกิดใหม่ คนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วมีพระวิญญาณบริสุทธิ์, ลักษณะแบบพระเจ้า, และพวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรม “พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำพาผู้ใด ผู้นั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” และพวกเขาไม่สนองตัณหาต่างๆของเนื้อหนังเพราะว่าพระวิญญาณทรงนำพาผู้เชื่อแต่ละคน

“คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น” ผมยอมรับอย่างยินยอมพร้อมใจว่าถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวแก่พวกยิวที่มีชีวิตอยู่ในสมัยนั้นโดยตรง และเราทราบว่ามันได้เกิดขึ้นเหมือนกับที่พระเยซูได้ทรงพยากรณ์ไว้แล้วว่าจะเกิดขึ้น แต่ไม่เพียงใช้กับพวกยิวและชนชาตินั้นที่ได้ตรึงพระเมสสิยาห์ที่กางเขนเท่านั้น; มันใช้กับผู้คนทุกวันนี้ด้วย

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว พระคำตอนนี้ไม่ได้แสดงภาพของคนบาปที่มาหาพระเยซู, พญามารถูกขับออก, และจากนั้นพญามารก็กลับมาและยึดครองใจของคนๆนั้นและทำให้เขาเป็นคนที่แย่กว่าตอนก่อนที่เขาได้รับ

ความรอด นี้ไม่ใช่ภาพของคนที่รอดแล้วอย่างแน่นอน เพราะว่าชายผู้นี้ไม่เคยได้รับความรอดเลย ชายผู้นี้ไม่เคยมีพระวิญญาณบริสุทธิ์, ลักษณะแบบพระเจ้าของพระคริสตในใจของเขา เขาไม่เคยมีใจใหม่, เขามีแต่ใจที่ “ถูกกวาดและตกแต่ง” หากข้อพระคำนี้อ่านว่า “และมันกล่าวว่า “ข้าจะกลับไปยังเรือนที่เคยเป็นเรือนของข้า”; และเมื่อมันมาแล้ว มันก็พบเรือนหลังใหม่” ผมก็จะเห็นพ้องว่าพระคำข้อนี้กำลังพูดถึงคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว แต่วิญญาณชั่วตนนี้อันกลับไปยังเรือนของมันเอง มันไม่ใช่เรือนหลังใหม่ แต่เป็นเรือนหลังหนึ่งที่ว่าเปล่าซึ่งก่อนหน้านี้ถูกปรับโฉมใหม่หมด, ถูกตกแต่ง, และถูกทำให้มีความสุขยาม อย่างไรก็ตามหาพระเจ้าว่าทรงช่วยคนบาปคนหนึ่งให้รอดและทรงปล่อยใจของเขาให้ว่างเปล่าเด็ดขาด พระเจ้าทรงใส่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไว้ในใจ, และคริสเตียนก็ไม่ว่างเปล่า แต่เป็นผู้มีลักษณะแบบพระเจ้า

ผมไปไกลกว่าเดิมอีกก้าวหนึ่งและขอประกาศอย่างเน้นย้ำและปราศจากการขอภัยว่าวิญญาณชั่วไม่สามารถเข้าไปในใจของคริสเตียนได้ วิญญาณชั่วอาจเข้าไปในความคิดของคริสเตียนและครอบครองเนื้อหาของคริสเตียนได้ชั่วคราว แต่วิญญาณชั่วไม่สามารถเข้าไปในใจได้ เมื่อพระเจ้าทรงช่วยคนๆหนึ่งให้รอดพระองค์ก็ทรงประทับตราเขา-และซาตานไม่สามารถแกะตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ เปาโลหนุนใจผู้เชื่อทั้งหลายว่า “อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ้ให้รอด” (อฟ. 4:30) และเขาชี้ให้เห็นว่าคริสเตียนถูกซ่อนไว้ในพระคริสต์: “เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

การบอกเป็นนัยว่าซาตานสามารถแกะตราประทับของพระเจ้าที่อยู่บนหัวใจของผู้เชื่อและเข้าไปในใจนั้นอีกหลังจากที่มันถูกขับออกไปแล้วโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ก็เท่ากับกล่าวว่าซาตานมีอำนาจมากกว่าพระเจ้า การกล่าวว่าซาตานสามารถกลับมายึดครองใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกไถ้แล้วก็เท่ากับกล่าวว่าซาตานสามารถเข้ามาหาพระเจ้าและขโมยลูกคนหนึ่งของพระเจ้าผู้ซึ่งถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าไปได้! เปาโลประกาศว่าเรา “นั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6)

นี่ไม่ใช่การเชื่อโชคชะตา; นี่เป็นหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ ไม่ใช่สมาชิกคริสตจักรทุกคนเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว และไม่ใช่ว่าทุกคนที่บอกว่าตนเป็นคริสเตียนได้บังเกิดใหม่แล้ว พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบแน่นอนว่าใครเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เราเชื่อว่าคนบางคนบังเกิดใหม่แล้ว-เพราะว่าพวกเขามีผลต่างๆและเราเชื่ออย่างจริงใจว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้ว-แต่พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบอย่างแน่นอน คุณรู้ว่าตัวคุณเองรอดแล้วหรือไม่ แต่คุณไม่สามารถประกาศอย่างแน่ใจได้ว่าคนอื่นรอดแล้วหรือไม่ คุณไม่สามารถรู้ใจของบุคคลใดได้เว้นแต่ตัวคุณเอง-และเหตุผลประการเดียวที่คุณรู้จักใจของคุณเองก็คือ เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในใจนั้นและพระองค์ทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของคุณว่าคุณเป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า: “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:16)

1 ยอห์น 5:10-13 พุดถึงพยานนั้นซึ่งเรามีอยู่ในใจของเรา:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ และพยานหลัก

ฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า”

กษัตริย์ของเราและญาติมิตรฝ่ายโลกของพระองค์

พระเยซูทรงเปิดเผยความสัมพันธ์แบบใหม่

ข้อ 46: “ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงคฺจะสนทนากับพระองค์”

ชนชาติอิสราเอล, “ญาติตามเนื้อหนัง” ของพระองค์, ได้ปฏิเสธพระเยซูเสียแล้ว (ในโรม 9:3 อัครสาวกเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาบให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง”) พระเยซูทรงประกาศตรงนี้ (ในข้อ 46 ถึง 50) เรื่องการเริ่มต้นของครอบครัวใหม่, ครอบครัวแห่งความเชื่อ, ซึ่งรวมถึงคนทั้งปวง-ไม่ใช่แค่ประชาชนชาติที่ถูกเลือกสรร, เหมือนในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม, แต่เป็นพวกยิว, พวกคนต่างชาติ, รวย, จน, ทาส, และไท

(ในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำตอนนี้ของเรา กรุณาศึกษามาระโก 3:31-35 และลูกา 8:19-21) ขณะที่พระเยซู “ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น” นางมารีย์และพวกน้องๆของพระเยซูได้มาเพื่อ “สนทนากับพระองค์” มันเป็นเรื่องน่าเศร้าพอแล้วที่เหล่าผู้นำท่ามกลางชนชาติของพระองค์เอง คือชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธพระองค์และหมิ่นประมาทพระองค์ แต่นี่ก็ไม่ใช่ความทุกข์ทั้งหมดที่พระคริสต์ทรงสู้ทน จากข้อพระคำอื่นๆเราเรียนรู้ว่าพระองค์ทรงสู้ทนการต่อต้านอันทารุณจากญาติมิตรที่ใกล้ชิดมากที่สุดของพระองค์ เปาโลบอกเราว่า “จงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการตีเดียมนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป” (ฮบ. 12:3) ญาติมิตรที่ใกล้ชิดมากที่สุดบางคนของพระองค์เข้าใจพระองค์ผิดเป็นเวลานาน ในยอห์น 7:3-5 เราอ่านว่า: “พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า “จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดียเพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด” แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์” นี่เป็นการสำเร็จจริงที่ชัดเจนของถ้อยคำในเพลงสดุดี 69:8-“ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างด้าวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์”

มีความเห็นที่แตกต่างกันท่ามกลางเหล่าอาจารย์สอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับว่า คนเหล่านั้นที่ถูกเรียกในที่นี้ว่าเป็น “พี่น้อง” คือผู้ใด บางคนคิดว่าพวกเขาเป็นลูกๆของนางมารีย์ ผู้เป็นมารดาของพระเยซู; และบางคนก็กล่าวว่าพวกเขาเป็นลูกๆของนางมารีย์ ผู้เป็นมารดาของเคลโอปัส (หรืออัลเฟอัส) ในกรณีหลัง พวกเขาก็คงจะเป็นลูกที่ลูกน้องของพระองค์ ซึ่งถูกเรียกว่า “พี่น้อง” ตามธรรมเนียมของพวกยิวในสมัยนั้น-เพราะว่าบางครั้งพวกเขาก็เรียกญาติทุกคนว่าเป็นพี่น้อง อย่างไรก็ตาม ความหมายที่เป็นธรรมชาติและชัดเจนมากที่สุดในที่นี้ก็คือว่า พวกเขาเป็นลูกๆของนางมารีย์ ผู้เป็นมารดาของพระเยซู ในมาระโก 6:3 เราอ่านว่า: “คนนี้เป็นช่างไม้

บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็ออยู่ที่นี้กับเรามิใช่หรือ” เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์” ไม่มีใครมีเหตุผลที่จะบอกเป็นอย่างอื่น คนเหล่านี้ที่ปรารถนาจะเห็นพระเยซูคือ พวกน้องชายของพระองค์-เกิดจากนางมารีย์คนเดียวกับที่พระเยซูประสูตินางเป็นหญิงพรหมจารีตอนที่พระเยซูประสูติ แต่ผมเชื่อว่ามีบุตรหลายคนที่เกิดจากนางมารีย์และโยเซฟในเวลาต่อมา ไม่ว่าจะบางคนจะสอนอะไรก็ตาม

ในเหตุการณ์ตอนที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้ (ในมัทธิว 12) มารดาและพวกน้องชายของพระเยซู “ยืนอยู่ภายนอก” (นักอรรถาธิบายท่านหนึ่งกล่าวว่าพวกเขาอยู่นอกข้างนอก โดยปรารถนาที่จะพูดคุยกับพระองค์ ในเมื่อพวกเขาควรจะยืนอยู่ภายใน, และปรารถนาที่จะฟังพระองค์) เราเรียนรู้จุดประสงค์ของการมาของพวกเขามากจากมาระโก 3:20, 21 เมื่อรวมบันทึกเหตุการณ์ตอนนั้นกับตอนนี้ในมัทธิว เราก็มองเห็นว่าพระเยซูและอัครสาวกสิบสองคนนั้นเข้ามาในเรือนหลังหนึ่ง และมีคนอยู่เยอะมากจนพวกเขาไม่มีที่จะรับประทานอาหาร ในเวลานี้เองที่มาระโกบันทึกว่า “เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า “พระองค์วิกลจริตแล้ว” “ญาติมิตร” (ฉบับภาษาอังกฤษคือ friends) ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงพวกอัครสาวก เพราะว่าพวกเขาอยู่กับพระองค์ในเรือนหลังนั้นอยู่แล้ว เมื่อมารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์มาถึงเรือนหลังนั้นในที่สุดและปรารถนาที่จะพูดคุยกับพระเยซู มันก็เป็นเรื่องปกติที่จะเข้าใจว่าพวกเขาถูกเรียกแบบเหินห่างว่าเป็น “เพื่อนๆ” พวกเขาเข้าไปในเรือนนั้นไม่ได้เพราะมีคนอยู่เยอะ; ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงฝากคนไปบอกพระเยซู

ข้อ 47 และ 48: “แล้วมีคนหนึ่งที่ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์” แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า “ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา”

ผู้นำสารคนนั้นที่เข้าไปถึงพระเยซูและทูลพระองค์ว่ามารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกและปรารถนาที่จะพูดคุยกับพระองค์คงคิดว่าพระเยซูคงถือว่าเรื่องของมารดาและพวกน้องชายของพระองค์เป็นเรื่องสำคัญที่สุดและพระองค์คงออกไปหาพวกเขาทันทีเป็นแน่ แต่แทนที่จะทรงทำเช่นนั้น พระเยซูทรงถามว่า “ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา?”

ผมขอชี้ให้เห็นว่าพระเยซูไม่เคยขาดความรัก, ความเคารพ, และความห่วงหาอาทรที่มีต่อมารดาของพระองค์เลย พระองค์ทรงรักนางและเคารพยำเกรงนาง และพระองค์ทรงพิสูจนมั่นคงตลอดทั้งชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์ ในลูกา 2:51 เราอ่านว่า “แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ได้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ” แม้ในยามที่ทรงทนทุกข์บนกางเขนนั้น ความห่วงใยของพระองค์ที่มีต่อมารดาของพระองค์ก็ปรากฏชัดเจน: “ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอพีส และมารีย์ชวามักดาลา ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด” แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “จงดูมารดาของท่านเถิด” และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน” (ยอห์น 19:25-27) พระเยซูทรงถามคำถามนั้นว่า “ใครเป็น

มารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา?” เพื่อพุ่งเป้าจุดสนใจของบรรดาคนที่ฟังพระองค์ไปที่คำตอบที่พระองค์ จวนจะประทานให้

ข้อ 49: “พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า “ดูเถิด นี่เป็นมารดา และพี่น้องของเรา”

พระเยซูทรงตอบคำถามเหล่านั้นที่พระองค์ทรงถามเสมอ และพระองค์ทรงตอบคำถามนี้ พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ไปทางพวกสาวกของพระองค์และตรัสว่าคนเหล่านี้เป็นมารดาและพี่น้องของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อคนทั้งปวง-และถึงแม้ว่าพระองค์ทรงประสูติจากหญิงคนหนึ่ง, พระองค์ผู้ทรงเป็นอาดัมคนที่สอง, โดยทรงรับเอาความเป็นมนุษย์ในทุกด้านของเราไว้บนตัวพระองค์เอง, ก็ไม่ทรงสนิทชิดเชื้อกับนาง (นางมารีย์) เพราะเหตุนั้นมากไปกว่าที่ทรงสนิทชิดเชื้อกับคนทั้งปวงเหล่านั้นที่มาเกี่ยวดองกับพระองค์โดยพระวิญญาณ และพระเยซูไม่ได้ทรงถูกผูกมัดให้ถือว่าการทรงเรียกแห่งความสัมพันธ์ต่างๆฝ่ายโลก มีความสำคัญมากเท่ากับสวัสดิภาพของคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสั่งสอนและเพื่อช่วยให้รอด

ข้อ 50: “ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

ครอบครัวใหม่แห่งความเชื่อประกอบด้วยผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระเยซูอันนำไปสู่ความรอด-ยิว, ต่างชาติ, รวย, จน, ทาสหรือไท, ลูกทาสหรือนายทาส บุคคลใดก็ตามที่กระทำพระประสงค์ของพระเจ้า ก็เป็นพี่น้องชายหญิงของพระองค์และมารดาของพระองค์ จงสังเกตว่า พระองค์ตรัสในแบบที่ว่าพระองค์ทรงประกาศว่าทุกคนที่เชื่อ, ทุกคนที่รับความรอดเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของพระองค์ ไม่มีความแตกต่างในความรักที่พระองค์ทรงมีให้แก่แม่, พี่ชายน้องชาย, หรือพี่สาวน้องสาวคนใด มันไม่สำคัญเลย; พวกเขาทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน และพระองค์ทรงรักพวกเขาอย่างสุดพระทัยมากกว่าที่แม่คนใดจะรักลูกของเธอได้ หรือที่ลูกคนใดจะรักแม่ของตนได้ ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็เป็นอวัยวะต่างๆแห่งพระกายของพระคริสต์: “เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์” (อฟ. 5:30)

และในกาลาเทีย 3:26-28 เราอ่านว่า: “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์”

บทที่ 13

13:1 ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือออกไปประทับที่ชายทะเล

13:2 มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดาคคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง

13:3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า “ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช

13:4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้างแล้วนกก็มากินเสีย

13:5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก

13:6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป

13:7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย

13:8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง

13:9 ใครมีหูจงฟังเถิด”

13:10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา”

13:11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้

13:12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา

13:13 เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจ

13:14 คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้อ

13:15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับรักษาเขาให้หาย’

13:16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน

13:17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มีเคยได้ยิน

13:18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาด้วยผู้หว่านพืชนั้น

13:19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขาขึ้นไปเสีย นั้นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง

13:20 และผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพินหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี

13:21 แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกเสีย

- 13:22 ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล
- 13:23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”
- 13:24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่ง ได้หว่านพืชดีในนาของตน
- 13:25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป
- 13:26 ครั้นต้นข้าวขึ้นออกกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย
- 13:27 พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน’
- 13:28 นายก็ตอบพวกเขาว่า ‘นี่เป็นการกระทำของศัตรู’ พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า ‘ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ’
- 13:29 แต่นายตอบว่า ‘อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย
- 13:30 ให้ทั้งสองจำเรือไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า “จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา””
- 13:31 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน
- 13:32 เมล็ดนั้นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางฝักทั้งหลาย และจำเรือเป็นต้นไม้จมนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้”
- 13:33 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”
- 13:34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย
- 13:35 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก’
- 13:36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนานั้น”
- 13:37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์
- 13:38 นานี้ได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย
- 13:39 ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์
- 13:40 เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

- 13:41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วเข้าไปจากอาณาจักรของท่าน
- 13:42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
- 13:43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขา ดูดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด
- 13:44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรีดีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น
- 13:45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี
- 13:46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น
- 13:47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด
- 13:48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีที่สุดในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย
- 13:49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม
- 13:50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”
- 13:51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “เข้าใจพระเจ้าข้า”
- 13:52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”
- 13:53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น
- 13:54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า “คนนี้มีสติปัญญาและการอธิษฐานอย่างนี้มาจากไหน
- 13:55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ
- 13:56 และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็คืออยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน”
- 13:57 เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน”
- 13:58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอธิษฐานมากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

พระเยซูทรงสั่งสอนโดยใช้คำอุปมาต่างๆ

ข้อ 1: “ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเล”

ตอนที่เรารูปถ่ายบทที่แล้ว พระเยซูทรงถูกแจ้งให้ทราบว่ามีมารดาและพวกน้องชายของพระองค์อยู่ข้างนอกและปรารถนาที่จะพูดคุยกับพระองค์ เราเห็นเช่นกันว่าพระเยซูทรงถือโอกาสนี้เพื่อตรัสคำประกาศที่ส่งผลมากที่สุดซึ่งประกาศถึงความรักของพระองค์ที่มีให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์-ที่มีให้แก่ทุกคนที่กระทำพระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์ในสวรรค์ จากนั้นพระองค์จึงเสด็จไปจากเรือนหลังนั้นที่พระองค์ประทับอยู่ในขณะนั้นและเสด็จไปตามทางของพระองค์อย่างอิสระ

“ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือนไป” ประโยคนี้เต็มไปด้วยนัยสำคัญ มันเป็นการบอกเป็นนัยเชิงคำพยากรณ์เกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงแตกหักกับชนชาติอิสราเอลในที่สุด (ไม่มีพระวาทะใดของพระเจ้าที่ปราศจากฤทธิ์เดชหรือไร้ความหมาย) *วันนั้นเอง* เป็นตอนที่พระเยซูทรงมาอยู่ท่ามกลางชนชาติของพระองค์ในฐานะองค์ผู้ยิ่งใหญ่กว่าดาวิด, ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอน, ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์, และในฐานะเป็นเจ้าของวันสะบาโต มันเป็นที่ๆพระองค์ทรงมีสิทธิโดยชอบ; พระองค์ทรงเป็น*ทุกสิ่ง*หรือไม่พระองค์ก็*ไม่ทรงเป็นสิ่งใดเลย* พระองค์ตรัสแก่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้น (ในมาระโก 10:18) ว่า “*ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว*” กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากพระเยซูทรงเป็นผู้ประเสริฐ พระองค์ก็ทรงเป็น*พระเจ้า*-และหากพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ทรงเป็นผู้ประเสริฐ พรรคพวกของพระองค์ไม่ต้องรับพระองค์-พวกเขาปฏิเสธพระองค์, พวกเขาปรารถนาที่จะฆ่าพระองค์เสีย; เหตุฉะนั้น “*ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือนไป*” พระองค์เสด็จไปที่ไหน? เท่าที่เกี่ยวข้องกับ “พรรคพวกของพระองค์” พระองค์ไม่ทรงมีที่ๆจะเสด็จไปแล้ว

เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระเยซู “*ประทับที่ชายทะเล*” (ทะเลกาลิลี) เหตุว่าทะเลในพระคัมภีร์เป็นภาพเล็งของบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติที่อยู่ไม่สงบ (กรณาศึกษาดานิเอล 7:2, 3, 17 และวิวรณ์ 17:1-15) เมื่อพระเยซูเสด็จออกไปจากเรือนหลังนั้นและประทับที่ชายทะเล *ในภาพเปรียบเทียบหนึ่ง* พระองค์ก็ทรงหันพระพักตร์ของพระองค์ไปหาพวกคนต่างชาติแล้ว เพื่อที่จะเอาหมู่ชนหนึ่งออกมาจากคนเหล่านั้นเพื่อพระนามของพระองค์

พฤติกรรมของพระเยซูเจ้าในขณะนั้นเยือกเย็นและสงบนิ่งจริงๆ พระองค์ทรงเป็น*มนุษย์*จริงๆเหมือนกับที่พระองค์ทรงเป็น*พระเจ้า*จริงๆ; เหตุฉะนั้น มันคงเป็นการโล่งพระทัยอย่างยิ่งสำหรับพระองค์จริงๆที่ได้หนีพ้นจากข้อพิพาทต่างๆที่พระองค์ได้ทรงเผชิญและมานั่งลงและดื่มด่ำกับธรรมชาติ พระองค์ทรงนั่งอยู่ที่ชายทะเล-แต่อีกไม่นานพระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ตามลำพังแล้ว ด้วยว่าฝูงชนหมู่ใหญ่รวมตัวกันเข้ามา

ข้อ 2: “*มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง*”

“*มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก*” ฝูงชนหมู่ใหญ่ปรารถนาที่จะได้ยินถ้อยคำของพระเยซูและที่จะได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ พวกเขาหลายคน-บางทีอาจเป็นพวกเขาส่วนใหญ่-สนใจเกี่ยวกับการอัศจรรย์อันน่าตื่นตาเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำ แทนที่จะสนใจเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของบုรุษผู้นี้ ชนหมู่ใหญ่นั้นเบียดเสียดพระองค์อย่า

กระตือรือร้น และมีคนมารวมตัวกันมากมายเหลือเกินจนเกิดอันตรายที่ว่าพระองค์จะทรงถูกผลักลงไปในทะเล-และในขณะนั้นเองพระเยซูทรงเลือกเรือหาปลาลำหนึ่งเป็นธรรมาสน์ของพระองค์: “*พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ*” ผมแน่ใจว่าใครก็ตามที่ดูแลเรือลำนั้นเอาเรือออกไปนอกชายฝั่งเป็นระยะทางเล็กน้อยโดยใช้เชือกพวนหรือสมอ เพื่อที่พระเยซูจะสามารถตรัสแก่ฝูงชนหมู่ใหญ่นั้นที่มารวมตัวกันบนชายหาดนั้นได้

คำอุปมาเจ็ดเรื่องที่น่าเสนอข้อลึกลับต่างๆของอาณาจักรแห่งสวรรค์

ข้อ 3: “*แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า “ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช”*”

“แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมา” สิ่งแรกที่เราควรกระทำตรงนี้ก็คือ หาให้พบว่าคำอุปมาคืออะไรกันแน่และเหตุใดพระเยซูทรงเลือกที่จะสั่งสอนในคำอุปมาต่างๆ เราสนใจคำอุปมาเหล่านั้นของพระเยซูเจ้าและความหมายขณะที่พระองค์ทรงประยุกต์ใช้คำอุปมาเหล่านั้นในคำสอนต่างๆของพระองค์เป็นหลัก ฉบับปรับปรุงของ *Smith-Peloubet Dictionary* (สงวนลิขสิทธิ์ในปี 1884) มีคำจำกัดความที่ชัดเจนที่สุดและครบถ้วนที่สุดของคำอุปมาเท่าที่ผมนจะหาพบได้ ตามที่พจนานุกรมเล่มนั้นว่าไว้ คำว่า “คำอุปมา” (*parable*) ในภาษากรีกคือ *พาราโบเล* ซึ่งสื่อความหมายว่า “การวางไว้ข้างกันหรือด้วยกัน; การเปรียบเทียบ” ด้วยเหตุนี้ คำอุปมาในความหมายตรงตัวจึงเป็นการวางสิ่งหนึ่งไว้เคียงข้างอีกสิ่งหนึ่งหรือการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยทั่วไปมันถูกใช้เพื่อหมายถึงคำกล่าวหรือเรื่องเล่าที่ค่อนข้างยืดยาวซึ่งถูกเอามาจากธรรมชาติหรือสภาพการณ์แวดล้อมของมนุษย์ ซึ่งวัตถุประสงค์ของมันคือ เพื่อนำเสนอ *บทเรียนฝ่ายวิญญาณ*

ผมขอชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าคำอุปมาเหล่านั้นที่พระเยซูประทานให้ไม่ใช่ *นิทาน* (*fables*) ตามที่ Webster's Dictionary กล่าว *fable* คือ “เรื่องที่ถูกแต่งขึ้นมาเพื่อสอนบทเรียนฝ่ายศีลธรรม; ตัวละครต่างๆปกติแล้วเป็นพวกสัตว์” คำอุปมา (*parable*) ถูกสร้างขึ้นเพื่อนำเสนอความจริงประการหนึ่ง-ฝ่ายวิญญาณและฝ่ายสวรรค์ นิทานแม้จะมีคุณค่ามากมายก็ไม่ใช่คำอุปมา นิทานเป็นของแผ่นดินโลกและไม่เคยยกตัวมันเองขึ้นเหนือแผ่นดินโลก มันไม่เคยมีจุดประสงค์สูงกว่าเพื่อปลุกฝังกฎของศีลธรรมที่เฉลียวฉลาด, การระงับภัย, หรือการมองการณ์ไกล นิทานแค่ไปถึงจุดสูงสุดของศีลธรรมซึ่งโลกจะเข้าใจและเห็นชอบ แต่มันไม่มีที่อยู่ในพระคัมภีร์

คำอุปมาไม่ใช่ *เทพนิยาย* (*myth*) ในเทพนิยายวิทยา ความจริงและสิ่งที่เป็นเพียงพาหนะของความจริง ถูกกลมกลืนเข้าด้วยกัน-มันจึงเป็นเรื่องยากที่จะแยกอันหนึ่งออกจากอีกอัน อย่างไรก็ตาม ในคำอุปมา มันเป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่กำลังถูกเล่ามันไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ ถึงแม้ว่ามันอาจเคยเกิดขึ้นไปแล้วก็ได้และมันอาจเกิดขึ้นก็ตาม

คำอุปมาแตกต่างจาก *ชาดก* (*allegory*) มันแตกต่างกันในเรื่องรูปแบบมากกว่าในเรื่องสาระสำคัญ ชาดกให้คำบรรยายของสิ่งหนึ่งภายใต้รูปลักษณะของอีกสิ่งหนึ่ง, คุณสมบัติและคุณลักษณะต่างๆของสิ่งแรกถูกยกให้เป็นของสิ่งหลัง, และทั้งสองสิ่งกลมกลืนเข้าด้วยกัน แทนที่จะถูกแยกจากกันอย่างค่อนข้างชัดเจน ชาดกเป็นการตีความตัวเอง, และผู้คนเหล่านั้นที่อยู่ในมันก็ถูกให้คุณลักษณะเหล่านั้นของสิ่งเหล่านั้นที่ถูกเป็นตัวแทนในชาดกเรื่องนั้นๆ-เช่นในยอห์น 15:1-8 ที่พระเยซูตรัสว่า “เรา (พระเยซู) เป็นเถาองุ่นแท้...ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง...” ในคำอุปมาหนึ่ง วิธีแห่งการกระทำที่ถูกเชื่อมโยงและถูกเข้าใจก็วิงชานกัน แต่คนเหล่านั้นในคำอุปมานั้นๆก็ถูกจำกัดอย่างเข้มงวดให้อยู่แต่ในสถานที่ต่างๆและการกระทำต่างๆตามธรรมชาติของพวกเขาซึ่งอยู่ในความสัมพันธ์ของพวกเขาและความต่อเนื่องที่เป็นแบบฉบับของสิ่งต่างๆที่สูงส่งกว่า ด้วยเหตุนี้จึงนำเสนอการเปรียบเทียบ, ความคล้ายคลึง, หรือภาพประกอบหนึ่ง

คำอุปมาเป็นการเล่าเรื่องแบบจริงจังที่อยู่ภายในขีดจำกัดต่างๆของความน่าจะเป็น โดยวิธีแห่งการกระทำชี้ไปยังความจริงฝ่ายศีลธรรมหรือฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่บางอย่าง มันได้พลังของมันมาจากการเปรียบเทียบของจริงต่างๆที่ถูกประทับฝังไว้ภายในโดยพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งโดยพระองค์และเพื่อพระองค์สิ่งสารพัดได้

ถูกเนรมิตสร้าง พระองค์ได้ประทานคำอุปมาเหล่านี้เพื่อให้มนุษย์ตระหนักถึงความจริงจังและความเรียบง่ายของความจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณ พระองค์ผู้ได้ทรงสอนในคำอุปมาต่างๆ, พระเยซูเจ้า, “ไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์” (ยอห์น 2:25) พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา และเนื่องจากพระองค์ทรงสัพพัญญู พระองค์จึงทรงทราบความคิดและความมุ่งหมายต่างๆของใจมนุษย์ทุกคน พระองค์เพียงผู้เดียวทรงกล้าสั่งสอนโดยใช้คำอุปมาต่างๆ มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นบ่อน้ำพุที่อยู่ภายในซึ่งปล่อยไหลล้นต่างๆแห่งความจริงทั้งหลายอันเป็นนิรันดร์และความยุติธรรมซึ่งคำอุปมาถูกสร้างขึ้นเพื่ออธิบายให้แจ่มแจ้ง คำอุปมาต่างๆของเราจะตกอยู่ในอันตรายของการบิดเบือนความจริงแทนที่จะจะทำให้ความจริงอันลึกซึ้งเหล่านั้นของเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆเรียบง่าย, ชัดเจน และเข้าใจได้

คำอุปมาเหล่านั้นที่พระเยซูประทานให้ถูกปรับให้เข้ากับผู้ฟังชนชั้นต่างๆทั้งหมดในคราวเดียว แต่ละคน, ไม่ว่าเขามีสถานะทางสังคมแบบใดหรือว่าเขาอาจเป็นผู้ใด, ก็เข้าใจคำสอนนั้นตามขนาดของความเข้าใจของเขา ในข้อ 12 ของบทนี้ เราเรียนรู้ว่าคำอุปมาเหล่านั้นที่พระเยซูประทานให้มีพลังสองเท่า พวกมันกำลังเปิดเผยและขณะเดียวกันก็ปิดซ่อน คนบางคนมีหูที่จะได้ยิน ขณะที่คนอื่นๆอดหูและปิดตาของตนและไม่ยอมเห็นหรือได้ยิน สำหรับคนเหล่านั้นที่พร้อมที่จะฟัง คำอุปมาเหล่านั้นก็เปิดเผยความจริงฝ่ายวิญญาณ; ส่วนคนเหล่านั้นที่อดหูและปิดตาของตน แม้แต่โอกาสที่พวกเขาจะมีก็ถูกพรากไปจากพวกเขา

ในการสั่งสอนและการเทศนาของพระองค์ พระเยซูทรงใช้วิธีการต่างๆของการสั่งสอนที่เป็นธรรมชาติต่อมนุษย์โดยรวมและเป็นที่ยอมรับโดยพวกเขาโดยเฉพาะ จากมุมมองเชิงโวหาร ภาพประกอบเหล่านั้นที่พระเยซูเจ้าประทานให้ในคำอุปมาต่างๆมีจุดเด่นตรงความเรียบง่ายแบบแจ่มชัด, ความสง่าผ่าเผยแบบไม่ปกติธรรมดา, และสติปัญญาอันลึกซึ้ง คำอุปมาเหล่านั้นยังทำหน้าที่ในการนำความจริงต่างๆที่ในตอนแรกไม่อาจเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์แบบให้อยู่ในรูปแบบที่เกะกะรัดซึ่งในรูปแบบนี้พวกมันถูกจดจำได้อย่างง่ายดาย จนกระทั่งพวกมันน่าจะถูกเข้าใจอย่างละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้นในเวลาต่อมา นอกจากนี้ พวกมันยังช่วยให้พระองค์สามารถประกาศความจริงต่างๆที่อาจก่อให้เกิดความขุ่นเคือง ในรูปแบบที่จิตใจที่เสาะหาสามารถเข้าใจได้ ในขณะที่พวกศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะไม่เห็นประเด็นของพวกมันเลย ดังนั้นขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอนบางคนในผู้ฟังหมู่ใหญ่ของพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้กำลัง “โยนไข่มุกตรงหน้าสุกร” เมื่อพูดถึงคนอื่นๆ

คำอุปมาต่างๆที่พระเยซูประทานให้เป็นเหมือนเสามาฆและเสาเพลิงในสมัยของโมเสส เสามาฆนั้นมีดีแก่พวกคนอียิปต์และทำให้พวกเขาสับสน แต่มันมีแสงเรืองรองให้แก่พวกคนอิสราเอล เพื่อนำพาและปลอบประโลมใจพวกเขา เราอาจกล่าวได้เช่นกันว่าคำอุปมาเป็นเหมือนเปลือกของลูกวอลนัท-ที่อยู่ภายในคือผลอันดีสำหรับผู้ขยันขันแข็ง แต่คนเหล่านั้นที่เกียจคร้านก็ไม่สามารถกินผลนั้นได้

ในการตีความคำอุปมาต่างๆ เรามีการทรงนำของพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงตีความคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานอย่างครบถ้วน; และถึงระดับหนึ่ง พระองค์ก็ทรงตีความคำอุปมาเรื่องอวน ในการตีความคำอุปมาเหล่านั้นของเรา เราต้องทำให้แน่ใจว่าเข้าใจภาษาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงใช้ในคำอุปมานั้นๆและการอ้างอิงอันหลากหลายไปยังปรากฏการณ์ทางกายภาพหรือการใช้งานทางสังคม เรา

ต้องสืบหาว่าพระเยซูเจ้าทรงมุ่งหมายหัวข้อใดเพื่อยกภาพประกอบในคำอุปมาแต่ละเรื่อง บางครั้งพระเยซูเองทรงกล่าวหัวข้อหรือความมุ่งหมายที่พระองค์ประสงค์ที่จะยกภาพประกอบ ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังคำอุปมานั้นๆ

ขณะที่เราศึกษาคำอุปมาต่างๆ เราต้องพิจารณาด้วยว่าแต่ละเรื่องนำเสนอหัวข้อนั้นๆในแง่มุมใด นี้หมายความว่ามันเป็นสิ่งสำคัญที่จะดูคำอุปมาทั้งเรื่อง เหมือนกับที่เรากระทำกับภาพประกอบอื่นใด เราไม่ควรเริ่มต้นโดยการพยายามที่จะใส่ความหมายของสิ่งของบางอย่างโดยไม่พิจารณาความหมายโดยรวมของคำอุปมาทั้งเรื่อง คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเยซู, พระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่อาจารย์ทั้งปวง, ทรงใช้ในคำอุปมาต่างๆของพระองค์ คือภาพประกอบต่างๆที่ใช้บรรดาหลักการแห่งสามัญสำนึกและหัวข้อต่างๆที่เข้าใจง่าย หากคุณจะศึกษาคำอุปมาต่างๆและคำเทศนาต่างๆขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คุณก็จะเห็นทันทีว่าพระองค์ทรงสอนแบบติดดินซึ่งเป็นที่ยอมรับที่ทุกคนทั้งหลายสามารถเข้าใจได้ว่าพระองค์กำลังทรงสอนอะไรอยู่

วันนี้มีแนวโน้มในส่วนของอาจารย์บางท่านที่จะไปแบบสุดโต่งในการตีความคำอุปมาโดยพยายามที่จะให้ความหมายฝ่ายวิญญาณที่เด็ดขาดมากๆแก่ทุกรายละเอียดปลีกย่อย และหลายครั้งก็ไม่อาจกระทำได้ เราไม่ควรชิงดีชิงเด่นในใจของพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์ประเด็นประจำนิกายหรือความเชื่อมั่นในส่วนของเรา; เราจะต้องศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง

ขณะที่พระเยซูประทานคำอุปมาเหล่านี้ มีการเติมจากนอกเรื่อง (หรือถ้อยคำที่ถูกเพิ่มเข้ามา) เพื่อทำให้เกิดความหมายขณะที่พระองค์ทรงเล่าเรื่องนั้นๆ ขณะที่เราอ่านการตีความที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ของคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมาน เราจะเห็นว่าพระองค์ไม่ได้ลงลึกรายละเอียดมากนัก; เหตุฉะนั้น เราต้องไม่เด็ดไปไม้ทั้งหมดของคำอุปมาจนเหลือแต่ลำต้นที่เปลือยเปล่า ในคำอุปมาบางเรื่อง ความคล้ายคลึง (หรืออุปไมย) ก็ครบสมบูรณ์มากกว่าในเรื่องอื่นๆ และประเด็นเชื่อมต่อต่างๆในบางเรื่องก็มีจำนวนมากกว่าประเด็นเชื่อมต่อต่างๆในเรื่องอื่นๆ ดังนั้นผมขอกล่าวซ้ำว่า เราต้องระวังตัวมากๆขณะที่เราตีความคำอุปมาต่างๆที่พระเยซูประทานให้ เราต้องไม่ชิงดีชิงเด่นหรือรายละเอียดใดของคำอุปมาเพื่อพิสูจน์ความคิดต่างๆของเราเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆที่ถูกกล่าวถึงในคำอุปมาเหล่านั้น โดยทั่วไปแล้ว รายละเอียดของคำอุปมาหนึ่งๆต้องไม่ถูกอัดเข้าไปในการสอนสิ่งที่ขัดแย้งกับความจริงของพระคัมภีร์ทั้งหมด เราต้องใช้กฎของพระคัมภีร์อยู่เสมอ-การเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์, สิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณกับสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณ

เราจะพบคำอธิบายที่พระเยซูประทานให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์สำหรับการตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆในข้อ 11 จนถึงข้อ 17 ของบทนี้ มันเป็นพระหัตถ์เชิงตุลาการของพระเจ้าที่อยู่บนชนชาติอิสราเอลเพราะการที่พวกเขาจงใจปฏิเสธพระเยซูคริสต์เจ้า ชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธความสว่างที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขาแล้ว; ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงไม่ประทานความสว่างเพิ่มเติมให้แก่พวกเขา นี่เป็นกฎฝ่ายวิญญาณของการเปิดเผยของพระเจ้า พระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงเท่าที่เรารู้ที่ความจริงเท่านั้น เมื่อเราบรรลุต่อความจริงที่เราทราบอยู่แล้ว เราก็ไม่เพียงไม่ได้รับความจริงใหม่หรือความสว่างใหม่เท่านั้น แต่เรายังสูญเสียสิ่งที่เรามีอยู่แล้วด้วย นี้ไม่ได้หมายความว่าความวุ่นวายหนึ่งจะสูญเสียความรอดของตนไปหากเขาบังเกิดใหม่แล้ว มันแค่หมายความว่าหากเราไม่กระทำการตามความสว่างที่พระเจ้าประทานให้แก่เราแล้ว พระองค์ก็จะไม่ทรงเปิดเผยความจริงใดที่ลึกซึ้ง

กว่าเดิมหรือความสว่างบนเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆมากกว่าที่พระองค์ได้ทรงเปิดเผยแล้ว นี่ถูกกล่าวชัดเจนในข้อ 12 ของบทนี้

บทที่สิบสามของมัทธิวมักมีคำอุปมาเจ็ดเรื่องซึ่งในคำอุปมาเหล่านั้นพระเยซูผู้ทรงถูกปฏิเสธทรงนำเสนอเงื่อนไขของอาณาจักรแห่งสวรรค์หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลผู้ถูกเลือกสรรได้ปฏิเสธมันแล้วจนถึงการเสด็จกลับมาของพระมหากษัตริย์เพื่อประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม เลข “เจ็ด” ในพระคัมภีร์เป็นตัวแทนของความสมบูรณ์ครบถ้วน และคำอุปมาเหล่านั้นที่นำเสนอข้อลึกลับต่างๆแห่งอาณาจักรนั้นก็ให้มุมมองที่ครบถ้วนของยุคสมัยปัจจุบันนี้ โดยต่อขยายจากการรับใช้ส่วนตัวขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหลังจากที่พระองค์ทรงถูกปฏิเสธไปจนถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์เองเมื่อสิ้นยุค

ตัวอย่างเจ็ดเรื่องของยุคสมัยนี้ในบทนี้แตกต่างจากข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรทั้งเจ็ดที่มีอยู่ในวิวรณ์ ในมัทธิว เราได้เห็นภาพของทั้งอาณาจักรนั้น; ในวิวรณ์ ภาพนั้นถูกจำกัดอยู่ที่คริสตจักรเหล่านั้น ในทั้งสองแห่งเราได้เปิดเผยสภาพอันเลวร้ายของการละทิ้งความจริงและการกล่าวยอมรับแบบจอมปลอม ในมัทธิว เราไม่ได้กำลังมองดูที่คริสตจักรทั้งหลายเท่านั้น แต่ความคิดของเรายังสาละวนอยู่ในดินแดนทั้งหมดของการกล่าวยอมรับด้วย มีศาสนาและการกล่าวยอมรับทางศาสนาอยู่เยาะแยะที่อยู่ภายนอกคริสตจักรทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง แม้กระทั่งในกรณีต่างๆที่ผู้คนไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดทั้งนั้นกับคริสตจักรทั้งหลาย ก็มีการพูดคุยมากมายเกี่ยวกับศาสนา, อารยธรรมคริสเตียน, ประชาชาติคริสเตียน, รัฐบาลคริสเตียน-แต่พวกมันเป็นคริสเตียน*แต่ในนาม* สิ่งที่เราเรียกกันส่วนใหญ่ว่าเป็น “อาณาจักรชาวคริสต์” คือสิ่งที่เรากำลังมองเห็นในคำอุปมาเหล่านี้ในบทที่สิบสามของมัทธิว; มันรวมถึงทุกสิ่งที่เรียกกันว่าคริสเตียน

ขณะที่เราศึกษาคำอุปมาเหล่านั้นที่พระเยซูประทานให้ เราควรเปรียบเทียบเรื่องราวต่างๆที่ถูกบันทึกไว้ในกิตติคุณของมาระโกและลูกาเพื่อที่จะได้ภาพที่สมบูรณ์ของสิ่งที่พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ คำเทศนาบนภูเขาในบทที่ 5 ถึง 7 ของมัทธิวก้าวถึงใจความหลักเดียวกัน คำอุปมาต่างๆอาจถือได้ว่าเป็นภาคผนวกที่เป็นภาพประกอบของคำเทศนาบนภูเขาที่มหัศจรรย์, ไร้เทียมทาน, ผิดปกติธรรมดา ในคำเทศนาบนภูเขา นั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงอาณาจักรนั้นอย่างเป็นทางการและอย่างไม่เจาะจง ในคำอุปมาต่างๆ พระเยซูทรงใช้ภาพเปรียบเทียบที่เหล่าผู้ฟังของพระองค์คุ้นเคย เพื่อให้ภาพประกอบว่าข่าวประเสริฐส่งผลต่อชนชั้นต่างๆอันหลากหลายภายใต้สภาพต่างๆอันหลากหลาย ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูทรงทบทวนความหลังเป็นหลัก; อย่างไรก็ตาม ในคำอุปมาต่างๆของพระองค์ พระเยซูทรงสื่อถึงอนาคตแทบทั้งหมด พระองค์ทรงตีแผ่ลักษณะที่อาณาจักรนั้นจะเจริญก้าวหน้าไปและธรรมชาติของความสำเร็จบริบูรณ์ของอาณาจักรนั้น นี่เป็นเหตุว่าทำไมคำเทศนาบนภูเขาและคำอุปมาต่างๆของพระเยซูเจ้าจึงควรถูกศึกษาร่วมกันและถูกเปรียบเทียบโดยนักเรียนที่ปรารถนาที่จะเก็บเกี่ยวผลอันให้บำเหน็จของความจริงและผลกำไรฝ่ายวิญญาณ

คำอุปมาเจ็ดเรื่องนี้ถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม-กลุ่มหนึ่งมีสี่เรื่อง และอีกกลุ่มมีสามเรื่อง สี่เรื่องแรกแสดงให้เห็นความล้มเหลวของมนุษย์ สี่เป็นตัวเลขของแผ่นดินโลกหรือโลก สามเรื่องหลังแสดงให้เห็นพระดำริต่างๆและพระประสงค์ต่างๆของพระเจ้าซึ่งถูกกระทำกิจออกมาอย่างสมบูรณ์แบบ สามเป็นตัวเลขของตรีเอกานุภาพ

หรือความเป็นพระเจ้า โปรแกรมและแผนการของพระเจ้าไม่อาจล้มเหลวได้ พระเจ้าทรงกำหนดสิ่งสารพัดไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก และนรกทั้งสี่ไม่อาจยับยั้งโปรแกรมของพระองค์ได้ อย่างไรก็ตาม นี่ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเจตจำนงเสรีหรือความรับผิดชอบของมนุษย์ พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่ง, ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น และทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง; ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงทราบทุกสิ่งมาตั้งแต่เริ่มแรก เพียงเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ในคำอุปมาเรื่องแรกที่พระเยซูประทานให้ พระองค์ตรัสว่า “มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช” คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชถูกพบในมาระโก 4:3-9 และลูกา 8:5-8 เช่นกัน คำอุปมาเรื่องนี้และเรื่องผู้เช่าสวนที่ชั่วร้าย (มธ. 21:33-45) เป็นคำอุปมาสองเรื่องที่มีมิติ, มาระโก, และลูกาบันทึกไว้เหมือนกันทั้งสามคน

ภาพเปรียบเทียบที่ถูกต้องให้ไว้ในที่นี้ของผู้หว่านพืชบ่งบอกถึงการเริ่มต้นใหม่ การที่ใครสักคนจะทำงานในสวนองุ่นของพระเจ้า (อิสยาห์ 5:1-7) เป็นเรื่องหนึ่ง; อย่างไรก็ตาม การที่ใครสักคนจะออกไปหว่านเมล็ดพืชในทุ่งนาก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งไปเลย ต่อมาในบทนี้พระเยซูเจ้าทรงตีความคำอุปมาเรื่องนี้ พระองค์ไม่ทรงปล่อยให้การตีความเป็นเรื่องของมนุษย์ แต่พระองค์ทรงตีความมันเองเพราะว่ามันเป็นเรื่องสำคัญสุดๆ

ข้อ 4: “และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางข้างข้างแล้วนกก็มากินเสีย”

“เมล็ดพืชที่ตกตามหนทางข้าง” ในสมัยนั้น ถนนหนทางตัดผ่านเข้าไปในทุ่งนาที่ถูกเพาะปลูก (กรณาสังเกตมัทธิว 12:1) ขณะที่ผู้หว่านหว่านเมล็ดพืช เมล็ดข้าวที่เขากำลังหว่านก็ตกไม่เพียงบนดินที่ถูกไถแล้วเท่านั้นแต่บนเส้นทางถนนด้วย ซึ่งเป็นที่ๆ พื้นดินเรียบและแข็ง เมล็ดพืชที่ตกบนพื้นถนนก็จะนอนแฉ่งแฉ่งอยู่บนผิวถนนที่แข็ง; ด้วยเหตุนี้ เมื่อพวกนกเห็นเมล็ดพืชเหล่านั้น พวกมันก็จะกินเมล็ดพืชเหล่านั้น ลูกา 8:5 บอกเราด้วยว่าเมล็ดพืชเหล่านี้ถูกเหยียบย่ำ ในดินแดนต่างๆที่อยู่ในพระคัมภีร์ มันยังเป็นเรื่องปกติธรรมดาจริงๆ ที่เราจะเห็นนกฝูงใหญ่บินตามชายคนหนึ่งหว่านเมล็ดข้าวอยู่ในทุ่งนา และคอยจิกกินเมล็ดข้าวเหล่านั้นที่ถูกทิ้งไว้บนพื้น

ข้อ 5 และ 6: “ข้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึกแต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป”

“ข้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน”-นั่นคือ พื้นดินที่มีหินเยอะ ปาเลสไตน์เป็นประเทศที่มีหินเยอะ มีก้อนหินอยู่ทุกหนทุกแห่ง-ขนาดเล็กและขนาดใหญ่-และคนเราก็อยากรู้ว่าในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ชาวนาที่ยากจนจะไถดินด้วยเครื่องมือที่จำกัดที่เขาต้องใช้งานได้อย่างไร แต่แม้แต่พื้นดินที่มีหินมากก็จะออกข้าวสาธิตที่ดีหากเมล็ดพืชเหล่านั้นสามารถถูกไถลงไปข้างใต้ได้เพื่อที่พวกนกจะไม่มาจิกพวกมันกิน ในคำอุปมาเรื่องนี้ เมล็ดพืชหลายเมล็ดเหล่านั้นในพื้นดินที่มีหินมากได้พบกับดินและความชื้นมากพอที่จะแตกหน่อได้ และหน่อเล็กๆสีเขียวก็งอกออกมา-แต่ดวงอาทิตย์ที่ร้อนแรงก็ฆ่าหน่ออ่อนเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากหินเหล่านั้นมีอยู่มากมายเหลือเกิน เมล็ดข้าวเล็กๆเหล่านั้นจึงไม่สามารถหยั่งรากลึกลงไปในพื้นที่ดินได้มากพอที่จะได้รับความชื้น ลูกากล่าวว่า “ข้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่มันขึ้น” (ลูกา 8:6) ด้วยเหตุนี้เมื่อดวงอาทิตย์ที่ร้อนแรงสาดแสงลงบนเมล็ดนั้นและอากาศร้อนมา พืชนั้นก็เหี่ยวแห้งและตายไป หลายเมล็ดได้ตายไปก่อนที่จะพวกมันเติบโตขึ้นด้วยซ้ำ; เมล็ดอื่นๆก็มีชีวิตอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งและจากนั้นก็ตายไป

ข้อ 7: “บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามกิ่งอกขึ้นปกคลุมเสีย”

เมล็ดพืชบางเมล็ดไม่เพียงตกบนที่แข็งๆ ในพื้นถนนและในที่ๆ มีหินเยอะซึ่งพวกมันไม่อาจได้ความชื้นมากพอที่จะเอาชีวิตรอดและผลิตผลให้เก็บเกี่ยวได้นั้น แต่เมล็ดพืชอื่นๆ “ตกกลางต้นหนาม” มีต้นหนามอยู่มากมายในปาเลสไตน์ (จำไว้ว่า พวกทหารสนามงกุฏหนามและน้ำมันมาสวมพระเศียรของพระเยซูชุกก่อนที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน มันไม่ใช่เรื่องยากสำหรับพวกเขาที่จะหาต้นหนามที่พวกเขาสามารถเอาหนามมาสานเป็นมงกุฏหนามได้อย่างง่ายดายและรวดเร็วมาก) เมล็ดพืชบางเมล็ดเหล่านั้นตกลงกลางต้นหนาม ต้นหนามเหล่านั้นงอกขึ้นปกคลุมพืชอ่อนเหล่านั้น, และพวกมันไม่อาจเกิดผลได้

ข้อ 8: “บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

เมล็ดพืชบางเมล็ดตกบน “ดินดี”, ถูกปกคลุมโดยดิน, และความชื้นทำให้พวกมันแตกหน่อและงอกออกมา รากเหล่านั้นยังลึกเข้าไปในดิน, ความชื้นให้อาหารพืชเหล่านั้น, และแน่นอนว่าพืชเหล่านั้นออกผล

กรุณาสังเกตว่าถึงแม้ว่าเมล็ดพืชเหล่านี้ตกบนดินดีและไม่ถูกฉุดรั้งโดยบรรดาหินหรือต้นหนาม, แม้กระทั่งอยู่ภายใต้สภาวะต่างๆ ที่ดีที่สุดก็ตาม, เมล็ดพืชนั้นก็เกิดผลในปริมาณที่หลากหลาย-สามสิบเท่าบ้าง, หกสิบเท่าบ้าง, ร้อยเท่าบ้าง ผลที่ออกมาขึ้นขึ้นอยู่กับความอุดมสมบูรณ์ของดินเป็นหลัก เมื่อชาวนาคนใดเก็บเกี่ยวได้สามสิบเท่า แน่นอนว่าเขาก็เก็บเกี่ยวพืชผลอันดี; แต่ถ้าเมล็ดข้าวเมล็ดเดียวก่อให้เกิดเมล็ดข้าวอื่นๆ อีกหนึ่งร้อยเมล็ด นั่นก็เป็นพืชผลที่อุดม ผืนดินบางส่วนที่อยู่รอบปาเลสไตน์เคยอุดมสมบูรณ์สุดๆ และผู้คนสมัยก่อนก็เก็บเกี่ยวพืชผลได้มหาศาล (กรุณาสังเกตปฐมกาล 26:12)

ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเมล็ดพืชนี้ เราเห็นแบบของคำอุปมาเรื่องอื่นๆ ที่เหลือทั้งหมดของพระเยซู และพระองค์ประทานเหตุผลให้แก่เราด้วยว่าเพราะเหตุใดพระองค์จึงทรงสอนเป็นคำอุปมาต่างๆ เมื่อเรามองย้อนกลับไปยังวันที่ควรระลึกถึงนั้นเมื่อพระเยซูทรงเริ่มตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆ เราก็เห็นที่ราบแห่งเยนเนซาเรทและเรือหาปลาเล็กลำหนึ่งลอยอยู่ห่างออกจากฝั่งไปไม่กี่ไกลในผืนน้ำสีฟ้าของทะเลกาลิลีอันสวยงาม เราเห็นฝูงชนมหาศาลยืนอยู่บนชายหาดที่อยู่รอบพื้นที่นั้นซึ่งเป็นที่ๆ เรือลำนั้นอยู่ห่างไม่กี่ไกลจากฝั่ง พระเยซูทรงสามารถมองเห็นขึ้นไปบนไหล่เขา เพราะว่าพื้นดินค่อยๆ ไต่ระดับสูงขึ้นไปจากชายขอบทะเลกาลิลี ขณะที่พระองค์ทรงมองขึ้นไปเหนือเนินเขาต่างๆ แห่งปาเลสไตน์ อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงมองเห็นชายคนหนึ่งกำลังหว่านเมล็ดพืช พร้อมกับพวกนกที่บินอยู่ข้างหลังเขาคอยจิกกินเมล็ดพืชเหล่านั้นที่ไม่ได้ถูกปกคลุมด้วยดิน พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบนั้นที่เรียบง่าย, เข้าใจได้เพื่อชี้ให้เห็นว่าพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อหว่านเมล็ดพืช – ไม่ใช่ข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ แต่เป็นเมล็ดที่ไม่รู้เปื่อยเน่าแห่งพระวาระของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเมล็ดพืชนี้ เรามีองค์ประกอบสามอันที่เป็นส่วนประกอบ: (1) ผู้หว่าน, (2) เมล็ดพืช, (3) ดินเหล่านั้น มันน่าสนใจที่สุดที่จะหมายเหตุว่าในคำอุปมาเรื่องอื่นๆ ที่เหลือบางเรื่องมีชุดละสามอยู่หลายชุด – การตอบสนองสามแบบในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์เหล่านั้น, นักเดินทางสามคนบนถนนที่ไปเมืองเยรีโค, ดินสามชนิด, และการเติบโตสามระดับ ในคำอุปมาเรื่องอื่นๆ เรามีสองต่างๆ – บุตรชายสองคนนั้น, ลูกหนี้สองคนนั้น, และฟาริสีและคนเก็บภาษีนั้น

ผู้หว่านในคำอุปมาเรื่องแรกนี้จะต้องไม่ถูกมองอย่างผ่านๆ เพราะว่าเขาไม่ได้ถูกใส่เข้ามาในคำอุปมานี้ โดยบังเอิญ หากไม่มีเขาก็คงไม่มีการหว่าน, และหากไม่มีการหว่านก็คงไม่มีผล คำว่า “ผู้หว่าน” เป็นคำทั่วไป ซึ่งไม่ได้แสดงถึงคนๆหนึ่งที่เป็นผู้หว่าน แต่แสดงถึงชนชั้นหนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่ง ภาษาตรงนี้บอกเป็นนัยถึงผู้หว่านที่เป็นใครก็ได้ เราต้องไม่มองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูเจ้าทรงหันความสนใจของเรามายังผู้หว่านคนนี้ ในการตีความคำอุปมานี้ของพระองค์, ในข้อ 18

ขณะที่เราศึกษาคำอุปมาเรื่องนี้ เราก็สังเกตเห็นว่าแทบไม่มีสิ่งใดถูกเปิดเผยเลยเกี่ยวกับผู้หว่านคนนี้นอกจากเหนือจากข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้หว่านเมล็ดพืชไปแล้วจริงๆ การเน้นย้ำในคำอุปมาเรื่องนี้อยู่ที่เมล็ดพืช, ดินชนิดต่างๆ, อุปสรรคต่างๆที่ขัดขวางการเจริญเติบโตและการออกผล, และผลที่ถูกผลิต บุคลิกลักษณะของผู้หว่านคนนี้หรือวิธีการที่เขาใช้เพื่อหว่านเป็นเรื่องรอง; เมล็ดพืชเหล่านั้นและผลนั้นคือเรื่องหลัก

ในภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าทรงเปรียบพระองค์เองว่าเป็นเหมือนผู้หว่าน: “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะหว่านพืชคนและพืชสัตว์ในวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์” (ยรม. 31:27) พระเจ้าทรงหว่านในดินแดนธรรมชาติและในดินแดนฝ่ายวิญญาณเช่นกัน พระองค์ทรงทำงานหว่านของพระองค์แต่เพียงลำพังและไม่ทรงเหน็ดเหนื่อยและไม่ทรงท้อพระทัยในงานนี้เลย พระเจ้าทรงทราบว่ถึงแม้ว่าเมล็ดจำนวนมากตกข้างหนทาง, หลายเมล็ดถูกพวกนกจิกกิน, และหลายเมล็ดเหี่ยวแห้งไป – สุดท้ายแล้วจะมีการเก็บเกี่ยวผลมหาศาล

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นผู้หว่านเช่นกัน ในคำอุปมาเรื่องที่สองที่ถูกให้ไว้ในบทนี้ พระเยซูทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็น “ผู้หว่าน” พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อประกาศพระเจ้า, เพื่อตรัสถ้อยคำแห่งความมีสติและความจริง, ถ้อยคำแห่ง “วิญญาณและชีวิต” พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อหว่านแผ่นดินโลกนี้ด้วยเมล็ดพืชที่ไม่มีใครรู้เปื่อยเน่าแห่งความจริงเพื่อที่คนทั้งหลายจะได้บังเกิดจากเมล็ดพืชนี้และกลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า มีหลายคนแล้วที่มาก่อนพระองค์ซึ่งได้เดินอวดเหมือนกับเป็นผู้หว่าน โดยหว่านเมล็ดดกริมหนทางและบนทุ่งนาและดินทุกชนิด; อย่างไรก็ตาม เมล็ดของพวกเขาไม่ใช่แบบไม่รู้เปื่อยเน่าเพราะว่าพวกเขาถูกแปดเปื้อนด้วยประเพณี, หลักข้อเชื่อ, หลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้น จากนั้นพระเยซูได้เสด็จมา, พระวาตะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในกายเนื้อหนัง (ยอห์น 1:14)

พระวิญญาณบริสุทธิ์, พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ, ทรงเป็นผู้หว่านเช่นกัน พระเจ้าทรงหว่าน, พระบุตรทรงหว่าน, พระวิญญาณทรงหว่าน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคลี่ใจผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนให้หว่านเมล็ดแห่งข่าวดีของข่าวประเสริฐ และพระองค์ทรงรดน้ำเมล็ดพืชที่ถูกหว่านไปแล้วเช่นกัน ทุกลมหายใจของพระวิญญาณเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงนำพระวจนะเข้ามาสู่หัวใจ, และการเข้ามาของพระวจนะก็นำมาซึ่งความสว่างและชีวิต พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จกลับไปอยู่เคียงข้างพระบิดาแล้ว แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น-และขณะที่ตรัสผ่านทางหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นในห้องชั้นบนนั้น พระองค์ทรงประกาศถ้อยคำแห่งความรอดแก่พวกยิวที่ย่ำเกรงพระเจ้าทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจากทุกประชาชาติ (กิจการ 2:5) พวกเขากลับไปยังบ้านและหมู่บ้านของตนและประกาศข่าวดีที่ว่าพระผู้ไถ่ได้ทรงชำระราคานั้น และทรงนำความรอดลงมาสู่มนุษย์แล้ว

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรเป็นผู้หว่าน ในความหมายอย่างหนึ่ง ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นผู้หว่าน ไม่ว่าเขาจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม คนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วก็แสดงออกถึงความรักของพระเจ้าโดยอัตโนมัติ-บางคนสามสืบท่า, บางคนหกสืบท่า, และบางคนหนึ่งร้อยห้า ท่า อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรแค่แสดงออกถึงความรักของพระเจ้าในใบหน้าของเราและในชีวิตของเราเท่านั้น แต่เราควรหว่านเมล็ดพืชที่ดีแห่งพระวาระของพระเจ้าโดยการแจกจ่ายวรรณกรรมข่าวประเสริฐที่สอนถูกต้อง, การเขียนจดหมายหาผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอด, และในวิธีอื่นๆอีกมากมาย พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ออกไปทั่วโลกและหว่านเมล็ดพืชนั้น: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูก่อน เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน” (มธ. 28:19, 20) เราอ่านในมาระโก 16:20 เช่นกันว่า “พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น”

สิ่งที่พระเยซูได้ทรงเริ่มสั่งสอนไปแล้ว เหล่าอัครสาวกของพระองค์ก็สั่งสอนต่อไป (เราอ่านในกิจการ 1:1 ว่า “โอ ข้าแต่ท่านเอโอฟีลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน”) อัครสาวกเปาโลเป็นผู้หว่านที่ยิ่งใหญ่ผู้หว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอด เขาเขียนไปหาผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ว่า “...ท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า...” (2 คร. 13:3) เปาโลคิดว่างานรับใช้ทั้งหมดของเขาเป็นงานรับใช้แห่งการหว่านเมล็ดพืชฝ่ายวิญญาณ เขากล่าวว่า “ถ้าเราได้หว่านของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือ ที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน” (1 คร. 9:11) ตั้งแต่นั้นเวลาที่เขาได้กลับใจเชื่อ เมื่อเขาได้พบกับพระเยซูเจ้าหน้าต่อหน้านอกกำแพงเมืองดามัสกัส เปาโลก็ทราบว่าเขาเป็นภานะที่ถูกเลือกสรรเพื่อหว่านเมล็ดพืชอันมีค่าแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่พวกยิวและคนต่างชาติ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสแก่อานาเนียในวันนั้นว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้น (เปาโล) เป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล” (กิจการ 9:15) และต่อมา ในคำพยานของเขาต่อหน้าอากริปปา เปาโลเล่าถ้อยคำที่พระเยซูได้ตรัสแก่เขาบนถนนเมืองดามัสกัส:

“...แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา นั้น เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา” (กิจการ 26:16-18)

มันเป็นสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่จะหว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐ แต่มันยังเป็นคำบัญชาหนึ่งด้วย มันเป็นการรับผิดชอบในส่วนของผู้เชื่อทุกคน มิใช่คนวันหนึ่งที่หว่านเมล็ดพืชนั้นอย่างสัตย์ซื่อ พระเยซูทรงเตือนสติเราให้อิฐฐานขอให้พระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวส่งคนงาน (ผู้หว่าน) เข้าไปในทุ่งนา นั่นเป็นสิ่งที่เปี่ยมสง่าราศีเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียน-ทุกคนสามารถเป็นผู้ใช้แรงงาน, ผู้หว่าน,

คนงานได้ คนหนุ่มสาว, คนแก่ชรา, คนมั่งมี, คนยากจน, คนมีการศึกษา, คนไร้การศึกษา-ใครก็ตามสามารถบอกเล่าข้อความข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีนี้และชี้นำคนบาปผู้หลงหายที่นำสงสารให้มาถึงพระผู้ช่วยให้รอดได้ ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “ผู้ที่ร้องให้ออกไปหอบหิวเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำเพื่อนข้าวของตนมาด้วย” (เพลงสดุดี 126:6) หากเราเพียงให้น้ำเย็นสักถ้วยในพระนามของพระเยซู เราจะไม่สูญเสียบำเหน็จของเราเลย พระเจ้าไม่ทรงมองที่จำนวนของเมล็ดพืชที่ถูกหว่าน แต่ทรงมองที่ความสัตย์ซื่อในการที่เราหว่านเมล็ดพืชนั้น

ผมขอชี้ให้เห็นเพิ่มเติมอีกว่าความรับผิดชอบของผู้หว่านคือการหว่าน หลังจากหว่านแล้ว อำนาจของเขาก็สิ้นสุดแล้ว; นั่นคือ เขาไม่สามารถทำให้เมล็ดพืชนั้นเติบโตได้ หากเขาหว่านเมล็ดพืชนั้นอย่างสัตย์ซื่อ นั่นคือทั้งหมดที่เขาสามารถทำได้ มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับเราที่จะฟ้องโจมตีเรื่องความบาปและทำให้พวกเขาได้รับพระวจนะ; มันขึ้นอยู่กับเราที่จะนำเสนอพระวจนะอย่างสัตย์ซื่อ ผู้หว่านจะต้องหว่าน จากนั้นก็ฝากผลลัพธ์เหล่านั้นไว้กับพระเจ้า พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่นำเมล็ดพืชนั้นเข้าไปสู่หัวใจ, ทรงเปิดหัวใจนั้น, และทรงขับเคลื่อนหัวใจนั้นให้ยอมรับพระวจนะ หากเราขยันขันแข็งและแจกจ่ายเมล็ดพืชนั้นอย่างสัตย์ซื่อ ส่วนที่เหลือก็ขึ้นอยู่กับพระวิญญานบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะ มาระโกแสดงออกสิ่งนี้ในวิธีนี้:

“พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันที่ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเรียงขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเรียงขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็จะมีเมล็ดข้าวเต็มรวง ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” (มาระโก 4:26-29)

“เมล็ดพืช” นั่นคือ “พระวจนะแห่งอาณาจักรนั้น” (มธ. 13:19) หรือ “พระวจนะของพระเจ้า” (ลูกา 8:11) ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเมล็ดพืชนั้นคือพระวจนะของพระเจ้าอย่างแน่นอน และเมล็ดพืชนั้นทั้งหมดต้องถูกหว่าน-เราไม่สามารถหว่านแค่บางส่วนของพระวจนะนั้นที่เราชื่นชอบที่จะหว่านได้ พระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าต้องถูกนำเสนอแก่มนุษย์ เปาโล “ที่ประกาศอาณาจักรของพระเจ้า” ก็เทียบเท่ากับเปาโลที่เป็นพยานรับรอง “ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” (กิจการ 20:24, 25) เราอ่านว่าเปาโล “สั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้า” อยู่เสมอ (กิจการ 28:31) พระวจนะคือเมล็ดพืชนั้น-พระวจนะตั้งแต่ต้นจนจบ, ทั้งหมดของมัน, ไม่ใช่แค่บางส่วนของที่เราชื่นชอบหรือที่ทำให้ผู้คนชื่นชมยินดี เราต้องประกาศมันทั้งหมด; เราต้องหว่านเมล็ดพืชนั้นทั้งหมด

เมล็ดพืชนั้น (พระวจนะ, ข่าวประเสริฐ, ข่าวสารแห่งความรอด) *ไม่รู้เปื่อยเน่า*: “ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาน จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง *ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์* เพราะว่า ‘บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิรันดร์’ พระวจนะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว” (1 ปต. 1:22-25)

เมล็ดพืชนั้นเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช: เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย” (โรม 1:16) (แม้แต่ความเชื่อของเราที่จะเชื่อก็มาจากพระวาทะ: “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวาทะของพระเจ้า”-โรม 10:17) และเราอ่านในฮีบรู 4:12: “เพราะว่าพระวาทะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั่งจิตและวิญญาณ ตลอดจนข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย”

เมล็ดพืชนั้นเป็นมาจากพระเจ้า: พระเจ้าตรัสว่า “เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนาจเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กิน ฉันทิ **คำของเรา**ซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเริญขึ้นฉันทิ” (อสย. 55:10, 11)

เมล็ดพืชนั้นดำรงอยู่เป็นนิรันดร์: “ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวาทะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์” (อสย. 40:8)

เมล็ดพืชนั้นถูกปลูกฝังไว้ เหตุฉะนั้นจึงสามารถช่วยจิตวิญญาณให้รอดได้: “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวาทะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น...เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษคืน และจงโน้มใจรับพระวาทะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้” (ยากอบ 1:17-21)

เมล็ดพืชนั้นคือชีวิต: พระเยซูตรัสว่า “จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63)

เมล็ดพืชนั้นคือพระเจ้า: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า...พระวาทาทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1, 14)

พระเยซูได้เสด็จมาไม่เพียงเพื่อหว่านเมล็ดพืชนั้นเท่านั้น-พระองค์เองทรงเป็นเมล็ดพืชนั้น พระวาทะที่ถูกเขียนไว้ของพระเจ้าเป็นพยานรับรองพระองค์ผู้ได้เสด็จมาเป็นพระวาทะที่มีชีวิตของพระเจ้า, ผู้ได้ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “จงค้นหาในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา” (ยอห์น 5:39) ทุกคนที่ยอมรับเมล็ดพืชนั้นแห่งพระวาทะที่ถูกเขียนไว้ก็มีชีวิตอยู่ เพราะพวกเขามีชีวิตโดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระวาทะที่มีชีวิต พระองค์ทรงเป็นความจริง; และเมื่อพวกเขายอมรับพระวาทะนั้น พวกเขาก็ไม่เพียงยอมรับถ้อยคำต่างๆเท่านั้น พวกเขายอมรับบุคคลหนึ่ง- และพวกเขาก็มีชีวิตโดยทางพระนามของพระองค์ ยอห์นกล่าวว่า: “พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีก

หลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่าน ก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20:30, 31)

พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในตัวผู้เชื่อ: “พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็น ความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อถกเถียงนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) และผู้เชื่อทั้งหลายถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้าเช่นกัน: “ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรง ประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจาก ความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตมทา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์” (2 ปต. 1:4)

เมื่อเราหว่านเมล็ดพืชแห่งพระวจนะ เมล็ดพืชที่เราหว่านก็ไม่เพียงมาจากพระคริสต์เท่านั้น เมล็ดพืช นั้นคือพระคริสต์ ดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้ว มันไม่พึงดูขัดแย้งกันเมื่อเราพูดถึงพระคริสต์ว่าทรงเป็นเมล็ด พืชนั้น แต่กระนั้นพระองค์ก็ทรงถูกพูดถึงว่าเป็นผู้หว่านเช่นกัน พระองค์ทรงประกาศพระผู้ช่วยให้รอด และ พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ที่พระองค์ทรงประกาศนั้น:

“แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรม ศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า ‘พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็น เจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่ คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้ เป็นเจ้า’ แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลา ก็เพ่งดูพระองค์ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า ‘คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยื่นกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” (ลูกา 4:16-21)

ข้อ 9: “ใครมีหูจงฟังเถิด”

คำกล่าวตรงนี้บอกเป็นนัยแก่เหล่าสาวกว่าพวกเขาต้องใส่ใจเป็นพิเศษต่อสิ่งที่พระเยซูจวนจะตรัส พระองค์กำลังจะให้คำสอนฝ่ายวิญญาณแก่พวกเขาซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมากๆ ไม่ใช่ทุกคนจะเข้าใจคำสั่งสอนนี้; ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงอยากให้พวกเขาตั้งใจฟังให้ดีและใส่ใจต่อสิ่งที่พระองค์กำลังจะตรัส

เหตุผลต่างๆที่พระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆ

ข้อ 10: “ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา””

อาจเป็นไปได้ว่าฝูงชนเหล่านั้นบ่นต่อพวกเขาว่าพวกเขาไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่พระเยซูกำลังตรัส ตัว พวกเขาเองก็สับสนงุนงง พวกเขาไม่อาจตอบประชาชนเหล่านั้นได้เป็นธรรมดา และพวกเขาซักถามพระ อาจารย์ว่าพระองค์กำลังพยายามสอนสิ่งใดโดยการตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆ มาระโกบอกเราว่าพระเยซูทรงอยู่ ตามลำพังตอนที่พวกเขาถามคำถามนี้กับพระองค์ ทั้งมาระโกและลูกากล่าวชัดเจนว่าพวกเขาไม่เข้าใจว่าพระ เยซูทรงหมายความว่าอะไรโดยคำอุปมาเรื่องผู้หว่านนั้น (มาระโก 4:13; ลูกา 8:9)

“เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา” จึงสังเกตว่า “คำอุปมา” อยู่ในรูปพหุพจน์ (parables – คำอุปมา “ต่างๆ”) ขณะที่เท่าที่เรารับคำอุปมาเรื่องเดียวเท่านั้นได้ถูกกล่าวในโอกาสนี้ แต่คำพหุพจน์นี้อาจถูกใช้เป็นการบ่งบอกถึงวิธีการของการสั่งสอนโดยรวมก็ได้

เราไม่ต้องคิดเอาเองว่าพระเยซูทรงตั้งพระทัยที่จะให้สิ่งที่ตามมานี้เป็นเหตุผลประการเดียวเท่านั้น สำหรับการใช้คำอุปมาต่างๆ อย่างไรก็ตาม เราสามารถมองเห็นความเหมาะสมเป็นพิเศษในการที่พระองค์ทรงใช้เหตุผลข้อนี้กับโอกาสขณะนี้ เพราะว่ามันเป็นวันที่พวกธรรมาจารย์ได้กล่าวหาพระองค์อย่างหมิ่นประมาทว่าเป็นพันธมิตรกับเบเอลเซบับ (มธ. 12:24) บัดนี้พระเยซูทรงถูกห้อมล้อมโดยฝูงชนหมู่ใหญ่ที่รู้สึกตื่นเต้นมากๆ อย่างไม่ต้องสงสัย ความกระตือรือร้นของฝูงชนเหล่านั้นไม่ได้เป็นความลับต่อพระเยซูเลย และพระองค์ทรงทราบว่ามันมีลักษณะผิวเผินและคงอยู่ไม่นาน หลังจากนั้นไม่นานพระเยซูจำต้องขจัดโมหะท่ามกลางผู้ติดตามที่บ้าคลั่งโดยคำเทศนาที่ตรวจค้นใจเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต ซึ่งถูกบันทึกไว้ในยอห์น 6:26-66 ตอนท้ายคำเทศนานั้นเราอ่านว่า: “ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป” (ข้อ 66) ดูเหมือนว่าพระเยซูในคำอุปมาเหล่านี้กำลังเริ่มพระราชกิจนี้ของการเตือนและการแยกแยะ

พระเยซูไม่ทรงถูกหลอกลวงโดยฝูงชนหมู่ใหญ่เหล่านั้นที่มารวมตัวกัน เห็นได้ชัดว่าพวกเขาสนใจฟัง แต่พวกเขาส่วนใหญ่ไม่ได้กำลังฟังจากหัวใจหรือฟังเพื่อค้นพบว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงหรือไม่ พวกเขา รู้สึกตื่นเต้นเพียงเพราะฝูงชนเหล่านั้นกำลังติดตามพระเยซู พระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ และพวกเขาไม่อยากจะตกเทรนด์และอยากเป็นส่วนหนึ่งของความตื่นเต้นแบบมวลชนที่มีอยู่ในฝูงชนเหล่านั้น ในคำอุปมานี้เป็นพิเศษ พระเยซูทรงเตือนเรื่องอันตรายเหล่านั้นซึ่งเป็นภัยต่อเมล็ดพืชนั้นขณะที่มันถูกหว่าน กระทั่งโดยเหล่าสาวกที่แท้จริงของพระองค์ นอกจากนี้ ในคำอุปมาเหล่านี้-โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน คำอุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์ผู้ก่อกวน, และคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม-เราพบการปลอบโยนสำหรับพระเยซูเอง ขณะที่เห็นได้ชัดแจ้งว่าพระองค์ทรงอ้างอิงถึงคนทั้งหลายที่กลับใจอย่างแท้จริงซึ่งเทียบกันแล้วมีจำนวนน้อยและเป็นสาวกของพระองค์ ในยอห์น 6:37 พระองค์ทรงร้องประกาศว่า “และผู้ที่มาหาเรา เราก็คจะไม่ทิ้งเขาเลย” แต่น้อยคนมากๆ กำลังมาด้วยหัวใจที่จริงจัง พวกเขา กำลังติดตามพระองค์เพื่อขนมปังและปลาและเพื่อความตื่นเต้น แต่ไม่ใช่เพื่อพระพรฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาโลกเพื่อที่จะประทานให้

ข้อ 11: “พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้”

เหตุผลปกติที่พระเยซูทรงใช้คำอุปมาต่างๆคือ เพื่อทำให้ความจริงปรากฏชัดเจนและเข้าใจได้ พระองค์ทรงใช้คำอุปมาต่างๆเพื่อจับความสนใจของเหล่าผู้ฟังของพระองค์และเพื่อประทับความจริงฝ่ายวิญญาณลงบนความทรงจำของพวกเขาอย่างลึกซึ้งเหลือเกินจนพวกเขาจะไม่ลืมมันเลย แต่ในกรณีนี้ที่เฉพาะเจาะจงนี้ พระเยซูเจ้ากำลังทรงทำให้การตัดสินใจที่สำเร็จจริงซึ่งได้ตกนานมาแล้วแก่ประชาชาติอิสราเอลที่ละทิ้งความจริงซึ่งพระองค์ทรงได้รับการปฏิบัติอย่างร้ายกาจและไม่สมควรจากพวกเขา ประชาชาตินั้นต้องถูกพรากความสว่างแห่งข่าวประเสริฐไปเสียและต้องอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณอย่างดื้อรั้น พระเยซูจะทรงอธิบายแก่อัครสาวกสิบสองคนของพระองค์ว่าเพราะเหตุใดพระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆ แต่จะไม่ทรง

อธิบายแก่ฝูงชนที่ไม่เชื่อและละทิ้งความจริงเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระองค์จะทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ใครก็ตามในฝูงชนเหล่านั้นที่ปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงหรือไม่ แต่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์กระทั่งขณะที่ฟังคำอุปมาเหล่านั้นที่พระองค์ประทานให้ ก็จะได้ยินแต่จะไม่เข้าใจ พวกเขาจะดูแต่จะไม่รับรู้ การได้ยินถ้อยคำที่พระเยซูตรัสไม่จำเป็นต้องเป็นการได้ยินด้วยหูแห่งความเชื่อ ความเชื่อมาโดยการได้ยิน แต่การได้ยินต้องเป็นมาจากหัวใจ

“ข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้” คือของประทานอย่างหนึ่งที่ประทานให้แก่มนุษย์โดยพระคุณของพระเจ้า พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้” จากนั้นพระองค์ทรงเสริมว่า “แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้” (นี่เป็นถ้อยคำที่ซึ่งซึ่งที่ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ย นอกจากพระองค์ผู้ทรงได้รับการเจิมของพระเยโฮวาห์) มนุษย์ธรรมดาไม่รับสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญูณของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดเคยเต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเจ้าจนกว่าพระเจ้าทรงใส่ความตั้งใจที่จะปรนนิบัตินั้นไว้ภายในตัวเขา มนุษย์ไม่ได้บังเกิดใหม่จากความประสงค์ของเนื้อหนังหรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เขาบังเกิดจากพระเจ้า: “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12, 13) ผมขอกล่าว้ำว่า: แม้แต่ความเชื่อที่จะรับของประทานของพระเจ้าก็ต้องมาโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า: “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” (โรม 10:17) ในยอห์น 5:24 เราอ่านว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

ข้อลึกลับอย่างหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าคือความจริงประการหนึ่งที่ก่อนหน้านี้ถูกซ่อนไว้แต่บัดนี้ถูกเปิดเผยแล้วโดยพระเจ้าหรือถูกทำให้ประจักษ์แล้ว แต่ในความจริงดังกล่าวองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่มีลักษณะเหนือธรรมชาติยังคงมีอยู่ เราอ่านหลายครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับข้อลึกลับต่างๆของพระเจ้าหรือข้อลึกลับต่างๆของสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญูณ ข้อลึกลับที่โดดเด่นเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึง ได้แก่:

ข้อลึกลับเหล่านั้นของอาณาจักรแห่งสวรรค์:

ในมัทธิว 13:3-50 เราได้เห็นคำอุปมาเจ็ดเรื่องที่เปิดเผยแก่เรา-เท่าที่มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้เรารู้ ณ เวลานี้-ข้อลึกลับเหล่านั้นของอาณาจักรแห่งสวรรค์

ข้อลึกลับเหล่านั้นของความมืดบอดของอิสราเอลในระหว่างยุคพระคุณ:

“เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเขลาในข้อความลึกลับนี้” (โรม 11:25) (กรุณาศึกษาบทที่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือโรม) มันเป็นความจริงที่ว่าประชาชาตินั้นถูกปิดตายอยู่ในขณะนี้ แต่วันหนึ่งดวงตาแห่งความเข้าใจของพวกเขาจะถูกเปิด เศคาริยาห์บอกเราว่าเมื่อพวกเขาเห็นพระเยซู พวกเขาจะถามพระองค์ว่าพระองค์ได้รับรอยแผลเป็นในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์มาจากไหน

พระองค์จะตรัสตอบว่า “ในเรือนของพวกเขาเพื่อนของข้าพเจ้า” (ศคย. 13:6) จากนั้นพวกเขาจะจำพระองค์ได้ว่า ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและจะสวมมงกุฎให้พระองค์เป็นกษัตริย์ และพระองค์จะประทับบน พระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม

ข้อลึกลับเกี่ยวกับการรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่เมื่อสิ้นยุคพระคุณ:

เรารู้จักเรื่องนี้ว่าเป็นการรับขึ้นไปของคริสตจักร เปาโลกล่าว “ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” (1 คร. 15:51, 52) นี่จะเป็นเวลาที่ผู้เชื่อทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรับออกไปจากโลกนี้ในช่วงพริบตาเดียว เหล่าวิสุทธิชนที่ได้จากโลกนี้ไปแล้วจะเข้าร่วมกับร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่ของพวกเขา และด้วยกันกับเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นพวกเขาจะถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆเพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ (จงศึกษา 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 เช่นกัน)

ข้อลึกลับเกี่ยวกับคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ในฐานะเป็นกายเดียวอันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว-ทั้งยิวและต่างชาติ

ข้อลึกลับนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่อัครสาวกเปาโล ในเอเฟซัส 3:3-6 เขากล่าวว่า “...พระองค์ (พระเจ้า) ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ...ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนทายากรณของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น” กรุณาตั้งใจศึกษาโรม 16:25, 26; เอเฟซัส 3:1-11; 6:19; และ โคลโลสี 4:3

ข้อลึกลับเกี่ยวกับคริสตจักรในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์:

พระเจ้าทรงเปิดเผยเรื่องนี้แก่อัครสาวกเปาโลเช่นกัน ในเอเฟซัส 5:28-32 เขาเขียนว่า: “เช่นนั้นแหละสามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์ ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร”

ข้อลึกลับเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในผู้เชื่อ:

ผู้เชื่อแต่ละคนเป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้า (2 ปต. 1:4) เปาโลกล่าวถึงข้อลึกลับนี้ในโคลโลสี 1:26, 27: “คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุคน แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” เราอ่านในกาลาเทีย 2:20 เช่นกันว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่

ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”
ข้อลึกลับของพระเจ้า-นั่นคือพระคริสต์

พระคริสต์ทรงเป็นความครบบริบูรณ์ที่มารับสภาพมนุษย์ของสภาพของพระเจ้าที่ปรากฏเป็นรูปกายในโคโลสี 2:2-9 เราอ่านว่า: “เพื่อเขาจะได้รับความสุข และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าในความรู้ความลึกลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์...จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์ เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์” พระคริสต์คือพระองค์ผู้ที่สติปัญญาแบบพระเจ้าทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระองค์เพื่อมนุษย์: “แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา” (1 คร. 2:7)

ข้อลึกลับแห่งกระบวนการที่ความเป็นเหมือนพระเจ้าถูกฟื้นคืนกลับสู่มนุษย์:

“ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจน์แล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16)

ข้อลึกลับแห่งความชั่วช้า:

“เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนียวเดียวนั้นจะยังหวังเหนียวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนียวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย” (2 ธส. 2:7) วันหนึ่งจะมาเมื่อชายคนหนึ่งจะเดินบนแผ่นดินโลกนี้ซึ่งจะเป็นพญามารร่างจืดอย่างแท้จริงพอๆกับที่พระเยซูมนุษย์ผู้หนึ่งทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ พญามารจะมาเยือนแผ่นดินโลกนี้อีกครั้งในตัวตนของชายผู้หนึ่งที่จะเป็นยอดมนุษย์อย่างแท้จริง (กรูณาศึกษา 2 เธสะโลนิกา 2:1-12)

ข้อลึกลับของดาวเจ็ดดวงนั้น:

“ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคัมภีร์ปดองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคัมภีร์ปดองคำซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด” (วิว. 1:20)

ข้อลึกลับแห่งบาบิโลน:

“และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า “ความลึกลับ บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก” และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า “เหตุไฉนท่านจึงอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้

ท่านรู้ถึงความลึกซึ้งของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น” (วิว. 17:5-7) (กรรณาศึกษาวิวรรณ์ บทที่ 17 ทั้งบท)

คำว่า “ข้อความลึกลับ” (หรือ “ข้อความลึกลับต่างๆ”) ถูกพบตรงนี้ในมัทธิว 13:11, ในมาระโก 4:11, และในลูกา 8:10 แต่ไม่พบที่อื่นใดอีกในหนังสือกิตติคุณทั้งสี่เล่มหรือในหนังสือกิจการ ดังที่เราได้เห็นแล้ว มันถูกพบหลายครั้งในจดหมายฝากของเปาโลและในวิวรรณ์

ข้อ 12: “ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเพื่อ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา”

คนเหล่านั้นที่ยอมรับความจริงที่ประทานให้แก่พวกเขาแล้วโดยพระเยซูก็จะมาสู่ความสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมและความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม คนเหล่านั้นที่จิตใจปฏิเสธความจริงและไม่ยอมเดินในความสว่างก็จะกลายเป็นผู้ที่สับสนมากกว่าเดิม, งงวายนมากกว่าเดิม; และการปฏิเสธพระองค์อย่างสิ้นเชิงจะปิดประตูแห่งโอกาสที่จะรู้จักพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับความจริง “จะเพิ่มเติมให้คนนั้น” มีความสว่างมากขึ้น และเขาจะ “มีเหลือเพื่อ” พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่เราจะมีชีวิตและมีชีวิตนั้นอย่างครบบริบูรณ์ (ยอห์น 10:10) แต่เมื่อผู้ใดปฏิเสธความสว่างนั้นและไม่ยอมรับความจริงนั้นที่พระเยซูทรงนำเสนอด้วยความเชื่อ แม้แต่โอกาสที่จะมาสู่ความสว่างนั้นและความรู้เกี่ยวกับความรอดก็ “จะถูกเอาไป” จากผู้นั้น

ผมไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้คนๆหนึ่งปฏิเสธข่าวประเสริฐได้กี่ครั้งหรือนานเท่าใด แต่ทุกครั้งที่มีผู้ใดปฏิเสธความจริง ครั้งหน้ามันก็จะง่ายขึ้นที่จะทำเช่นนั้น แต่ครั้งที่ผู้ใดปฏิเสธความสว่าง ครั้งถัดไปมันก็จะง่ายขึ้นกว่าเดิมเล็กน้อยที่จะปฏิเสธความสว่าง สำหรับคนเหล่านั้นที่ปรารถนาและเลือกที่จะเดินในความมืด ความมืดนั้นก็กลายเป็นมืดยิ่งกว่าเดิมอีก

หนึ่งในอาจารย์สอนพระคัมภีร์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งหลายปีก่อนได้ทำการศึกษาค้นคว้าอย่างถี่ถ้วนมากๆ และพบว่าหลังจากที่ผู้คนมีอายุถึงยี่สิบห้าปี มีเพียงหนึ่งคนจาก 10,000 คนเท่านั้นที่บังเกิดใหม่; หลังจากอายุถึงสามสิบห้าปี หนึ่งคนจาก 50,000 คน; หลังจากอายุถึงสี่สิบห้าปี หนึ่งคนจาก 200,000 คน; หลังจากอายุถึงหกสิบห้าปี หนึ่งคนจาก 500,000 คน; และหลังจากอายุถึงเจ็ดสิบห้าปี แค่หนึ่งคนจาก 700,000 คนกลับใจรับเชื่อ ผมอาจเสริมว่าหลังจากมากกว่ายี่สิบห้าปีของการประชุมประกาศข่าวประเสริฐทั่วอเมริกาและงานมิชชันต่างแดน ผมเป็นพยานรับรองได้ว่าเป็นความจริง ยิ่งคนๆหนึ่งเลื่อนการรับความรอดออกไปนานเท่าใด การที่เขาจะเลือนมันออกไปก็ยิ่งง่ายกว่าเดิมเท่านั้น พญามารไม่เคยขอร้องผู้ใดให้เซ็นสัญญาที่จะใช้เวลาชั่วชีวิตในนรก ทั้งหมดที่มันอยากได้ก็คือทีละชั่วขณะ, วันหนึ่ง, การเรียกให้มารับความรอดคราวหนึ่ง พญามารรู้ว่าหากมันสามารถนำคนๆหนึ่งให้ผัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อยๆได้ สุดท้ายแล้วมันจะผลักจิตวิญญาณดวงนั้นลงไปในปีไฟได้

ดวงอาทิตย์ที่ละลายน้ำแข็งและเปลี่ยนมันให้กลายเป็นน้ำก็อบดินเหนียวให้แข็งและเปลี่ยนมันให้กลายเป็นอิฐได้เช่นกัน แสงของดวงอาทิตย์ที่ให้ความอบอุ่นแผ่นดินโลกและให้ความสว่างนั้นแก่เราซึ่งเราเดินในความสว่างนั้น ก็จะทำให้เราตบอดได้หากเรามองมันอย่างผิดวิธี เช่นเดียวกัน ข่าวประเสริฐทำให้หัวใจอ่อนนุ่มเมื่อมันถูกรับเอา แต่ทำให้หัวใจแข็งกระด้างเมื่อมันถูกปฏิเสธ ข่าวประเสริฐนำความสว่างมาให้เมื่อมันถูกรับ

เอา แต่นำความมืดมาให้เมื่อมันถูกปฏิเสธ ต่อมาอีกเล็กน้อยในบทเดียวกันนี้เราอ่านเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอล ว่า “เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการรักษาเขาให้หาย” (มธ. 13:15)

ในยอห์น 3:19-21 พระเยซูทรงอธิบายว่าเพราะเหตุใดมนุษย์จึงถูกพิพากษาปรับโทษ: “*หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่าได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า”* มนุษย์ถูกปรับโทษเพราะว่าพวกเขาไม่ยอมรับความสว่างและเดินในความสว่างนั้น ต่อมาในกิตติคุณของยอห์น พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนแก่คนทั้งปวงว่า “*เราเป็นความสว่างของโลก*” (ยอห์น 8:12)

ข้อ 13: “*เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ*”

เนื่องจากพระเยซูทรงสำพัญญุ พระองค์จึงทรงทราบหัวใจของคนเหล่านั้นและพระองค์ทรงทราบว่าหากพระองค์ตรัสแก่พวกเขาเป็นความจริงฝ่ายวิญญาณแบบเปลือยเปล่าเลย พวกเขา ก็จะปฏิเสธทุกคำที่พระองค์ตรัสอย่างสิ้นเชิง มันคงจะเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะเข้าใจหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่แท้จริง; ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงมุ่งห่มสิ่งลึกลับเหล่านั้นของพระเจ้าในภาษาของคำอุปมา โดยใช้ภาพประกอบต่างๆที่พวกเขาเข้าใจได้ หากพระเยซูประทานความจริงแบบเปลือยเปล่าแก่พวกเขา พวกเขาก็คงจะไม่ฟังเลยแต่คงจะเดินหนีไปเสีย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพระองค์ประทานคำอุปมาต่างๆแก่พวกเขา อย่างน้อยพวกเขาก็รับฟัง; แต่ยังคงสั่งสอนของพระองค์ชัดเจนมากเท่าใด ยิ่งพระองค์ทรงทำให้มันเรียบง่ายกว่าเดิมมากเท่าใด มันก็ยิ่งทำให้พวกเขางงงวยมากขึ้นเท่านั้น คนเหล่านี้เป็นโรคฝ่ายวิญญาณและฝ่ายศีลธรรมมากเหลือเกินจนสิ่งเดียวที่จะดึงดูดพวกเขาคือการอัศจรรย์ต่างๆที่ตื่นตาตื่นใจ-และแม้กระนั้นพวกเขาก็กล่าวหาพระองค์ว่าทรงทำการอัศจรรย์เหล่านั้นโดยฤทธิ์ของนายผี พระองค์ประทานความจริงอันเรียบง่ายแก่พวกเขาแล้ว-แต่พวกเขาก็ไม่ยอมได้มัน, พวกเขาไม่ชอบมัน, พวกเขาไม่มีการรับรู้ใดๆเลย, พวกเขาไม่สามารถเข้าใจมันได้, พวกเขาไม่ยอมพยายามที่จะเข้าใจมัน

สมัยนั้นเป็นอย่างไร สมัยนี้ก็เป็นอย่างนั้น หนทางเดียวที่มนุษย์จะมีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าคือโดย *ความเชื่อ* พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “*จงเชื่อในพระเจ้าเถิด*” (มาระโก 11:22) เปาโลประกาศว่า *ปราศจากความเชื่อ* มันก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็น *ที่พอพระทัยพระเจ้า* (ฮีบรู 11:6) มนุษย์ยังคงพยายามที่จะคิดให้ออกว่าเหตุใดโลกถึงเกิดขึ้นมา พวกเขาอัศจรรย์ใจกับจักรวาลและยังคงค้นหาเพื่อที่จะพบคำตอบต่อคำถามที่ว่าจักรวาลมีตัวตนขึ้นมาได้อย่างไร *พระคัมภีร์* ตอบว่า: “*ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก*” (ปฐมก. 1:1) หากมนุษย์จะเพียงแต่เชื่อและยอมรับเรื่องนี้ด้วยความเชื่อเท่านั้น พวกเขาก็จะไม่ค้นหาในห้วงทดลองต่างๆของตนอีกต่อไปโดยพยายามที่จะหาคำตอบนั้น คำตอบทั้งหมดนั้นถูกบันทึกไว้ในพระวจนะ

ของพระเจ้าแล้ว; และไม่ว่ามนุษย์จะคิดหรือกล่าวอะไร พระวจนะก็ปักแน่นอยู่เป็นนิത്യในสวรรค์ การเข้ามาของพระวจนะนำความสว่างมาให้ และหากไม่มีพระวจนะของพระเจ้า มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์จะเข้าใจสิ่งต่างๆของพระเจ้า

ข้อ 14 และ 15: “คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้ เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการรักษาเขาให้หาย’”

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกยกมาตรงนี้ถูกพบในอิสยาห์ 6:9, 10: “และพระองค์ตรัสว่า “ไปเถอะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ‘ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น’ จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มีนงง และให้หูทั้งหลายของเขาหนักร และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย”

ขณะที่เราศึกษาภาคพันธสัญญาใหม่ เราก็คพบว่าบทที่หกอันแสนมหัศจรรย์และให้ความรู้แจ้งของอิสยาห์ถูกยกคำพูดมาบ่อยครั้ง ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์นำเสนอจุดจบอันน่ากลัวของประชาชาติอิสราเอลอย่างชัดเจนจริงๆ โดยชนชาติอิสราเอลมีความผิดในความบาปทุกอย่างที่มีอยู่ในแคตตาล็อกของพญามาร คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเห็นความสว่างและดำเนินในความสว่างก็ถูกลงโทษ: “หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว” (ยอห์น 3:19) โทษสำหรับความบาปเป็นเหมือนเดิมเสมอ พระเจ้าทรงบอกอาดัมว่าวันที่เขากินผลไม้ต้องห้ามนั้น เขาจะตาย (ปฐมก. 2:17) เปาโลบอกเราว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย (โรม 6:23) ยากอบประกาศว่าเมื่อความบาปถึงที่สำเร็จแล้ว มันก็นำมาซึ่งความตาย (ยากอบ 1:15) ความบาปและความตายเป็นของคู่กัน

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าเมื่อผู้คนล้อเล่นกับพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า, งอมัน, เพิ่มเข้ากับมัน, และเอาออกไปจากมันเพื่อพิสูจน์หลักคำสอนต่างๆทางศาสนาและความคิดส่วนตัวต่างๆของพวกเขา แต่พระวจนะของพระเจ้าปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิത്യ; พระวจนะของพระเจ้าไม่อาจถูกทำลายเสียได้ – และเมื่อมนุษย์พยายามที่จะทำให้พระวจนะของพระเจ้าสอนสิ่งที่ตนเชื่อ เขาก็ตกอยู่ในอันตรายสุดขีด (กรณศึกษาอิสยาห์ 6; กิจการ 28:26-28; มาระโก 4:12; และลูกา 8:10)

ในอดีตที่ผ่านมาพระเจ้าได้ทรงลงโทษ (และจะทรงลงโทษต่อไป) มนุษย์ทั้งหลายโดยสิ่งซึ่งเป็นผลลัพธ์ตามธรรมชาติของการประพฤติดีผิดของพวกเขาและการที่พวกเขาฝ่าฝืนบัญญัติธรรมชาติดั้งเดิมของพระเจ้าอยู่เสมอ พระเจ้าได้ทรงตั้งบัญญัติบางอย่าง และหากมนุษย์ฝ่าฝืนบัญญัติเหล่านี้ เขาก็จะทนทุกข์เพราะมัน

“...ชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา...” สำนวนของอิสยาห์คือ “ทำให้หัวใจอ้วนพี” ให้เราเห็นภาพของหัวใจที่ถูกห่อหุ้มในไขมัน หัวใจแบบนั้นมีการรับรู้ที่น้อยลงและมีชีวิตชีวาน้อยลงในการเคลื่อนไหว ซึ่งส่งผลเป็นการเฉื่อยชาของสำนึกรับรู้ต่างๆและความไม่สามารถที่จะกระทำการได้อย่างทัน่วงทีหรือที่จะคิดอย่างลึกซึ้งได้ มันเป็นตัวแทนของหัวใจที่เฉื่อยชาและความคิดที่ไม่อาจรับรู้ได้ หัวใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ถูกแสดงเป็นที่ตั้งของเขาวนปัญญา, ความสามารถที่จะรับรู้ได้, และเจตจำนง ด้วยเหตุนี้

คนเหล่านี้จึง “อ้วนพี” ในส่วนของเขาวนปัญญาของพวกเขาและความเข้าใจของพวกเขา เราทราบว่าผู้ใดที่ อ้วนเกินก็เชื่องช้า – และคนเหล่านี้ก็เชื่องช้ามากในการคิดของพวกเขา, ในการมองเห็นของพวกเขา, และใน ทุกรายละเอียดแห่งชีวิตของพวกเขา

ผู้คนเริ่ม “อ้วน” เพราะความเจริญรุ่งเรือง และพวกเขา “อ้วน” ทางศาสนา โดยได้เพิ่มเข้ากับ, เอา ออกจาก, จัดเรียงใหม่, และเปลี่ยนแปลงบัญญัติของพระเจ้า หูของพวกเขาตึงและ “เชื่องช้าในการฟัง” เพราะ ความอ้วนพีของพวกเขา และ “พวกเขาได้ปิดตาของตนเสีย” ภาษาฮีบรูในอิสยาห์มีความหมายว่าพวกเขาได้ *ป้ายตาของตน* พวกเขาทำทั้งหมดนี้ – และโดยการทำเช่นนั้น พวกเขาได้เพิ่มความไม่สามารถของตนที่จะรับ สิ่งต่างๆของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่าพวกเขาได้ค้นดูพระคัมภีร์ โดยคิดว่าพวกเขาจะพบชีวิตนิรันดร์ – แต่พระ คัมภีร์ได้เป็นพยานถึงพระองค์ (ยอห์น 5:39) พระองค์ทรงเป็นชีวิตนั้น; พระองค์ทรงเป็นความจริงนั้น; พระองค์ทรงเป็นทางนั้น; พระองค์ทรงเป็นประตูนั้น แต่พวกเขาก็ไม่ยอมมาหาพระองค์ พวกเขาค้นดูแล้วค้นดู อีก – แต่พวกเขาก็ไม่อาจมองเห็นได้ เพราะว่าพวกเขามีความคิดที่ถูกปิด

“...เกรงว่าในเวลาใด...” วลีนี้มีความหมายว่า “เกรงว่าบางที” เนื่องจากพระเยซูทรงสัพัญญูและทรง รู้จักมนุษย์ทุกคนและทรงทราบสิ่งที่พวกเขาจะกระทำในทุกเวลา พระองค์จึงทรงทราบว่าชนชาติอิสราเอลจะ ปฏิเสธพระองค์และตรึงพระองค์ที่กางเขน ผมขอเน้นย้ำว่านี่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับเจตจำนงเสรีของมนุษย์ พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับมนุษย์ทุกคนในทุกเวลา *เพียงเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า* ผู้คนเหล่านี้ได้ ทำให้ความสามารถที่จะรู้สึกของพวกเขาเองตายด้านไปเสียแล้ว – พวกเขาจงใจปิดตาของตนเอง ความบาปได้ ทำให้พวกเขาไร้หัวใจ, หูหนวก, ตาบอดไปเสียแล้ว; และพวกเขาไม่สามารถและไม่ยอมรับความจริงฝ่าย วิญญาณ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงได้ลงกลอนประตูแห่งความรอดใส่ตัวพวกเขาเองในฐานะประชาชาติหนึ่ง

“เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการรักษาเขาให้หาย” ส่วนท้ายนี้ของข้อ 15 ไม่ได้สนับสนุนหลักคำสอนเรื่องชะตา ฟ้าลิขิต – หรือว่าบางคนถูกเลือกให้ได้รับความรอดและคนอื่นๆถูกเลือกให้ตกนรก พระเยซูไม่ได้กำลังสอน หลักคำสอนเท็จแบบนั้นในที่นี้ และพระองค์ไม่ทรงสอนมันในที่อื่นใดด้วย ที่ชนชาติอิสราเอลตกอยู่ในสภาพนี้ก็ เพราะความใจแข็งกระด้างของพวกเขา, ความไม่พร้อมที่จะฟังของพวกเขา, และความมืดบอดของพวกเขา พวกเขาได้ปฏิเสธพระเยซู, ตัดสินพระองค์, กล่าวโทษพระองค์, และเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ เพราะ การกระทำต่างๆของพวกเขา พวกเขาจึงไม่สามารถและไม่ยอมรับการรักษาให้หาย เปาโลกล่าวว่า “แต่ถ้าชาว ประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพิณาศ *ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้ กระทำใจของเขาให้มีมืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของ พระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา*” (2 คร. 4:3, 4)

ข้อ 16: “แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน”

“ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข” คำสรรพนาม “ของท่านทั้งหลาย” มีลักษณะเน้นมาๆตรงนี้ เพราะ ความไม่อาจรับรู้ได้ในส่วนของประชาชาติอิสราเอลที่ถูกเลือกสรร พระเยซูจึงทรงเปรียบเทียบความแตกต่างกับ สภาพที่ดีกว่าของเหล่าสาวกของพระองค์ พระเยซูได้ทรงเลือกสาวกเหล่านี้ และพวกเขาได้ยอมรับคำเชื้อเชิญ

ของพระองค์ที่ให้ติดตามพระองค์ คนเหล่านี้เป็นสุข (หรือมีความสุข) เพราะว่าพวกเขาได้เห็น, พวกเขาได้ยินแล้ว วันแล้ววันเล่าพวกเขากำลังเห็นการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์และพวกเขากำลังได้ยินถ้อยคำแสนวิเศษแห่งชีวิต ดังที่ถูกล่าไว้ในพระคำข้อถัดไป พวกเขากำลังเห็นสิ่งที่ศาสนาพยากรณ์และคนชอบธรรมจำนวนมากปรารถนาที่จะเห็นแต่ก็ไม่ได้เห็น

ตอนนี้ เช่นเดียวกับในมัทธิว 12:28 พระเยซูทรงบอกเป็นนัยอย่างเด่นชัดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงถูกสัญญาไว้ของพวกเขา การเห็นและการได้ยินจะต้องถูกเข้าใจตรงนี้ทั้งในเรื่องของประสาทสัมผัสเหล่านั้นและของจิตวิญญาณ พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นและพวกเขาได้ยินถ้อยคำของพระเยซูและเข้าใจมากพอที่จะซาบซึ้งกับความหมายฝ่ายวิญญาณของสิ่งเหล่านั้น หลังจากທີ່พระเยซูได้ประทานคำเทศนาเรื่องอาหารแห่งชีวิต (ซึ่งถูกบันทึกในยอห์น บทที่ 6) สาวกหลายคนของพระองค์ก็หันไปเสียและไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป จากนั้นเราอ่านว่า: “พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ” ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์” (ยอห์น 6:67-69)

ข้อ 17: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มิเคยได้ยิน”

ใน 2 เปโตร 1:19-21 เราอ่านว่า: “และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา” เหล่าศาสดาพยากรณ์ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้บันทึกสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาโดยพระวิญญาณ ในนิมิตหนึ่งศาสดาพยากรณ์เหล่านี้ได้เห็นกษัตริย์ผู้ทรงถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขนและสง่าราศีของพระองค์เช่นกันในฐานะกษัตริย์ที่ประทับบนพระที่นั่งของดาวิต อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พวกเขาได้เห็น:

“พวกศาสดาพยากรณ์ก็ได้อุตสาหะสืบค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดหรือลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรงบ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทราบ ว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้อู” (1 ปต. 1:10-12)

บัดนี้พระเยซูกำลังเปิดเผยความจริงนี้ในคำอุปมาต่างๆที่พระองค์กำลังประทานให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์-และแก่คนทั้งปวงที่มีหูเพื่อฟัง ศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้เห็นช่วงคั่นกลางระหว่างการทนทุกข์และสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วงเวลาคั่นกลางนั้นที่เรารู้จักเกี่ยวข้องกับ “ข้อลึกลับเหล่านั้นของอาณาจักรแห่งสวรรค์” ซึ่งถูกเปิดเผยในคำอุปมาเจ็ดเรื่องในมัทธิว 13 นี้

การตีความคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน

ข้อ 18: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น”

กรุณาศึกษามาระโก 4:14-20 และลูกา 8:11-15 ในการเชื่อมโยงกับการตีความที่พระเยซูประทานให้ ตรงนี้เกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน คำอธิบายของพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องนี้ (และเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องข้าวละมานเช่นกัน) ให้ต้นแบบอันสมบูรณ์แบบแก่เราสำหรับการตีความคำอุปมาทุกเรื่องของพระองค์โดยรวม จงระลึกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสด้วยสิทธิอำนาจ และไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์ (มธ. 7:29)

“ท่านทั้งหลายจงฟัง...” คำกรีกตรงนี้เน้นตรงคำว่า “ท่านทั้งหลาย” ซึ่งแบ่งแยกพวกสาวกจากฝูงชน ชาวยิวเหล่านั้น-คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธคำสอนต่างๆของพระเยซูและที่พระองค์ไม่ได้ประทานคำอธิบายให้ “ท่านทั้งหลาย” ซึ่งไปยังสิบสองคนนั้นเป็นหลัก และน่าจะชี้ไปยังคนอื่นๆที่สนใจอย่างจริงจังและกำลังฟังอยู่

“เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟัง” นำเสนอสิ่งต่อไปนี้เป็นฐานะเป็นผลพวงของหลักการต่างๆของพระเจ้าที่พระเยซูทรงวางไว้ก่อนหน้านั้น ความคิดของคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเมล็ดพืชโดยรวมก็คือว่า เหมือนกับที่เมล็ดพืชอันเดียวกันให้ผลที่แตกต่างกันไปตามดินที่รับเมล็ดพืชนั้น นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าเช่นกัน พระวาระที่ถูกประกาศออกไปให้ผลที่แตกต่างกัน ตามวิธีที่ผู้ฟังเหล่านั้นรับพระวาระ

แน่นอนว่า ไม่มีภาพเปรียบเทียบใดระหว่างสิ่งต่างๆที่เป็นกายภาพและที่เป็นฝ่ายวิญญาณจะสามารถสมบูรณ์แบบได้ เรารู้ว่าดินในคำอุปมาเรื่องนี้ไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับสภาพของมัน ดินที่แข็งนั้นไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับทำคนจำนวนมากที่เหยียบย่ำมัน; ดินที่มีหินมากไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับหินเหล่านั้นที่อยู่ทีนั้น; ดินที่มีต้นหนามเยอะไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับต้นหนามเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม *มนุษย์ทั้งหลายต้องรับผิดชอบ* สำหรับวิธีที่พวกเขาได้รับพระวาระ พวกเขาจะต้องให้การสำหรับการฟังพระวาระอย่างไม่เหมาะสม และพวกเขาจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาจะฟังก็ฟังได้แต่ก็ไม่ยอมฟัง มนุษย์จะถูกพิพากษาไม่เพียงเพราะสิ่งที่พวกเขาได้กระทำเท่านั้น แต่เพราะสิ่งที่พวกเขาจะทำก็ได้แต่ก็มิได้กระทำ มนุษย์ควรฟังคำเตือนสติขององค์พระผู้เป็นเจ้า: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรจึงเอาใจจดจ่อ” (ลูกา 8:18)

ข้อ 19: “เมื่อผู้ใดได้ยินพระวาระแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั้นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง”

“พระวาระแห่งอาณาจักรนั้น” ในลูกา 8:11 ถูกเรียกว่า “พระวาระของพระเจ้า” ขณะที่มาระโก 4:14 อ่านเพียงว่า “พระวาระ” (เราอ่านเกี่ยวกับ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” ในมัทธิว 4:23; 9:35; และ 24:14) “พระวาระแห่งอาณาจักรนั้น” นี้หมายถึงคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นพิเศษ และดังนั้นเมื่อพระองค์ตรัสว่า “เมื่อผู้ใดได้ยิน...แต่ไม่เข้าใจ” พระองค์ก็ทรงหมายถึงคนเหล่านั้นที่ฟังพระองค์ในขณะนั้นโดยตรง อย่างไรก็ตาม มันยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมที่ว่าใครก็ตามที่ได้ยินพระวาระของพระเจ้าและ

ปิดตาแห่งความเข้าใจของตน โดยไม่ยอมให้พระวิญญาณเปิดเผยสิ่งต่างๆของพระเจ้าแก่ตน ก็จะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับการปฏิเสธพระวจนะ นี่เป็นความจริงในวันนี้เหมือนกับในสมัยที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลกนี้และตรัสแก่นุชนุษย์แบบหน้าต่อหน้า

“แต่ไม่เข้าใจ” ในภาษากรีกอ่านว่า “ไม่รับมันเข้าไว้ข้างใน” หากความจริงที่ถูกต้องได้ยินไม่ถูกรับเข้าไปในหัวใจ “ฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ” (พวกผีปีศาจหรือเหล่าวิญญาณชั่ว) จะชิงเอาพระวจนะนั้นไป เมื่อคนๆหนึ่งปฏิเสธความจริงและปฏิเสธมันต่อไปเรื่อยๆ สุดท้ายแล้วพระเจ้าจะตรัสเหมือนกับที่พระองค์ได้ตรัสในโยเซยา 4:17 ว่า “เอเฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว *ปล่อยเขาแต่ลำพัง*” ความจริงที่ผู้ใดไม่เข้าใจหรือไม่รับเข้าไว้ในหัวใจก็ไม่อาจทำประโยชน์อันใดแก่คนๆนั้นได้เลย

ผู้คนเหล่านั้นในที่นี้มีใจแข็งกระด้างจนไม่แยแส และบางคนในพวกเขาต่อต้านแบบประสงค์ร้ายต่อพระเยซู พวกเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าพวกเขาจะไม่ต้อนรับพระองค์; ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ยอมรับหรือรับเอาถ้อยคำมหัศจรรย์แห่งชีวิตของพระองค์ ถ้อยคำของพระองค์ ตามคำพยานของพระองค์เอง คือจิตวิญญาณและชีวิต (ยอห์น 6:63) ถ้อยคำของพระองค์เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด (โรม 1:16) ถ้อยคำของพระองค์เป็นเมล็ดพืชที่ไม่รู้เบื่อหน่ายที่นำมาซึ่งการบังเกิดใหม่ (1 ปต. 1:23) ถ้อยคำของพระองค์สามารถช่วยจิตวิญญาณให้รอดได้ (ยากอบ 1:18, 21)

แผนการแห่งความรอดเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงจนคนๆหนึ่งจะไม่เข้าใจมันอย่างแท้จริงหากเขาไม่เต็มใจและพร้อมที่จะรับมัน เกี่ยวกับสิ่งอื่น ๆ นั้น คนเราต้องรู้เพื่อที่จะรัก; แต่ในความเชื่อแบบคริสเตียนคนเราต้องรักเพื่อที่จะรู้ เมื่อใดก็ตามที่เพราะการไม่เอาใจใส่, การขาดซึ่งความเห็นอกเห็นใจฝ่ายวิญญาณ, ความไม่เต็มใจที่จะรับเอา, หรือการต่อต้าน, มนุษย์ก็ล้มเหลวที่จะเข้าใจพระวจนะ มันไม่อาจส่งผลดีต่อพวกเขาได้

ในยอห์น 6:53 พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน” (กรุณาศึกษายอห์น บทที่ 6 ทั้งบท) พระเยซูมิได้ทรงหมายถึงการฉีกเอาเนื้อของพระองค์ไปจากกระดูกของพระองค์และกินมันเข้าไปและดื่มโลหิตของพระองค์ พระองค์ทรงหมายถึงการรับเอาเป็นของตัวเอง, การดูดซึมเข้าไป, การรับถ้อยคำของพระองค์ไว้ในใจของคนๆหนึ่ง ถ้อยคำเหล่านี้เป็นอาหารแห่งชีวิต, น้ำแห่งชีวิต, เมล็ดพืชที่ไม่รู้เบื่อหน่าย-ดังนั้นเมื่อเรารับพระวจนะเข้าไว้ในใจของเราจริงๆแล้วเราก็กำลังรับสภาพพระเจ้าของพระเยซูเองเข้าไว้ในใจของเรา (2 ปต. 1:4; คส. 1:27)

“...มารร้ายก็มา...” แน่แน่นอนว่ามารร้ายในที่นี้คือพญามาร บันทึกของมาระโกอ่านว่า “ในทันใดนั้น ซาตานก็มา” (มาระโก 4:15) และลูกากล่าวว่า “แล้วพญามารมา” (ลูกา 8:12) มีพญามารที่เป็นบุคคลซึ่งมีตัวตนอยู่จริงๆ มันมา “ฉวยเอา...” คำกรีกตรงนี้เป็นคำที่แรงมากๆ มันไม่ได้กล่าวว่าซาตานเอาพระวจนะออกไปอย่างสบายๆ แต่ซาตาน “ฉวยเอาไป” มันสื่อความหมายของการฉกชิงไปอย่างฉับพลันและรุนแรงและการหอบเอาสิ่งๆหนึ่งไป

“...พืชซึ่งหว่านในใจเขานั้น” คนๆนั้นได้ยินพระวจนะและยอมรับในความคิดของตนว่าสิ่งที่ผู้รับใช้คนนั้นกำลังเทศนาฟังดูสมเหตุสมผลและเขาจะพิจารณาอย่างจริงจังในใจของเขาเรื่องการยอมรับสิ่งที่เขาได้ยิน

แต่เพราะใจนั้นแข็งกระด้างและเมล็ดพืชนั้นจะเข้าไปไม่ได้ มารร้ายจึงรุดมาอย่างรุนแรงและฉกชิงพระวจนะ นั้นไปเสีย

เมื่อคนๆหนึ่งได้ยื่นพระวจนะและปฏิเสศที่จะรับมัน พระวจนะนั้นก็ตั้งอยู่บนพื้นผิวของความคิดอยู่ชั่วขณะและจากนั้นอิทธิพลชั่วร้ายต่างๆของซาตานและเหล่าลูกสมุนของมันก็ฉวยเอาพระวจนะนั้นไปเสีย บ่อยครั้งความประทับใจที่ตราตรึงอยู่บนความคิดของคนบางคนโดยคำเทศนาหนึ่งซึ่งถูกกล่าวโดยนักเทศน์ของพระเจ้าก็ถูกทำลายในชั่วพริบตาเมื่อการประชุมมีสการสิ้นสุดโดยมุกตลกไร้สาระหรือคำพูดล้อเล่นโดยอีกคนหนึ่ง คนๆนั้นอาจได้ฟังพระวจนะและอาจอยู่ภายใต้การฟ่องใจ โดยเริ่มคิดเกี่ยวกับความรอด; แต่การสนทนาอันไร้สาระอาจเอากการฟ่องใจที่พระวจนะของพระเจ้าได้นำมานั้นไปเสีย

“นั่นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดตรีมหนทาง” ชายคนนั้นไม่ใช่ผู้ต่อต้านหรือศัตรูคนหนึ่ง เขารับเมล็ดพืชนั้น- แต่บนพื้นดินที่ไม่พร้อม; นั่นคือ ดินนั้นเป็นดินแข็ง เมื่อเมล็ดพืชนั้นตกลงไป ศัตรูนั้นก็เห็นมันในทันที-และพญามารก็กลัวที่จะยอมให้ความจริงคงอยู่ในความคิดของคนๆหนึ่งนานเกินไป ถึงแม้ว่าดินนั้นแข็งก็ตาม สิ่งหนึ่งที่พญามารกลัวคือความจริง พระเยซูทรงเป็นความจริง, พระวจนะนั้นคือความจริง-และพญามารกลัวพระเยซูและพระวจนะ เมล็ดพืชนั้นคงอยู่เพียงชั่วสั้นๆ และจากนั้น “พวกนกแห่งอากาศ” ก็โฉบลงมาและกินมันเสีย เมล็ดพืชนั้นไม่ได้ถูกหว่านในหัวใจที่พร้อม; มันไม่ได้ถูกรับเอาด้วยหมดทั้งหัวใจ เมล็ดพืชนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้พื้นฟูหัวใจนั้น และด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ได้หยั่งรากและก่อเกิดชีวิตนิรันดร์

มีผู้ฟังจำนวนมากที่เป็นแบบนี้วันนี้ เราประกาศแก่พวกเขา, พวกเขาฟัง, พวกเขาดูเหมือนจะรับข่าวสารนั้น-แต่ก็สูญเปล่า พวกเขาดูเหมือนจะเรียนรู้ขณะที่พวกเขาฟัง แต่จากนั้นพวกเขาก็เลิกเรียนรู้โดยการยอมให้พญามารเอาข่าวสารนั้นไปเสีย พวกเขาดูเหมือนจะรับเอา แต่จากนั้นพวกเขาก็ปฏิเสธสิ่งที่พวกเขาดูเหมือนจะรับเอาแล้วในทันที

ข้อ 20: “และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยื่นพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี”

ในที่นี้ผู้หว่านพืชยังเป็นคนเดิม เมล็ดพืชนั้นมีลักษณะเดียวกัน แต่ผลลัพธ์ก็แตกต่างกันออกไปพอสมควร ในกรณีของชายผู้นั้นที่รับเอาเมล็ดพืชเข้าไว้ในที่ที่มีหินเยอะ ไม่มีดินมากพอสำหรับเมล็ดพืชนั้นที่จะหยั่งรากตามที่บันทึกของมาระโกกล่าว เมล็ดพืชนั้น “จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก” จากนั้นแสงอาทิตย์ก็แผดเผาเมล็ดพืชนั้น และ “แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป” (มาระโก 4:5, 6) แสงแดดแผดเผาเมล็ดพืชนั้น และแทนที่จะทำให้เมล็ดพืชนั้นแตกหน่อและงอกขึ้นมาสู่ชีวิต มันกลับเผามันจนมันเติบโตไม่ได้ แต่เหี่ยวแห้งไปแทน

“ได้แก่บุคคลที่ได้ยื่นพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี” คนๆนี้ตั้งใจฟัง, เชื่ออย่างง่ายตาย, และดูเหมือนจะมีความสุขที่จะยอมรับข่าวสารนั้น เขาดูเหมือนจะตื่นเต้น, กระตือรือร้น, และแสดงออก ดูเผินๆนี่ดูเหมือนจะเป็นการกลับใจที่แท้จริง-แต่ “ดิน” ไม่ได้อยู่ที่นั่น บ่อยครั้งมันเป็นความประทับใจทางศาสนาแบบผิวเผินและคงอยู่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวที่ก่อให้เกิด “ความปรีดี” ที่รวดเร็วและครึกโครมมากกว่าความประทับใจเหล่านั้นที่ลึกซึ้งและเป็นของแท้

ข้อ 21: “แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกละ”

“...จึงทนอยู่ชั่วคราว” เราไม่มีเกณฑ์ที่จะตัดสินชี้ชัดระยะเวลาที่คนประเภทนี้ “ทนอยู่” บางครั้งเมื่อคนๆหนึ่งดูเหมือนจะกล่าวคำรับเชื่ออย่างจริงจังหรือเริ่มสนใจอย่างสุดขีดในสิ่งต่างๆของพระเจ้า ในทันใดนั้น ศัตรูนั้นก็โจมตีและการข่มเหงก็เริ่มต้น บางครั้งมันอาจเป็นระยะเวลาที่ยาวนานกว่าก่อนที่ความยากลำบากจะเริ่มต้นขึ้น เมื่อสิ่งต่างๆเริ่มที่จะยากลำบากและ “การข่มเหงเกิดขึ้น” เมื่อนั้นผู้ที่แท้จริงก็เป็นที่ประจักษ์ คนที่ดูเหมือนยอมรับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว-ผ่านทาง การเป็นสมาชิกคริสตจักร, พิธีบัพติศมา, และการงานที่ดีต่างๆด้วยซ้ำ-เป็นผู้ที่ไร้ราก และด้วยเหตุนี้จึงเหวี่ยงไป การกล่าวรับเชื่อของเขาเหวี่ยงห่างไป, การร่วมประชุมกับคริสตจักรของเขาลดน้อยลง, การงานต่างๆที่ดีของเขาเลือนหายไป, และผู้คนที่สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือว่าคนๆนั้นไม่เคยได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย มันเป็นความจริงที่ว่าเขาได้ยินพระวจนะแล้ว, เขาดูเหมือนรับเอาพระวจนะแล้วด้วยความยินดี, และเขาก็เป็นแบบนี้ต่อไปอยู่สักพักหนึ่ง-แต่ “ต่อมาเขาก็เลิกละ” ทุกสิ่งเกี่ยวกับคำกล่าวยอมรับของคนๆนี้เป็นเรื่องผิวเผินและไม่ใช่ของจริง พระเยซูตรัสว่า “เนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด” (ยอห์น 6:63) มันเป็นจากหัวใจที่เราเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากการยอมรับก็นำไปสู่ความรอด (โรม 10:10)

ข้อ 22: “ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล”

ตรงนี้เรามีภาพประกอบอันที่สามเกี่ยวกับผู้หว่านและเมล็ดพืช คนๆหนึ่งรับเอาเมล็ดพืชนั้น และเมล็ดพืชนั้นลงลึกไปในพื้นดิน พืชนั้นงอกขึ้นมา และทุกสิ่งตรงนี้ก็เหมือนในการกล่าวรับเชื่อแบบที่แท้จริง- ยกเว้นเรื่องเดียว: ต้นไม้ไม่ได้ออกผล มัน “ไม่เกิดผล” ถ้าต้นนั้นสวยงามและทุกอย่างชี้ไปยังการออกผล แต่ก็ไม่มีผลเลย เมล็ดพืชที่ถูกหว่านในดินที่เกิดผล-แต่ต้นหนามทั้งหลายอยู่ที่นั่น และรากของพวกมันปกคลุมพืชนั้น และมันไม่เกิดผล ในกรณีของคนๆนี้ เจตจำนงของเขาไม่เคยถูกยอมจำนนต่อพระเจ้าเลย เขาพยายามยึดโลกและสิ่งต่างๆที่เป็นฝ่ายวิญญาณไปพร้อมๆกัน และนี่ก็สิ้นสุดลงในความชั่วร้ายที่พิชิตชัยและความดีที่พ่ายแพ้เสมอ พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (มธ. 6:24)

“...แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติ...” ผู้ฟังประเภทนี้ไม่ได้จำกัคอยู่ที่คนรายเท่านั้น ลูกาบอกสามสิ่งที่ขัดขวางการเกิดผลในกรณีนี้-ความกังวล, ทรัพย์สมบัติ, และความสนุกสนาน: “ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถมัย ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต” (ลูกา 8:14) มาระโก 4:19 เสริมว่า “และความโลภในสิ่งอื่นๆ” หากเราจะแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน (มธ. 6:33) “สิ่งอื่นๆ” เหล่านี้ทั้งหมดก็จะถูกเพิ่มเติมให้ และเราก็จะมั่งมีอย่างแท้จริง

ทรัพย์สินสมบัติในพระคัมภีร์ไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติใน**ความหมายที่เด็ดขาด** (ดังที่ถูกถือครอง) แต่เป็นทรัพย์สินสมบัติใน**เชิงเปรียบเทียบ** ตามที่ถูกให้ค่าโดยความปรารถนาและมูลค่าของทรัพย์สินสมบัติ เราต้องจดจำไว้ว่าทรัพย์สินสมบัติมักหลอกลวงคนเหล่านั้นที่แสวงหาอย่างเปล่าประโยชน์พอๆกับคนเหล่านั้นที่ได้รับพวกมันอย่างแท้จริง ทรัพย์สินสมบัติต่างๆหลอกลวงมนุษย์ในหลายๆด้าน-ในส่วนของวิธีการที่จะได้พวกมันมา, ทำให้พวกมันดูซื้อตรงซึ่งจริงๆไม่ได้เป็นอย่างนั้น; ในส่วนของเหตุผลต่างๆที่มนุษย์ปรารถนาทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้น; ในส่วนของ การนำทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นไปใช้เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ต่างๆ ฯลฯ คริสเตียนแต่ปากบางคนจินตนาการว่าตนจะไล่ตามเสาะหาทรัพย์สินสมบัติเพื่อที่ในภายหลังตนจะสามารถทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่เพื่อพระเจ้าได้ ในเมื่อเหตุผลที่แท้จริงนั้นก็คือพวกเขารักความมั่งคั่ง

มันเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะสังเกตว่าในผู้ฟังสามประเภทที่เราศึกษาจนถึงตอนนี้ มีการบ่งบอกถึงพัฒนาการสามขั้น ประการแรกเราหมายเหตุพัฒนาการในเรื่องของ**เวลา** ผู้ฟังคนแรกได้รับการขัดขวางในทันที-นั่นคือ หลังจากผู้หว่านหว่านเมล็ดพืชในทันที เมล็ดพืชก็ไม่เคยไต่อกขึ้นมาเลย ในกรณีที่สอง หลังจากเมล็ดพืชงอกขึ้นมาไม่นาน การขัดขวางนั้นก็ถูกพบเห็น ในกรณีที่สาม เมื่อเมล็ดพืชได้เข้าไปในดินแล้ว, งอกขึ้นมา, และลำต้นได้เติบโตจนถึงจุดที่ควรมีผล จากนั้นการขัดขวางก็ปรากฏและขัดขวางไม่ให้เกิดผล

ประการที่สอง มีพัฒนาการสามระดับจาก**แยะไปดีกว่าเดิม**-แต่ไม่เคยไปถึงความสมบูรณ์แบบ คนกลุ่มแรกไม่เข้าใจ; กลุ่มที่สองเข้าใจและรู้สึก; กลุ่มที่สามเข้าใจ, รู้สึก และปฏิบัติในระดับหนึ่ง

ประการที่สาม ถึงแม้ว่ามันดูเหมือนว่ามีสามขั้นตอนขึ้นไปจากแยะไปดีกว่าเดิม ความจริงของเรื่องนี้ก็คือว่าขั้นตอนเหล่านั้นเป็นจาก**แยะไปแ่กว่าเดิม** กลุ่มแรก (คนเหล่านั้นที่ไม่เข้าใจเลยสักนิดเดียว-พวกเขาไม่รับเอาพระวจนะ และมันถูกชิงไปเสียในทันที) ก็ไม่อยู่ใน**สภาวะฝ่ายวิญญาณที่สาหัสเท่ากับกลุ่มที่สอง** (คนเหล่านั้นที่รู้สึกมัน, รับเอามันด้วยความปรีดี, แต่จากนั้นก็หันหลังให้แก่พระวจนะ) พวกเขาตระหนักถึงโอกาสแห่งความรอดและพวกเขาดูเหมือนจะมีประสบการณ์ที่เป็นความปรีดีภายนอกเพียงเล็กน้อย-และจากนั้นพวกเขาก็หลงหายไป เหมือนเดิมคือ สภาวะฝ่ายวิญญาณของคนสองพวกแรกก็แย่น้อยกว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ใน**กลุ่มที่สาม** ผู้ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเข้าใจ, รู้สึก, และถึงขนาด “ปฏิบัติศาสนา”-แต่ตลอดเวลาหัวใจนั้นไม่ได้บริสุทธิ์และชอบธรรมเลย เพราะว่าการยอมรับด้วยปากของพวกเขาเป็นเพียงสิ่งภายนอกเท่านั้นและเป็นเพียงเศษผ้าขี้ริ้วในสายพระเนตรของพระเจ้า: “ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และ**การกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก** ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างไปไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม” (อสย. 64:6)

พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าการที่คนๆหนึ่งไม่เคยรู้จักหนทางแห่งชีวิตเลยก็ดีกว่าที่จะรู้จักและจากนั้นก็หันไปเสียจากพระวจนะของพระเจ้า ในความหมายที่แท้จริง พวกคนนับถือพระอื่นที่ไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูเลยก็จะรับโทษเบากว่าในการพิพากษาเมื่อเทียบกับคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในอเมริกาหรือในดินแดนอื่นๆที่ชาวประเสริฐถูกประกาศอยู่ทุกวัน เราจะถูกพิพากษาสำหรับโอกาสเหล่านั้นที่เราปฏิเสธ-นั่นคือ สิ่งซึ่งเราจะมีก็ได้หากเราจะเพียงฟังและเชื่อฟังพระวจนะเท่านั้น

ผมขอชี้ให้คุณพิจารณาขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้น (มาระโก 10:17-22) และผู้ฟังประเภทนี้ จงสังเกตว่า เห็นได้ชัดเลยว่าเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูและเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่างๆอันมหัศจรรย์ของพระองค์; และพอได้ยิน เขาก็วิ่งมาหาพระเยซู: “...มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” (เมื่อเราเห็นคนๆหนึ่งวิ่งมาที่แท่นบูชา, ชบหน้าลงถึงเท้าของตน, และร้องทูลต่อพระเจ้า เรารู้สึกอย่างแน่นอนว่าคุณคนเช่นนั้นรู้สึกสนใจอย่างแน่นอน, อยู่ภายใต้การฟ้องใจ, และปรารถนาที่จะบังเกิดใหม่) พระเยซูทรงตอบชายหนุ่มผู้นี้โดยบอกเขาว่า หากพระองค์ทรงเป็นผู้ประเสริฐ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้า; และหากพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ใช่ผู้ประเสริฐ พระเยซูทรงทราบว่าชายหนุ่มผู้นี้ไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พระองค์ทรงรู้จักความบาปที่ปรับโทษแห่งความไม่เชื่อที่ซึ่งหัวใจชายหนุ่มผู้นี้ไว้นักโทษ

พระเยซูประทานพระบัญญัติหกข้อแก่เขา; แต่คุณสังเกตเห็นว่าพวกมันเป็นบัญญัติทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ของเรา-เกี่ยวข้องกับการเล่นซู้, การฆาตกรรม, การลักขโมย, การโกหก, การฉ้อโกง, และการให้เกียรติบิดาและมารดาของตน ชายหนุ่มคนนั้นกล่าวแก่พระเยซูว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา” พระเยซูทรงมองไปที่เขา, ทรงรักเขา, และตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถ แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา” เมื่อชายหนุ่มคนนั้นได้ยินคำกล่าวนี้ เขาก็หันไปเสียโดยเป็นทุกข์ใจ; ด้วยว่าเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก และเขารักทรัพย์สมบัติของตน คุณจึงเห็นแล้วว่า ความปรารถนาที่ดูเหมือนกระตือรือร้นของเขาที่จะเป็นผู้ติดตามคนหนึ่งของพระเยซูเลือนหายไปโดยไม่ช้าและเขาก็จากไปโดยเป็นทุกข์ใจ-ไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่อาจกระทำสิ่งที่พระเยซูทรงขอหรือที่เขาให้กระทำได้ แต่เพราะว่าเขารักสิ่งของต่างๆแห่งชีวิตนี้มากกว่าที่เขา รักสิ่งต่างๆของพระเจ้า

มีคนมากมายของกลุ่มนี้ที่อยู่ท่ามกลางพวกเราวันนี้ พวกเขาได้ยินพระวจนะ, พวกเขา รู้สึกถึงผลกระทบของพระวจนะนั้น-และบางคนก้าวออกมาข้างหน้า, ร้องไห้, อธิษฐาน, ร่วมประชุมกับคริสตจักร, และรับบัพติศมา พวกเขาดูเหมือนกำลังเติบโตอยู่สักกระยะหนึ่ง-จากนั้นพวกเขาก็เริ่มไม่เกิดผล พวกเขาเริ่มจะเย็นชา; พวกเขาขาดการเรียนรู้, การประชุมคริสตจักร, การประชุมอธิษฐาน-และจากนั้นพวกเขาก็หายสาบสูญไปในที่สุด บุคคลเช่นนั้นกล่าวรับเชื่อ, เข้าร่วมกับคริสตจักร, แสดงออกว่านับถือศาสนา, และมีสัญญาบอกเหตุต่างๆของการกลับใจเชื่อที่แท้จริง; แต่ไม่มีความเชื่อที่เป็นของแท้ที่อยู่ในหัวใจ “ใบ” นั้นดูสวยงาม แต่สุดท้ายมันก็เริ่มเหี่ยวแห้งไป; “ลำต้น” มีลักษณะสวยงาม และถึงขนาดมีลักษณะภายนอกของรวงที่ออกผลด้วย-แต่ไม่มีผลอยู่ในรวงนั้น วัชพืชต่างๆเริ่มเติบโต, ต้นหนามต่างๆเริ่มงอกขึ้นมา, และในที่สุดคนๆนี้ก็หายสาบสูญไป

ข้อ 23: “ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

เมล็ดที่พินิตกลงไปใน “ดินดี” และนี่เป็นตัวแทนของบุคคลที่ได้ยินพระวจนะ, เข้าใจพระวจนะ-และผลลัพธ์คือผล แต่เราต้องไม่เข้าใจผู้ฟังประเภทที่สี่นี้ว่าเป็นกลุ่มคนที่ถูกเลือกสรร, ถูกเรียกเป็นพิเศษ ซึ่งไม่รวมคนอื่นอีกสามประเภทที่เหลือ-ไม่เป็นเช่นนั้นเลย “ดิน” ไม่ได้ดีเองโดยธรรมชาติ: “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่ง

เหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้” (1 คร. 2:14) พระวจนะและพระวิญญาณต้องเตรียมดินนั้นให้พร้อม เราเห็นเรื่องนี้ในกิจการ 16:13-18 ซึ่งเราพบบันทึกเกี่ยวกับโอกาสแรกของเปาโลที่จะเป็นพยานในทวีปยุโรป เขาเข้าร่วมกับชั้นเรียนพระคัมภีร์หนึ่งเป็นอันดับแรก; และเมื่อเขาได้สอนบทเรียนหนึ่งแล้ว นางลิเดียก็กลับใจเชื่อและกลายเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง จากนั้นเราอ่านว่าหมอดูสาวคนหนึ่งได้เดินตามเปาโลและสิลาสเป็นเวลา “หลายวัน” และพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐแก่เธอ ไม่ใช่คนเดียว แต่หลายคนที่เธอได้ยิน และในที่สุดเธอก็กลับใจเชื่อ

คนๆหนึ่งไม่อาจรับความรอดได้โดยปราศจากการได้ยินข่าวประเสริฐ และคนๆหนึ่งรับเอาข่าวประเสริฐเร็วขนาดไหนก็ขึ้นอยู่กับภูมิหลังของคนๆนั้นและโอกาสต่างๆที่เขา (หรือพ่อแม่ของเขาหรือปู่ย่าตายายของเขา) เคยมีในการได้ยินข่าวประเสริฐ ในกรณีของคนนับถือพระอื่น หลายครั้งมิชชันนารีทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเป็นเวลาหลายปีก่อนที่จะมีผู้กลับใจเชื่ออย่างแท้จริงสักคนหนึ่ง เหตุผลก็คือว่าคนเหล่านี้เคยมีชีวิตอยู่ในความมืดและมีหัวใจที่แข็งพอๆกับหิน อย่างไรก็ตาม ในประเทศนี้เราสามารถเข้าไปจัดประชุมฟื้นฟูในเมืองๆหนึ่งและมีคนรับเชื่อจำนวนมากเพราะว่าใครสักคนได้หว่านเมล็ดพืชนั้นอย่างสัตย์ซื่อก่อนพวกเขาและผู้คนเหล่านั้นได้มีโอกาสพบเจอกับข่าวประเสริฐแล้ว; ด้วยเหตุนี้ มันจึงไม่ใช่เวลานานมากนักกว่าเมล็ดพืชนั้นจะหยั่งราก

ดังนั้นผู้ฟังกลุ่มที่สี่นี้จึงไม่ใช่คนกลุ่มหนึ่งที่ถูกเลือกสรร, ได้รับการคัดเลือก ซึ่งถูกเลือกมาจากคนอื่นๆ ทั้งปวง พระวจนะของพระเจ้าเตรียมหัวใจให้พร้อม, พระวิญญาณทรงเตรียมหัวใจให้พร้อม-และจากนั้นเมล็ดพืชนั้นก็ตกลงไปในดินที่ถูกเตรียมพร้อมนั้นและงอกขึ้นเพื่อเกิดผล

มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาปโดยสันดาน, เกิดมาในบาป, ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า ดาวิดกล่าวว่า “ดูเถิดข้าพระองค์ก็ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” (เพลงสดุดี 51:5) *ไม่มีความแตกต่างกัน* ด้วยว่าเราได้ทำบาปกันทุกคนและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าแล้ว “ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย’ ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น *ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย*” (โรม 3:9-12)

“...ก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” คุณจะสังเกตเห็นว่ามีการเกิดผลอยู่สามระดับ-หนึ่งร้อยเท่า, หกสิบเท่า, และสามสิบเท่า มีผลอยู่เสมอหากคนๆหนึ่งบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง-ไม่ได้บริบูรณ์เหมือนกันเสมอไป แต่มีผลเสมอ ผมรับประกันคุณได้เลยว่าผลสามสิบเท่า นั้นเป็นผลที่ดีพอๆกับหกสิบเท่า นั้น ไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ที่ไม่เกิดผลบ้างเลยที่แสดงถึงความชอบธรรมในหัวใจ พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยในปริมาณมากขนาดนั้น ถึงแม้ว่าเราควรทำสิ่งที่ดีทุกสิ่งที่เราสามารถทำได้ เราควรนำวิญญาณทุกคนที่เราทำได้, ถวายทุกสิ่งที่เราถวายได้แก่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้า; แต่มันไม่ใช่ปริมาณที่เป็นสิ่งสำคัญ-มันคือความจริงใจของหัวใจ

เราถูกสอนอย่างชัดเจนในพระวจนะว่าหากเราสัจย์ซื่อในไม่ก็สิ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งเราเป็นผู้ปกครองเหนือหลายสิ่ง น้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งที่ถูกให้อย่างสัจย์ซื่อ หากนั่นคือทั้งหมดที่คนๆนั้นจะให้ก็ได้ ก็ถือว่ามากมายในสายพระเนตรของพระเจ้าพอๆกับเงินหนึ่งล้านดอลลาร์ที่ให้โดยคนมั่งมีคนหนึ่ง พระเจ้าไม่ทรงวัดขนาดเหมือนกับที่มนุษย์วัด เรามองที่รูปลักษณ์ภายนอก; พระเจ้าทรงทอดพระเนตรที่หัวใจ ดังนั้นหากคุณเกิดผลร้อยเท่าไม่ได้ ก็จงเกิดผลหกสิบเท่า

คนมากมายที่เป็นผู้นำวิญญาณที่สัจย์ซื่อก็ไม่นำวิญญาณได้จำนวนมากเท่ากับคนอื่นๆ ด้วยเหตุผลหลายประการ พระเจ้าไม่ทรงเรียกคนทุกคนให้เข้าสู่การรับใช้แบบคริสเตียนเต็มเวลา แต่เราเป็นคนงานด้วยกัน-คนหนึ่งปลูก, อีกคนรดน้ำ, พระเจ้าประทานการเพิ่มขึ้น ในกรณีของพันธกิจของผม หลายล้านคนตลอดหลายปีได้มีส่วนๆหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง-เพราะว่าอุปกรณ์ที่ผมใช้และเงินที่ผมได้ใช้จ่ายได้ถูกบริจาคให้โดยผู้คนของพระเจ้า หากไม่เป็นเพราะความสัจย์ซื่อของคนเหล่านั้นที่ถวายทรัพย์ พันธกิจของผมก็คงไม่มีทางเกิดขึ้นได้เลย ผมพยายามที่จะสัจย์ซื่อต่อพระวจนะและหวานเมลิคพีชนั้นอย่างสัจย์ซื่อ แต่ผมคงไม่สามารถหวานเมลิคพีชนั้นได้ในสถานที่หลายแห่งหากไม่เป็นเพราะความสัจย์ซื่อของคนเหล่านั้นที่ได้สนับสนุนผมมาตลอดหลายปี

พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า “เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น” (ยากอบ 4:17) ด้วยเหตุนี้เราจึงควรทำทุกสิ่งที่เราสามารถทำได้ และเราไม่ควรหาข้ออ้างที่จะไม่ทำสิ่งที่สามารถกระทำได้ ผมขอกล่าวซ้ำว่า: ปริมาณของ “ผล” ไม่ใช่สิ่งสำคัญในสายพระเนตรของพระเจ้า-มันคือความสัจย์ซื่อในการที่เราปฏิบัติหน้าที่ต่างๆของเราและใช้โอกาสต่างๆของเราอย่างเต็มที่

จะมีระดับต่างๆของบำเหน็จในสวรรค์อย่างแน่นอน แต่นี่จะไม่เป็นเพราะปริมาณของผล มันจะเป็นชนิดของหน้าที่คนต้นเรือนและความสัจย์ซื่อของหัวใจที่จะเป็นสิ่งสำคัญ เปาโลพรรณนาถึงมันในถ้อยคำเหล่านี้:

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลานั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าเราจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่า **เป็นอย่างไร** ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 คร. 3:11-15)

คำเตือนอันซึ่งอีกประการถูกให้ไว้แก่เราใน 2 โครินธ์ 5:10: “เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว”

จงฟังถ้อยคำของอัครสาวกเปาโลขณะเขาดำเนินผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์: “เปาโลคือผู้ใด อพอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน ข้าพเจ้าได้ปลูก อพอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต เพราะฉะนั้น คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ ดังนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้” (1 คร. 3:5-8)

การเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าเป็นเรื่องที่แสนวิเศษ; การเป็นผู้นำวิญญาณช่างเป็นเรื่องที่เปี่ยมสง่า
ราศี ช่างเป็นโอกาสอันแสนมหัศจรรย์ที่เราได้เพื่อหว่านเมล็ดพืชที่คืนนั้นที่นำผลเก็บเกี่ยวมาให้ ขอพระเจ้าทรง
โปรดช่วยคุณและผมที่จะสัตย์ซื่อในการหว่านเมล็ดพืชนั้น-และขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะ*ฝาก*
ผลลัพธ์ไว้กับพระเจ้า! เราสามารถประกาศ, ให้การรับรอง, เป็นพยาน, และเตือน; แต่เราไม่สามารถฟ้อง
ใจ, ชักนำ, หรือช่วยให้รอดได้ พระวาระของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพยานภาพ และคมกว่าดาบสองคมใดๆ
พระวาระของพระเจ้าตัดขณะที่เราเทศนา, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ้องโจมตีมนุษย์เรื่องความบาป, เรื่อง
ความชอบธรรม, และเรื่องการพิพากษา, และทรงชักนำพวกเขาให้มาสู่การรับความรอด มันขึ้นอยู่กับเราว่าจะ
รับความสว่างนั้น, ขนบป็นั้น, เนื่อนั้น, จากองค์พระผู้เป็นเจ้า และจากนั้นก็แจกจ่ายสิ่งที่พระองค์ประทานให้
แก่เราอย่างสัตย์ซื่อ มันเปี่ยมสง่าราศีที่ผู้เชื่อทุกคนเป็นคนงานด้วยกันกับพระเจ้า เราเป็นคนงานของพระเจ้า,
เราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์; และเราจะต้องตรากตรำทำงานตามพระคุณของพระเจ้าที่ได้ประทานให้แก่เรา เรา
จะต้องฉลาดเหมือนงู และไม่มีพิษภัยเหมือนนกกเขา โดยกระทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าอยู่เสมอ เมื่อเรา
ทำสิ่งใดเพื่อนำสง่าราศีและเกียรติยศมาสู่ชื่อของเราเอง เราก็ทำให้พระเจ้าผิดหวังและเราจะเสียบำเหน็จของ
เราไปอย่างแน่นอน เรา*ได้รับความรอดโดยพระคุณ*-ความรอดเป็นของขวัญที่ให้เปล่าของพระเจ้า; แต่เราจะ*ได้*
*รับบำเหน็จ*สำหรับหน้าที่คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อของเรา

คุณเชื่อใจได้เลยว่าผลเหล่านั้นแห่งพระคุณในผู้เชื่อทั้งหลายมี*คุณภาพ*แบบเดียวกันแต่ไม่ใช่*ปริมาณ*
แบบเดียวกันเสมอไป ดินที่เกิดผลน้อยกว่าก็ยังคงเรียกได้ว่าเป็น “ดินดี” อยู่เหมือนเดิม เพราะว่ามันผลิตพืชผล
ของจริง ในมัทธิว 25:14-23 ผู้รับใช้ที่ได้รับสองตะลันต์ก็สัตย์ซื่อพอๆกับคนที่ได้รับห้าตะลันต์ อีกคนนั้นได้รับ
เงินตะลันต์มากกว่า แต่ทั้งคู่ก็ได้รับคำชมเชยแบบเดียวกัน- “ผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ” นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าทรง
ถือว่าสำคัญ-*ความสัตย์ซื่อ* ไม่น่าแปลกใจเลยที่ว่าพระเยซูตรัสแก่เหล่าผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระองค์ในมาระ
โก 11:22 ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด”

ข้อลึกลับที่สอง: คำอุปมาเรื่องข้าวละมานท่ามกลางข้าวสาลี

ข้อ 24: “*พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน*
ชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน”

คำอุปมาเรื่องข้าวละมานและข้าวสาลีถูกให้โดยมัทธิวเท่านั้น เรามีภาพประกอบนี้ในข้อ 24 ถึง 30
และการตีความถูกให้ไว้ในข้อ 37 ถึง 43

“*พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟัง*” – หรือ*ตั้งไว้ตรงหน้า*พวกเขา นี่เป็นภาพของการ
ตั้งอาหารไว้ตรงหน้าผู้คน เพราะคำนี้ถูกใช้ในมาระโก 8:6, กิจการ 16:34, และ 1 โครินธ์ 10:27 “*พวก*
เขา” ไม่ได้หมายถึงแค่สาวกสิบสองคนนั้น แต่ประชาชนเหล่านั้นโดยรวม

“*อาณาจักรแห่งสวรรค์...*” ในมัทธิว 3:2 เราได้ยินยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาร้องประกาศว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” วลี “อาณาจักรแห่งสวรรค์” นี้ ซึ่งตรงตัว
คือ “แห่งฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย” เป็นวลีหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของกิตติคุณของมัทธิวและมันบ่งบอกถึงการ
ปกครองบนโลกนี้ของพระเยซูบุตรของดาวิดในฐานะพระเมสสิยาห์ มันถูกเรียกว่าอาณาจักรแห่งฟ้าสวรรค์ทั้ง

หลายเพราะว่ามันเป็นการปกครองของฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเหนือแผ่นดินโลก ในคำอธิษฐานต้นแบบที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราประทานให้ เราอ่านว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” (มธ. 6:10)

วลี “อาณาจักรแห่งสวรรค์” มาจากหนังสือดาเนียล ซึ่งมีบัญญัติไว้ (กรูมาศึกษาดาเนียล 2:34-36, 44 และ 7:23-27) ดาเนียลได้นิยามอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่าเป็นอาณาจักร “ซึ่งพระเจ้าแห่งสวรรค์” จะทรงสถาปนาขึ้นหลังจากการถูกทำลายของอำนาจคนต่างชาติเหล่านั้นโดย “หินที่ถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ” มันคืออาณาจักรที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เชื้อสายของดาวิดโดยพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ซึ่งไม่อาจถูกทำลายได้ (กรูมาศึกษา 2 ซามูเอล 7:7-16) อาณาจักรนั้นได้ถูกยืนยันแก่พระเยซูคริสต์ บุตรของดาวิด โดยทางทูตสวรรค์กาเบรียลในลูกา 1:32, 33

เราพบสามแง่มุมของอาณาจักรนั้นในกิตติคุณของมัทธิว:

แง่มุมแรกคือ ยอห์นได้ประกาศอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่า “*มาใกล้แล้ว*” นี่คือการตั้งแตงการเริ่มต้นของงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจนถึงการปฏิเสกษัตริย์องค์นั้นและการประกาศเรื่องความเป็นพี่น้องแบบใหม่ในมัทธิว 12:46-50

แง่มุมที่สอง เรามี “*ข้อลึกลับต่างๆแห่งอาณาจักรนั้น*” ซึ่งถูกพรรณนาในคำอุปมาเจ็ดเรื่องนั้นที่เรากำลังศึกษาอยู่ตอนนี้ ซึ่งจะต้องถูกทำให้สำเร็จจริงในระหว่างยุคปัจจุบันนี้ ที่จะต้องถูกเพิ่มเข้ากับข้อลึกลับเหล่านี้คือคำอุปมาต่างๆเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ซึ่งถูกกล่าวหลังจากมัทธิว 13 ซึ่งเกี่ยวข้องกับเขตแดนแห่งการกล่าวยอมรับแบบคริสเตียนในระหว่างยุคสมัยนี้ อย่างไรก็ตาม มันเป็นไปได้ที่จะแบ่งแยกแต่ละคำและทุกคำและทุกสัญลักษณ์ในคำอุปมาเหล่านี้หรือที่จะลากเส้นแบ่งและกล่าวอย่างเป็นหลักข้อเชื่อว่า “นี่สำหรับยุคพระคุณนี้ และนั่นสำหรับยุคพันปี”

แง่มุมที่สามมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์—เมื่ออาณาจักรนั้นถูกสถาปนาขึ้นหลังจากการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งเป็นเวลาที่พระองค์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์และครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี นี่เป็นที่รู้จักในชื่อยุคพันปี (กรูมาศึกษามัทธิว 24:29 จนถึง 25:46 และกิจการ 15:14-17)

เราควรจำให้ขึ้นใจว่ามีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างอาณาจักรแห่งสวรรค์กับ*อาณาจักรของพระเจ้า* อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเป็น*อาณาจักรจริง ๆ*ที่อยู่บนแผ่นดินโลกนี้ แต่*อาณาจักรของพระเจ้า*เป็นอาณาจักร*ฝ่ายวิญญาณ* เมื่อพวกฟาริสีเรียกร้องให้พระเยซูบอกพวกเขาว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไหร่ พระองค์ตรัสตอบว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ และเขาจะไม่พูดว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ เพราะ ดูเถิด *อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย*” (ลูกา 17:20, 21)

“...เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน” ผู้หว่านในที่นี้คือพระเจ้า ผู้ทรงหว่านเมล็ดพืชที่ดีเทานั้นในนาต่างๆของพระองค์ ในคำอุปมาเรื่องนี้ ซึ่งเราพบว่าถูกต้องในความในข้อ 36 ถึง 43 “*เมล็ดพืชดี*” นั้นไม่ใช่ “พระวจนะ” เหมือนกับในคำอุปมาเรื่องแรกในบทนี้ ในคำอุปมาเรื่องนั้นเมล็ดพืชคือพระวจนะของพระเจ้าอย่างแน่นอนซึ่งตกลงในดินชนิดต่างๆกัน แต่ในที่นี้เมล็ดพืชคือ *สิ่งที่พระวจนะได้สร้างขึ้น*—ลูก

หลานของอาณาจักรนั้น ใน 1 เปโตร 1:23 เราเห็นว่าเรา “บังเกิดใหม่” ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” เมล็ดพืชนั้นถูกหว่านหรือถูกโปรยตรงนี้และตรงนั้นใน “นา” นั้น ซึ่งเป็น “โลก” (ข้อ 38) “โลก” ไม่เป็นเพียงโลกในทางภูมิศาสตร์เท่านั้น แต่เป็นโลกแห่งมนุษยชาติด้วย

ข้อ 25: “แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้แล้วก็หลบไป”

“เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่” หมายถึงเวลากลางคืน เมื่อไม่มีผู้ใดคอยสังเกตการณ์ศัตรูที่หว่านเมล็ดพืชของมัน ไม่มีการอ้างอิงถึงคนกลุ่มใดแบบเฉพาะเจาะจงที่นอนหลับอย่างไม่ทันระวังตัว มีแค่คำว่า “ศัตรูของคนนั้น” เลือกเวลาที่เหมาะเจาะที่สุดสำหรับการทำงานชั่วของตนอย่างลับๆ

“...มาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้” คำที่ถูกแปลเป็น “ข้าวละมาน” เป็นหัวข้อที่คนถกเถียงกันเยอะมาก แต่คนส่วนใหญ่ก็เห็นพ้องตรงกันว่ามันหมายถึง หญ้าละมาน (darnel) นี่คือพืชชนิดหนึ่งที่เป็นตระกูลเดียวกับข้าวสาลีและไม่อาจถูกแบ่งแยกจากข้าวสาลีได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะในระยะต้นๆ เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์บอกเราว่ามันเป็นเรื่องที่ยากพอสมควรที่จะแบ่งแยกระหว่างข้าวสาลีกับข้าวละมานจนกว่าหัวของเมล็ดข้าวปรากฏ และจากนั้นจึงเกิดความแตกต่าง

นี่เป็นความจริงในโลกของคริสเตียน-มันเป็นเรื่องยากมากๆ ในบางกรณีที่จะแยกแยะผู้เชื่อจากผู้ไม่เชื่อ มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะแบ่งแยกคริสเตียนแท้สักคนจากคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตอย่างเปิดเผยในบาปโสมม แต่มีผู้คนจำนวนมากที่ดำเนินชีวิตแบบสะอาดและเที่ยงธรรมซึ่งเป็นผู้ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง อันที่จริง ผู้ไม่เชื่อบางคนก็ดำเนินชีวิตที่สะอาดกว่าผู้เชื่อบางคนด้วยซ้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ที่ถูกเรียกว่า “บาปเล็กๆ” และการกระทำต่างๆ ที่ถูกพรรณนาว่า “ไม่มีพิษภัย” เมื่อเรามองเข้าไปในกระจกแห่งพระวจนะของพระเจ้า เราก็พบนิยามของบาปซึ่งแตกต่างกันไปมากพอสมควรจากที่เราพบจากริมฝีปากของมนุษย์ เปาโลให้นิยามบาปในถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งถูกตลใจโดยพระวิญญูณบรสิฐดิ์: “การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วย **ความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น**” (โรม 14:23) เรายังอ่านในยากอบ 4:17 ด้วยว่า “คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ **บาป**จึงมีแก่คนนั้น” “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำ **ทุกสิ่งเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า**” (1 คร. 10:31)

ผมได้มีโอกาสเห็นทุ่งข้าวสาลีในปาเลสไตน์ด้วยตัวเอง และมีชนนารีคนที่อยู่กับพวกเราได้ชี้ให้เห็นว่าข้าวละมานปรากฏอยู่ท่ามกลางข้าวสาลีกระทั่งในวันนี้ มีสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจมากๆ เกี่ยวกับข้าวละมาน ดังที่ได้ชี้ให้เห็นแล้ว เมล็ดข้าวละมานมีลักษณะคล้ายกับข้าวสาลี อย่างไรก็ตาม มันมีขนาดเล็กกว่าและมีสีดำ-และความมีสีดำนั้น ผมเห็นว่าเป็นสัญลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบของบาป เคยมีคนบอกผมว่าหากผู้ใดกินขนมปังที่ทำจากข้าวสาลีที่มีข้าวละมานปนอยู่ด้วย มันจะทำให้เขาวิงเวียนศีรษะ ด้วยเหตุนี้ เมล็ดข้าวละมานเหล่านั้นจึงไม่เพียงไร้ประโยชน์สำหรับการเป็นอาหารคนเท่านั้น แต่ยังเป็นพิษด้วย ข้อเท็จจริงนี้เสริมเข้ากับประเด็นของคำอุปมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ถูกให้ไว้ตรงนี้

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านได้เสนอแนะว่าข้าวละมานเป็นเพียงข้าวสาลีที่เสื่อมลง นั่นคือ ด้อยกว่าหรือคุณภาพต่ำ แต่นี่ไม่ใช่ความจริง ข้าวละมานเป็นเมล็ดข้าวที่แตกต่างออกไปอย่างแน่นอน ไม่มีการปนกันระหว่างข้าวสาลีและข้าวละมานในเมล็ดพืชนั้น ด้วยว่าแต่ละอันอยู่แยกจากกัน หลักคำสอนนี้ที่ว่าข้าวละมานอาจเป็นข้าวสาลีที่เสื่อมลงและโดยการเพาะปลูกน่าจะถูกนำกลับมาสู่ข้าวสาลีที่แท้จริงได้ก็เป็นที่รื่นหูของอาจารย์บางท่าน มันสอดคล้องกับคำสอนที่ว่าเหล่าคนชั่วได้ล้มลงและอาจถูกนำกลับมาได้โดยการฝึกอบรมและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม แต่นี่ไม่ใช่ความจริง มนุษย์ต้องบังเกิดใหม่และกลายเป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์ก่อนที่เขาจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าได้ (ยอห์น 3:1-7; 2 คร. 5:17)

“*ปนกับข้าวสาลี*” ในภาษากรีกเดิมนั้นเป็นวลีที่แรงมาก ๆ สำนวนนี้บ่งบอกว่าศัตรูผู้หนึ่งได้หว่านข้าวละมานไม่ใช่แค่ในพื้นที่ส่วนเล็กๆส่วนเดียวของนาอัน แต่ใน*ท่ามกลาง*ข้าวสาลี นั่นคือ ข้าวละมานเหล่านั้นได้ถูกหว่านไปทั่วนาอันในทุกส่วน ซึ่งทำให้เป็นไปได้เลยที่จะแยกข้าวสาลีจากข้าวละมานโดยที่ไม่ทำลายข้าวสาลีไปด้วย

เมื่อ “ข้าวสาลี” ของพระเจ้าถูกหว่านในโลก นี่ก็เป็นสถานที่ๆกิจกรรมของซาตานเริ่มต้น คุณพบลูกหลานของอาณาจักรนั้นที่ใด คุณก็จะพบว่าท่ามกลางพวกเขามีคนเหล่านั้นที่*กล่าวอ้าง*ว่าเป็นลูกหลานของพระเจ้าแต่จริงๆแล้วเป็นลูกหลานของซาตาน พวกเขาดูเหมือนลูกหลานของพระเจ้ามากเกินไปจนพระเจ้าเท่านั้นทรงสามารถรู้ได้อย่างแน่นอนว่าพวกเขาเป็นใคร และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าเท่านั้นที่ถูกเรียกตอน “การสิ้นสุดของโลกนี้” สามารถแยกพวกเขาจากลูกหลานของพระเจ้าได้

ซาตานเป็นผู้หลอกลวงตัวเอ้ อำนาจแห่งการหลอกลวงของมันมหาศาลเหลือเกินจน “ข้าวละมาน” เหล่านั้นคิดว่าตัวเองเป็นลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้นอยู่บ่อยๆ ในมัทธิว 7:21-23 เราได้เรียนรู้แล้วว่าคนมากมายจะกล่าวในวันพิพากษาว่าพวกเขาได้*พยากรณ์และทำงาน* และ*ให้*ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า- แต่พระเยซูจะตรัสยอมรับว่า*พระองค์ไม่เคยรู้จักพวกเขาเลย!* หากเป็นไปได้ ซาตานก็คงหลอกลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า แต่ถ้อยคำมหัศจรรย์ของเปโตรให้ความมั่นใจเราว่าซาตานไม่สามารถหลอกลวงและนำคนเหล่านั้นที่รอดแล้วอย่างแท้จริงให้หลงไปได้: “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และ*ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย*’” (1 ปต. 2:6)

จากบทนี้เรื่อยไปจนจบหนังสือมัทธิว เราเห็นสภาพที่ปะปนกันนี้ถูกนำเสนอ และตราบเท่าที่พระเยซูยังไม่เสด็จมา จะมีลูกหลานของพระเจ้าและลูกหลานของซาตานอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ เราต้องผสมและปะปนกับลูกหลานของมารร้าย เราต้องเดินชนไหล่กับพวกเขา แต่เราไม่จำเป็นต้องเข้าส่วนกับความชั่วของพวกเขา มีข้อพระคัมภีร์อื่นๆอีกมากมายที่สอนอย่างชัดเจนถึงการมีอยู่จริงของสภาพที่ปะปนกันนี้จนกว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อรับผู้เชื่อทั้งหลายไปกับพระองค์เอง (กรูณาศึกษามัทธิว 22:11-14; 25:1-30; ลูกา 18:10-14; และฮีบรู 6:4-9)

คำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานนี้ไม่ได้ถูกให้ไว้เพื่อพรรณนาถึงโลก แต่พรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่กล่าวอ้างว่าตนอยู่ในอาณาจักรนั้น “นาอัน” คือโลก “เมล็ดพืชดีนั้น” คือลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น แต่ “ข้าว

ละมาน” คือ “ลูกหลานของมารร้าย” (มธ. 13:38) พระเยซูทรงเรียกเหล่าผู้นำทางศาสนาว่าเป็นลูกของ ซาตานในยอห์น 8:38-44:

“เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน” เขาทั้งหลาย จึงทูลตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของเรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตร ของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ *ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ*” เขาจึงทูลพระองค์ว่า “เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า”

“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจาก พระเจ้าและอยู่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจ ถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ *ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร* และ ท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะ ความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการ มุสา”

อีกครั้งในมัทธิว บทที่ 23 พระเยซูทรงประณามคนเหล่านั้นที่แสวงว่าเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่ได้เป็น:

“พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือ ประพฤติตาม *เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่* ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นี้เดียวก็ไม่จำเป็นต้องเลย *การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น...*

“วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *คนหน้าซื่อใจคด* ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่ง สวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *คนหน้าซื่อใจคด* ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และ*สร้างอิฐฐานเสี้ย ยี่ดยาว* เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *คน หน้าซื่อใจคด* ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจาริต เมื่อได้แล้ว เจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า...

“วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *คนหน้าซื่อใจคด* ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วย ชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *คนหน้าซื่อใจคด* เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนนอโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคน ตายและการโลโครกสารพัด เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ *ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบ ธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า*” (มธ. 23:2-28 บางส่วน)

“...แล้วก็หลบไป (ตามทางของตน)” เมื่อศัตรูผู้นั้นเสร็จงานชั่วช้าของตนแล้วในเวลากลางคืนขณะที่ ผู้คนนอนหลับอยู่และไม่มีใครกำลังเฝ้าดู มันก็ไปจากพื้นทีนั้นและจึงไม่มีผู้ใดทราบว่ามันได้ทำอะไรลงไป

คำว่า “ตามทางของตน” (“his way”) ขวนให้นึกถึงคำสองคำที่น่าเศร้าที่สุดเท่าที่เคยถูกกล่าวเกี่ยวกับชายคนหนึ่ง ชายคนนี้เป็นยูดาส อิสคาริโอท หนึ่งในสิบสองคนนั้น ลูกาบอกเราว่าเทศกาลปัสกาเข้ามาใกล้มากแล้ว และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะกำจัดพระเยซู-แต่พวกเขากลัวประชาชน ผู้ชนคนธรรมดาเหล่านั้นมองพระเยซูว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง และผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นก็กลัวพวกเขา เราอ่านว่า: “ฝ่ายซาตานเข้าเคลือบยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน ยูดาสได้**ไปตามทางของตน**ปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด” (ลูกา 22:3, 4) พวกขุนนางใหญ่ของอิสราเอลก็ดีใจ และพวกเขาสัญญาว่าจะให้เงินเขา จากนั้นยูดาสจึงหาช่องที่จะทรยศพระเยซูเพื่อมอบไว้ในมือของพวกเขา “เมื่อว่างคน” ยูดาสอยากมอบพระเยซูไว้ตอนที่พระองค์ทรงอยู่ตามลำพัง-ซึ่งบอกเป็นนัยถึงหลักการเดียวกันกับตรงนี้ในคำอุปมาของเรา ที่ศัตรูผู้นั้นได้หว่านข้าวละมานเหล่านั้นในตอนกลางคืน

โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่ายูดาสเป็นซาตานที่มาจุติเป็นมนุษย์ ในการที่เขาเป็นผู้แทนของซาตานซึ่งอยู่ท่ามกลางอัครสาวกสิบสองคนนั้น เหมือนกับที่เราเห็นข้าวละมานเหล่านั้นอยู่ท่ามกลางข้าวสาลีนั้น ยูดาสอิสคาริโอทเป็นเหรียญของกลุ่มสาวก-เขาถือเงิน เขาได้รับความนับหน้าถือตาจากทุกคน และเขาเข้าออกอยู่ท่ามกลางพวกสาวกตลอดงานรับใช้ของพระเยซูจนกระทั่งคืนนั้นที่เขาทรยศองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเงินสามสิบเหรียญ ยูดาสไป “**ตามทางของตน**” ใครก็ตามที่เดินทางไป “ตามทางของตน” ก็กำลังเดินตามรอยเท้าของพญามาร และปลายทางนั้นคือความผิดหวัง หายนะ และความพินาศชั่ววันรันดร์

ข้อ 26: “**ครั้นต้นข้าวนั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย**”

“ต้นข้าวนั้น” เป็นคำเดียวกับที่แปลเป็น “หญ้า” ในมัทธิว 6:30 และ 14:19 ต้นข้าวนั้นเริ่มงอกขึ้นและโตเต็มวัยและ “ออกรวง” นี้ไม่ได้หมายถึงเมล็ดข้าวที่สุกเต็มที่เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว แต่หมายถึงส่วนหัวหรือผลของข้าวสาลีขณะที่มันเริ่มโตเต็มที่ “**ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย**”-และเจ้าของนานั้นก็สามารถตรวจจับได้ในจุดนั้นว่าอันไหนเป็นข้าวสาลีและอันไหนเป็นข้าวละมานเพราะว่า ถึงแม้ว่าส่วนหัวจะคล้ายกัน ก็มีเครื่องหมายต่างๆที่แสดงถึงความแตกต่างกันที่คนเหล่านั้นที่รู้จักเมล็ดข้าวไม่อาจพลาดได้

ข้อ 27: “**พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน?’**”

คำว่า “เจ้าบ้าน” ถูกแปลเป็น “นายของเรื่อนั้น” ในมัทธิว 10:25 เมื่อพวกผู้รับใช้ค้นพบข้าวละมานอยู่ท่ามกลางข้าวสาลี พวกเขาก็มาหาเจ้าบ้านของตนและบอกเขา “**นายเจ้าข้า**” เป็นชื่อเรียกที่แสดงถึงความเคารพซึ่งถูกใช้โดยผู้รับใช้และทาสทุกคนเวลาพูดกับเจ้าของหรือนายจ้างของตน

“**ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ**” ผู้รับใช้เหล่านั้นได้มาหานายของตน นั่นคือ “เจ้าบ้าน” และถามเขาว่าเขาทราบหรือไม่ว่าเมล็ดพืชที่เขาได้หว่านนั้นเป็นเมล็ดพืชบริสุทธิ์ ซึ่งไม่เจือปนกับเมล็ดพืชอื่นๆ พวกเขาถามคำถามนี้ในแบบที่จะไม่กล่าวหานายของตนว่าปลั่งเปลือ ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้บอกเราว่าพวกเขาไม่มีความสงสัยในใจของตนเลยว่านายนั้นได้ล้มเหลวในการหว่านเมล็ดพืชดี พวกเขาบอกว่า “**แต่มีข้าวละมานมาจากไหน?**” หากเจ้าบ้านนั้นได้หว่านเมล็ดพืชที่ดี ข้าวละมานมาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร?

ข้อ 28: “นายก็ตอบพวกเขาว่า ‘นี่เป็นการกระทำของศัตรู’ พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า ‘ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ’”

“นี่เป็นการกระทำของศัตรู” เจ้านายผู้รับใช้ทราบแน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น เขาได้หว่านข้าวสาลีที่ดี แต่คนๆ หนึ่งที่เป็นศัตรูของเขา กำลังพยายามทำลายผลเก็บเกี่ยวของเขาโดยการบดเมล็ดพืชที่เลวเข้ากับเมล็ดพืชที่ดีของเขา ผู้รับใช้เหล่านั้นถามนายของตนว่า “ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ” ผู้รับใช้เหล่านั้นปรารถนาที่จะเข้าไปในนาและถอนรากข้าวละมานเหล่านั้นและเอาพวกมันออกไปจากนา และทำลายพวกมันเสีย

ข้อ 29: “แต่ท่านตอบว่า ‘อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย’”

นายผู้รับใช้เป็นผู้รู้เกี่ยวกับการทำกรรมเพราะว่าเขา รู้แน่ชัดว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากคนงานเหล่านั้นเริ่มถอนข้าวละมานเหล่านั้นจากนาของเขา รากของข้าวสาลีและข้าวละมานเหล่านั้นปนกัน ด้วยเหตุนี้เขาจึงรู้ว่า ขณะที่คนงานเหล่านั้นกำลังถอนข้าวละมาน พวกเขาจะทำลายข้าวสาลีไปด้วย นี่เป็นภาพของชีวิต เราไม่สามารถมีตัวตนอยู่ในโลกนี้ได้โดยปราศจากการปะปนและการคลุกคลีกับพวกคนไม่เชื่อ เราต้องเข้าไปในร้านค้าของพวกเขา, ซื้อสินค้าของพวกเขา, ทำงานเคียงข้างกับพวกเขา, และติดต่อสัมพันธ์กับพวกเขาในอีกหลายๆ ด้าน แต่เมื่ออวสานมาถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงทำการแยกออก

ข้อ 30: “ให้ทั้งสองจำเรียงไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า ‘จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา’”

“ให้ทั้งสองจำเรียงไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว” เจ้านายผู้รับใช้ของเขาสั่งผู้เกี่ยวให้ไปปล่อยให้ข้าวสาลีและข้าวละมานโตไปด้วยกันจนกว่าพวกมันจะสุกเต็มที่และเวลาแห่งการเก็บเกี่ยวมาถึง พอถึงตอนนั้นเขาจะกล่าวแก่ผู้เกี่ยวว่า “จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา” การเก็บข้าวละมานให้เป็นฟ่อนสำหรับเผาไฟ ซึ่งพระเยซูคริสต์ถึงตรงนี้ ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าเจ้านายผู้รับใช้สั่งผู้เกี่ยวให้เผาพวกมันตอนนั้นเลย หากพวกมันจะถูกเผาตอนนั้นเลย ก็คงไม่จำเป็นต้องมัดพวกมันเป็นฟ่อน

ชาวตารันไม่ได้ถูกมัดวันนี้-แต่มันก็มีข้อจำกัดต่างๆ พระเจ้าทรงอนุญาตให้มันไปไกลได้เท่านั้น และจากนั้นพระองค์ก็ทรงยับยั้งมัน วันหนึ่งมันจะถูกมัดเป็นเวลาหนึ่งพันปีอย่างสมบูรณ์ (วิว. 20:1-3) และมันจะไม่สามารถปฏิบัติงานอะไรได้เลย ต่อมามันจะถูกโยนลงไปในบึงไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน

ฟ่อนข้าวละมานเหล่านี้ถูกมัดไว้ และพวกมันจะถูกเผาไฟในวันพิพากษา ในข้อ 40 ของบทนี้ เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าการเผาไฟนี้จะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นยุคนี้: “เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ใน การสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

ในระหว่างยุคนี้พระเจ้ากำลังพาเจ้าสาวต่างชาติคนหนึ่งออกมา คือคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ และเมื่อครบจำนวนแล้ว พระองค์จะทรงพาคริสตจักรออกไปจากแผ่นดินโลก (ยอห์น 14:3; 1 ธส. 4:14-18) จากนั้นนรกจะแตกบนแผ่นดินโลกนี้

ก่อนจะไปจากคำอุปมาเรื่องนี้ ผมขอสรุปสิ่งที่ผมได้กล่าวไปแล้ว คำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมาน แสดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนถึงความเป็นจริงของความหน้าซื่อใจคดในหมู่อาณาจักรชาวคริสต์ ซึ่งจะขยายต่อไปจนกว่าจะสิ้นสุดยุคพระคุณนี้ ผ่านทางคำอุปมาเรื่องนี้เราเรียนรู้ว่ายุคนี้จะสิ้นสุดโดยที่ชาวโลกไม่ได้กลับใจ เชื่อหมด พวกคนที่เชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาหลังยุคพันปี (Postmillennialists) อยากให้เราเชื่อว่าการประกาศข่าวประเสริฐจะทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อและนำอาณาจักรนั้นเข้ามา แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนหลักคำสอนเช่นนั้นเลย เราเห็นอย่างชัดเจนว่าข้าวละมานไม่ได้เติบโตจนเป็นข้าวสาลีในท้ายที่สุด แต่ถูกเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก และถูกเผาไฟเสีย ในฐานะผู้เชื่อ เราจะหดหู่น้อย, หมดกำลังใจ, และผิดหวังอย่างน่าเศร้าหากเราคาดหวังให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้าเป็นครั้งที่สอง พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเช่นนั้น ดังนั้นเราจึงไม่ต้องรอคอยมัน เรากลับถูกบอกแทนว่า “แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น” (2 ทธ. 3:13)

ข้อลึกลับที่สาม: คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด

ข้อ 31: “พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน”

“พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า...” เมื่อพระเยซูตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆ พระองค์ก็ตรัสชัดเจนเสมอว่าพระองค์กำลังตรัสเช่นนั้น เราได้อธิบายไปก่อนหน้านี้แล้วเกี่ยวกับวลี “ตรัส”-ซึ่งจริงๆแล้วหมายความว่าพระองค์ “ตั้งไว้ตรงหน้าพวกเขา” หรือในถ้อยคำที่เรียบง่ายกว่าก็คือ พระองค์ประทานคำอุปมาอีกเรื่องแก่พวกเขา

มันน่าสนใจที่จะเปรียบเทียบคำอุปมาเรื่องแรกๆเหล่านี้ในมัทธิว 13 ซึ่งแต่ละเรื่องเกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตของเมล็ดพืชต่างๆ ประการแรกเรามีผู้หว่านที่หว่านเมล็ดพืชนั้น จากนั้นเรามีข้าวละมานและข้าวสาลีที่เติบโตไปด้วยกันแบบเคียงข้างกัน และคราวนี้เรามาดูเมล็ดพันธุ์ฝักกาด ในคำอุปมาเรื่องนี้ พระเยซูทรงเปรียบเทียบอาณาจักรแห่งสวรรค์ว่าเป็นเหมือน “เมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน”

ข้อ 32: “เมล็ดนั้นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่อกิ่งขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางฝักทั้งหลาย และจำเจริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้”

คำอุปมาเรื่องนี้ให้ภาพเปรียบเทียบของการเจริญเติบโตที่รวดเร็วแต่ไร้แก่นสารของรูปแบบที่เป็นข้อลึกลับของอาณาจักรนั้นจากการเริ่มต้นที่เล็กน้อยไปสู่สถานที่ๆยิ่งใหญ่และมีเกียรติในแผ่นดินโลกนี้ ภาพเปรียบเทียบนี้ของพวกนกแห่งฟ้าอากาศที่พบที่หลบภัยในกิ่งก้านของต้นฝักกาดนี้ก็ถูกเอามาจากคำพยากรณ์ของดาเนียล ข้อพระคำในดาเนียล 4:4-14 แสดงให้เราเห็นว่าที่ลี้ภัยเช่นนั้นไม่มั่นคงปลอดภัยเพียงไร มีที่ๆมั่นคงปลอดภัยที่เดียวเท่านั้นสำหรับมนุษยชาติ-และนั่นคือการถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า, การถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระกายของพระคริสต์ผ่านการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดโดยพระวิญญาณ เราอาจกำลังซ่อนอยู่ใน “กิ่งก้าน” ของหลายสิ่ง และที่ซ่อนของเราอาจดูเหมือนปลอดภัย; แต่มันไม่ปลอดภัยเลย (กรูมาศีกษายอห์น 3:1-7, 1 โครินธ์ 12:12-27, เอเฟซัส 4:30, และโคโลสี 3:3)

“แต่เมื่อออกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย และจำเรียกเป็นต้นไม้” เรานึกถึงต้นผักกาดว่าเป็นต้นไม้เดี่ยว แต่ในประเทศอากาศร้อนๆแห่งโลกตะวันออก บางครั้งมันก็เติบโตจนสูงถึงแปดถึงสิบฟุต เหล่านักประวัติศาสตร์เห็นพ้องตรงกันว่าในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ต้นผักกาดโตสูงถึงสิบสองฟุต ดังนั้นความคิดในพระคำข้อนี้จึงไม่ใช่การกล่าวเกินจริงเลย พืชที่พระเยซูกล่าวถึงตรงนี้เป็นพืชตระกูลผัก ด้วยว่าพระองค์ทรงบอกเราว่า “ใหญ่ที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย” พืชที่พระองค์ตรัสถึงนี้ถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนต้นไม้อื่นหนึ่ง ด้วยว่ามันมีขนาดใหญ่พอและกิ่งก้านเหล่านั้นแข็งแรงพอที่พวกนกจะมาทำที่อาศัยอยู่ที่นั่นได้

เราไม่มีการตีความของคำอุปมาเรื่องนี้ที่ถูกให้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่การประยุกต์ใช้ก็ชัดเจนจากลักษณะเฉพาะตัวของกรณีนี้ มันเป็นตัวแทนของการเจริญเติบโตของความเชื่อแบบคริสเตียนในโลก ตั้งแต่การเริ่มต้นที่มีขนาดเล็กมากๆไปสู่มิติต่างๆอันกว้างใหญ่ไพศาลในขณะนี้ของมัน

ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน พวกนกแห่งฟ้าอากาศได้กินเมล็ดพืชบางเมล็ด แต่พวกมันไม่ได้ทำลายเมล็ดพืชทั้งหมด เมล็ดพืชบางเมล็ดได้หยั่งรากลงไป ตรงนี้ในคำอุปมาเรื่องนี้ เมล็ดพันธุ์ผักกาดได้เจริญเติบโตจนกลายเป็นพืชขนาดใหญ่โตมากๆและบัดนี้พวกนกก็เสาะหาและพบที่หยุดพักในกิ่งก้านของมัน พญามารและพลโยธาภูตผีของมัน (พวกนกแห่งฟ้าอากาศ) ได้ล้มเหลวในการถอนรากถอนโคนความเชื่อแบบคริสเตียนในตอนต้นนั้น และบัดนี้พวกมันก็ต่อต้านความเชื่อแบบคริสเตียนและสร้างความเสียหายทุกอย่างที่พวกมันทำได้แก่ความเชื่อแบบคริสเตียนในแบบที่แยบยลมากกว่า ซาตานและเหล่าผู้แทนของมันถูกพบอยู่ท่ามกลางคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา และวันนี้นั้นมันก็เป็นที่น่ามามากๆที่จะ “นับถือศาสนา” และเข้าร่วมกับคริสตจักรที่ทันสมัย

ซาตานมีปัญญา, เจ้าเล่ห์, และแยบยล ดังที่คุณจะเห็นหากคุณจะศึกษาวิธีการเข้าหาเอวอาของมันเป็นสวนเอเดน มันไม่พอใจที่จะยืนอยู่ข้างสนาม-มันให้เหล่าตัวแทนของมันเองอยู่ในกองหน้าเลย เหล่าผู้นำทางศาสนาที่ผู้คนชื่นชอบและโดดเด่นมากที่สุดบางคนแห่งยุคนี้เป็น “พวกนกแห่งฟ้าอากาศ”-พวกมันเป็น “พวกนก” ปีศาจ คริสตจักรที่แท้จริงถูกแข่งสาปเสมอโดยพวกนกแห่งฟ้าอากาศนี้-พวกผีที่อาศัยอยู่ในร่างกายของพวกผู้นำและอาจารย์เทียมเท็จ ตามที่ 2 โครินธ์ 11:13-15 กล่าวไว้ พญามารมีเหล่าผู้รับใช้ที่ได้รับการแต่งตั้ง และพวกเขากำลังเทศนาหลักคำสอนที่ชั่วร้ายของพญามาร อย่าลืมนึกเป็นอันขาดว่าซาตานสามารถปรากฏกายในรูปของทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้อย่างง่ายดายพอๆกับที่มันสามารถปรากฏกายในรูปของสิ่งโศกเศร้าตัวหนึ่ง ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรหากเหล่านักเทศน์และอาจารย์ของพญามารตกแต่งตัวพวกเขาให้เป็นเหล่าผู้ประกาศแห่งความชอบธรรม

“...มาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้” จงสังเกตว่านกเหล่านี้ไม่ได้แค่มาเยี่ยมเยือนต้นผักกาดนั้นเป็นครั้งคราว พวกมันรู้สึกสบายที่นั่น พวกมันไม่ถูกรบกวน พวกมันไม่ถูกขับไล่ไป นี่ก็เป็นจริงในหมู่อาณาจักรชาวคริสต์ มีพวกครูสอนเท็จที่ดำรงตำแหน่งใหญ่โตซึ่งรู้สึกสบายใจมากๆที่นั่น-และพวกเขาไม่เคยถูกรบกวนหรือถูกขับไล่ไปเลย

ความเห็นเพิ่มเติม

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์ผักกาดและคำอุปมาเรื่องเชื้อ (ที่ตามมา) ทั้งคู่เริ่มต้นด้วยวลีเดียวกัน-“อาณาจักรแห่งสวรรค์” ดังนั้นคำสอนของพวกมันจึงไม่ขัดแย้งกับคำสอนของคำอุปมาเรื่องข้าวสาลี

และข่าวละมาน นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับคำอุปมาทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ อย่างไรก็ตาม นักเทศน์และอาจารย์บางคนใช้คำอุปมาสองเรื่องนี้เพื่อสอนหลักคำสอนแบบ postmillennial (ที่เชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาหลังยุคพันปี)-ที่ว่า คริสตจักรจะเติบโตและขยายใหญ่จนกระทั่งมันครอบคลุมทั่วทั้งโลกและจะนำอาณาจักรนั้นเข้ามา พวกเขาสอนว่าการเจริญเติบโตแบบค่อยเป็นค่อยไปของคริสตจักรจะกำจัดความชั่วร้ายออกไปในที่สุดและนำความชอบธรรมแบบเป็นสากลเข้ามา แต่นี่ไม่ใช่หลักคำสอนที่ถูกต้อง คริสตจักรไม่ได้ถูกใส่ไว้ที่นี่เพื่อทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อ แต่เพื่อสร้างสาวกจากทุกประชาชาติ (มธ. 28:19, 20) นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องมาตั้งแต่วันฟื้นเทคอสตนั้น

จงจำให้ขึ้นใจว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ใช่อันเดียวกันกับคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์; พระองค์ทรงเป็นศีรษะและรากฐานของกายนั้น (1 คร. 3:11; อพ. 5:23-32; คส. 1:18) มันเป็นไปได้ที่จะแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง (2 ทธ. 2:15) และทำให้คริสตจักรและอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นสิ่งเดียวกัน อาณาจักรแห่งสวรรค์ในยุคสมัยนี้คือ *อาณาจักรชาวคริสต์* ซึ่งรวมถึงคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตาและคริสตจักรที่แท้จริง นั่นคือ พระกายของพระคริสต์

ต้นผักกาดนั้น ซึ่งเริ่มต้นเป็นขนาดเล็กเหลือเกิน ได้เติบโตจนกลายเป็นสิ่งใหญ่โตเหมือนสัตว์ประหลาดที่ดึงดูดคนทุกชนิด พวกมันมา พวกมันชอบสิ่งที่พวกมันเห็น พวกมันมาอาศัยอยู่ในกิ่งก้านของมัน ขอให้เรายอมรับเรื่องนี้เถิด! *อาณาจักรชาวคริสต์* ได้เติบโตวันนี้จนกลายเป็นองค์กรขนาดใหญ่ยักษ์ (ต้นผักกาด) ศาสนาคือ “ธุรกิจขนาดใหญ่” และคนที่ไม่รอดจำนวนมากกำลังอาศัยอยู่ใน “กิ่งก้าน” ของมัน-เพื่อเหตุผลต่างๆทางธุรกิจ, เหตุผลต่างๆทางสังคม, และเหตุผลต่างๆทางการเมือง

แต่ในท่ามกลางลำต้นและกิ่งก้านขนาดใหญ่ของต้นผักกาดนั้นแห่งศาสนาคุณจะพบว่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเล็กๆอันนั้น นั่นคือ คริสตจักรที่แท้จริงนั้นประกอบด้วยเหล่าผู้เชื่อแท้ พวกเขาอยู่ในโลกแต่ไม่ใช่ของโลก (ยอห์น 17:11, 14-16) ประชาชนของพระเจ้าถูกเรียกว่าเป็น “ฝูงแกะเล็กน้อย” (ลูกา 12:32) “ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย” (มธ. 22:14) (เมื่อพระเจ้าทรงเรียกชนชาติอิสราเอล ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงเรียกพวกเขาเพราะว่าพวกเขาเป็นประชาชาติที่ใหญ่โต หรือมีจำนวนมหาศาล อ่านพระราชบัญญัติ 7:6, 7)

ตามคำอุปมาเรื่องต้นผักกาดกล่าว อาณาจักรแห่งสวรรค์จะกลายเป็นระบบแบบโลกที่ใหญ่มหึมาซึ่งหยั่งรากลงไปบนแผ่นดินโลก แต่ใช้ชื่อคริสเตียน “พวกนก” ทุกชนิดถูกดึงดูดให้มายังระบบที่ปรากฏแก่ตาวันนี้ เพราะความมั่งคั่ง, อำนาจ, และผลประโยชน์ของมันในหลากหลายด้านของชีวิต และระบบใหญ่ยักษ์นี้ก็ให้ที่พักพิงสำหรับตัวแทนจำนวนมากของผู้ปกครองแห่งความมืดแห่งยุคนี้ เรารู้จักตัวแทนเหล่านี้ว่าเป็นพวกหัวสมัยใหม่, พวกเสรีนิยม และชื่ออื่นๆ

ในวิวรณ์ บทที่ 2 และ 3 เรามีภาพหนึ่งของประวัติศาสตร์อันครบถ้วนของคริสตจักรแต่ชื่อมาตลอดยุคคริสตจักร คำบรรยายปิดท้ายไม่ได้กล่าวถึงกระท่อมหลังเล็กในเนินเขาต่างๆซึ่งเป็นที่ๆเหล่าผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อไม่กี่คนมารวมตัวกันเพื่ออธิษฐาน แต่กล่าวถึงอาคารหลังมหึมา ซึ่งเป็นที่ๆเหล่าสมาชิกโอ้อวดความร่ำรวยของตนและทรัพย์สินของของตน และประกาศต่อพระเจ้าว่าพวกเขาไม่ต้องการสิ่งใดเลย อย่างไรก็ตาม พระเจ้าแห่ง

สวรรค์ก็ทรงเปิดเผยแก่พวกเขาว่าพวกเขาเป็นคนแร้นแค้นเชื่องช้า น่าสังเวช ขัดสน ตาบอดและเปลือยกาย จากนั้นพระองค์ทรงคายพวกเขาออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ (ว. 3:14-22) อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พระเจ้าทรงคายระบบที่ชวนคลั่งใสนี้ เราอ่านในวิวรณ์ 3:7-13 ว่าพระองค์ทรงเอาคริสตจักรที่แท้จริงออกไป ซึ่งประกอบด้วยเหล่าผู้เชื่อที่ถูกชำระล้างโดยพระโลหิต (จงหมายเหตุข้อ 10 เป็นพิเศษ)

ในการตีความคำอุปมาเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ็ดเรื่องนั้นในบทที่ 13-เราต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพวกมันไม่สามารถถูกหั้นเป็นชิ้นเล็กๆและใส่ไว้ในยุคคริสตจักรหรือในยุคพันปีได้ เรามักจะเขม็งเกลียวประเด็นต่างๆฝ่ายวิญญาณเพื่อพิสูจน์ความเพ้อฝันต่างๆทางศาสนาหรือความชอบต่างๆประจำวันของเรา

ข้อลึกลับที่สี่: คำอุปมาเรื่องเชื้อ

ข้อ 33: “*พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”*

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับการตีความคำอุปมาเรื่องนี้ นักอรรถาธิบายหลายท่านใช้มันเพื่อยกภาพประกอบชัยชนะของข้าวประเสริฐในยุคพระคุณนี้ พวกเขาบอกว่าเชื้อเป็นสัญลักษณ์ของข้าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า, ผู้หญิงนั้นเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักร, และแป้งสามถังนั้นคือโลก พวกเขาสอนว่าสุดท้ายแล้วข้าวประเสริฐจะแทรกซึมเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด, คนทั้งโลกจะกลับใจเชื่อ, และอาณาจักรนั้นจะถูกนำเข้ามา อย่างไรก็ตาม นี่เป็นการตีความแบบเทียมเท็จ การสอนว่าชาวโลกจะกลับใจเชื่อในยุคนี้ถูกแย้งอย่างชัดเจนโดยพระเยซูเจ้าในการตีความของพระองค์เกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานและเรื่องอวนและปลาเหล่านั้น ในคำอุปมาเหล่านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเสนอภาพหนึ่งของเหล่าผู้ที่กลับใจในชาวโลกที่ไม่กลับใจ-พระองค์ทรงแสดงภาพทั้งปลาดีและปลาเลวในอวนอาณาจักรนั่นเอง

คำอุปมาเรื่องเชื้อนี้เป็นลำดับที่สี่ในลำดับของเจ็ดเรื่องนั้นที่ถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 13 และมันสนับสนุนความสัมพันธ์อย่างหนึ่งที่ทั้งสนิทสนมและเป็นเหตุเป็นผลต่อคำอุปมาที่มาก่อนหน้าสามเรื่องนั้น ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน เราถูกแสดงให้เห็นว่าข้าวประเสริฐจะถูกรับเอาหลังจากการเสด็จขึ้นกลับไปสู่สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูทรงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการขยายออกของอาณาจักรนั้นจะเกิดขึ้นอย่างไร-มันจะเกิดขึ้นโดยการหว่านเมล็ดพืชนั้น ไม่ใช่โดยการปนเชื้อกับเมล็ดพืชนั้น เราได้เห็นผู้หว่านนั้นหว่านเมล็ดพืชบนดินสี่ประเภท แต่หนึ่งในสี่ของดินนั้นเกิดผลสู่ความสมบูรณ์แบบ และนั่นก็มีหลายระดับ เราไม่มีการบอกไปในแบบใดเลยของการทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อผ่านทางประกาศข้าวประเสริฐ เนื่องจากเราอยู่ห่างจากตอนที่คำอุปมานี้ถูกเอ่ยกว่าสองพันปีแล้ว เราจึงทราบที่ข้าวประเสริฐยังไม่ได้เต็มแผ่นดินโลก แต่ตรงกันข้าม มนุษยชาติชั่วร้ายและเลวทรามกว่าตอนที่พวกเขาได้ตรึงพระเยซูคริสต์เจ้าที่กางเขน ดังนั้นคำอุปมาเรื่องผู้หว่านจึงแสดงให้เราเห็นว่าข้าวประเสริฐจะมีการยอมรับแบบจำกัดในระหว่างที่องค์ชัยตรีไม่ทรงอยู่บนโลกนี้

ในคำอุปมาเรื่องที่สอง ศัตรูนั้นหว่านข้าวละมานและซ่อนข้าวละมานเหล่านั้นไว้ท่ามกลางเมล็ดพืชที่ดีตอนกลางคืน เพื่อที่จะทำให้ผลเก็บเกี่ยวนั้นเสียไป เมื่อข้าวสาลีออกรวง ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย ข้าวละมานมีลักษณะคล้ายกับข้าวสาลีมากๆ และเจ้าของผู้หนึ่งก็สั่งพวกผู้เกี่ยวไม่ให้เก็บข้าวละมานออกไปจากข้าวสาลี แต่ให้ปล่อยไว้ให้พวกมันจำเจริญไปด้วยกันในนาเดียวกันจนกว่าจะถึงเวลาเก็บเกี่ยว ซึ่งเป็นการสิ้นสุดของยุค

นี่ ใครก็ตามที่สอนเป็นอื่นก็กำลังขัดแย้งกับคำตรัสของพระเยซูคริสต์เจ้าทั้งๆที่รู้และประสงค์ร้าย ด้วยว่า พระองค์ทรงตีความคำอุปมาเรื่องนี้เพื่อเราอย่างชัดเจนแล้ว หากพระเยซูทรงสอนว่าคนทั้งโลกจะกลับใจเชื่อ ก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระองค์ก็คงจะแสดงภาพทุ่งนาที่มีเมล็ดข้าวล้วนๆไปแล้ว นั่นคือ มีแต่ *ข้าวสาลี*-และไม่ใช่การปนกันของข้าวสาลีและข้าวละมานอย่างแน่นอน ตรงกันข้าม พระองค์ทรงใช้ภาพเปรียบเทียบซึ่งประกาศด้วยคำพูดที่เด็ดขาดที่สุดว่าลูกหลานของอาณาจักรนั้นและลูกหลานของพญามารจะอาศัยอยู่เคียงข้างกันในโลกนี้จนกว่าพระองค์เสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สอง

ในคำอุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์ผักกาด เราได้แสดงภาพการเจริญเติบโตของอาณาจักรชาวคริสต์โดยรวม- ไม่ใช่แค่คริสตจักรที่แท้จริง- ตั้งแต่การเริ่มต้นที่มีขนาดเล็กมากๆ จนกระทั่งมันเติบโตจนกลายเป็นองค์กรขนาดมหึมา นักเหล่านั้นถูกใช้ในคำอุปมาเรื่อง *ผู้หว่าน* เพื่อบ่งบอกถึงการมีอยู่จริงและอำนาจของผู้ชั่วร้ายนั้น นั่นคือ พญามาร มันถูกต้องหรือไม่ที่จะใช้การตีความแบบหนึ่งเกี่ยวกับนักเหล่านั้นในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและอีกแบบเกี่ยวกับนักเหล่านั้นในคำอุปมาเรื่องเมล็ดพันธุ์ผักกาด? หากนักเหล่านั้นเป็นนักชั่วตอนที่พวกมันกินเมล็ดพืช นั้น พวกมันก็เป็นนักแบบเดียวกันที่มาพบที่หลบภัยในต้นผักกาดนั้น คริสตจักรแต่ชื่อในวันนี้เสนอที่หลบภัยให้แก่ “นัก” ทุกชนิด เพราะว่าคริสตจักรได้กลายเป็นการดำเนินการของธุรกิจขนาดใหญ่ไปแล้วแทนที่จะปฏิบัติงานภายใต้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้า

เนื่องจากคำอุปมาสามเรื่องแรกนำเสนออย่างชัดเจนว่าความดีและความชั่ว, เหล่าวิสุทธิชนและคนบาป, ลูกๆของพระเจ้าและลูกๆของพญามาร, ความชอบธรรมและความเสื่อมทราม จะอยู่ที่นั่นจนกว่าจะสิ้นยุค เรามีสื่ออื่นใดไหมที่จะตีความคำอุปมาเรื่องนี้ให้ชัดเจนโดยตรง? มันดูสมเหตุสมผลไหมที่คำอุปมาเรื่องนี้ จะย้อนกลับคำสอนก่อนหน้านั้นของพระเยซูและประกาศแก่เราว่าชาวโลกทั้งหมดจะรับข่าวประเสริฐและมนุษยชาติจะกลับใจเชื่อ?

ในคำอุปมาเรื่องนี้พระเยซูตรัสว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ” การตีความ “เชื้อ” ให้เป็นสัญลักษณ์ของข่าวประเสริฐย่อมสร้างความเสียหายแบบรุนแรงต่อความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่ไม่ผันแปรของเชื้อในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มอย่างแน่นอน คำนิยามของเชื้อคือ “ชนิดของความเสื่อมทรามซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นโดยการหมักและส่งเสริมให้เกิดการเน่าเปื่อย” เชื้อในลักษณะเฉพาะตัวของมันเป็นสารที่ทำให้เปื่อยเน่า และมันทำลายสิ่งที่มีมันถูกใส่ปนเข้าไป มันถูกยอมรับให้เป็นอิทธิพลที่ทำให้เปื่อยเน่าเสียจนพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเรียกร้องให้กำจัดมันออกไปเสียจากทุกสิ่งซึ่งเสด็จถึงพระคริสต์ในเครื่องบูชาเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิม

ลูกหลานของอิสราเอลถูกบัญชาให้เอาเชื้อออกไปไกลๆในระหว่างที่พวกเขาถือเทศกาลปัสกา: “เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดขึ้นกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล” (อพย. 12:15)

เชื้อต้องไม่มาติดต่อกับสัมพันธภาพการถวายโลหิต แต่ต้องถูกกันไว้ห่างๆอย่างระมัดระวังและอย่างสิ้นเชิง: “อย่าถวายเลือดบูชาพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ...” (อพย. 34:25)

เชื่อต้องถูกตัดออกจากการถวายธัญญาบูชา: “บรรดาธัญญาบูชาซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อ...” (ลนต. 2:11) พระเจ้าทรงบัญชาลูกหลานของอิสราเอลให้เอาเชื้อออกไปต่างๆ เพราะว่าธัญญาบูชาเป็นของบริสุทธิ์: “...มารับประทานที่ริมแท่นบูชาไม่ใช่เชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด” (ลนต. 10:12)

พระเยซูเจ้าทรงประทับตราสัญลักษณ์แห่งความเปื่อยเน่าและความชั่วร้ายลงบนคำว่าเชื้อโดยการใช้น้ำมันเพื่อพรรณนาถึงหลักคำสอนที่ชั่วร้ายต่างๆ ซึ่งถูกสอนโดยเหล่าศัตรูของพระองค์: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี” ...แล้วพวกเขาาก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี” (มธ. 16:6, 12)

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเหล่านี้เป็นผู้นำทางศาสนาตอนที่พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น; พวกเขาที่มีรูปแบบของการอยู่ในทางพระเจ้า แต่พวกเขาปฏิเสธฤทธิ์ของการอยู่ในทางนั้นเสีย พวกเขาเชื่อในตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติ แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อในจิตวิญญาณแห่งความสว่าง พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหมั่นไส้ใจคด” (ลูกา 12:1) เชื้อของพวกฟาริสีเป็นหลักคำสอนเท็จ ซึ่งปฏิเสธฤทธิ์เดชของพระเจ้า; ด้วยเหตุนี้ การปรนนิบัติต่างๆ ของพวกเขาจึงเป็นเพียงพิธีกรรมต่างๆ เท่านั้น พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ให้ระวังคนเหล่านี้ไว้ พวกสะดูสีไม่เชื่อทั้งเรื่องทูตสวรรค์และเรื่องวิญญาณต่างๆ พวกเขาปฏิเสธเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย ศาสนาของพวกเขาเป็นแนวคิดวัตถุนิยม-และเรายังมีบางคนที่เป็นแบบพวกเขาอยู่กับเราในวันนี้อยู่เหมือนเดิม

พระเยซูเจ้าทรงใช้คำว่า “เชื้อ” เพื่อเตือนเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ให้ระวังอุปนิสัยของกษัตริย์เฮโรดเช่นกัน พระองค์ตรัสว่า “จง...ระวัง...เชื้อแห่งเฮโรดให้ดี” (มาระโก 8:15) เนื่องจากการกระทำต่างๆ ของเฮโรดถูกเป็นตัวแทนโดยเชื้อและเนื่องจากเขาเป็นคนที่ชั่วร้ายมากๆ เราจึงไม่กล้ากล่าวว่าเชื้อเป็นชาวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า

อัครสาวกเปาโลพูดถึงเชื่อว่่านำเสนอหลักคำสอนที่เสื่อมทราม: “การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย เชื้อขนมเพียงนิดหน่อยย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน” (กท. 5:8, 9) ในที่นี้ “การเกลี้ยกล่อม” และอิทธิพลของมันถูกเปรียบเทียบโดยอัครสาวกเปาโลกับงานของเชื้อ การเกลี้ยกล่อมนี้ที่เขาพูดถึงคือหลักคำสอนของพวกครุสทธิยูดายซึ่งเข้ามาในแคว้นกาลาเทียและสอนคริสเตียนเหล่านั้นว่าคนต่างชาติต้องเข้าสู่หน้ดตามลักษณะของพระราชบัญญัติของโมเสสและดำเนินชีวิตใต้พระราชบัญญัติให้เป็นกฎของชีวิตหากพวกเขาได้รับความรอดแล้ว "เชื้อเพียงนิดหน่อย" นั้นท่ามกลางชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นคือหลักคำสอนแห่งการถือบัพญญติ; ด้วยเหตุนี้ การถือบัพญญติ, การถือพิธีกรรม, แนวคิดวัตถุนิยม-หลักคำสอนที่ทำให้เปื่อยเน่าทั้งหมดเหล่านี้-มีเชื้อเป็นภาพเส็ง

เปาโลยังใช้เชื้อเพื่อแสดงถึงการโอ้อวดอันไร้สาระของเนื้อหนังด้วย: “การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน” (1 คร. 5:6) การโอ้อวดในอัตตาของตัวเองหรือสิ่งที่คนอื่นๆ หนึ่งทำสำเร็จถูกเปรียบเทียบในพระวจนะของพระเจ้ากับการทำงานของเชื้อ เชื้อทำให้แป้งดิบฟูขึ้น และเปาโลบอกชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า “พวกท่านยังผยอง” (1 คร. 5:2) เนื่องจากเชื้อเป็นภาพเส็งของ

การโอ้อวดอันไร้สาระในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ มันจึงไม่อาจเป็นภาพเล็งของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นโดยชาวประเสริฐอันล้ำค่าของพระคริสต์ได้อย่างแน่นอน

เปาโลใช้เชื่อเพื่อเน้นย้ำคำเตือนของเขาให้ระวังการงานต่างๆของเนื้อหนังเพิ่มเติมอีก ในโรม 7 เราเรียนรู้ว่าเปาโลไม่มีความมั่นใจในเนื้อหนังเลย ตอนที่เขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ เขาพูดถึง “เชื่อของความชั่วช้าเลวทราม” (1 คร. 5:8) เราทราบว่าการชั่วช้าเลวทรามไม่ได้มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือมาจากพระวิญญาณ (จงศึกษากาลาเทีย 5:22, 23 ที่เปาโลบอกรายการผลของพระวิญญาณ)

ในข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่เราได้ดูไปแล้ว มันถูกนำเสนออย่างชัดเจนว่าเชื่อถูกใช้อย่างสม่ำเสมอเพื่อสื่อถึงหลักคำสอนที่เสื่อมทรามและเป็นเท็จหรือไม่ก็ปลงงานและค้นหาต่างๆของเนื้อหนัง-ความชั่ว, ความเลวทราม, การโอ้อวดอันไร้สาระ, การรักโลก, ความหน้าซื่อใจคด ฯลฯ

ในฐานะเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในอุปนิสัยของพระบุตรผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์-เหตุว่าพระเจ้า “ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เราั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6) เราถูกซ่อนไว้ในพระองค์ ดังที่ถูกเปิดเผยในโคโลสี 3:3: “เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” เราถือครองพระองค์ (ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์): “พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) และเราได้รับเอาสภาพใหม่แล้ว ตามที่ 2 ปต. 1:4 กล่าวไว้: “ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะค้นหา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์”

เมื่อพระเจ้าพระบิดาทรงมองมาที่เรา พระองค์ก็ไม่ทรงเห็นบาปเลย เพราะว่าพระองค์ทรงเห็นเราในพระบุตรนั้น ในทางตำแหน่ง บัดนี้เรานั่งอยู่ในพระบุตรนั้น ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า อย่างไรก็ตามขณะที่เราดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ร่างกายของเราก็จะถูกทำให้ปนเปื้อนในบางครั้งและเราจะต้องการการชำระให้สะอาด พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:7) พระคำข้อนี้ไม่ได้สอนว่าพระโลหิตได้ชำระให้สะอาดแล้ว (อดีตกาล) หรือว่ามันจะชำระให้สะอาด (อนาคตกาล) แต่พระโลหิตของพระเยซูชำระเราให้สะอาด-วันแล้ววันเล่า, ชั่วขณะแล้วชั่วขณะเล่า, เมื่อเราวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ในฐานะเป็นลูกเล็กๆเราถูกเชื่อเชิญให้สำรวจบาปทั้งหลายของเรา และพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ก็ทรงชำระเราให้สะอาด (1 ยอห์น 2:1, 2)

เราถูกบัญชาให้ดำเนินในรอยพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและกระทำทุกสิ่งที่เรากระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่แม้ในยามที่เราทำดีที่สุดแล้วในทุกเวลา เราก็ยังเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าเพราะว่าเราอยู่ในเนื้อหนัง เรายังถือครองความอ่อนแอของเนื้อหนังอยู่เหมือนเดิม และหนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่เราจะเอาชนะเนื้อหนังได้ก็คือในพระคริสต์ เหตุผลที่นักศาสนาและสมาชิกคริสตจักรจำนวนมากเหลือเกินกำลังดำเนินชีวิตที่พ่ายแพ้ในโลกนี้ก็คือว่า พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

ในความสว่างของคำพยานที่สม่ำเสมอและไม่ผันแปรของพระเจ้าเกี่ยวกับเชื่อ บัดนี้ขอให้เราตรวจสอบ 1 โครินธ์ 5:6-8: “การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื่อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แบ่งดิบฟูทั้งก้อน ดังนั้นจงชำระเชื่อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแบ่งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื่อเก่าหรือด้วยเชื่อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง” ผมขอชี้ให้เห็นสามสิ่งในพระคำตอนนี้: สิ่งแรกคือ “เชื่อเก่า” นั้น; สิ่งที่สองคือ “แบ่งดิบก้อนใหม่” นั้น; และสิ่งที่สามคือ “ขนมปังไร้เชื้อ” (ภาษาอังกฤษคือ “ท่านทั้งหลายไร้เชื้อ”)

“เชื่อเก่า” นั้นคือสิ่งที่ทำให้มนุษย์เปื่อยเน่าและสำแดงตัวมันเองในนิสัย, วิธีปฏิบัติ, และแนวโน้มต่างๆ ที่ชั่วร้ายซึ่งถูกพรรณนาไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นสภาพแบบเนื้อหนังและบาปหนาของมนุษย์

“แบ่งดิบก้อนใหม่” นั้นคือสภาพที่ไม่มีเนื้อหนังที่เสื่อมทราม เปื่อยเน่าและบาปหนาอยู่ในนั้น นี่กล่าวถึงสภาพใหม่นั้นซึ่งถูกรับเอาเมื่อเราบังเกิดใหม่และถูกใส่ไว้ในพระคริสต์แล้ว จึงเป็นการรวมเป็นหนึ่งเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว (คส. 3:3; 2 ปต. 1:4; รม. 8:9; ยน. 3:5)

“ขนมปังไร้เชื้อ” (ภาษาอังกฤษ: “ท่านทั้งหลายไร้เชื้อ”) คือจุดยืนหรือลักษณะเฉพาะตัวของคริสตจักรของพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่: “...พระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้” (1 ยอห์น 4:17) ในยูดาส 24 คริสตจักรถูกพรรณนาว่าถูกนำเสนอ “ให้ตั้งอยู่จำเพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ” เนื่องจากผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านี้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในความสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ เปาโลจึงหนุนใจพวกเขาให้ขจัดเชื่อเก่านั้น, ให้โยนทิ้งการงานเหล่านั้นของเนื้อหนังและให้หยุดการโอ้อวดอันไร้สาระทั้งปวง เหตุว่าเชื่อถูกห้ามและถูกตัดออกอย่างเข้มงวดจากพิธีปัสกา จึงต้องไม่มีการยอมรับการทำงานในรูปแบบใดก็ตามของเชื่อ (หรือการทำงานของเนื้อหนัง) ในการเชื่อมโยงกับภาพเลี้ยงที่ตรงข้ามกัน

ชนชาติอิสราเอลได้ถือเทศกาลปัสกาในความเป็นจริงฉันทิ คริสตจักรก็ต้องถือเทศกาลนี้ในจิตวิญญาณและในการปฏิบัติฉันทิ การถือเทศกาลนี้คือการรับสารภาพการพิพากษาแห่งความตายนั้นและการรับเอาประโยชน์เหล่านั้นของการพิพากษาแห่งความตายนั้นมาเป็นของตัวเอง คือการถูกฆ่าเป็นเครื่องสัตวบูชาของพระเมษโปดกของพระเจ้าบนกางเขนนั้น ซึ่งได้เอาบาปไปเสียและทำให้ความชอบธรรมเป็นไปได้ ผู้เชื่อจะต้อง “ถือว่า” เนื้อหนังนั้นถูกฆ่าตายเสียแล้วในทางการพิพากษาในความตายของพระผู้ช่วยให้รอดของเราคือพระเยซูคริสต์เจ้า ถึงแม้ว่าเราทราบว่าจะมีการต่อสู้กับเนื้อหนังตราบเท่าที่เรามีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ เราก็ถูกบัญชาว่า “เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น” (โรม 6:11, 12)

กรุณาตั้งใจศึกษาโรม 7 และจากนั้นจงอ่านโรม 8 อย่างชื่นชมยินดี เมื่อผู้เชื่อคนใดตระหนักถึงสิทธิบุตรหัวปีฝ่ายวิญญาณของตนในพระคริสต์-ตายต่อบาปแล้วแต่มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า-เขาก็จะเปล็ดเปล็นกับชีวิตคริสเตียนของเขามากกว่าที่เขาเคยเปล็ดเปล็นมาก่อน เมื่อเขาตระหนักว่าเขา “เป็นขึ้นแล้วกับพระคริสต์”

ผู้ทรงสถิตอยู่ในใจของเขา เขาก็จะมีความปิติยินดี “เป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

“...ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลง...” กรุณาสังเกตว่าผู้หญิงคนนี้ (ในพระคำข้อนี้ของเราในมัทธิว) เจือ (ซ่อน - hid) เชื้อนั้นในแป้งดิบ นี่เปิดเผยแก่เราอย่างชัดเจนว่าเชื้อในพระคำข้อนี้ไม่อาจหมายถึงข่าวประเสริฐ ซึ่งเราจะต้องประกาศแก่มนุษยชาติทั้งปวงได้ *ข่าวประเสริฐ* จะต้องไม่ถูกซ่อนไว้ แต่จะต้องถูกประกาศออกไปอย่างเปิดเผย พระเยซูทรงบอกสาวกเหล่านั้นว่า “ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน” (มธ. 10:27) และก่อนที่พระองค์เสด็จกลับไปสู่สวรรค์ พระองค์ก็ทรงบอกพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน” (มาระโก 16:15) นี่ฟังดูไม่เหมือนกับการซ่อนข่าวประเสริฐไว้อย่างแน่นอน แต่เป็นการประกาศมันให้ทราบทั่วกันต่างหาก

“แป้งสามถัง” หรือแป้งดิบซึ่งถูกใส่เชื้อลงไป ไม่ได้สื่อถึงโลก แต่สื่อถึงคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา ตอนแรกคริสตจักรที่แท้จริงนั้นประกอบด้วยสมาชิกหนึ่งร้อยยี่สิบคนที่มาประชุมกันในห้องชั้นบนนั้นและทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณองค์เดียว แต่พอเวลาผ่านไปไม่นาน คนไม่เชื่อทั้งหลายก็คืบคลานเข้ามาในที่ประชุมนั้น-เราอ่านเกี่ยวกับอานาเนียและสัปปิราและคนอื่นๆ คนไม่กี่คนเหล่านั้นได้ลงมาจากห้องชั้นบนนั้นและก้าวเข้าไปในโลกซึ่งเต็มไปด้วยความไม่ชอบธรรมและบาป-โลกที่ถูกควบคุมโดยเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ เมื่อผู้เชื่อแท้ท่องไปในการเดินทางนี้บนแผ่นดินโลก เขาก็จะไม่เพียงกระทบไหล่กับพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์เท่านั้น แต่กับบุตรชายและบุตรสาวของพญามารด้วย

ผมขอสรุปย่อสิ่งที่เราได้ศึกษากันไปแล้ว คำนิยามของเชื้อที่ถูกให้ไว้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นที่เราอ่านและศึกษากันไปแล้วชี้ให้เห็นความเสื่อมทรามของหลักคำสอน, วิธีปฏิบัติต่างๆฝ่ายเนื้อหนัง, และความชั่วร้าย แป้งสามถังนั้นเป็นภาพเล็งของคริสตจักรแต่เชื้อในยุคนี้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว จึงเห็นได้ชัดว่าในคำอุปมาเรื่องนี้เรามีความจริงที่เป็นคำพยากรณ์ที่ถูกนำเสนอว่าเวลานั้นจะมา (และมันก็มาถึงเราแล้วตอนนี้) เมื่ออาณาจักรชาวคริสต์จะเต็มไปด้วยความชั่วร้ายต่างๆ, หลักคำสอนที่เสื่อมทราม, และพลังงานแบบเนื้อหนัง ส่วนผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและมีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณ เราพบในความจริงที่ถูกนำเสนอในคำอุปมาเรื่องนี้ คือ คำเตือนสติให้เผชิญหน้ากับการมีอยู่จริงของเชื้อในท่ามกลางพวกเราและจากนั้นให้ถอดมันทิ้งเสียและโยนทิ้งการทำงานต่างๆของเนื้อหนังและดำเนินต่อพระพักตร์พระเจ้าในความใหม่ในชีวิต

เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้วสำหรับการปรากฏของพระเยซูคริสต์เจ้า และเมื่อเราเห็น “วันนั้นเข้ามาใกล้แล้ว” เราก็ควรระวังสิ่งที่เรากระทำ, สถานที่ๆเราไป, วิธีที่เราใช้ชีวิต-และแน่นอนที่สุดก็คือ เราควรระวังว่าเราสนับสนุนผู้รับใช้และคริสตจักรใด ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้พ้นจากการสนับสนุนเหล่าศัตรูของความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงและจากการให้การปลอบประโลมใจแก่คนเหล่านั้นที่เทศนาคำสอนผิดแทนที่จะเป็นข่าวประเสริฐที่บริสุทธิ์ ขอให้เราฟังคำเตือนอันจริงจิ่งใน 2 ยอห์น 7-11 และใส่ใจคำเตือนสติของมัน:

“เพราะว่ามีผู้ล่องลงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่

สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่ ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนั้นมาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น”

ข้อ 34: “ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย”

“พระองค์มิได้ตรัส” ในภาษากรีกอ่านว่า “พระองค์มิได้ตรัสสิ่งใดเลย” ในคราวอื่นๆเราทราบว่าพระเยซูได้ตรัสแก่ประชาชนโดยไม่ได้ใช้คำอุปมาต่างๆ ด้วยเหตุนี้ คำกล่าวนี้จึงหมายความว่าในคราวนี้โดยเฉพาะ พระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆเท่านั้น และพระองค์มิได้ตรัสสิ่งใดเลยแก่ฝูงชนเหล่านั้นที่ไม่ได้เป็นคำอุปมาต่างๆ

ข้อ 35: “ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราจะอัปปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก’”

“ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จ...” ครั้งนี้ก็เหมือนกับในครั้งอื่นๆ มัทธิวชี้ให้เห็นการสำเร็จจริงในพระเยซูของคำพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิม สำนวนนี้ต้องการให้เราเข้าใจการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ของจริงซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นในวิถีแห่งการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถเข้าใจหรืออธิบายอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้าได้ พระองค์ก็ทรงทราบเบื้องปลายตั้งแต่เบื้องต้นและสิ่งสารพัดที่จะเกิดขึ้นตั้งแต่นิรันดรกาลจนถึงนิรันดรกาล

“โดยศาสดาพยากรณ์” อ่านตรงตัวว่า “ผ่านทางศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น” ข้อความที่ยกมานี้มาจากเพลงสดุดี 78:2 เพลงสดุดีหลายบทมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์-และดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีก็ถูกเรียกอย่างเปิดเผยว่าเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งในกิจการ 2:29, 30: “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปณิธานว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน” หัวเรื่องของเพลงสดุดี 78 บ่งบอกว่าผู้แต่งคือ อาสาฟ เขาถูกเรียกว่าผู้ทำนาย ใน 2 พงศาวดาร 29:30 ซึ่งเทียบเท่ากับศาสดาพยากรณ์ (1 ซมอ. 9:9) เพลงสดุดีที่มีทิวขยข้อความมานี้ให้ประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลแก่เราและชี้ให้เห็นบทเรียนต่างๆของมัน

“...เราจะอัปปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก” ภาษากรีกสำหรับ “เราจะอัปปากกล่าว” อ่านตรงตัวว่า “การกล่าวคำพูดที่ยาวมากมายออกมา” วลี “ตั้งแต่เดิมสร้างโลก” เป็นวลีที่คนฮีบรูเคยมีซึ่งปกติแล้วสื่อถึง “ตั้งแต่สมัยเก่าแก่” จึงเป็นการปรับใช้ของผู้แต่งเพลงสดุดีกับประวัติศาสตร์สมัยแรกเริ่มของชนชาติอิสราเอล มัทธิวกว่าว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของพระประสงค์ของพระเจ้าที่พระเยซูเจ้าจะตรัสเป็นคำอุปมาต่างๆและจะทรงใช้วิธีการสั่งสอนนี้

ทรงอธิบายคำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมาน

ข้อ 36: “แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในเวลานั้น”

พระเยซูทรงส่งฝูงชนกลับบ้านไปแล้วและเสด็จเข้าไปในเรือนนั้น โดยพวกสาวกของพระองค์ตามไปด้วย พวกเขาหาพระองค์และทูลขอว่า: “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในเวลานั้น” พระเยซูเจ้าทรงอธิบายคำอุปมานี้ในลักษณะที่ชัดเจนและเข้าใจได้จนมันแทบไม่จำเป็นเลยที่จะออกความเห็นเกี่ยวกับพระคำสองสามข้อถัดไปนี้

ข้อ 37: “พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์”

ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชดีนั้นคือบุตรมนุษย์; บุตรมนุษย์คือ พระบุตรของพระเจ้า, พระเยซูคริสต์เจ้า บุตรมนุษย์ได้เสด็จมาประกาศว่ามนุษย์ควรกลับใจ, เชื่อ, และรับเอา พระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นอาหาร (ขนมปัง) ที่ลงมาจากสวรรค์ และผู้ใดก็ตามที่จะรับประทานอาหารที่มีชีวิตนี้จะไม่ตายเลย (ยอห์น บทที่ 6)

ข้อ 38: “เวลานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย”

“เวลานั้นได้แก่โลก” พระเยซูได้ทรงหว่านเมล็ดพืชดีนั้นไปทั่วทุกพื้นที่ๆพระองค์ทรงเดินทางขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ เมื่อพระองค์เสด็จจากไปกลับสู่สวรรค์แล้ว พระองค์ทรงฝากกิจการแห่งการหว่านเมล็ดพืชที่ดีแห่งข่าวประเสริฐไว้ในมือของเหล่าสาวกและคนอื่นๆที่จะต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว วันนี้นั้นคือแผนการและโปรแกรมของพระเจ้าที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะแพร่ข่าวประเสริฐไปยังคนทั้งโลก-ใช่แล้วครับ ไปยังมนุษย์ทุกผู้ เมล็ดพืชนั้นจะต้องถูกนำไปทั่วโลก-ไม่ใช่แค่ประชาชาติเล็กๆประชาชาติหนึ่งหรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

“...เมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร” เราถูกให้กำเนิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าผ่านทางเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่านั้น คือพระวาระของพระเจ้า “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวาระของพระเจ้า” (โรม 10:17) พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 5:24) พระเยซูทรงหว่านเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่าแห่งพระวาระแล้ว และมันก็เกิดผลเป็นลูกหลานเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงทำงานหนัก, ทรงรับใช้, ทรงปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์ให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวงที่จะเชื่อ-และลูกหลานของอาณาจักรนั้นเป็นผลของการทำงานหนักของพระเจ้า

“...ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย” ท่ามกลางลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น มารร้ายได้หว่านข้าวละมาน; และคนเหล่านี้เป็นลูกหลานของพญามาร-พวกคนหน้าซื่อใจคด, พวกคนไม่เชื่อ, พวกคนชอบจับผิด, และพวกคนเยาะเย้ย พวกเขาอยู่ในโลกและกระทั้งในคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา-ที่ประชุมท้องถิ่นนั้น

พญามารสามารถใช้คนหน้าชื่อใจคนหนึ่งในคริสตจักรเพื่อทำให้เกิดผลประโยชน์มหาศาลมากกว่าที่มันจะใช้คนๆหนึ่งที่ใช้ชีวิตในบาปและไม่ออกตัวว่าเป็นคริสเตียน

ข้อ 39: “*ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์*”

“*ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร*” ดังที่เราได้กล่าวถึงไปแล้ว ซาตานเป็นศัตรูผู้หนึ่งที่ได้อหว่านข้าวละมานท่ามกลางเมล็ดพืชที่ดีนั้น พญามารเป็นผู้ต่อต้านลูกหลานของพระเจ้ามาโดยตลอด และมันก็พยายามอยู่เสมอที่จะทำให้คริสตจักรเสียไปและทำลายความมีประโยชน์ของมันในระหว่างยุคนี้

“*...ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้*” ข้าวสาลีและข้าวละมานจะต้องเติบโตไปด้วยกันจนกว่าจะถึงฤดูเกี่ยว โดยไม่มีความพยายามใดๆเลยที่จะแยกพวกมันออกจากกัน เช่นเดียวกัน ลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น และลูกหลานของพญามารต้องอยู่ด้วยกันต่อไปจนกว่าจะสิ้นยุคนี้ และจากนั้นพวกเขาจะถูกแยกออกจากกัน คริสตจักรจะถูกรับออกไปจากโลกนี้ ซึ่งหลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงจัดการกับความชั่วในการพิพากษาสุดท้าย “*การสิ้นสุดของโลกนี้*” คือช่วงเวลาที่ยาวนานที่สุดของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เข้าไว้ด้วย เมื่อคนชอบธรรมและคนชั่วจะถูกแยกออกจากกันในกระบวนการแห่งการจัดการกับมนุษย์ของพระเจ้า คนชอบธรรมจะเข้าสู่ความชื่นบานขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนชั่วจะถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน

“*...ผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์*” เราเห็นในข้อ 41 ว่าทูตสวรรค์เหล่านี้เป็น “*ทูตสวรรค์ของพระองค์*” และเชื่อฟังคำบัญชาต่างๆของพระองค์ เปโตรกล่าวเกี่ยวกับพระคริสต์ว่า “*พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลายทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว*” (1 ปต. 3:22)

ข้อ 40: “*เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น*” ทูตสวรรค์เหล่านี้จะถูกสั่งให้รวบรวมข้าวละมานก่อนและมัดพวกมันไว้เป็นฟ่อนๆเพื่อเอาไปเผาไฟ แต่ข้าวสาลี (บุตรทั้งหลายของพระเจ้า) จะถูกรวบรวมเข้าไว้ใน “*ยุ้งฉางของเรา*” (ข้อ 30)-ข้าวละมานถูกเผาไฟ และข้าวสาลีถูกเก็บไว้ในยุ้งฉาง ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่าคนชอบธรรมจะ “*มองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว*” (เพลงสดุดี 91:8)

ข้อ 41: “*บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วเข้าไปจากอาณาจักรของท่าน*”

พระเยซู, บุตรมนุษย์, จะทรง “*ใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไป*” และพวกเขาจะรวบรวมคนชั่วออกไปจากอาณาจักรนั้นและโยนทิ้งคนเหล่านั้นลงไปในบึงไฟ “*คนธรรมจะไม่ยั่งยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษาหรือคนบาปไม่ยืนยงในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม*” (เพลงสดุดี 1:5) คนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วก็就会被แยกออกเช่นกันและคนชั่วจะถูกโยนลงไปในเตาไฟอันลุกโพล่ง เหมือนกับที่เราพบถูกบรรยายไว้ในดาเนียล 12:2: “*และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับใหลในผงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์*”

เมื่อเรามองไปที่คริสตจักรที่ปรากฏแก่ตาวันนี้ เราก็เห็นพวกคนหน้าซื่อใจคดและคนอธรรม เราเห็นคนเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตอยู่ในบาปอันเปิดเผย และคนเหล่านั้นที่ล้อเลียนและเยาะเย้ยผู้เชื่อทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้คำหึงและไม่ยอมอมอมชอมกับโลก แต่เราควรชื่นชมยินดีและดีใจยิ่งนัก เพราะว่าเรามีความมั่นใจในพระคำข้อนี้ว่าอีกไม่นานคนชั่วจะถูกแยกออกจากคนชอบธรรมและไปตลอดชั่ววันรัตนกาลเราจะไม่เห็นคนหน้าซื่อใจคดหรือคนอธรรมเลย จะไม่มีผู้ใดที่เยาะเย้ยและล้อเลียนในนครขาวดุจมุกดานั้นเลย “สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำการที่นำสะอิดสะเอียน หรือพุดมูสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้” (วิว. 21:27)

ข้อ 42: “และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

ทุกคนที่ได้ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูจะถูกรวบรวมออกไปและถูกทิ้งลงในบึงไฟนั้น ซึ่งเป็นที่ๆจะมีการร้องไห้, การคร่ำครวญ และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน นรกต้องเป็นความทุกข์ทรมานอันน่ากลัวจริงๆ! คำว่า “ทิ้ง” มีความหมายที่รุนแรงมากกว่าเยาะเย้ยในภาษาเดิม โดยสื่อถึงการสะบัดทิ้ง คนชั่วจะถูกสะบัดทิ้งไปในนรกจริงๆ ดาวิดกล่าวว่า “คนชั่วจะต้องถอยไปสู่ นรก คือประชาชาติทั้งมวลที่ลืมพระเจ้า” (เพลงสดุดี 9:17)

“เตาไฟ” สื่อถึงความเดือดของความร้อนที่รอคอยเหล่าคนชั่ว “การร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” เป็นภาพที่แสดงออกชัดเจนถึงความสิ้นหวังของคนที่อยู่ในความเจ็บปวดและความทรมานเหนือคำบรรยาย บางคนโต้แย้งว่าไม่ใช่ไฟของจริง-แต่หากว่าพระเยซูไม่ได้กำลังตรัสถึงไฟของจริง นั่นสิ่งใดก็ตามที่พระองค์กำลังพูดถึงอยู่นั้นก็น่าสยดสยองยิ่งกว่าและเจ็บปวดมากกว่าไฟจริงๆ คุณนึกภาพออกไหมกับการถูกโยนลงไปในเตาไฟที่มีไฟลุกไหม้อยู่? คุณนึกภาพออกไหมกับความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัส, ความเจ็บปวด, ความปวดร้าว, ความทุกข์ระทม, และวิบัติของการถูกโยนลงไปในบึงไฟที่มีเปลวเพลิงลุกโชน? พระคัมภีร์สอนเราว่าสถานที่ๆคนชั่วจะถูกทรมานเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์คือ บึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน

หากคุณโต้แย้งว่าไม่ใช่ไฟจริงๆ คุณก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าคุณมั่นใจเป็นเรื่องแน่นอนว่าพระเยซูทรงตั้งพระทัยที่จะให้เราเข้าใจชัดเจนว่าคนชั่วจะทนทุกข์ความเจ็บปวดรวดร้าวอันน่ากลัวเพราะการที่พวกเขาปฏิเสธพระองค์ ของจริงนั้นเปี่ยมสง่าราศีมากกว่าหรือน่ากลัวมากกว่าสัญลักษณ์เสมอ-ดังนั้นหากไฟจริงๆเป็นเพียงสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของสิ่งที่นรกเป็น เช่นนั้นแล้วนรกก็เลวร้ายยิ่งกว่าไฟอย่างที่เรารู้จักมัน

พระเยซูทรงเป็นผู้แรกในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ใช้คำว่า “ไฟนรก” (มธ. 5:22) คุณจะกล่าวหาพระเยซูไหมว่าพูดเกี่ยวกับไฟนรกหากว่ามั่นใจไม่มีอยู่จริง? คุณจะกล่าวหาพระเยซูคริสต์เจ้าไหมว่าทรงเอาแต่พยายามทำให้มนุษย์กลัวโดยการใช้คำอย่าง “ถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืน” และ “ร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”? ผมขออ้อนวอนคนที่ยังไม่ได้รับความรอดที่อ่านถ้อยคำเหล่านี้ให้กลับใจใหม่, บังเกิดใหม่, และเตรียมพร้อมที่จะพบกับพระเจ้า จงต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าเดี๋ยวนี้ด้วยความเชื่อ และพระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอด-เพราะพระวาระของพระเจ้ากล่าวว่า “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์” (ยอห์น 1:12)

ข้อ 43: “คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดุจดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด”

“คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดุจดวงอาทิตย์” ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วจะเข้าสู่ความสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกเขาจะส่องแสงดุจดวงอาทิตย์ ขณะที่เราตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์เราก็อยู่ใต้ร่มเงาของความชั่วและความไม่ชอบธรรม; แต่ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นคนชั่วจะถูกขจัดออกไปเสีย และเมื่อถึงตอนนั้นเราจะส่องแสงดุจดวงความสว่างจ้าของท้องฟ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์: “และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์นิรันดร์” (คนล. 12:3)

มนุษย์โดยธรรมชาติแล้วเป็นผู้ที่เสื่อมทรามอย่างที่สุด, หลงหาย-โดยปราศจากพระเจ้าและปราศจากความหวังในโลก แต่พระเจ้า ในความเมตตาและความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยทางพระคุณยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ทรงจัดหาความรอดสำหรับมนุษยชาติ ในเอเฟซัส 2:1-3 เรามีคำแสดงภาพของคนบาปซึ่งสกปรกและน่าเกลียด จากนั้นในข้อ 4 ถึง 7 เราอ่านว่า: “แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อๆไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์”

พระเจ้าจะทรงเอาคริสตจักรของพระองค์ ซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ใส่ไว้ในนครขาวดุจดมุกดานั้นที่ถูกแขวนอยู่ระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก สิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้าจะดำเนินในความสว่างของนครนั้น ตามที่กล่าวไว้ในวิวรณ์ 21:24 และสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะได้เห็นความไพบูลย์อันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระเจ้าในพระกรุณาคุณของพระองค์ที่มีต่อเราโดยทางพระเยซูคริสต์ มันจะเป็นสิ่งที่เปี่ยมสง่าราศีจริงๆที่จะได้อาศัยอยู่ในนครขาวดุจดมุกดานั้นกับพระเยซูไปตลอดยุคเหล่านั้นที่ไม่สิ้นสุดแห่งนิรันดร์กาล!

“ใครมีหูจงฟังเถิด” เราอ่านคำกล่าวนี้หลายครั้งในพระวจนะของพระเจ้า และเมื่อเราทำเช่นนั้น เราไม่ควรหยุด, ดู, และฟังเช่นกัน เมื่อกล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ เราควรฟังคำเตือนต่างๆของพระเจ้า, คำเตือนสติต่างๆของพระองค์ และคำสั่งสอนต่างๆของพระองค์ และเราควรระมัดระวังมากๆที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนต่างๆของพระองค์ในสิ่งสารพัดและไม่ฟังพาแวนแห่งเนื้อหนังเด็ดขาด

ข้อลึกลับที่ห้า: ขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนอยู่ในนาอัน

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ คำอุปมาเจ็ดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรนั้น (ในมัทธิว 13 นี้) ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คำอุปมาสี่เรื่องที่เราศึกษาไปแล้วก่อนหน้านี้แสดงให้เห็นว่ามันเป็นไปได้เลยที่มนุษย์จะสร้างให้เกิดสิ่งใดได้นอกจากความล้มเหลวและภัยพิบัติหากปราศจากพระคริสต์ พระองค์ตรัสในคราวหนึ่งว่า “ถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5) มนุษย์ได้พยายามที่จะนำอาณาจักรนั้นเข้ามา แต่เขาก็ล้มเหลว-และจะล้มเหลวต่อไป เพราะว่าพระคัมภีร์ประกาศอย่างชัดเจนว่า ในสมัยของโนอาห์และในสมัยของโลทเป็นอย่างไร มันก็จะเป็นอย่างนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเป็นครั้งที่สอง (ลูกา 17:26-30) เปาโลกล่าว

เสริมว่า “แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย” (2 ทธ. 3:13)

คำอุปมาที่เหลืออีกสามเรื่องในการศึกษาของเราแสดงให้เห็นพระดำริและพระประสงค์ต่างๆของพระเจ้าซึ่งถูกทำงานออกมาอย่างสมบูรณ์แบบ โปรแกรมและแผนงานของพระเจ้าไม่มีวันล้มเหลว

ข้อ 44: “อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปริตีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น”

“อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา” “ชุมทรัพย์” นี้คือ *ชนชาติอิสราเอล* ผู้ซึ่ง “ถูกซ่อน” อยู่ในทุ่งนา (โลก) (ข้อ 38 ของบทนี้กล่าวอย่างชัดเจนว่านานั้นคือโลก) พ่อค้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าซื้อนานั้นเพราะว่ามีชุมทรัพย์อยู่ที่นั่น-ชนชาติอิสราเอล, ผู้เป็นที่รักของพระเจ้าพระบิดา (อสย. 43:1-4) ในภาคพันธสัญญาเดิม ชนชาติอิสราเอลถูกเรียกว่าเป็น “ภรรยาของพระเยโฮวาห์” และ “ผู้เป็นที่รักของพระเยโฮวาห์” ชุมทรัพย์ที่พิเศษนี้, ชนชาติอิสราเอล, จะได้รับความรอด, นำกลับสู่สภาพเดิม, และถูกทำให้ปลอดภัย

ถึงแม้ว่าถูกซ่อนอยู่ตอนนี้ สักวันหนึ่ง “ชุมทรัพย์ที่พิเศษ” ของพระเจ้าจะถูกนำออกมาในสง่าราศี ดังที่ถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยศาสดาพยากรณ์อิสยาห์: “อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ กระทำให้พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม” (อสย. 27:6) นี้จะเกิดขึ้นจริงๆและในวันนั้นประชากรของพระองค์จะจดจำและเชื่อฟังพระวanges ของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงสัญญาชนชาติอิสราเอลว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งบุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา” (อพย. 19:5, 6) ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวข้าพระสัญญา: “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์” (เพลงสดุดี 135:4)

“...เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปริตีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น” “ผู้ใด” คนนั้นที่ในความปริตีของเขาไปและขายสรรพสิ่งที่เขามีและจากนั้นก็ซื้อทุ่งนานั้นหาใช่ใครอื่นไม่นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ได้ทรงซื้อโลกด้วยราคาอันแสนแพงแห่งพระโลหิตของพระองค์เอง: “ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายจากการประพฤติดันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพริ้ว” (1 ปต. 1:18, 19) โดยสิทธิ์แห่งการซื้อเช่นเดียวกับสิทธิ์แห่งการนมิตสร้าง โลกนี้เป็นของพระองค์: “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น” (เพลงสดุดี 24:1)

“ความปริตี” ในที่นี้เป็นผลมาจากข้อเท็จจริงที่ว่าชนชาติอิสราเอลจะถูกนำกลับสู่สภาพเดิมในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกที (กรูณาศึกษาพระราชบัญญัติ 30:9; อิสยาห์ 49:13; 52:1-3, 8, 9; 62:4-7; 65:18, 19; และโรม 11)

มีคนเหล่านั้นที่ตีความคำอุปมาเรื่องนี้ให้หมายความว่าผู้ซื้อคือคนบาปที่แสวงหาพระคริสต์ แต่เป็นการแยกแยะพระวangesของพระเจ้าอย่างผิดๆ ดังที่ได้ถูกชี้ให้เห็นไปแล้วก่อนหน้านี้ ข้อ 38 ประกาศชัดเจน

ว่า “นานั้นคือโลก” คนบาปที่แสวงหาไม่ซื้อพระคริสต์-คนบาปที่แสวงหาต้อนรับพระคริสต์ คนบาปไม่มีสิ่งใดจะขายซึ่งเขาจะเอาไปซื้อขุมทรัพย์นั้นได้ เพราะว่าเขาเป็นยาจก นอกจากนี้ พระคริสต์ไม่ได้มีไว้ขาย; พระองค์ทรงเป็นของขวัญของพระเจ้า-และของขวัญก็ไม่ถูกซื้อ แต่ถูกรับเอา พระคริสต์ไม่ทรง “ถูกซ่อนไว้ในทุ่งนา” (หรือในโลก)-และหลังจากได้พบพระคริสต์แล้ว คนบาปก็ไม่ซ่อนพระองค์ไว้ด้วย แต่ประกาศให้คนทั้งปวงรู้ต่างหากว่าเขาได้พบพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว ไม่มีวิธีที่ถูกหลักตรรกะเลยที่ใครก็ตามจะทำให้คำอุปมานี้หมายความว่าคนบาปเป็น “ผู้ซื้อ” ที่ซื้อพระคริสต์และซ่อนพระองค์ไว้ในทุ่งนานั้น

ข้อลึกลับที่หก: ไข่มุกที่มีราคาแพง

ข้อ 45 และ 46: “อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น”

เมื่อพระเยซูทรงซื้อขุมทรัพย์นั้นคือประชาชาติอิสราเอลด้วยพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ ราคาแสนแพงนั้นที่พระองค์ได้ทรงจ่ายก็รวมถึงไข่มุกนั้นด้วย-คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า “ไข่มุกมีราคาแพง” เมื่อนั้นคือคริสตจักรที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งพระเยซูทรงเป็นศิระและรากฐานของมัน คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่มีค่ายิ่ง ดังที่เห็นโดย “มรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร” (อฟ. 1:18)

ตรงนี้ เช่นเดียวกับในคำอุปมาเรื่องก่อนหน้า “ชาย” คนนั้นหาใช้ใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า, พระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อ “หาไข่มุกอย่างดี” พระองค์ได้เสด็จมาแสวงหาคนเหล่านั้นที่หลงหาย-มีค่ามากอย่างแท้จริง “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” (มธ. 16:26)

เรารู้ว่าไข่มุกทั้งหลายถูกพบอยู่ที่ก้นทะเล และทะเลในพระคัมภีร์ก็เป็นสัญลักษณ์ของโลกคนต่างชาติ พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติ (มธ. 12:15-21) พระองค์จะทรงรับเจ้าสาวต่างชาติคนหนึ่ง ซึ่งก็คือคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ เรามีโครงร่างอันสมบูรณ์แบบแห่งแผนงานของพระเจ้าในกิจการ 15:13-18:

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’”

กรุณาสังเกตว่าไข่มุกนี้เป็นเม็ดเดียว ซึ่งเป็นภาพเล็งว่าคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่เป็นกายเดียว ไข่มุกเม็ดหนึ่งไม่มีการแบ่งเป็นส่วนย่อยๆ, ตะเข็บ, หรือการแตกแยกต่างๆ-สัญลักษณ์อันสมบูรณ์แบบของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ถูกพรรณนาใน 1

โครินธ์ 12:12-14: “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้น แม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือ พวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญูณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญูณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ” (กรูณาศึกษา 1 โครินธ์ 10:17 และเอเฟซัส 4:4-6 เช่นกัน) ดังนั้นไข่มุกเม็ดเดียวนั้นจึงเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรเดียวนั้นอย่างแน่นอน ซึ่งผู้เชื่อแท้ทุกคนเป็นสมาชิกทั้งหลายของคริสตจักรเดียวนั้น

ผมขอชี้ให้เห็นว่าไข่มุกทั้งหลายไม่ได้ถูกสร้างขึ้นแบบเป็นกลไกหรือโดยมือของมนุษย์ คริสตจักรแท้ก็เช่นเดียวกัน มันถูกสร้างขึ้นโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ เราถูกให้กำเนิดเข้าในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ (ยอห์น 3:1-7) เราได้รับบัพติศมาเข้าในพระกายนั้นโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:13) และเราถูกประทับตราโดยพระวิญญูณ (อฟ. 4:30) ไม่อาจมีสัญลักษณ์ของคริสตจักรแท้ที่สมบูรณ์แบบมากไปกว่าไข่มุกแล้ว

ไข่มุกถูกสร้างขึ้นโดยการเติบโตที่ละเอียดละน้อย-นั่นคือ โดยการเติบโตในเรื่องขนาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการเพิ่มเข้าไปหรือการสะสม เช่นเดียวกัน พระคริสต์ทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรผ่านทางพระโลหิตอันประเสริฐของพระองค์, ราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายเพื่อซื้อไข่มุกนั้น (1 ปต. 1:18, 19) (นอกจากนี้กรูณาศึกษา กิจการ 2:41-47; 5:14; 11:24; เอเฟซัส 2:21 และโคโลสี 2:19) พระเยซูได้ทรงซื้อไข่มุกนั้นด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง และบัดนี้พระองค์กำลังเตรียมไข่มุกนั้นสำหรับการนำเสนอต่อพระองค์เอง-และมันจะสมบูรณ์แบบ (อฟ. 5:25-33) คริสตจักรที่ปรากฏแก่ตาไม่สมบูรณ์แบบ; แต่พระกายของพระคริสต์ ซึ่งผู้เชื่อแท้แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของพระกายนั้น จะถูกมอบถวายแด่พระคริสต์โดยปราศจากตำหนิและปราศจากริ้วรอยใดๆ อาณาจักรแห่งสวรรค์ในคำพยากรณ์นี้ไม่ใช่คริสตจักร แต่เป็นอาณาจักรหนึ่งจริงๆที่จะถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ คริสตจักรซึ่งเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ จะครอบครองกับพระเยซูผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวในยุคนับปีและไปตลอดทุกยุคสมัยอันไม่รู้สิ้นสุดแห่งนิรันดร์กาล

ข้อลึกลับที่เจ็ด: อวนจับปลา

ข้อ 47: “อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด”

มัทธิวเป็นผู้เขียนกิตติคุณคนเดียวเท่านั้นที่บันทึกคำอุปมานี้ “อวน” ที่ถูกกล่าวถึงนี่คืออวนที่ถูกลากไปเหนือท้องทะเล โดยไม่ยอมปล่อยให้อะไรเล็ดรอดไปเลย ความคิดที่ถูกเสนอในคำอุปมานี้ก็เหมือนกับที่อยู่ในคำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมาน นั่นคือ การถูกแยกออกในที่สุดของคนชั่วจากคนชอบธรรม, สิ่งบริสุทธิ์จากสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์, ข้าวสาลีจากข้าวละมาน สิ่งบริสุทธิ์จะถูกคัดเลือกสำหรับการใช้งานของพระผู้เป็นนาย และสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์จะถูกโยนลงไปในเตาไฟอันลุกโพล่ง

มันเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากที่สุดสำหรับผมที่ได้หมายเหตุว่าชาวประมงไม่ถูกกล่าวถึงเลยในคำอุปมานี้ เราไม่ถูกบอกว่าชายที่คนได้ทอดอวนนั้นลงไปทะเลหรือพวกเขาเป็นใครบ้าง; พวกเขาถูกเมินเสียอย่างสิ้นเชิง

กรุณาสังเกตว่า “ทุกชนิด” กล่าวถึงปลา เพราะอวอนนั้นไม่รวบรวมกิ้งก่า, โคลน, รัชพีช และเศษดินทรายอื่นๆ

ข้อ 48: “ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใสในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย”

เมื่ออวอนนั้นเต็มแล้ว มันก็ถูกลากขึ้นฝั่ง ปลาที่ดีก็ถูกเก็บรวบรวมและใส่ไว้ในภาชนะ ส่วนปลาที่ไม่ดีก็ถูกโยนทิ้งไปเพื่อถูกทำลาย

อวอนนั้นคือคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา-ไม่ใช่คริสตจักรที่แท้จริง แต่เป็นคริสตจักรที่ปรากฏแก่ตา, ที่ประชุมท้องถิ่น-อาณาจักรชาวคริสต์ ทะเลเป็นภาพเล็งถึงประชาชาติต่างๆ ตลอดทั่วพระคัมภีร์ทั้งเล่ม (กรุณาตั้งใจศึกษาวิวรณ์ 17:15, อิสยาห์ 8:7 และเพลงสดุดี 65:7) การรวบรวมนี้มาจากทุกประชาชาติ จากทั่วทั้งโลก เมื่ออวอนนั้นเต็มและถูกลากขึ้นฝั่งแล้ว การแยกออกก็เกิดขึ้นตามมา

ข้อ 49: “ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม”

พวกทูตสวรรค์คือผู้ที่แยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม พวกทูตสวรรค์เหล่านี้ไม่ใช่ชาวประมง ในคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน ผู้รับใช้เหล่านั้นและผู้เกี่ยวเหล่านั้นถูกแยกแยะอย่างแน่ชัดและชัดเจน ตรงนี้ในคำอุปมาเรื่องนี้เราอ่านว่า ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมคนชั่วออกไป “จากท่ามกลางคนชอบธรรม” และจะโยนคนเหล่านั้นลงไปในการลงโทษเป็นนิรันดร์

ข้อ 50: “แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

ในคำอุปมาต่างๆ เราต้องไม่เหม็งเกลียวการเปรียบเทียบและสัญลักษณ์เหล่านั้นจนเกินขอบเขตของพวกมันเด็ดขาด พระเยซูทรงแสดงให้เราเห็นอย่างชัดเจนตรงนี้ว่าสิ่งของฝ่ายโลกให้เพียงโครงร่างเลื่อนรางของสิ่งของฝ่ายสวรรค์ หากคุณประสงค์ จงเปรียบเทียบคำกล่าวแบบเบาๆ “ทิ้งเสีย” ในข้อ 48 กับสิ่งน่ากลัวที่ภาพเล็งนั้นแสดงถึงซึ่งถูกพบในข้อ 49 และ 50 ซึ่งคนชั่วจะถูก ทิ้ง “ลงในเตาไฟอันลุกโพลง” ซึ่งเป็นที่ๆมีการกรีดร้อง “การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” ไม่มีถ้อยคำในภาษาใดของโลกที่จะพรรณนาถึงความทรมานเช่นนั้น ซึ่งจะเป็นเช่นนั้นต่อไปเรื่อยๆตลอดกาล

ข้อ 51: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “เข้าใจ พระเจ้าข้า””

ในข้อ 51 และ 52 เรามีบทสรุปอันซึ่งขึงของคำอุปมาทั้งเจ็ดเรื่องนี้ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถามว่า “ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ?” และสาวกเหล่านั้นทูลตอบว่า “เข้าใจพระเจ้าข้า” คำตอบนั้นต้องถูกเข้าใจว่าถูกกล่าวจากมุมมองของการสั่งสอนและความรู้ที่พวกเขามีอยู่ในขณะนั้น พระเยซูตรัสแก่พวกเขาในเวลาต่อมาว่ามีหลายสิ่งซึ่งพระองค์อยากตรัสแก่พวกเขา ซึ่งพวกเขาไม่สามารถเข้าใจหรือรับไว้ได้ในขณะนั้น (ยอห์น 16:12) ต่อมาพระวิญญาณทรงเปิดเผยความจริงต่างๆที่ลึกซึ้งกว่าเดิมแก่เขาเหล่านี้และแน่นอนว่าแก่เราทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ในวันนี้และศึกษาพระวจนะของพระเจ้าในความกระจำงของเหตุการณ์ปัจจุบันต่างๆ

ข้อ 52: “ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”

“เจ้าของบ้าน” ผู้ยิ่งใหญ่ นั่นคือ พระเยซูเจ้าเอง-แต่สาวกแต่ละคนที่ได้รับการสั่งสอนก็เป็นเหมือน “เจ้าของบ้านคนหนึ่ง” ซึ่งเอาของใหม่และของเก่าออกมาจากคลังแห่งความรู้ของตน คนเหล่านั้นที่ถูกสั่งสอนโดยพระเยซูคือ พวกธรรมาจารย์ “ที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์” พวกเขาเข้าใจในขณะนั้น แต่พวกเขาจะเข้าใจอย่างถ่องแท้มากขึ้นในเวลาต่อมา ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจะไม่เพียงเอาความจริงต่างๆฝ่ายวิญญาณออกมาจากความเข้าใจในขณะนั้นของพวกเขาเท่านั้น แต่จะเอาความหมายต่างๆที่ใหม่และลึกซึ้งกว่าเดิมออกมาด้วย ธรรมาจารย์ที่แท้จริงทุกคน, ธรรมาจารย์ที่ได้รับการสอนโดยพระวิญญาณของจริงทุกคนของอาณาจักรแห่งสวรรค์, จากคลังที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆแห่งความรู้อันเกิดจากการทดลองแท้จริงของเขาในข้อพระคัมภีร์ต่างๆ, สามารถนำของใหม่ๆเช่นเดียวกับของเก่าๆออกมาได้

ก่อนจะจบเนื้อหาส่วนนี้ของบทนี้ ขอให้เราสังเกตว่าวิถีกรรมที่ศรัทธาของคำอุปมาต่างๆที่พระเยซูประทานให้ได้วิวัฒนาการอย่างเป็นธรรมชาติเพียงไรจากวัตถุสิ่งของเหล่านั้นและการเชื่อมโยงเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวพระองค์ในขณะนั้น เมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นสั่งสอน พระองค์กำลังนั่งอยู่ในเรือลำหนึ่งในทะเลกาลิลี โดยมองออกไปบนชายหาดที่ฝูงชนมหาศาลนั้นรวมตัวกันอยู่ที่นี่ พระเนตรของพระองค์มองเลยผ่านประชาชนเหล่านั้นและเห็นที่ราบอันอุดมสมบูรณ์แห่งเยนเนซาเรท พระองค์ทรงเห็นเส้นทางต่างๆที่ผู้คนใช้ขณะที่พวกเขาเดินไปและกลับจากบ้านของตนไปยังทุ่งนาต่างๆ พระองค์ทรงเห็นดินแปลงหนึ่งที่อุดมสมบูรณ์และลึก และพระองค์ทรงเห็นสถานที่หลายแห่งที่มีหินเยอะและหลายจุดที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลซึ่งเต็มไปด้วยต้นหนาม

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเมล็ดพืช, เรื่องข้าวสาลีและข้าวละมาน, เมล็ดพันธุ์ผักกาด, และเชื้อ-ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับแผ่นดินและมนุษย์ จากนั้นพระเยซูเสด็จจากเรือเล็กลำนั้นและเข้าไปในเรือนั้นพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์ และที่นั่นพระองค์ประทานคำอธิบายแก่พวกสาวกเกี่ยวกับข้าวละมานนั้นซึ่งปนอยู่กับข้าวสาลี ขณะที่พระเยซูตรัสเป็นคำอุปมาต่อไป พระองค์ก็ทรงเปลี่ยนจากผู้หว่านที่หว่านเมล็ดพืชไปยังชายคนหนึ่ง ที่พบขุมทรัพย์ในนา และจากนั้นไปยังไข่มุกที่มีราคามาก ในไข่มุกนั้นเรามีขุมทรัพย์แห่งท้องทะเล ทั้งหมดนี้เรียบง่ายและเป็นธรรมชาติ เพราะว่าผู้คนในพื้นที่นั้นคุ้นเคยกับผู้หว่าน, เมล็ดพืช, เชื้อขนม, และวิธีปฏิบัติของผู้คนที่ขออนุมัติทรัพย์ต่างๆของตนไว้ในแผ่นดิน พวกเขาคุ้นเคยกับไข่มุกที่ถูกพบในหอยนางรมด้วย-และเมื่อพระเยซูตรัสถึงไข่มุก นั่นก็ชวนให้นึกถึงชาวประมงแห่งทะเลและอวนจับปลาของพวกเขา และพระองค์ประทานคำอุปมาเรื่องอวนจับปลาและปลาเหล่านั้น

คำอุปมาเจ็ดเรื่องนี้ประกอบกันเป็นองค์รวมเดียวอันยิ่งใหญ่จากการเชื่อมโยงอันลึกซึ้งที่อยู่ภายในของพวกมัน ดังที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้อีกแล้ว เราต้องไม่ยึดหรือแข็งเกลียวคำอุปมาเรื่องใดจนไกลเกินไป-เพราะว่า ถึงแม้ว่าแสงแห่งคำพยากรณ์บางครั้งส่องแสงริบหรี่ พวกมันก็ถูกให้ไว้เพื่อสอนเป็นหลักและไม่ใช่เพื่อปกคลุมหน้า เราทราบว่คำอุปมาต่างๆซึ่งไปยังเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นไปแล้วและจะเกิดขึ้น แต่พระเยซูทรงใช้พวกมันในคำสอนต่างๆของพระองค์เพื่อทำให้ความจริงต่างๆที่ยิ่งใหญ่เรียบง่ายเพื่อที่ว่าผู้คนในสมัยของพระองค์-และแม้กระทั่งสมัยของเรา-จะสามารถเข้าใจสิ่งลึกลับต่างๆของพระเจ้าได้ดีขึ้น

พระเยซูเสด็จกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

ทรงถูกปฏิเสธจากผู้คนที่นี่

ข้อ 53: “ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น”

เมื่อพระเยซูตรัสคำอุปมาเหล่านี้ที่เราได้ศึกษาไปเสร็จแล้ว พระองค์ก็ไม่ทรงอยู่ต่อในพื้นที่นั้น พระเยซูทรงกระทำพันธกิจอยู่เสมอ; พระองค์ไม่ได้ทรงเดินทางไปต่างๆโดยบังเอิญหรือเพราะโอกาสอันวาย พระองค์ทรงเดินทางโดยมีเป้าหมายหนึ่งเสมอ-เพื่อแสวงหาและช่วย “ผู้ที่หลงหายไป” ให้ได้รับความรอดและเพื่อเปิดเผยความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปที่ขัดสน, หลงหายและใกล้ตาย ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงเสร็จสิ้นการสั่งสอนของพระองค์ในพื้นที่นั้นแล้ว พระองค์ก็ “เสด็จไปจากที่นั่น”

ข้อ 54: “เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วทุกคนว่า “คนนี้มีสติปัญญาและการอธิษฐานอย่างนี้มาจากไหน”

“บ้านเมืองของพระองค์” หมายถึงเขตแดนหรือเมืองนาซาเร็ธ มันไม่ได้หมายถึงแคว้นกาลิลีโดยรวม เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่ในแคว้นกาลิลีอยู่แล้วตอนที่พระองค์ประทานคำอุปมาเหล่านี้

พระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธและทรงสั่งสอนผู้คนในสถานที่ที่มัสการของพวกเขาเอง ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา “คนทั้งหลายก็ประหลาดใจ” กับสติปัญญาของพระองค์, ความเข้าใจของพระองค์, และสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์ทรงสอน ผู้คนเหล่านี้ที่พระองค์กำลังตรัสด้วยนั้นไม่ได้ยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าที่อยู่ในสภาพเนื้อหนัง หากพวกเขายอมรับ พวกเขาก็คงไม่ถามคำถามที่ว่า “คนนี้มีสติปัญญาและการอธิษฐานอย่างนี้มาจากไหน?” พวกเขามองพระเยซูว่าเป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งแต่ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้าและพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

ข้อ 55: “คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยาขอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ”

คุณจะหมายเหตุว่าคำถามแรกที่พวกเขาถามคือ “คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ?” ไม่ใช่ครับ พระองค์ไม่ได้เป็นลูกช่างไม้ พระองค์ได้ทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้ามากกว่าหนึ่งหน แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อพระองค์

ไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่าพระเยซูทรงภาคภูมิใจมากในบิดาบุญธรรมของพระองค์และว่าพระองค์ได้ทรงเรียนรู้ของโยเซฟ นี่ดูเหมือนจะถูกสนับสนุนโดยกิตติคุณของมาระโก ซึ่งมีบันทึกไว้ว่า “คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ...?” (มาระโก 6:3) แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรของช่างไม้คน นี้โดยการสมรส-แต่ไม่ใช่โดยการเกิดตามธรรมชาติ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงภาคภูมิใจที่ถูกมองว่าทำงานกับโยเซฟ-เพราะว่าผมแน่ใจว่าโยเซฟเป็นสุดยอดช่างไม้คนหนึ่ง ไม่ใช่ช่างไม้ธรรมดาๆ มันเป็นเรื่องนิยมปฏิบัติของพวกยิวในสมัยนั้นที่จะสอนอาชีพแก่บุตรชายของตน ถึงแม้ว่าบิดาอาจเป็นคนมั่งมีก็ตาม (คุณจำได้ว่าอัครสาวกเปาโลเรียนรู้การทำเต็นท์-และหาเลี้ยงชีพโดยใช้วิธีนี้ในระหว่างช่วงหนึ่งของการรับใช้ของเขา)

พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นคิดว่าพระเยซูเป็นลูกนอกสมรสและกล่าวเช่นนั้นในที่สาธารณะ ในยอห์น บทที่ 8 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” ขณะที่พระองค์ตรัสกับพวกฟาริสี, พวกธรรมาจารย์, และพวกผู้ใหญ่ต่อไปอยู่นั้น พระองค์ทรงประกาศว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พวกเขาประกาศว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ ท่านทั้งหลายยอมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ” จากนั้นพวกเขาถ่มและไม่มีกรขอโทษที่กล่าวเช่นนั้นเลย ว่า **“เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า”** (ยอห์น 8:36-41) พวกเขาถ่มอย่างเปิดเผยว่าพระเยซูเป็นลูกนอกสมรส, เป็นบุตรของการล่วงประเวณี คนเหล่านี้ที่พระเยซูกำลังตรัสด้วยนั้นไม่เชื่อว่าพระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารี

“มารดาของเขาคือมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาคือยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ?” ไซแล้วครับ มารีย์เป็นมารดาของพระองค์ และคนเหล่านี้เป็นน้องชายของพระองค์-แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์! ในลูกา 1:26-35 เราพบบันทึกว่าพระเจ้าได้ทรงส่งกาเบรียลมาประกาศแก่มารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของพระบุตรของพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงปกเธอ

มันเป็นเรื่องน่าสนใจมากที่สุดที่ได้สังเกตว่าทุกๆที่พวกเขาไม่เชื่อและเป็นปฏิกิริยาต่อพระเยซู และพวกเขาปรารถนาที่จะฆ่าพระองค์ พวกเขาที่ไม่ได้ตั้งคำถามเรื่องความเป็นจริงแห่งการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ คนเหล่านั้นมีความเคารพต่อพระเยซูมากกว่าพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมในสมัยของเรา ผู้ตั้งคำถามและปฏิเสธการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ด้วยซ้ำ พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมจะต้องไปอยู่ในที่ต่ำของนรกยิ่งกว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านั้น ผู้ที่กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นลูกของการล่วงประเวณีและปฏิเสธพระองค์

ข้อ 56: “และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน”

“และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรามิใช่หรือ?” เราไม่ทราบชื่อของน้องสาวเหล่านั้นของพระองค์ แต่เรามีคำกล่าวที่ชัดเจนว่าพระองค์ทรงมีน้องสาวหลายคนจริงๆ มีการตีความอันหลากหลายและมากมายเกี่ยวกับพวกน้องชายและน้องสาวของพระเยซู สิ่งเดียวที่ผมรู้ว่าจะต้องกระทำก็คือ ยอมรับพระวาทะของพระเจ้าและปฏิเสธทุกสิ่งที่เหลือ ไม่มีข้อสงสัยใดๆเลยในหัวของผมว่ามารีย์ได้ให้กำเนิดบุตรคนอื่นในเวลาต่อมา ผู้ซึ่งจริงๆแล้วจะเป็นน้องชายและน้องสาวร่วมมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

“เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน?” พวกเขาถามคำถามนั้นอีก-“ชายคนนี้ทำสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ได้อย่างไร? เหตุใดเขาจึงแตกต่างเหลือเกินจากทุกคนที่เหลือในครอบครัวของเขาซึ่งเขาเป็นสมาชิกของครอบครัวนั้น?” พระองค์ทรงแตกต่าง! พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า-พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา!

ข้อ 57: “เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ศาสนายากรรมจะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน”

คำว่า “*หมวงใจ*” หมายความว่า “*ถูกทำให้สะดุด*” ดังที่เราพบในมัทธิว 11:6 ผู้คนเหล่านั้นพบอุปสรรคหลายอย่างในพระเยซูที่มีต่อการเชื่อ พวกเขาไม่ไปไกลเกินกว่าเรื่องที่เป็นธรรมชาติเพื่อมองหาคำตอบ เมื่อพระเยซูตรัสแก้นิโคเดมัสว่า “*ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่*” นิโคเดมัสก็คิดถึงแต่เรื่องที่เป็นธรรมชาติ เขาถามว่า “*คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ?*” (ยอห์น 3:4) เขาไม่ได้กำลังคิดถึงเรื่อง*เหนือธรรมชาติ*; เขากำลังคิดถึงแต่เรื่องของเนื้อหนัง และไม่ใช่ของจิตวิญญาณ

นี่เป็นจริงเช่นกันในกรณีของคนเหล่านี้ในเมืองนาซาเร็ธ พวกเขาสะดุดที่การกำเนิดอันต่ำต้อยของพระเยซู; และในความไม่เชื่ออันมีขอบเขตของพวกเขาไม่ยอมฟังสติปัญญาของพระองค์หรือใส่ใจการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ แต่ปฏิเสธพระองค์โดยไม่โต้ถามหรือใคร่ครวญเพิ่มเติม

สิ่งต่างๆของพระเจ้าถูกยอมรับโดย*ความเชื่อ* ไม่ใช่โดยเหตุผลของมนุษย์ เราไม่สามารถเอาพระคัมภีร์, พระเจ้า, พระคริสต์, หรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปใส่ในห้องทดลองและตรวจสอบใต้กล้องจุลทรรศน์ สิ่งใดก็ตามที่เรารับเอาจากพระเจ้าต้องมาโดย*ความเชื่อ* และ “*ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยึดพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย*” (ฮบ. 11:6) เราไม่เชื่อฟังพระเจ้าเมื่อเราไม่เชื่อพระองค์-เหตุว่า “*การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น*” (โรม 14:23)

พวกยิวเหล่านั้นสะดุดที่*ชีวิตอันต่ำต้อย*ของพระเยซู พวกเขากำลังคาดหวังกษัตริย์ผู้เปี่ยมอำนาจองค์หนึ่ง-พระองค์ทรงเป็นช่างไม้ต่ำต้อยคนหนึ่ง

พวกเขาสะดุดที่*การขาดการฝึกอบรม*ของพระองค์ในโรงเรียนเหล่านั้นของพวกรับบี-พระองค์ทรงถูกฝึกหัดในร้านของช่างไม้คนหนึ่ง ในความมีขอบเขตและความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขาปฏิเสธที่จะฟังสติปัญญาของพระองค์และยอมรับพระองค์ให้เป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาไม่เชื่อว่าสติปัญญาของพระองค์เป็นของจริงและของแท้ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้บรรลุถึงสติปัญญานั้นผ่านทางเหล่าครุฑอาจารย์ของพวกเขา

วันนี้มันก็เป็นเหมือนเดิม หากผู้รับใช้หนุ่มคนใดอยากที่จะก้าวหน้าจริงๆ เขาก็ต้องไปยังโรงเรียน “*ที่ถูกต้อง*” และถูกสอนโดยเหล่าอาจารย์ “*ที่ถูกต้อง*” มิฉะนั้นนิกายนั้นๆก็จะปฏิเสธเขา

“*ศาสตพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน*” ในเรื่องต่างๆที่ปกติธรรมดาของชีวิต คนๆหนึ่งจะได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นท่ามกลางเหล่าญาติสนิทและเพื่อนๆวัยเด็กของเขา มากกว่าท่ามกลางพวกคนแปลกหน้า แต่นี่ไม่ใช่ความจริงเมื่อคนๆนั้นดูเหมือนเป็นผู้ที่เหนือกว่าพวกเขาอย่างมหาศาล เหล่าเพื่อนบ้านและญาติทั้งหลายดูเหมือนจะคิดเกี่ยวกับเขาแค่ในแบบที่พวกเขาเคยรู้จักเขาในสมัยก่อนเท่านั้น และพวกเขาก็ซ้ำที่จะเชื่อว่าเขาได้กลายเป็นผู้ที่เหนือกว่าพวกเขาเองไปเสียแล้ว

มาระโกเสริมในกิตติคุณของเขาว่า “*...ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน*” (มาระโก 6:4) ตามที่ยอห์นกล่าว “*แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์*” (ยอห์น 7:5) พวกเขามองพระเยซูว่าเป็นเหมือนคนหนึ่งคนหมู่มาก และพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นสิ่งใด*นอกจาก*แค่หนึ่งในพี่น้องเหล่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง! พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา! มันช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าที่พวกเขากระทบไหล่กับพระองค์, พวกเขาต้อนรับพระเยซู, พวกเขาเดินทางกับพระองค์-แต่พวกเขาไม่ยอมรับพระองค์ว่าเป็นผู้ทรงฤทธิญาไว้นั้น

ข้อ 58: “พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ”

ผู้คนเหล่านั้นไม่ได้พยายามที่จะใช้ความรุนแรงในขณะนั้น เหมือนกับที่พวกเขาได้กระทำตอนที่พระองค์ทรงมาเยือนพื้นที่นี้ในคราวแรก (ลูกา 4:28-30); แต่พวกเขาก็ยังปฏิเสธที่จะเชื่อในพระองค์เหมือนเดิม พวกเขาต้องแพ่งต่อไปในความไม่เชื่อของตนจนถึงขนาดที่พระเยซูทรงอัศจรรย์ใจและประหลาดใจกับการขาดความเชื่อของพวกเขา (มาระโก 6:6) พระเยซู “มิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มาก” หรือการอัศจรรย์ต่างๆในพื้นที่นั้น นี่ไม่ใช่เป็นเพราะการขาดความสามารถหรือฤทธิ์เดชในส่วนของพระองค์ แต่ “เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา” ความไม่เชื่อเป็นบาปที่น่าเกลียดที่สุดที่มนุษย์เดินดินจะสามารถกระทำต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้

อย่างไรก็ตาม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการกระทำการอัศจรรย์ต่างๆไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเชื่อของมนุษย์ หลายครั้งพระองค์ทรงรักษาให้หายโดยผู้ที่ได้รับการรักษาให้หายนั้นไม่มีความเชื่อ (มธ. 8:13; 15:28; ลูกา 22:51 ฯลฯ) ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้ที่พระองค์จะทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆในพื้นที่แห่งนั้น-แต่พระองค์ก็มิได้กระทำเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา ผมขอเน้นย้ำว่าเราจะต้องไม่คิดเอาเองว่าฤทธิ์เดชของพระเยซูถูกจำกัดโดยความไม่เชื่อของพวกเขา แต่พวกเขามีอคติต่อพระองค์เหลือเกินและเกลียดชังพระองค์มากเหลือเกินจนพวกเขาไม่อยู่ในสภาพที่จะตัดสินใจพื้นฐานนั้นและที่จะปักใจเชื่อผ่านทาง การอัศจรรย์ต่างๆว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงทราบว่ามันจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดเลยหากพระองค์ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากและการอัศจรรย์ต่างๆที่นั่น พระเยซูไม่เคยกระทำการอัศจรรย์ใดเพียงเพื่อที่จะแสดงออกถึงฤทธิ์เดชของพระองค์; มันเป็นไปเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าและความรอดของดวงวิญญาณทั้งหลาย เสมอ จงศึกษาการอัศจรรย์ทั้งหมดของพระเยซูและคุณ将会เห็นอย่างชัดเจนว่าพระองค์มิได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นเพียงเพื่อที่จะทำให้มนุษย์รู้สึกสบายใจหรือมีความสุข หรือเพื่อขจัดความเจ็บปวดไปเสีย

หากพระเยซูได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ในพื้นที่นั้น ผู้คนก็คงจะประกาศว่าพระองค์กำลังทำการอัศจรรย์เหล่านั้นโดยฤทธิ์ของพญามาร (พวกฟาริสีเหล่านั้นได้กล่าวหาพระองค์ว่าขับผีออกโดยฤทธิ์ของพญามาร-มธ. 9:34; 12:24) พระเยซูทรงสัพพัญญู และพระองค์ทรงทราบใจของคนเหล่านี้ พระองค์ทรงทราบว่ามันคงไม่มีประโยชน์อันใดที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆในพื้นที่แห่งนั้น การอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำเป็นการแสดงความเมตตากรุณาและมีลักษณะเฉพาะตัวที่พวกมันไม่อาจถูกยกให้เป็นฝีมือของพญามารได้อย่างง่ายดายมากๆ พระองค์ทรงกระทำมากพอที่จะพิสูจน์ให้ประชาชนเหล่านั้นเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าหากพวกเขาปรารถนาที่จะรู้จักความจริง พระองค์ทรงปล่อยพวกเขาให้อยู่ในความไม่เชื่อของพวกเขา แต่พระองค์ทรงปล่อยพวกเขาโดยปราศจากข้อแก้ตัว

ผมไม่อาจเน้นย้ำอย่างแข็งแรงเกินไปว่าในเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณพระเจ้าทรงประสงค์ความเชื่อ-ใช่แล้วครับ พระเจ้าทรงเรียกร้องความเชื่อ ดังที่ได้ชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้ว พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มาระโก 11:22) และเปาโลบอกเราว่า “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้วจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย” (ฮบ. 11:6) และ “ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23) มาระโกบอกเราว่าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู พระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนนั้นและทรงตำหนิพวกเขาอย่างเข้มงวดเพราะการขาดความเชื่อของ

พวกเขา: “ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจคือดั่ง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” (มาระโก 16:14)

วันที่เลวร้ายสำหรับเมืองนาซาเร็ธ

บทที่ 13 ปิดท้ายด้วยบันทึกย่อๆเกี่ยวกับการไปเยือนเมืองนาซาเร็ธของพระเยซู ดังที่เราได้เห็นแล้วในข้อพระคำเหล่านี้ ประชาชนชาวเมืองนาซาเร็ธเหล่านั้นดาบดฝ่ายวิญญาน และพวกเขาปฏิเสธพระองค์ นั่นเป็นวันที่เลวร้ายจริงๆสำหรับเมืองนาซาเร็ธ! พระเจ้าทรงอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว และพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ “ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่เสด็จมา” ซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพวกเขาได้กล่าวถึง (ยอห์น 6:14; พบบู. 18:15, 18) ทรงอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว-และพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ซึ่งได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอดทรงอยู่ที่นั่นแล้วเพื่อที่จะช่วยพวกเขาให้รอด; แต่พระองค์ก็ทรงช่วยพวกเขาให้รอดไม่ได้ เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา ไขแล้วครับ นั่นเป็นวันที่เลวร้ายสำหรับเมืองนาซาเร็ธ-วันที่น่าเศร้า พระของยุคนี้ นั่นคือพญามาร ได้ปิดตาใจของพวกเขา และพวกเขาปฏิเสธที่จะมองเห็นด้วยดวงตาของมนุษย์ภายในนั้นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดและเหตุใดพระองค์ทรงอยู่ที่นั่น นั่นเป็นวันที่น่าเศร้าสำหรับเมืองนาซาเร็ธเพราะว่าพระเยซูไม่ทรงเสด็จผ่านไปทางนั้นอีกเลย-นั่นเป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์ผ่านเข้าไปในเมืองนั้น และมันเป็นโอกาสสุดท้ายของพวกเขา

คุณบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง? คุณได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าแล้วหรือยัง? คุณได้รับการชำระล้างในพระโลหิตนั้นแล้วหรือยัง? หากยัง นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายของคุณก็ได้ พระเจ้ากำลังตรัสแก่คุณผ่านทางข้อความนี้ไหม? หากใช่ ผมก็ขอวิงวอนคุณให้ต้อนรับพระเยซูเดี๋ยวนี้ จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า, ต้อนรับพระองค์ด้วยความเชื่อ-และพระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอดและประทานสันติสุขและความมั่นใจไว้ในใจของคุณ **วันนี้**เป็นวันแห่งความรอด; **บัดนี้**เป็นเวลาอันเหมาะสม ขอพระเจ้าทรงโปรดขณะที่คุณอ่านและขณะที่คุณศึกษา หากคุณยังไม่ได้บังเกิดใหม่ ถ้อยคำเหล่านี้จะฝ่าเข้าไปในใจของคุณและพระวจนะของพระเจ้าจะหาทางเข้าสู่จิตวิญญาณของคุณ การเข้าไปของพระวจนะให้แสงสว่าง และความสว่างนำมาซึ่งชีวิต ผมขอรับรองคุณที่จะไม่ทำวันนี้เหมือนกับชาวเมืองนาซาเร็ธเหล่านั้นในวันที่เลวร้ายนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จผ่านเข้าไปในเมืองนั้นเป็นครั้งสุดท้ายและพวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์และผลักไสพระองค์ไปเสีย

บทที่ 14

- 14:1 ครั้นนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู
- 14:2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้”
- 14:3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน
- 14:4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา”
- 14:5 ถึงเฮโรดอยากจะทำยอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์
- 14:6 แต่เมื่อวันฉลองวันเกิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เดินรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ
- 14:7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น
- 14:8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า “ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ”
- 14:9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้
- 14:10 แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก
- 14:11 เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา
- 14:12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ
- 14:13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป
- 14:14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขายให้หาย
- 14:15 ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง”
- 14:16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”
- 14:17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “ที่นี้พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น”
- 14:18 พระองค์จึงตรัสว่า “เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่เถิด”
- 14:19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง
- 14:20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม
- 14:21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก
- 14:22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟาไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน

14:23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

14:24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่

14:25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนิบบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก

14:26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนิบบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า “เป็นผี” เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว

14:27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงสิ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย”

14:28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์”

14:29 พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู

14:30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย”

14:31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า “โอ คนมีความเชื่ออ่อนแอ เจ้าสงสัยทำไม”

14:32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง

14:33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว”

14:34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเอนเนซารेत

14:35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์

14:36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แต่ต้องแล้ว ก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

ใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ถูกรบกวนของเฮโรด

การฆาตกรรมยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ข้อ 1: “ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินดีที่ตีศัพท์ของพระเยซู”

“เฮโรดเจ้าเมือง” (ถูกเรียกด้วยว่า *อันทีปาส*) เป็นบุตรของเฮโรดมหาราช เฮโรดมหาราชได้สิ้นชีพินาจะในปีแรกหลังจากการประสูติของพระเยซูและทิ้งอาณาจักรของเขาไว้แก่บุตรสามคนของเขา ซึ่งเฮโรดอันทีปาสผู้นี้เป็นบุตรคนหนึ่งในสามคนนั้น เขาปกครองอยู่เหนือแคว้นกาลิลีและแคว้นเปเรอา ชื่อตำแหน่ง “เจ้าเมือง” (*tetrarch*) บอกเป็นนัยอย่างตรงตัวถึง “ผู้หนึ่งที่ปกครองเหนือหนึ่งในสี่ของแคว้นใดๆ” อย่างไรก็ตาม หลังจากการสิ้นชีพของเฮโรดมหาราช ชื่อตำแหน่งนี้สุดท้ายแล้วก็บอกเป็นนัยถึงเจ้าเมืองหรือผู้ปกครองของแคว้นแคว้นใดๆที่ขึ้นต่อจักรพรรดิโรม

เฮโรดอันทีปาสเกิดจากหญิงชาวสะมาเรียผู้หนึ่งชื่อว่า มัลเธรส และเป็นพี่ชายของอาร์เคเลาส์ เขาแต่งงานกับธิดาของกษัตริย์อาระเบียองค์หนึ่งซึ่งมีพระนามว่า อาเรทัส อย่างไรก็ตาม เมื่อน้องชายร่วมบิดา

ของเขา นั่นคือ เฮโรดฟีลิป มาเยี่ยมเขา เขาก็ตกหลุมรักกับนางเฮโรเดียสภรรยาของฟีลิป และมีชัยในการ
ทำให้นางทิ้งสามีของนางและมาแต่งงานกับเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่านางเฮโรเดียสเป็นหญิงไร้ศีลธรรมและคิดว่า
นี่เป็นโอกาสทองที่ตนจะกลายเป็นหญิงที่มีชื่อเสียง

เพื่อที่เฮโรดอันทีปาสจะแต่งงานกับนางเฮโรเดียส เขาต้องจำใจหย่าร้างกับธิดาของอาราทัส ซึ่งทำให้
พ่อตาของเขาประกาศสงครามต่อเขาในภายหลัง ในสงครามนั้น เฮโรดอันทีปาสพ่ายแพ้หมดรูปและกองทัพ
ของเขาถูกทำลายโดยอาราทัส พวกยิวเชื่อว่านี่เป็นการแก้แค้นของพระเจ้า, พระพิโรธของพระเจ้าถูกทดลองบน
เฮโรดเพราะบาปอันชั่วร้ายนั้นของการหย่าภรรยาของเขาเองเพื่อที่จะได้นางเฮโรเดียสมาเป็นภรรยาของตน

ประมาณปี ค.ศ. 37 น้องชายของนางเฮโรเดียส นั่นคือ อากริปปา (เฮโรดผู้ถูกกล่าวถึงในกิจการ 12)
ซึ่งโดยการเป็นมิตรกับจักรพรรดิคาลิกูล่าได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนือพื้นที่นั้นที่ฟีลิปเคยครอบครองแต่
ก่อน และหญิงที่ทะเลาะหย่ากันผู้นี้ก็มีใจริษยายิ่งนัก นางไม่ให้สามีของนางได้หยุดพักเลยสักนิดเดียว ทั้งๆที่
เป็นคนที่รักความสบายและระมัดระวังตัว ด้วยเหตุนี้เขาจึงไปที่กรุงโรมกับนางเพื่อที่จะดูว่าเขาจะถูกประกาศ
ให้เป็นกษัตริย์อย่างเป็นทางการได้เช่นกันหรือไม่ แต่อากริปปาได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงจักรพรรดิแห่งโรม
โดยกล่าวหาอันทีปาสว่าเป็นกบฏในการติดต่อสัมพันธ์กับพวกพาร์เธีย เมื่อจักรพรรดิได้รับจดหมายเหล่านี้ เขา
ก็เชื่อข้อความของพวกมันและอันทีปาสก็ถูกโยนออกจากตำแหน่งและถูกเนรเทศไปยังแคว้นกอล ซึ่งเป็นที่ๆ
เขาตายอย่างทุกข์ระทมมหาศาล

มันอาจเป็นเรื่องที่ชวนสับสนเล็กน้อยที่จะแยกแยะระหว่างเฮโรดสามคนนี้ซึ่งถูกเรียกโดยชื่อนั้นในภาค
พันธสัญญาใหม่ *เฮโรดมหาราช* ได้เช่นฆ่าทารกน้อยเหล่านั้นตอนที่พระเยซูประสูติ นักปราชญ์เหล่านั้นได้มา
เสาะหาตำแหน่งของการประสูติของพระเยซู และเฮโรดสั่งพวกเขาให้กลับมาหาตนเมื่อพวกเขาพบพระกุมาร
นั้นเพื่อที่ตนจะไปนมัสการพระองค์เช่นกัน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเตือนนักปราชญ์เหล่านั้นให้กลับบ้านไป
ทางอื่น; และเมื่อเฮโรดเห็นว่าตนถูกหลอกเสียแล้ว เขาก็ฆ่าเด็กทารกทุกคนในเมืองนั้นเพื่อพยายามที่จะทำลาย
กษัตริย์องค์ใหม่นี้

เฮโรดคนที่สอง *เฮโรดอันทีปาส* เป็นคนที่เรากำลังศึกษาอยู่ตอนนี้-คนที่ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศ
มา

คนที่สามคือ *เฮโรดอากริปปา* ผู้ซึ่งฆ่ายากอบและจำคุกเปโตร (กิจการ บทที่ 12)

เหล่านี้คือเฮโรดสามคนหลักๆ แต่เราทราบจากโยเซฟนักประวัติศาสตร์ว่า คนอื่นอีกหลายคนจาก
ตระกูลนี้ใช้ชื่อของผู้ก่อตั้ง นั่นคือ *เฮโรดมหาราช*

เฮโรด “*ได้นิมิตตีศัพทของพระเยซู*” เขาได้นิพนธ์งานข่าวเกี่ยวกับบุรุษผู้หนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงมากๆ-ผู้ที่
ได้กระทำการอัศจรรย์ต่างๆและกระทำการมหัศจรรย์หลายประการ ประวัติศาสตร์บอกเราว่าในระหว่างปีหลังๆ
แห่งการครองราชย์ของเขา ปกติแล้วเฮโรดอาศัยอยู่ที่ทีเบเรียส นี่เป็นเมืองๆหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางชายฝั่งด้านทิศ
ตะวันตกของทะเลกาลิลี ซึ่งถูกเรียกว่าทะเลทีเบเรียสเช่นกัน (ยอห์น 6:1) เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการเสด็จไป
เยือนเมืองนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และบางทีพระองค์ทรงอยู่ห่างๆเพื่อหลีกเลี่ยงการยุ่งยากความเป็นศัตรู
ของเฮโรด ผู้ซึ่งอาจรู้สึกอิจฉาพระองค์ผู้หนึ่งที่ได้รับคามนิยามในฐานะเป็นกษัตริย์ของพวกยิวแล้ว อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม คำสอนและการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูก็ถูกรายงานไปทั่วโลกที่คนรู้จักในขณะนั้น คือไปถึงราชสำนักของเฮโรดด้วยซ้ำ

เฮโรดไม่ใช่คนเคร่งศาสนาเลยสักนิด และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ค่อยใส่ใจความเคลื่อนไหวต่างๆทางศาสนาที่เกิดขึ้นท่ามกลางเหล่าข้าราชการแห่งอาณาจักรของเขา หากเขาได้ใส่ใจต่อสิ่งที่กำลังถูกกล่าว เขาก็คงได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูไปก่อนหน้านี้ตั้งนานแล้ว-เพราะว่าพระเยซูทรงกระทำกิจอย่างแข็งขันในแคว้นกาลิลี-สังสอน, กระทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ต่างๆ-และชื่อเสียงของพระองค์ได้แพร่สะพัดไปทั่วส่วนนั้นของดินแดนนั้น

ข้อ 2: “จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้”

“จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่าน...” ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพวกคนใช้ของกษัตริย์องค์นี้เคยได้ยินคำสอนต่างๆของพระเยซูและได้เห็นการอัศจรรย์ของพระองค์มาบ้างแล้ว ผมเห็นว่าเนื่องจากเขาประกาศเรื่องนี้แก่พวกคนใช้ของเขา มันจึงไม่น่าสงสัยเลยว่าพวกคนใช้เหล่านี้เป็นผู้ที่ได้แจ้งให้เขาทราบเกี่ยวกับชื่อเสียงของพระเยซู เราทราบจากกิตติคุณของลูกาว่า นางโยอันนา, ภรรยาของคุณซา, คนต้นเรือนของเฮโรด ได้กลับใจรับเชื่อ นางร่วมเดินทางไปกับพระเยซูและปรนนิบัติพระองค์และเหล่าผู้ติดตามของพระองค์ในบ้านของนาง: “ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี และโยอันนาภรรยาของคุณซา ต้นเรือนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเธอ” (ลูกา 8:1-3)

เราเรียนรู้ในกิจการ 13:1 ว่าน้องชายบุญธรรมคนหนึ่งของเฮโรดเจ้าเมืองได้กลับใจรับเชื่อ น่าจะในเวลาต่อมา: “คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันท็อก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบาร์นาบัส ลิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มาเนาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล”

“...ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” เมื่อเฮโรดได้ยินเกี่ยวกับบุคคลผู้หนึ่งที่กระทำการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ต่างๆ เขาก็กล่าวอย่างเจาะจงว่านี่คือยอห์นที่ได้เป็นขึ้นจากตายแล้ว การเน้นอยู่ที่คำว่า “ท่าน” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าบุคคลที่โดดเด่นผู้หนึ่งที่พวกเขาได้ยินเกี่ยวกับหาใช่ใครอื่นนอกจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่กลับมามีชีวิตอีก ความเชื่อที่ว่ายอห์นได้กลับเป็นขึ้นจากตายแล้วไม่ได้มาจากเฮโรดเอง แต่เป็นความเชื่อของบางคนที่ได้แสดงความรู้สึกต่างๆของตนเกี่ยวกับพระเยซู ลูกาบอกเราว่า “ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย บางคนก็ว่าเป็นเอลิยาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมามีอีก เฮโรดจึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์” (ลูกา 9:7-9)

ในมัทธิว 16:13-16 เราอ่านว่า: “ครั้งพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด” เขาจึงทูลตอบว่า “บางคน

ว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวก ศาสดาพยากรณ์” พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

ขณะที่พระเยซูเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยทรงสั่งสอน, เทศนา, และกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ บางคนในประชาชนเหล่านั้นก็มาหาพระองค์และเตือนพระองค์ให้หนีไปด้วยกลัวว่าเฮโรดจะมาฆ่าพระองค์ แต่ พระเยซูตรัสว่า “จงไปบอกสุนัขจึงจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่ สามเราจะทำการให้สำเร็จ’” (ลูกา 13:31, 32) พระเยซูทรงเรียกเฮโรดว่าสุนัขจิ้งจอก-และเท่าที่ผมหาเจอได้ใน พระวจนะของพระเจ้า นี่เป็นที่เดียวที่พระเยซูหรือพระเจ้าทรงเรียกคนๆ หนึ่งว่าเป็นสัตว์ตัวหนึ่ง เฮโรดเป็นคน ที่เจ้าเล่ห์และเหลี่ยมจัดเหมือนสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง

ความปรารถนาของเฮโรดที่จะเห็นพระเยซูเจ้า (ลูกา 9:9) ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าเขาปรารถนาที่ จะจัดการกับคำถามเกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ ถึงอย่างไรเสีย เฮโรดก็อยากรู้และปรารถนาที่จะเห็น พระเยซูกระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าตน เราทราบว่าเป็นเวลาต่อมาเขาปรารถนาที่จะเห็นพระเยซูกระทำการ อัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่บางประการ แต่พระเยซูก็มีได้กระทำเช่นนั้นเลย; และพระองค์ไม่ทรงตอบเขาเลยสักคำด้วย- ชายคนเดียวที่เราพบได้ในพระคัมภีร์ซึ่งพระเยซูทรงปฏิเสธที่จะพูดคุยด้วย นี่เป็นข้อพระคำตอนหนึ่งที่ซึ่งขัง มากๆ สำหรับผม เรามีบันทึกในลูกา 23:6-12:

“เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรง เป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น เมื่อเฮโรด ได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลาย ประการ และหวังว่าจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์ หาทรงตอบประการใดไม่ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก เฮโร ดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื่อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับ ไปหาปีลาตอีก ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน”

“...เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้”-หรือว่า เนื่องจากนี่เป็นคนๆ หนึ่งที่กลับเป็นขึ้นจากตาย แล้ว นี่จะเป็นคำตอบว่าเพราะเหตุใดพระองค์จึงทรงสามารถทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่มีคนรายงาน เกี่ยวกับพระองค์ได้ ตามคำกล่าวนี้โดยเฮโรด เราทราบว่าเขาไม่ใช่คนที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้านั้นจริง เขาไม่ใช่คนที่ไม่ เชื่อแบบสิ้นเชิงในการที่เขาปฏิเสธการมีอยู่จริงของพระเจ้า, ฤทธิ์เดชของพระเจ้า, และความสามารถของผู้คน ที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่างๆ ได้ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า อย่างน้อยเขาก็เชื่อว่าคนหนึ่งจากอีกโลกนั้นมี ฤทธิ์เดชที่คนในโลกนี้ไม่มี

การจำคุกและการประหารชีวิตยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ข้อ 3: “ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชาย ของตน”

มัทธิวหยุดตรงนี้เพื่อเล่าเกี่ยวกับการที่เฮโรดประหารชีวิตยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และเพื่อเกริ่นนำเข้าสู่เรื่องนั้น เขาเล่าเรื่องการถูกจำคุกของยอห์น ในข้อ 3 ถึง 10 ไม่น่าสงสัยเลยว่ายอห์นถูกขังคุกไว้ประมาณหนึ่งปีก่อนหน้านั้น ในมัทธิว 4:12 เราอ่านว่า “ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้อยู่ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี” ในมัทธิว 11:2-6 เราอ่านว่ายอห์นซึ่งติดคุกอยู่ได้ส่งพวกสาวกของตนไปถามพระเยซูเกี่ยวกับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้หนึ่งหรือไม่

โจเซฟสันนักประวัติศาสตร์บอกเราว่าสถานที่ๆยอห์นถูกจำคุกและถูกตัดศีรษะในที่สุดคือ มาเครัส (Machaerus) ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณเจ็ดไมล์จากทะเลตายทางฝั่งทิศตะวันออกเฉียงเหนือ มาเครัสถูกเสริมป้อมปราการเป็นครั้งแรกโดยหนึ่งในพวกเจ้านายตระกูลมัคคาบีประมาณปี 100 ก่อน ค.ศ. มันถูกทำลายโดยบรรดาผู้พิชิตชาวโรมแต่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในเวลาต่อมาและถูกเสริมป้อมปราการอย่างแข็งแรงมาก ๆ โดยเฮโรดมหาราช มาเครัสตั้งอยู่บนเทือกเขาที่อยู่สูงกว่าเทือกเขาเหล่านั้นที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ซากปรักหักพังของเมืองๆหนึ่งที่ครอบคลุมพื้นที่มากกว่าหนึ่งตารางไมล์ถูกค้นพบแล้วโดยพวกนักโบราณคดีในจุดๆนั้นที่โจเซฟสันชี้ว่าเป็นสถานที่ๆยอห์นถูกจำคุกและถูกตัดศีรษะ

คุณนั้นตั้งอยู่บนยอดเขาที่สูงมากๆและถูกป้องกันเป็นอย่างดีโดยหุบเขาหนึ่งที่มีความยาวมากกว่าหนึ่งไมล์ ซึ่งทำให้มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่ใครก็ตามจะเข้าไปถึงสถานที่นั้นได้โดยไม่ถูกพบเห็น ยอดเนินเขานี้มีเส้นผ่าศูนย์กลางหนึ่งร้อยหลาและถูกเสริมความแข็งแรงโดยป้อมปราการหนึ่งที่เจาะทะลวงไม่ได้ ในป้อมปราการนี้ คุณได้ดินสองแห่งได้ถูกค้นพบ-ห้องหนึ่งอยู่ลึก โดยด้านข้างของมันยังอยู่อย่างสมบูรณ์และแทบจะไม่มีรอยแตกในพวกมันเลย ในด้านข้างของคุณได้ดินสองแห่งนี้ รูเล็กๆยังปรากฏให้เห็นอยู่ในงานหินและอิฐ ในรูเหล่านี้ เห็นได้ชัดว่าขึ้นไม้และเหล็กเคยถูกพบว่าติดแน่นมั่นคง ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าหนึ่งในคุณได้ดินเหล่านี้เป็นสถานที่ๆยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกคุมขัง

บนเนินเขาสูงนี้ เฮโรดมหาราชได้สร้างพระราชวังหลังหนึ่งที่มีราคาแพงและสวยงาม บริเวณโดยรอบของป้อมปราการและเมืองนี้โดดเด่นในเรื่องน้ำพุต่างๆที่พ่นน้ำแร่ออกมา – มีรสขมและหวาน, ร้อนและเย็น – ซึ่งน้ำที่ปนกันเหล่านี้ถูกใช้สำหรับอาบ น้ำอาบที่มีแร่ธาตุเหล่านี้ถูกรายงานว่ามีประโยชน์สำหรับรักษาโรคหลายอย่าง – โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคประสาท บ่อน้ำอาบที่โดดเด่นมากที่สุดของน้ำอาบเหล่านี้ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของมาเครัสและถูกเรียกว่า คอลลิเรอ (Callirhoe) ซึ่งมีความหมายว่า “น้ำไหลอันงดงาม” (fair-flow) ประวัติศาสตร์บอกเราว่าเฮโรดมหาราชถูกแบกไปที่น้ำพุแห่งนี้ไม่นานก่อนเขาสิ้นชีพ มาเครัสเป็นสถานที่ๆสวยงามในฤดูร้อน และยังเป็นป้อมปราการที่แข็งแรงมาก ๆ บนพรมแดนระหว่างเปเรอาและอาระเบียด้วย

เฮโรดอันที่พาสไปเยือนมาเครัสบ่อยๆเพราะเทือกเขาและพระราชวังอันงดงามและบ่อน้ำพุที่หรูหรา ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าขณะไปเยือนพื้นที่แห่งนั้น เฮโรดได้ใช้คนไปตามยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและถามเขาเกี่ยวกับการที่ตนแต่งงานกับนางเฮโรเดียส (ยอห์นทำการเทศนาส่วนใหญ่ของตนบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ด้วยเหตุนี้มันจึงน่าจะอยู่ใกล้กับจุดๆนี้) ผู้รู้พระคัมภีร์เหล่านี้เชื่อว่าตอนที่ยอห์นไปเยี่ยมเฮโรดเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับการสมรสของเฮโรดกับนางเฮโรเดียส เฮโรด “ได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน” ในคุกที่อยู่ห่างไกลและสิ้นหวังนั้น ในคุกใต้ดินที่ลึกและมีมืดเหล่านั้น ผู้ให้

บัพติศมาที่ยิ่งใหญ่นั้นมีชีวิตอยู่น่าจะเกินหนึ่งปี จนกระทั่งเขาถูกตัดศีรษะ เขาได้รับอนุญาตให้มีผู้มาเยี่ยมได้ เป็นครั้งคราว ผู้นำขามมาบอกเขาเกี่ยวกับโลกภายนอก – และพวกเขาก็เล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับกิจการต่างๆของ พระเยซู (มธ. 11:1-6)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้มีภาคพันธสัญญาใหม่ที่มีโรม 8:28 เหมือนอย่างที่เรา มี แต่ผมแน่ใจว่าเขา รู้ในใจของเขาว่าทุกสิ่ง “ทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการ ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” เราทราบจากประสบการณ์ของยอห์นว่าความคิดต่างๆของพระเจ้า ไม่ใช่ความคิดของเราและทางทั้งหลายของพระเจ้าไม่ใช่ทางของเรา พระเจ้าจะทรงช่วยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ให้พ้นจากคุก (และจากความตาย) ก็ทำได้ แต่พระองค์ก็มีได้ทรงกระทำ จากมุมมองของมนุษย์ ชีวิตของยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมาเป็นความล้มเหลวอันน่าสงสารและความตายของเขาเป็นภัยร้ายอันน่ากลัว อย่างไรก็ตาม จาก มุมมองของพระเจ้า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ดำเนินชีวิตที่มีรัศมีเรื่องรองและประสบความสำเร็จ – และความ ตายของเขาก็เปี่ยมสง่าราศีพอๆกับชีวิตของเขา พระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด โดยทำให้ความ โกรธของมนุษย์สรรเสริญพระองค์และในเวลาอันเหมาะสมช่วยพยานผู้สัตย์ซื่อของพระองค์ให้รอดพ้นจาก ความสยดสยองของคุกใต้ดินโรมอันโสมมไปสู่สง่าราศีแห่งท้องพระโรงขององค์นิรันดร์ เมื่อเราดูเหตุการณ์นี้ มันดูเหมือนเป็นความตายอันน่าอดสูของทหารผู้พ่ายแพ้คนหนึ่ง แต่เมื่อเราเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ มันก็เป็น บันทึกรื่องราวการเลื่อนขั้นอันทรงเกียรติของทหารผู้เปี่ยมชัยชนะนายหนึ่งในกองทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมี – กองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้มีถ้อยคำเหล่านี้เช่นกัน – “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตาม ทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) ทางเดินที่ถูกกำหนดไว้ของผู้รับใช้ที่แท้จริง ของพระเจ้าในโลกนี้ที่เกลียดชังพระเจ้า คือทางเดินแห่งการถูกข่มเหงและความทุกข์ทรมาน แต่หากเราทน ทุกข์กับพระคริสต์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ หากเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะทรงปฏิเสธเราเช่นกัน (2 ทธ. 2:12) นี่คือการแผนการของพระเจ้าสำหรับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ หากเราทนทุกข์เพราะว่าเราดำเนิน ชีวิตแบบผิดๆ มันก็ไม่มีสง่าราศีเลยในการทนทุกข์แบบนั้น; แต่หากเรากำลังดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องและ ถวายเกียรติพระเจ้าในชีวิตของเรา เราก็ถวายเกียรติพระเจ้าในการทนทุกข์ จงฟังถ้อยคำเหล่านี้ใน 1 เปโตร 2:19-25:

“เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้า อย่างอดุติธรรม นี่แหละเป็นความชอบ ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเฆี่ยนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูก เฆี่ยนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่ยอมรับสรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาการข่มเหง ด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า ด้วยว่าท่านทั้งหลายทรงถูกเรียกไว้ สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ ของพระองค์เลย เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แต่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษา

อย่างชอบธรรม พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระเจ้าผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาลแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว”

ข้อ 4: “เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา””

ยอห์นยืนอยู่ต่อหน้าเฮโรดเหมือนกับที่เขาได้ยืนอยู่ต่อหน้าพวกฟาริสีเหล่านั้น เมื่อเขาประกาศว่าคนเหล่านั้นเป็น “ชาติจู้ร้าย” (มธ. 3:7) เขายืนอยู่ต่อหน้าเฮโรดในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์ – เหมือนกับที่เอลียาห์เคยยืนอยู่ต่อหน้าอาหับและนางเยเซเบล (แน่นอนว่าเฮโรดและนางเฮโรเดียสมิอะไรหลายอย่างเหมือนกับอาหับและนางเยเซเบล) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ตำหนิพวกฟาริสีและพวกสะดูสีอย่างไม่เกรงกลัว เหมือนกับที่เขาตำหนิฝูงชนมหาศาลนั้นที่เป็นประชาชนคนธรรมดาเพราะความชั่วร้ายของพวกเขา บัดนี้เขายืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ผู้มีอำนาจทางการเมืองมหาศาล และเขาก็ตำหนิเฮโรดอย่างเข้มงวดและอย่างชัดเจนพอๆกับที่เขาได้ตำหนิพวกนักศาสนาและคนอื่นๆที่เขาได้เทศนาให้ฟัง ยอห์นมิได้ตำหนิและกล่าวโทษเฮโรดเพียงเพราะว่าเฮโรดแต่งงานกับนางเฮโรเดียสเท่านั้น แต่เพราะการกระทำทั้งสิ้นที่ชั่วร้ายและความอธรรมของเขา: “ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียสภรรยาของน้องชายชื่อฟิลิป และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น” (ลก. 3:19)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้บรรจงปั้นแต่งคำพูดที่เขากล่าวแก่เฮโรดเลย เขากล่าวชัดเจนมากๆว่า – “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา” คำกล่าวนี้มีความหมายว่า “ไม่อนุญาตให้กระทำเช่นนี้” พระราชบัญญัติของโมเสสห้ามการแต่งงานเช่นนั้นอย่างเข้มงวด: “เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่น้องผู้ชายของเจ้า” (ลนต. 18:16) การกระทำเช่นนั้นถูกปรับโทษเพิ่มเติมในเลวีนิติ 20:21: “ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นการมลทิน เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร”

พระราชบัญญัติกำหนดให้ชายคนหนึ่งคนใดแต่งงานกับภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายที่ตายไปแล้วหากสามีภรรยาคนนั้นไม่มีบุตร; แต่ตรงนี้น้องชายของเขายังมีชีวิตอยู่ และมีบุตรสาวคนหนึ่งด้วย นอกจากนี้ นางเฮโรเดียสยังเป็นหลานสาว (หลานลุง) ของเฮโรดด้วย และพระราชบัญญัติยังห้ามการแต่งงานเช่นนั้นเพราะเหตุผลเหล่านี้ด้วย (ลนต. 18:12-17) แต่ยอห์นกล่าวว่ามันเป็นการผิดพระราชบัญญัติที่เฮโรดจะรับนางเฮโรเดียสเป็นภรรยาเพราะว่านางเป็นภรรยาของน้องชายของเขา ธรรมเนียมปฏิบัติของยิวในสมัยนั้นอนุญาตให้ชายคนหนึ่งคนใดหย่าภรรยาของตนได้ด้วยเหตุผลเกือบทุกประการ (มธ. 19:3-8) แต่การที่หญิงคนหนึ่งคนใดจะแต่งงานใหม่ขณะที่สามีที่ถูกหย่านั้นยังมีชีวิตอยู่ก็เป็นการผิดพระราชบัญญัติอย่างแน่นอน

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา – และสำหรับนักเทศน์ทั้งหลายตลอดหลายยุคหลายสมัยที่ไม่กลัวที่จะเทศนาว่าโทษบาปในคนตำแหน่งสูงๆ เรามีการเทศนาว่าโทษบาปที่เข้มงวดและชัดเจนน้อยเกินไปในวันนี้ ผมเชื่อว่าผู้รับใช้คนหนึ่งคนใดควรเอ่ยชื่อบาปและชี้ให้คนเหล่านั้นที่อยู่ในตำแหน่งสูงๆเห็นว่าพวกเขา กำลังไม่เชื่อฟังพระเจ้า ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามผมที่จะไม่ยอมให้ตำแหน่งของคนๆหนึ่งหรือเงินของ

คนๆหนึ่งมาปิดปากผมไม่ให้กล่าวโทษบาป เราได้รับบัญชาให้ “ประกาศพระวจนะ ให้เข้มแข็งขึ้นที่จะทำการ ทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน” (2 ทธ. 4:2) เราต้องเอยื่อบาปและจากนั้นก็กล่าวชัดเจนถึงทางเยียวยาเดียวสำหรับบาปเช่นนั้น – พระโลหิตของพระเมษโปดกของพระเจ้า: “และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮบ. 9:22) พระโลหิตของพระองค์เป็นสิ่งที่ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น: “แต่ถ้าเราคำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7)

ข้อ 5: “ถึงเฮโรดอยากจะทำยอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์”

เฮโรดอยากจะทำยอห์นแต่ก็กลัวที่จะทำเช่นนั้นเพราะว่าฝูงชนมหาศาลถือว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “เป็นศาสดาพยากรณ์” พวกเขาเชื่อว่ายอห์นเป็นชายคนหนึ่ง que พระเจ้าทรงส่งมา กรุณาสังเกตว่าฝูงชนมหาศาลเหล่านั้นที่เป็นประชาชนธรรมดาที่มีความเห็นเช่นนี้เกี่ยวกับยอห์น – ไม่ใช่พวกผู้ปกครองและเหล่าผู้นำทางศาสนาชาวยิวเหล่านั้น (มธ. 21:25-27, 32)

มาระโกให้ข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่น่าสนใจมาก ๆ เกี่ยวกับความปรารถนาของเฮโรดที่จะทำยอห์น: “เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน” นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาท (เคียดแค้น) ยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้ เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์น ด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดีรับฟังท่าน” (มาระโก 6:18-20)

อาจมีคนเหล่านั้นที่กล่าวว่านี่ขัดแย้งกับคำกล่าวของมัทธิวที่ว่าเฮโรดปรารถนาที่จะทำยอห์นเสีย แต่จงจำไว้ว่ายอห์นติดคุกนานหนึ่งปีหรือนานกว่านั้น ในตอนแรก ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เฮโรดไม่โหมมาก ๆ ตอนที่ยอห์นกล่าวโทษการสมรสของตน แต่พอเวลาผ่านไปเมื่อเขาได้เห็นยอห์นในคุก เขาก็เริ่มตระหนักว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นมากกว่านักโทษธรรมดาๆคนหนึ่ง ดังนั้นจึงไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างถ้อยคำของมัทธิวตรงนี้ และถ้อยคำในบันทึกของมาระโกเลย อาจเป็นไปได้ว่าขณะที่เฮโรดมีใจชื่นชอบยอห์นและปรารถนาที่จะปกป้องเขาให้พ้นจากโทษของภรรยาของตน บางครั้งเขาก็รู้สึกเอนเอียงไปทางที่จะยอมจำนนต่อความปรารถนาที่จะฆ่าคนของนางเฮโรเดียสแต่ก็ถูกยับยั้งไว้ไม่ให้ทำเช่นนั้นโดยความกลัวประชาชนของเขา ผู้ซึ่งคิดว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง สิ่งหนึ่งปรากฏชัดเจน: นางเฮโรเดียสกำลังเฝ้าหาโอกาสที่จะทำให้ความปรารถนาของตนสำเร็จในการกำจัดยอห์นให้พ้นไปเสีย “ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดี” (มาระโก 6:21) นางก็ทำให้แผนการฆาตกรรมของตนสำเร็จต่อศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

ข้อ 6: “แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ”

“แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง...” ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่านี่ไม่จำเป็นต้องหมายถึงวันกำเนิดของเฮโรดจากมุมมองเรื่องวันที่เขาได้ถือกำเนิด – มันอาจหมายถึงวันที่เขาได้กลายเป็นผู้ปกครองในพื้นที่แห่งนั้นก็ได้ อย่างไรก็ตาม เราก็มองไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดมาพิสูจน์เรื่องนี้หรือแม้แต่จะเสนอแนะเช่นนั้น อาจเป็นไปได้ว่าในสมัยนั้นเหล่ากษัตริย์เรียกวันที่ตนได้ขึ้นครองบัลลังก์ว่าเป็น “วันกำเนิด” แต่ผมเห็นว่านี่เป็นการเฉลิมฉลองวันแห่งการเกิดของเฮโรด มันไม่ไร้เหตุผลที่จะเชื่อว่าเขาอยู่ที่มาเครสเพื่อวโรกาสนั้นและถูกสมทบโดยเหล่าสมาชิกของคมนตรีและข้าราชการชั้นผู้ใหญ่แห่งอาณาจักรของเขา ในมาระโก 6:21 เราเห็นว่ามิบุคคลสำคัญอยู่ร่วมในวโรกาสนี้เป็นจำนวนมาก: “ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆ ทั้งปวงในแคว้นกาลิลี”

“บุตรสาวนางเฮโรเดียส...” บุตรสาวผู้นี้เกิดแก่นางเฮโรเดียสโดยการแต่งงานก่อนหน้านั้นของนางกับฟีลิป ตามที่เหล่านักประวัติศาสตร์กล่าว ชื่อของนางคือ *สะโลเม* และเห็นได้ชัดว่าบางครั้งเธอก็ถูกเรียกด้วยชื่อมารดาของเธอ คือเฮโรเดียส – เหมือนกับที่ผู้ชายหลายคนเหลือเกินของครอบครัวนั้นถูกเรียกว่าเฮโรด

“...แต่รับต้อนรับเขาทั้งหลาย” – นั่นคือ ท่ามกลางพวกเขา คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สื่อถึง *การเผยแพร่* ออกสู่สาธารณชน ซึ่งบอกเป็นนัยว่าหญิงสาวผู้นี้ต้อนรับให้คนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่รับชม พระวิญญูณบพิสุทธิไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยแก่เราผ่านทางปากกาที่ได้รับการตั้งใจของผู้เขียนกิตติคุณคนใดว่าการกระทำอันไม่สำรวมของเธอไปไกลถึงขนาดไหน อาจเป็นไปได้ว่าเธอถอดเสื้อผ้าส่วนใหญ่ของเธอออก; อาจเป็นไปได้ว่าเธอยกย้ายสายสะโพกในแบบที่กระตุ้นกำหนดชายเหล่านั้นจนพวกเขาสูญเสียความสามารถทั้งหมดของตนที่จะใช้เหตุผล ในสมัยนั้นมันถือว่าเป็นเรื่องไม่เหมาะสมที่หญิงคนใดจะเต้นรำในที่สาธารณะด้วยซ้ำ ดังนั้นเธอจึงไม่น่าจะไปไกลเหมือนเหล่าหญิงชั่วสมัยนี้เพื่อล่อลวงพวกผู้ชาย อย่างไรก็ตาม หญิงสาวผู้นี้ได้ถูกสอนโดยมารดาของเธอ และเราไม่มีทางล่วงรู้เลยว่ามารดาของเธอจะยอมทำถึงขนาดไหนเพื่อทำให้แผนการต่างๆ ที่ชั่วร้ายของนางสำเร็จ

พวกผู้ชายในสมัยนั้นจ้างพวกผู้หญิงให้มาเต้นรำเพื่อความบันเทิงใจ แต่ธุรกิจนั้นก็เป็นเรื่องชวนเสื่อมเสียอย่างมาก และผู้คนมักคิดว่าผู้หญิงเหล่านั้นเป็นหญิงชั้นต่ำ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพวกผู้หญิงชาวยิวใช้ชีวิตแบบเก็บเนื้อเก็บตัวน้อยกว่าในประเทศโลกตะวันออกประเทศอื่นๆ และมีตัวอย่างหลายตอนที่ถูกบันทึกไว้ในพระวจนะของพระเจ้าที่ว่าพวกผู้หญิงมีส่วนในการร้องเพลงและการเต้นรำในที่สาธารณะแบบชื่นชมยินดี แต่นี่ถือเป็นการกระทำทางศาสนาและค่อนข้างแตกต่างจากการเป็นพวกหญิงสาวที่เต้นรำในงานเลี้ยง ตัวอย่างหนึ่งที่เป็นแบบนี้ถูกบันทึกไว้ใน 1 ซามูเอล 18:6: “อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟิลิสเตียนนี้ กำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี” (จงเปรียบเทียบกับอพยพ 15:20 เช่นกัน)

ในสมัยนั้นมันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่จะเต้นรำและที่หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะเข้ามาในห้องจัดงานเลี้ยงเพื่อมาหาพวกผู้ชายที่กินดื่มตามใจชอบ เมื่อพิจารณามุมมองนี้ ข้อสรุปเดียวที่เราได้ก็คือว่า หากหญิงสาวที่นำนับถือคนหนึ่งมาเต้นรำที่งานเลี้ยง มันก็คงเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจมากๆ แก่พวกแขกหรือ ผู้คนยอมมองว่าเป็นการไม่สมควรมากๆ สำหรับเจ้าหญิงคนหนึ่ง ดังนั้นมันจึงเป็นการกระทำที่กล้าและหน้าไม่อายมากๆ ที่นางเฮ

โรเดียสส่งบุตรสาวของตนไปเดินร่ำต่อหน้าเฮโรดและเหล่าสมาชิกของมนตรีของเขา พวกเขาจะซื้อคใหม่กับการเปิดเผยเนื้อตัวอันไม่สำรวมของเจ้าหญิงองค์หนึ่ง? หรือพวกเขาจะหลงใหลกับการเคลื่อนไหวต่างๆที่กระตุ้นระคะของร่างกายเธอในการเต้นรำแบบชาวตะวันออก? ไม่ว่านางเฮโรเดียสคิดอย่างไร แผนการชั่วของนางก็ได้ผล บุตรสาวของนาง **“ทำให้เฮโรดชอบใจ”**

เมื่อคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญมาร่วมงานเลี้ยงได้เห็นว่าเฮโรดชอบใจ พวกเขาก็ชอบใจเช่นกันเพราะว่าพวกเขาไม่กล้าขัดใจเฮโรด ว่าที่จริง มาระโกบอกเราว่า “เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเดินร่ำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ”” (มาระโก 6:22) ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกคนใหญ่คนโตที่เฝ้าแม่พุดจาแทบไม่รู้เรื่องเหล่านั้นโพล่งออกมาด้วยความพึงพอใจเมื่อพวกเขาเห็นสะโลเมเต้นรำยั่ววนต่อหน้าต่อตาพวกเขา เราไม่มีทางล่วงรู้ได้เลยว่าการเต้นรำนั้นกินเวลานานเท่าใด แต่เรารู้ว่ามันกินเวลานานพอที่จะไหม้กระพือไฟระคะของเฮโรดจนถึงจุดที่เขาสูญเสียความสามารถทั้งหมดที่จะคิดหรือใช้เหตุผล เมื่อนักเต้นนาจารผู้นี้จบการแสดงของเธอ กษัตริย์องค์นี้ก็เอ่ยคำสัญญาที่โง่เขลาและไร้เหตุผลมากที่สุดเท่าที่กษัตริย์องค์ใดจะเคยเอ่ย

ข้อ 7: **“เฮโรดจึงสัญญาโดยปฎิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น”**

คุณเห็นไหมว่าผมเห็นอะไรในคำสัญญานั้น? เธออาจจะขอศีรษะของเขาก็ทำได้ เขาให้คำสัญญา **“โดยปฎิญาณ”** – และหากเธอขอศีรษะของเขา พวกทหารก็คงต้องจำใจทำตามคำขอของหญิงสาวนั้นไปแล้ว เมื่อกษัตริย์องค์ใดสาบานว่าเขาจะทำอะไรบางอย่าง เขาก็ต้องทำสิ่งนั้นหรือสูญเสียความเคารพนับถือทั้งหมดของประชาชนในอาณาจักรของเขา มาระโกบอกเราว่ากษัตริย์องค์นี้สัญญาว่าจะให้ **“จนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา”** แต่เขาก็ไม่ได้บอกเราว่ากษัตริย์ยกเว้นศีรษะของเขาเองหรือเพชรพลอยของเขา (มาระโก 6:23) หญิงสาวผู้นี้อาจขอสิ่งใดก็ได้จนถึงครึ่งอาณาจักรนั้น; เธอจะเป็นผู้ปกครองร่วมกับเฮโรดก็ได้ นี่แสดงให้เห็นว่าความคิดที่เสียจริตและบิดเบือนจะทำอะไรได้บ้าง อย่างไรก็ตาม แทนที่จะขอบางสิ่งที่คุ้มค่าที่อาจนำความเพลิดเพลินใหญ่โตมาสู่ตัวเธอได้ เธอกลับกระทำตามความปรารถนาอันชั่วร้ายของมารดาชั่วของเธอ

ข้อ 8: **“บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า “ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ”**

“...ตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้ว” ผมนึกภาพออกเลยถึงความพึงพอใจบนใบหน้าของนางเฮโรเดียสเมื่อนางตระหนักว่าแผนการใจกล้าหน้าด้านของตนได้ประสบผลสำเร็จแล้ว ดังที่ได้ชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้ เฮโรดกลัวที่จะฆ่ายอห์นเพราะว่าฝูงชนนับถือเขาว่าเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง; แต่นางเฮโรเดียสตั้งใจแน่วแน่ว่าจะฆ่ายอห์นให้ได้ และบัดนี้นางก็กำลังจะทำการแก้แค้นนักเทศน์ที่นางเกลียดเข้าไส้เหลือเกิน แน่แน่นอนว่าบุตรสาวผู้นี้กระทำตามคำขอของมารดาของเธอ ในมาระโก 6:25 เราอ่านว่าเธอ **“รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์”** คำกรีกที่แปลอย่างถูกต้องมีความหมายว่า **“ด้วยความร้อนรน”** หรือ **“อย่างกระตือรือร้น, อย่างมีความสุข”** เธอวิ่งเข้าไปหา กษัตริย์ด้วยความเร่งรีบยิ่งนักและกล่าวว่า **“ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ”**

คำว่า “ขาด” จริงๆแล้วหมายถึงงานโบหนึ่งหรือขาดโบหนึ่ง เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เห็นพ้องตรงกันว่างานโบนี้ถูกเอามาจากโต๊ะที่อาหารที่งานเลี้ยงนั้นถูกสวปามโดยเหล่าข้าราชการที่เมาแอ่เหล่านั่น พวกเขาแค่เอื้อมือไปที่โต๊ะตัวนั้น, เอางานออกมาโบหนึ่ง, และส่งเพชรฆาตไปตัดหัวของยอห์น

สำหรับเราแล้วมันอาจดูเหมือนเป็นคำขอที่แปลกมากๆที่จะนำหัวยอห์นใส่ถาดโบหนึ่ง แต่มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยนั้นที่พวกเจ้าชายและพวกเจ้าหญิงจะร้องขอศีรษะของคนที่ถูกสังหารชีวิตที่จะถูกนำมาให้แก่พวกเขา พวกเขาพึงพอใจกับภาพศีรษะโศกเลือดอันเป็นข้อพิสูจน์ว่าคนที่เคยเป็นศัตรูของพวกเขาจะไม่มากวนใจพวกเขาอีกต่อไปแล้ว ชายและหญิงเหล่านี้เป็นคนที่กระหายเลือดเหลือเกินจนพวกเขามีความชื่นบานยิ่งนักที่ได้เห็นศีรษะโศกเลือดของคนของพวกเขาเกลียดชัง

ข้อ 9: “ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้”

“ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ” คำขอของหญิงสาวผู้นี้ที่ให้นำศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาทำให้กษัตริย์สะเทือนใจ; และไม่ว่าเขาจะเมาขนาดไหน เขาก็ได้สติและตระหนักว่าเขากลายเป็นคนโง่ไปเสียแล้ว เรารู้ว่าเฮโรดเคารพนับถือยอห์นว่าเป็นชายคนหนึ่งที่ถูกส่งมาจากพระเจ้า และเขากลัวยอห์นเพราะประชาชนเชื่อว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้า (มาระโก 6:20) เฮโรดเคยช่วยยอห์นให้รอดพ้นจากความตายมาแล้ว ก่อนหน้านี้ เพราะนางเฮโรเดียสอยากฆ่ายอห์นทันทีหากไม่ใช่เพราะเห็นแก่กษัตริย์แล้ว (มาระโก 6:19) เฮโรดเป็นชายชั่วคนหนึ่ง แต่หลายครั้งแม้แต่คนที่ชั่วที่สุดก็มีความเกรงกลัวพระเจ้า – ไม่ใช่ว่าพวกเขาเกรงกลัวพระองค์ในลักษณะที่ถูกต้อง แต่พวกเขากลัวสิ่งที่อาจเกิดขึ้นกับพวกเขาหากพวกเขาทำบางสิ่งที่ขัดต่อพระเจ้า

นี่เป็นราคาแสนแพงที่จะต้องจ่ายสำหรับความบันเทิงเปี่ยมราคาจะไม่ก็ชั่วขณะ และใจวินิจัยผิดและชอบของเฮโรดก็ทำงานแล้วตอนนี้ เขาคงอยากได้คำขออีกประการที่ไม่ชั่วขนาดนั้น คือคำขอที่จะไม่ทำให้เขาต้องเข้าไปพัวพันกับสิ่งที่เสี่ยงจัดแบบที่หญิงสาวผู้นี้ได้ขอให้เขากระทำ

“...แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน...” เฮโรดรู้สึกว่ามันไม่มีทางเลือกอื่น – เขาถูกผูกมัดโดยคำปฏิญาณที่เขาได้ให้ไว้ เขาไม่ได้กำลังคิดว่าการกระทำนี้จะทำอะไรต่อศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าหรือพระเจ้าจะทรงรู้สึกอย่างไรต่อเขาที่กระทำเรื่องแบบนั้น แต่เขากำลังคิดถึงชื่อเสียงของตนในสายตาของคนเหล่านั้นที่อยู่ในเหตุการณ์ โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเหตุผลที่แข็งแรงที่สุดในการฆ่ายอห์นไม่ใช่เพราะคำปฏิญาณนั้น แต่เพราะ “เห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน” เขากลัวว่าคนพวกนั้นจะว่าอะไรหากเขาให้คำสัญญาแก่หญิงสาวผู้นี้แล้วและจงใจผิดคำพูด – ดังนั้นเขา “จึงออกคำสั่งอนุญาตให้”

“พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน” หมายถึงคนเหล่านั้นที่นั่งกับเขาที่โต๊ะนั้น คำว่า “รับประทาน” (“อาหาร” – meat) ในสมัยนั้นหมายถึงอาหารทุกชนิดโดยทั่วไป; อย่างไรก็ตาม เดียวนี้คำว่า meat ถูกใช้กับเนื้อสัตว์และไม่ได้สื่อถึงความหมายแบบครบถ้วนของคำเดิมนั้น

ข้อ 10: “แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก”

เฮโรดให้ตามคำขอของหญิงสาวนั้น มาระโกบอกเราว่าเฮโรดฆ่ายอห์นในทันที: “ในขณะที่นักษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะยอห์นในคุก” (มาระโก 6:27)

งานเลี้ยงแบบนี้ปกติแล้วเริ่มต้นประมาณตอนดวงอาทิตย์ตกดิน ด้วยเหตุนี้มันน่าจะเป็นช่วงดึกแล้ว ตอนที่เพชฌฆาตมาที่ห้องขังของยอห์น, ปลุกเขาให้ตื่น, และตัดศีรษะของเขา ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่, ผู้เบิกทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, บัดนี้ถูกช่วยให้พ้นจากคุกใต้ดินและถูกนำขึ้นไปสู่เมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้าแล้ว มันเป็นเพียงแค่มื้อค่ำที่กินที่ – มื้อเย็นนั้นบ้านคอกของเขา, ศีรษะของเขาหล่นลงสู่พื้น, และร่างกายของเขานอนสิ้นที่ม – แต่จิตวิญญาณของเขาบินลี้วไปสู่มืองบรมสุขเกษม เวลาผ่านไปชั่วพริบตาระหว่างลมหายใจเฮือกสุดท้ายและการปรากฏตัวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า อัครสาวกเปาโลบอกเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 2 โครินธ์ 5:1-8:

“เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็ยังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ เพราะว่าในร่างกายนี้เรายังครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสวมที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์ ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราก็จะมีได้ถูกพบเห็นว่าเปลือยเปล่าอีก เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลาที่นี้จึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่ นั่น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมออยู่แล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (เพราะเราดำเนินด้วยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น) เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเสร็จสิ้นงานของตนบนแผ่นดินโลกแล้ว เขาได้ประกาศเรื่องกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้น โดยเทศนาและให้บัพติศมาตามที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขากระทำ เนื่องจากเขาได้ทำพันธกิจของเขาเสร็จสมบูรณ์แล้วบนแผ่นดินโลก สำหรับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาการตายคือ*กำไร* สำหรับผู้เชื่อคนใดที่สัตย์ซื่อและเตรียมพร้อมที่จะพบกับพระเจ้า ความตายก็ไม่ใช่เรื่องน่าเศร้าเลย เพราะว่าจิตวิญญาณของเขาไปเข้าเฝ้าพระเจ้าในทันที ยอห์นได้ทนทุกข์ในคุกมานานกว่าหนึ่งปีแล้ว และผมแน่ใจว่าเขาพร้อมแล้วที่จะกลับบ้าน

ข้อ 11: “เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา”

บางคนกล่าวว่านี่ไม่น่าจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้เพราะว่ามันจะทำลายบรรยากาศรื่นเริงที่กำลังดำเนินอยู่ในขณะนั้น แต่พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่าเฮโรดส่งเพชฌฆาตไปที่ห้องขังนั้นในทันทีและตัดศีรษะยอห์น, นำศีรษะเขามาในถาดใบหนึ่ง, และให้มันแก่หญิงสาวผู้นั้น – “หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา” โจเซฟ สนักประวัติศาสตร์บอกเราว่าอเล็กซานเดอร์ แจนเนียส (บรรพบุรุษคนหนึ่งของนางเฮโรเดียส) ขณะจัดงานเลี้ยงกับเหล่านางสนมของเขา ได้สั่งตรึงกางเขนกบฏแปดร้อยคนให้พวกนางชม ไม่เพียงกบฏเหล่านั้นแต่ภรรยาและลูกๆของพวกเขาด้วยถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาหญิงเหล่านี้ ประวัติศาสตร์บอกเราเกี่ยวกับการสังหารหมู่อันนองเลือดมากมายเพียงเพื่อที่จะสนองตัณหาของเหล่าผู้ปกครองที่ทรงอำนาจและชั่วร้าย

สะโลเมยกีศีรษะของยอห์นขึ้นมาจากถาดใบนั้นหรือไม่ เราไม่ทราบ เพราะว่าพระวณะของพระเจ้าไม่บอกเรา แต่เธอกองเดินไปหามารดาของเธอพร้อมกับศีรษะของยอห์นราวกับว่าถืออาหารโอชะจากโต๊ะของกษัตริย์ไปให้นางอย่างไม่ต้องสงสัย นี่แสดงให้เห็นเลยว่ามนุษย์สามารถกลายเป็นอาชญากรและเป็นเหมือนสัตว์ได้ขนาดไหนเมื่อพวกเขาขายตัวเองให้แก่พญามารอย่างสิ้นเชิง

เฮโรดอันที่พาสและครอบครัวของเขาไม่ถูกกล่าวถึงอีกต่อไปในกิตติคุณของมัทธิว; อย่างไรก็ตาม เขาถูกกล่าวถึงในลูกา 13:31-33 และในลูกา 23:7-12

ข้อ 12: “ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ”

“ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มา...” ยังมีอีกหลายคนในขณะนั้นที่ถือว่าตัวเองเป็นสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (กรูณาสั่งเกตมัทธิว 9:14) นี่ไม่ใช่ความผิดของยอห์น เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ประกาศว่าตนเป็นสาวกของยอห์นทราบดีว่ายอห์นได้ชี้ให้พวกเขาไปหาพระเยซูอยู่ตลอดเวลา โดยประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เมื่อยอห์นส่งพวกผู้ส่งข่าวไปได้ตามพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ (มธ. 11:2, 3) รายงานข่าวที่พวกเขาได้รับก็คงส่งผลอย่างมากต่อคนเหล่านั้นที่อ้างว่ายอห์นเป็นผู้นำของพวกเขา อย่างไรก็ตาม บางคนก็ยังคงถือว่ายอห์นเป็นพระเมสสิยาห์อยู่ต่อไปอีกหลายปี

“..ก็มารับเอาศพไปฝังไว้...” ศีรษะของศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้น, ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, อยู่กับนางเฮโรเดียส เราไม่ทราบว่านางทำอะไรกับศีรษะนั้น แต่ร่างกายของเขายู้อยู่ในมือของพวกสาวกของยอห์น พวกเขาฝังศาสดาพยากรณ์ผู้เป็นที่รักของตนด้วยความอ่อนโยนและการดูแล และจากนั้นพวกเขาก็ “ไปทูลพระเยซู” ว่าเกิดอะไรขึ้น

บางทีเหตุผลที่พวกเขาไปหาพระเยซูผู้นั้นมีสามประการ: (1) พระเยซูและยอห์นมีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดในงานรับใช้ของพวกเขา เนื่องจากยอห์นเป็นผู้เบิกทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา, ชายผู้ที่ได้ประกาศการเสด็จมาของพระองค์ (2) ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกเขาก็ต้องการการปลอบโยนในยามนั้น – ไม่ใช่แค่เพราะการเสียชีวิตของยอห์น แต่เพราะความเป็นไปได้เช่นกันว่าพวกเขาจะถูกฆ่า (3) พวกเขาน่าจะคิดว่าพระเยซูตกอยู่ในอันตรายเช่นกัน เพราะว่าพระองค์กำลังเทศนาข่าวสารเดียวกับที่ยอห์นได้ประกาศ – การมาของอาณาจักรนั้น

ข้อ 13: “เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป”

“เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว...” สิ่งที่พระเยซูทรงได้ยินอาจเป็นข่าวเรื่องการตายของยอห์นหรือไม่ก็เป็นเรื่องที่เฮโรดมองว่าพระองค์เป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งเป็นขึ้นจากตายแล้ว มีความยุ่งยากตรงนี้จะบอกได้ว่าการเล่าเรื่องจะต้องดำเนินอย่างไร การเสียชีวิตของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเห็นได้ชัดว่าถูกใส่เข้ามาแบบคั่นกลาง; และกระนั้นการเสด็จจากไปขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในพระคำข้อนี้ก็ดูเหมือนเป็นผลพวงโดยตรงของการที่พระองค์ทรงได้ยินเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น แต่นี่อาจเป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะว่า: (1) พวกสาวกของยอห์นกว่าจะนำข่าวมาบอกก็ใช้เวลาหลายวัน และกิตติศัพท์ของพระเยซูที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 1 ก็อาจลือไปถึงเฮโรดแล้วในระหว่างนั้น (2) สำนวน “ครั้งนั้น” (ข้อ 1) อาจครอบคลุมเวลานานพอสมควรเลยก็ได้

“พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น...” มาระโกกล่าวว่าพระเยซูและพวกสาวก “ลงเรือ” ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง – หรืออย่างลับๆ (มาระโก 6:32) พระองค์เสด็จข้ามทะเลกาลิลีและ “ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์” ตามที่ลูกา 9:10 กล่าว นี่เป็น “ที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา” “ที่เปลี่ยว” ในที่นี้หมายถึงสถานที่ๆไม่มีการเพาะปลูก ซึ่งเป็นที่ๆมีคนอยู่น้อยคนหรือไม่มีคนอาศัยอยู่เลย ด้านทิศตะวันออกของทะเลกาลิลีมีพื้นที่หลายเอเคอร์ที่ขรุขระ, ไม่ถูกเพาะปลูก และถูกพวกคนเลี้ยงแกะใช้เพื่อให้ฝูงแกะของพวกเขา กินหญ้าเป็นหลัก

หลายคนเชื่อว่าพระเยซูเสด็จไปยังที่เปลี่ยวแห่งนี้เพราะว่ามันปลอดภัยกว่า – และมันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูไม่เคยให้ตัวพระองค์เองต้องตกอยู่ในอันตรายโดยไม่จำเป็นเลย เมื่อซาตานเชิญชวนพระองค์ให้กระโจนลงมาจากยอดของพระวิหาร พระองค์ก็ตรัสว่า “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” (มธ. 4:7) ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ที่ว่าพระองค์เสด็จไปยังที่เปลี่ยวนี้เพราะว่ามันปลอดภัยกว่าที่นั่น พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์ – พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์ – แต่พระองค์ทรงรู้ว่ายังไม่ถึงเวลาที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์

อย่างไรก็ตาม ตามที่มาระโก 6:31 กล่าว พระเยซูเสด็จเข้าไปในที่เปลี่ยวนั้นเพื่อที่จะอยู่ห่างไกลจากฝูงชน ผมรู้สึกว่าคุณมีความรักแบบพิเศษให้แก่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน – และในฐานะบุตรมนุษย์พระองค์ก็ทรงรู้สึกได้เหมือนอย่างที่เรารู้สึก) ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงสัพพัญญูและทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับการตายของยอห์น เมื่อพวกสาวกของยอห์นนำข่าวนี้มาบอกมันก็ทำให้พระองค์โศกเศร้าพระทัยยิ่งนัก (พระเยซูทรงรู้ว่าให้ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ทรงรัก – ยอห์น 11:5-36) ดังนั้นส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าถึงแม้ว่าพระองค์อาจเสด็จไปยังที่เปลี่ยวนั้นเพื่อความปลอดภัย พระองค์ก็เสด็จไปที่นั่นเพื่อการปลอบโยนด้วย

อย่างไรก็ตาม หากพระเยซูเสด็จไปยังที่เปลี่ยวนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงจากฝูงชน พระองค์ก็ไม่ทรงมีความเปี่ยมสุขของการได้อยู่ตามลำพังนานนัก เพราะว่า “เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆติดตามพระองค์ไป”

ข้อ 14: “ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย”

มาระโกบอกเราว่าเมื่อประชาชนเห็นพระเยซูและสาวกเหล่านั้นออกเดินทางไป พวกเขา ก็ “พากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์” (มาระโก 6:33) จากนั้น “พระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่” – และเมื่อพระองค์ทรงเห็นพวกเขา พระองค์ก็ “ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย” พระองค์ผู้ทรงเป็นแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ ได้เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้ได้รับความรอด แต่ขณะที่พระองค์ทรงเดินทางไปยังกลโกธา พระองค์ก็ทรงทำการอัศจรรย์ต่างๆ เพื่อผู้คนที่ขัดสนที่พระองค์ทรงพบเจอตลอดทาง

ในมาระโก 6:34 เราอ่านว่าพระเยซูทรงเกิดความสงสารเมื่อพระองค์ทรงเห็นฝูงชนเหล่านั้นเพราะว่าพวกเขาทำให้พระองค์นึกถึงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยงแกะ ผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของตน, ให้อาหารพวกมันและปกป้อง

พวกมันจากฝูงสุนัขป่าและสัตว์ป่าชนิดอื่นๆที่จะฆ่าพวกมัน เขาดูแลลูกแกะและแกะที่อ่อนแอ; เขาพาพวกมันเข้าไปในทุ่งหญ้าเขียวสดและริมน้ำแดนสงบ ในประเทศที่พระเยซูทรงอยู่ในขณะนั้น แผ่นดินนั้นถูกใช้เพื่อให้หญ้าฝูงแกะกินเป็นหลัก

เมื่อพระเยซูทรงเห็นฝูงชนนั้นพระองค์ก็ทรงเกิดความสงสารต่อพวกเขา เพราะว่าพวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง – ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่มีอาจารย์ที่จะชี้นำพวกเขา, ไม่มีเหล่านักเทศน์หรือศาสดาพยากรณ์ที่ห่วงใยพวกเขา พวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นที่โอ้อวดว่าตนเป็นผู้รักขาพระราชบัญญัติของพระเจ้า ก็เย่อหยิ่งและโสมม พวกเขาสนใจคนเหล่านั้นที่ร่ำรวยแต่ไม่ห่วงใยเกี่ยวกับมวลชนเหล่านั้นที่เป็นคนยากจนเลย พวกเขาไม่พยายามที่จะสั่งสอนหรือชี้นำพวกเขา – พวกเขาไม่เคยใช้เวลาในการช่วยเหลือคนจนและคนขัดสนเลย ฝูงชนเหล่านั้นจึงแห่แหนกันมาหาพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงปรากฏตัวโดยประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน: “คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา” (มธ. 11:5)

พระคริสต์ผู้ทรงจัดหาเพียงพอในทุกสิ่ง การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน

ข้อ 15: “ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง”

การเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นเป็นการอัศจรรย์เดียวของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้โดยผู้เขียนกิตติคุณทั้งสี่ท่าน ข้อเท็จจริงที่ว่ามัทธิว, มาร์โก, ลูคา, และยอห์นบันทึกการอัศจรรย์นี้ เป็นการบอกเป็นนัยถึงความสำคัญของมันและความเป็นสากลแห่งการประยุกต์ใช้ของมัน มีบทเรียนต่างๆมากมายในเชิงปฏิบัติ, ฝ่าฝืนวิญญาน, ที่เป็นแบบฉบับ, และเกี่ยวกับยุคสมัยที่เราควรเรียนรู้จากบันทึกเรื่องการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น เราเห็นพระเยซูในเรื่องราวนี้ว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงจัดหาเพียงพอในทุกสิ่ง; ไม่มีความต้องการใดใหญ่โตเกินไปสำหรับพระองค์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ทรัพยากรต่างๆของพระองค์ก็เพียงพอ

พระบุตรทรงเทียบเท่าด้วยกันกับพระบิดาในการจัดหาความรอดและความต้องการต่างๆฝ่ายวิญญานของเรา พระองค์ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลกเป็นหัตถกิจของพระองค์: “พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์” (ยอห์น 1:3) พระองค์ได้ทรงสร้างสิ่งทั้งปวง และสิ่งทั้งปวงถูกผดุงไว้โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ (คส. 1:16, 17; ฮบ. 1:3) พระองค์ทรงแบพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์และให้อาหารสิ่งมีชีวิตทุกตัวที่อยู่บนพื้นพิภพ หากไม่ใช่เพราะความดีของพระองค์แล้ว ก็คงจะไม่มีอาหาร, ไม่มีน้ำ, ไม่มีแสงแดด ของประทานอันดีทุกอย่างและของประทานอันเลิศทุกประการมาจากพระเจ้า (ยากอบ 1:17) พระเยซู – พระเจ้าในกายเนื้อหนึ่ง – ไม่เพียงทรงเพียงพอสำหรับเราและสำหรับความต้องการต่างๆของเราเท่านั้น แต่พระองค์ทรงสามารถที่จะเติมเต็มความต้องการของสิ่งทรงสร้างอันไพศาลของพระองค์ทั้งสิ้นด้วย: “มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ว่าความสามารถของเรามาจากพระเจ้า” (2 คร. 3:5)

ทุกสิ่งที่ถูกทำสำเร็จในชีวิตของเราล้วนถูกกระทำโดยทางพระคุณของพระเจ้า ดังที่ถูกต้องเห็นใน 2 โครินธ์ 9:8-11: “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกอย่างทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย (ตามที่เขียนไว้ว่า ‘เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดร์’ ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั่นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น) โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า”

นอกจากนี้ ในฟีลิปปี 4:19 เปาโลกล่าวว่า “และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” กับพระเจ้าไม่มีสิ่งๆ ที่เรียกว่าเป็นงานที่เป็นไปไม่ได้ พระเจ้าไม่เคยวางพันธกิจหรืองานใดตรงหน้าเราที่เราทำไม่ได้ ไม่ว่าพระองค์ทรงเรียกเราให้ทำอะไร พระองค์ก็ทรงสามารถที่จะเติมเต็มความต้องการนั้น, พละกำลังนั้น, และฤทธิ์เดชนั้นเพื่อที่จะทำสิ่งนั้นได้

การอัศจรรย์นี้ของการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นไม่เพียงแสดงออกถึงฤทธิ์เดชอันครอบคลุมทุกสิ่งของพระคริสต์เท่านั้น แต่มันยังชี้ไปยังการประทานพระกายของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต – และมีชีวิตนั้นอย่างครบบริบูรณ์ด้วย มันแสดงออกถึงฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ซึ่งโดยฤทธิ์เดชนั้นพระองค์ทรงสามารถที่จะสละวางชีวิตของพระองค์และรับมันกลับคืนมาอีกเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตโดยทางการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ในพระคำข้อต่างๆ ก่อนหน้า เราได้เรียนรู้ว่าพระเยซูเสด็จข้ามทะเลกาลิลี เห็นได้ชัดว่าเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงหนีจากฝูงชน – เพราะมาระโกบอกเราว่า “มีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้” (มาระโก 6:31) แต่ฝูงชนเหล่านั้นทราบอย่างรวดเร็วว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ไหน และพวกเขาติดตามพระองค์ไป นี่ไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่ติดตามพระเยซูในตอนนั้นเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาหรือว่าพวกเขาทุกคนเชื่อว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะช่วยพวกเขาให้รอดจากบาปได้ แต่พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์; พวกเขาได้เห็นบรรดาคนที่พวกเขารักได้รับการรักษาให้หายจากโรค; และโดยรวมแล้ว ฝูงชนเหล่านั้นติดตามพระองค์เพราะความอยากรู้อยากเห็นและเพราะความตื่นเต้น โดยหวังว่าจะเห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์อื่นบ้าง: “คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย” (ยอห์น 6:2)

ตามที่ยอห์น 6:4 กล่าว เทศกาลปัสกาเข้ามาใกล้แล้ว และมีพวกยิวหลายพันคนมาจากทั่วโลกที่คนรู้จักในสมัยนั้นซึ่งกำลังเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มในขณะนั้น ในพื้นที่นั้นมีคนในช่วงเวลานั้นมากกว่าที่มีในช่วงเวลาใดของปี จึงสังเกตว่าพระเยซูมิได้เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลปัสกา เพราะว่าการชมเฝ้าพวกคริสเตียนสมัยแรกๆ ในกรุงนั้นรุนแรงเหลือเกิน แทนที่จะทำเช่นนั้น พระองค์ทรงถือเทศกาลปัสกาในแคว้นกาลิลี

มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ที่เฉพาะเจาะจงนี้ ณ เวลานี้โดยเฉพาะ เทศกาลปัสกาเป็นช่วงเวลาที่ความคิดของพวกยิวจดจ่ออยู่กับเนื้อหนังของลูกแกะนั้นที่พวกเขาจะรับประทาน

และอยู่กับเลือดนั้นที่จะถูกประพรม พระเยซูทรงตื่นตัวอยู่เสมอต่อทุกโอกาสที่จะนำเสนอพระองค์เองต่อประชาชนของพระองค์ในฐานะเป็นลูกแกะที่จะถูกฆ่าบูชาของพวกเขาเองและที่จะใช้ทุกโอกาสที่จะตรัสถึงเนื้อหนังและโลหิตซึ่งต้องถูกรับเอาเป็นของตัวเองโดยคนเหล่านั้นที่ประสงค์ที่จะหนีพ้นจากการพิพากษาของนรก

ในยอห์นบทที่ 6 เรามีบันทึกเรื่องราวการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นที่ครบถ้วนมากยิ่งขึ้นกว่าที่มีบันทึกไว้แก่เรา และต่อจากการอัศจรรย์นั้นคือข่าวสารเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต กิตติคุณของมีชีวิตคือหนังสือ*อามาจักร* และเน้นไปที่*อามาจักร*นั้นมากกว่าแผนการแห่งความรอด ขณะที่กิตติคุณของยอห์นเป็นหนังสือ*ความรอด* (ยอห์น 20:30, 31) และเน้นไปที่อาหารแห่งชีวิตซึ่งเราต้องรับประทานเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์

พระเยซูทรงเงยหน้าดูและเห็นฝูงชนหมู่ใหญ่ – แต่ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงไม่ทราบว่าคุณจะอยู่ที่นั่นจนกระทั่งพระองค์ทรงเห็นพวกเขาด้วยพระเนตรของพระองค์เอง พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะมาที่นั่นก่อนที่พวกเขาจะมาเสียอีก พระองค์ทรงรักพวกเขา และพระทัยของพระองค์ก็รู้สึกสงสารเมื่อพระองค์ตระหนักว่าพวกเขาอยู่ที่นั่น โดยไม่เพียงขาดอาหาร*ฝ่ายร่างกาย*เท่านั้น แต่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับอาหาร*ฝ่ายวิญญาณ*ด้วย

เมื่อถึงตอนเย็น “พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เป็นลงมากแล้ว” จากนั้นพวกเขาเสนอแนะให้พระองค์ “ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง”

ข้อ 16: “ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”

ในข้อ 15 พวกสาวกเสนอแนะให้พระเยซูส่งฝูงชนนั้นไปหาอาหารเอง แต่พระเยซูตรัสตอบว่า “เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”

ยอห์นบอกเราว่าพระเยซูตรัสถามฟิลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้” (ยอห์น 6:5) ฟิลิปเป็นคนที่มิดรกะที่พระองค์จะตรัสถามคำถามนี้ – เพราะว่าเขาเป็นชาวเมืองเบธไซดา และหากใครจะทราบได้ว่าจะหาซื้อขนมปังเป็นจำนวนมหาศาลได้ที่ไหน ฟิลิปก็ต้องเป็นคนที่รู้อย่างแน่นอน แต่พระเยซูทรงมีเหตุจูงใจอีกประการหนึ่งในการถามคำถามนั้น: “พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด” (ยอห์น 6:6)

ผู้ชายที่หิวโหยห้าพันคนบวกกับพวกผู้หญิงและเด็กๆรวมกันเป็นฝูงชนจำนวนมหาศาล และเนื่องจากขนมปังในสมัยนั้นถูกทำขึ้นด้วยมือและอบในเตาอบขนาดเล็ก จึงไม่น่าจะมีขนมปังในพื้นที่ทั้งหมดนั้นเพียงพอที่จะเลี้ยงฝูงชนใหญ่โตขนาดนั้นได้ แต่พระเยซูทรงทราบแน่ชัดว่าจะเกิดอะไรขึ้น พระองค์ทรงทราบว่าเด็กชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นพร้อมกับขนมปังและปลาของเขาจำนวนเล็กน้อย พระองค์ทรงทราบว่าเลี้ยงอาหารฝูงชนหมู่ใหญ่นั้นได้อย่างไร แต่พระองค์กำลังจัดการกับชายทั้งหลายที่มีใจแข็งขี้ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงจัดการกับพวกเขาเหมือนกับมนุษย์จะจัดการกับมนุษย์ – นั่นคือ จนถึงจุดของการอัศจรรย์แห่งการทวีจำนวนขนมปังและปลาเหล่านั้น

นี่ไม่ใช่เหตุบังเอิญ – มันไม่ใช่แค่ “อยู่ดีๆก็เกิดขึ้น” มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าก่อนโลกมีขึ้น พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่จะทำงานที่พระบิดาได้ประทานแก่พระองค์ให้สำเร็จ (ยอห์น 5:36) การเลี้ยง

อาหารฝูงชนหมู่นั้นในช่วงเทศกาลปัสกาเป็นหนึ่งในงานเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าสำหรับช่วงเวลานั้นโดยเฉพาะ เพื่อจัดเตรียมสำหรับบทรียนแสนวิเศษนั้นเกี่ยวกับขนมปัง (อาหาร) แห่งชีวิตนั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่เราในยอห์น บทที่ 6

ยอห์น 6:7 เปิดเผยว่าฟิลิปพูดคุยกับพระเยซูและทูลว่า “สองร้อยเหรียญเดনারิอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กละน้อย” ผมไม่ทราบว่าคุณขนมปังสองร้อยเหรียญเดনারิอันจะเปรียบกับเงินของเราในวันนี้ได้เท่าไร แต่มันคงไม่พอที่จะเลี้ยงอาหารฝูงชนหมู่นั้นได้อย่างแน่นอน เช่นเดียวกับนิโคเดมัส ฟิลิปกำลังคิดในโลกของสิ่งธรรมดา เขายังไม่รู้ตัวว่าพระองค์ผู้ที่เขาคิดตามนั้นทรงสามารถจัดหาขนมปังสำหรับคนห้าพันคนได้อย่างสบายๆเหมือนกับที่พระองค์ทรงจัดหาให้สำหรับคนๆเดียว

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า สองร้อยเหรียญเดনারิอันนี้เป็นจำนวนเงินที่อยู่ในกระเป๋าเงินกึ่งกลางของกลุ่มสาวกนั้น เนื่องจากยูดาสถือถุงเงินนั้น (ยอห์น 12:6) เราจึงไม่ทราบที่ฟิลิปทราบได้อย่างไรว่าถุงเงินนั้นมีเงินอยู่เท่าไร แต่เมื่อพระเยซูทรงถามเขาว่าจะซื้อขนมปังได้ที่ไหนมาให้ประชาชนเหล่านั้นรับประทาน ฟิลิปก็ตอบโดยการรายงานแก่พระองค์ว่ามีเงินกึ่งกลางอยู่เท่าไร

ข้อ 17: “พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น””

ขณะที่ไม่มีข้อสงสัยเลยว่ายูดาสและฟิลิปนับเงินเหล่านั้น มีสาวกอีกคนหนึ่งทำงานยุ่งมากๆ มัทธิวไม่ได้กล่าวถึงเขา แต่ยอห์นกล่าวถึง: “สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” (ยอห์น 6:8, 9) อันดรูว์กำลังค้นหาขนมปังอยู่ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเขาไม่ได้พบขนมปังปริมาณมากนัก – แต่ขณะที่คนอื่นๆนับเงินอยู่ เขาก็ค้นหาขนมปัง (มีคนมากมายในคริสตจักรต่างๆของเราทุกวันนี้ที่เต็มใจที่จะนับเงิน แต่มีน้อยคนนักที่เต็มใจที่จะออกไปและค้นหาดวงวิญญาณต่างๆและชี้พวกเขาให้มาหาขนมปัง (อาหาร) ที่มีชีวิตผู้ที่ได้เสด็จลงมาจากรสวรรค์) ผมเกือบมองเห็นอันดรูว์ตอนนี้เลยขณะที่เขาเที่ยวไปท่ามกลางฝูงชนหมู่นั้นจนกระทั่งเขาพบเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งที่สุดในที่สุดพร้อมกับมือเที่ยง – “ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว”

คุณเคยพยายามโน้มน้าวใครสักคนให้ยอมจำนนมือเที่ยงของเขาแก่คุณไหม? คุณเคยขอร้องเด็กชายคนหนึ่งให้มอบมือเที่ยงของเขาแก่คุณไหม? ลองดูสักครั้งสิ และดูสิว่าคุณจะไปได้ไกลแค่ไหน คงมีอะไรสักอย่างที่ผิดปกติธรรมดาเอามากๆเกี่ยวกับอันดรูว์ อันดรูว์เป็นผู้ที่พาเปโตรมาหาพระเยซู (ยอห์น 1:40, 41) และอันดรูว์เป็นผู้ที่เข้าหาพระเยซูเกี่ยวกับพวกกรีกเหล่านั้น (ยอห์น 12:20-22) คราวนี้อันดรูว์เป็นผู้ที่พบเด็กชายผู้นี้กับมือเที่ยงนั้น แต่ได้มือเที่ยงนั้นมาและถวายมันแด่พระเยซู

อันดรูว์อยู่กับพระเยซูมาตั้งแต่เริ่มต้นพันธกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าและได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ – แม้แต่การเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นน้ำองุ่นในงานแต่งงานนั้นในบ้านคานา ผมเชื่อว่าเขารู้ว่าพระเยซูทรงสามารถและจะทรงทำสิ่งที่เป็นไปได้กับมือเที่ยงของเด็กชายผู้นั้น หากเขาไม่เชื่อเช่นนี้ เหตุใดเขาถึงค้นหาอาหารปริมาณเล็กน้อยขนาดนั้นและจากนั้นก็โน้มน้าวเด็กชายผู้นั้นให้ยอมจำนนมันไว้ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า? ถึงแม้ว่าเขาถามว่า “แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” ผมก็เห็นชัดเจนว่าอัน

ครูวัดคาดหวังการอัศจรรย์หนึ่งที่จะเหมาะสมแก่โอกาสนั้น เมื่อเราคาดหวังสิ่งต่างๆจากพระเจ้า เราก็ได้รับสิ่งเหล่านั้น

ข้อ 18: “พระองค์จึงตรัสว่า “เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่เถิด””

ผมชอบประโยคนี้ที่ถูกบันทึกไว้โดยมัทธิว – “เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่เถิด” คุณทราบไหมว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์นั้นโดยไม่ต้องมีใครนำขนมปังหักก่อนนั้นกับปลาสองตัวมาให้พระองค์ก็ได้? แต่พระองค์ทรงอนุญาตให้อันดรูมีส่วนในการอัศจรรย์นี้ด้วย อันดรูนำสิ่งที่พวกเขามีมาให้ เขาวางมันไว้ในพระหัตถ์ของพระเยซู และพระเยซูทรงจัดการต่อจากตรงนั้นและเติมเต็มความต้องการนั้น

ข้อ 19: “แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังหักก่อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง”

“พระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า” ช่วงเป็นภาพที่ขัดแย้งกันจริงๆที่ถูกนำเสนอตรงนี้ เกี่ยวกับขนมปังหักก่อนนั้นกับปลาสองตัว อันดรูได้ถามว่า “เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” พระเยซูตรัสตอบอย่างเรียบง่ายมากๆว่า “ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” (ยอห์น 6:10) ไม่มีความตื่นเต้น, ไม่มีความสับสน, ไม่มีการทูลขอพระทัย, ไม่มีการขัดเคืองพระทัยในส่วนของพระองค์เลยเพราะการดูเหมือนขาดความเชื่อท่ามกลางเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์แค่สั่งพวกเขาให้ฝูงชนนั่งลง มาระโกบอกเราว่า “ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง” (มาระโก 6:40) ไม่มีความไม่เป็นระเบียบ พระเยซูไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความสับสน แต่พระองค์ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุขและความเจียบสงบ พระเยซูไม่ทรงรีบร้อน – พระองค์ไม่เคยทรงทำอะไรอย่างเร่งรีบหรืออย่างเร่งเดชะเลย พระวาระของพระเจ้าบอกเราอย่างชัดเจนว่า “แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย” (1 คร. 14:40)

มี “หญ้ามาก” ในพื้นที่แห่งนั้น (ยอห์น 6:10) และมันเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิก่อนเทศกาลปัสกา ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงเวลาที่สวยงามที่สุดของปี ผมได้มีสิทธิพิเศษในการไปเยือนพื้นที่แห่งนั้นในฤดูใบไม้ผลิของปี ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์นี้ ไม่เพียงมีหญ้ามากที่นั่นเท่านั้น แต่ดอกป๊อปปีสวยงามหลายพันดอกซึ่งมีทุกสีก็กำลังเบ่งบานอยู่บนเนินเขาเหล่านั้นเช่นกัน เมื่อเทียบกับฉากหลังเช่นนั้น มันคงเป็นทัศนียภาพที่สวยงามจริงๆที่ได้เห็นคนห้าพันคนพร้อมกับครอบครัวของพวกเขา นั่งอยู่เป็นกลุ่มๆละห้าสิบคนและร้อยคน

“...เมื่อทรงรับขนมปังหักก่อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปัง...” ยอห์นกล่าวถึงพระเยซูว่า “เมื่อขอบพระคุณแล้ว” (ยอห์น 6:11) มันเป็นเรื่องน่าสนใจที่จะชี้ให้เห็นว่าคำกรีกที่ถูกใช้ในยอห์น 6:11 สำหรับคำว่า “ขอบพระคุณ” ก็ถูกใช้ในการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นคล้ายๆกับการอัศจรรย์ครั้งนี้ (การเลี้ยงอาหารคนสี่พันคนในมัทธิว 15:36); และคำเดียวกันนี้ถูกใช้โดยมัทธิว, มาระโก, ลูคา, และเปาโลในการพูดถึงพิธีระลึกถึงการถวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า – ซึ่งพระเยซูทรง “ขอบพระคุณ” และส่งต่อขนมปังและถ้วยนั้นให้แก่พวกสาวกของพระองค์ (มธ. 26:27; มก. 14:23; ลก. 22:19; 1 คร. 11:23-25) ขนมปังและถ้วยนั้นเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระกายที่แตกออกและพระโลหิตที่

ไหลออกของพระองค์ เหมือนกับที่ขนมปังที่แตกออกในการอัศจรรย์นี้เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระกายที่แตกออกของพระองค์เพื่อเรา

“...ส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง” พระเยซูทรงหยิบขนมปังหักก่อนและปลาสองตัวนั้น – และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ก็ทรงหักขนมปังและปลานั้นและแจกจ่ายอาหารนั้นให้แก่พวกสาวก พวกสาวกก็ส่งมันต่อไปยังคนเหล่านั้นที่นั่งอยู่บนพื้นหญ้า

ผมขอชี้ให้เห็นบางสิ่งตรงนี้มีนัยสำคัญมากๆ: พระเยซูมิได้ทรงแสดงโชว์ครั้งใหญ่โดยการสร้างขนมปังและปลาของ *มทิมา* พระองค์จะตรัสถ้อยคำนั้นและจะมีอาหารกองโตก็ทำได้ แต่พระองค์ก็ได้ทรงกระทำเช่นนั้น พระเยซูมิได้ทรงให้ความสำคัญต่อสิ่งที่ตื่นตาตื่นใจ พระองค์ทรงเอามือเที่ยงของเด็กชายผู้นั้น, พระองค์ทรงขอบพระคุณ, พระองค์ทรงหักขนมปังและปลาเหล่านั้น, และพระองค์ประทานมันให้แก่เหล่าสาวกเพื่อแจกแก่ประชาชน เมื่อพระเยซูทรงหักขนมปังและประทานมันแก่เหล่าผู้ติดตามของพระองค์ การวิเศษแสนอัศจรรย์ของขนมปังนั้นก็เกิดขึ้น มีการเนรมิตสร้างขนมปังอย่างต่อเนื่อง – ขนมปังนั้นถูกเติมใหม่โดยตลอด และสิ่งเดียวกันนั้นก็เกิดขึ้นขณะที่พระองค์ทรงหักปลาเหล่านั้นเช่นกัน

พระเยซูจะทรงวิเศษขนมปังเหล่านั้นโดยไม่ต้องหักพวกมันก็ได้ แต่ในการหักขนมปังนั้นพระองค์กำลังแสดงให้เห็นความจำเป็นของพระกายที่แตกออกของพระองค์ ลักษณะของพระองค์ในการแจกขนมปังเหล่านั้นก็แสดงให้เห็นเช่นกันว่าขนมปังจากสวรรค์นั้นเพียงพอสำหรับทุกคน เมื่อคนบาปที่ยากจนและหิวโหยคนใดได้รับขนมปังแห่งชีวิต ก็ไม่มีขนมปังน้อยกว่าแต่ก่อน – มี *พอสำหรับทุกคน* พระคุณของพระเจ้ามีบริบูรณ์สำหรับคนทั้งปวง; และเมื่อคนบาปคนใดได้รับความรอด ก็ยังมีพระคุณมากพอกับที่มีอยู่แต่ก่อน พระเยซูทรงเป็นขนมปังแห่งชีวิต – และพระกายของพระองค์ถูกทำให้แตกออกและพระโลหิตของพระองค์ถูกทำให้ไหลออกเพื่อเรา เราได้รับความรอดโดยการต้อนรับพระองค์, พระวาจาที่มีชีวิต; และพระโลหิตที่มีค่าประเสริฐของพระองค์ก็ชำระล้างบาปทั้งหมดออกไปสำหรับผู้เชื่อ ในการอัศจรรย์นี้พระเยซูกำลังนำเสนอความจริงที่ว่าขนมปังจากพระบิดาได้ลงจากสวรรค์มาสู่มนุษย์แล้วและว่าขนมปังนี้จะถูกหักออกและพระโลหิตของพระองค์จะถูกทำให้หลั่งออกเพื่อการยกบาปทั้งหลาย

นั่นคงเป็นประสบการณ์แสนวิเศษสำหรับสาวกเหล่านั้น มันจะไม่วิเศษหรือกับการได้เฝ้าดูพระเยซูทรงหยิบขนมปังข้าวบาร์เลย์ด้วยพระหัตถ์อ่อนโยนของพระองค์, หักขนมปังนั้น – และตรงที่ๆพระองค์ทรงหักแล้วขนมปังนั้นก็ปรากฏเพิ่มขึ้นในทันที? พระองค์ทรงหักขนมปังต่อไป และพวกสาวกก็ส่งต่ออาหารนั้นให้แก่ฝูงชนต่อไป จนกระทั่งผู้ชายห้าพันคนและครอบครัวของพวกเขาได้กินอิ่ม มันคงเป็นวันที่สุดยอดเยี่ยมจริงๆสำหรับสาวกเหล่านั้น!

ข้อ 20: “เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม”

“เขาได้กินอิ่มทุกคน” ไม่มีใครกลับบ้านไปโดยที่ท้องยังหิวอยู่ นี่เป็นจริงเช่นกันในความหมายฝ่ายวิญญาณ หากคุณหิวฝ่ายวิญญาณ มันก็เป็นความผิดของคุณ ไม่ใช่ของพระเจ้า มีขนมปังพอ, มีน้ำนมพอ, มีน้ำที่มีชีวิตพอที่จะทำให้วิเศษขึ้นทุกคนอิ่มหน้าได้ตลอดเวลา

วลี “กินอิม” ให้ข้อพิสูจน์ในทางบวกว่าการอัศจรรย์นี้เป็นของจริงและของแท้ ไม่ใช่*ฝ่ายวิญญาณ* พระเยซูทรงแจกขนมปังและปลาจริงๆ มันไม่ใช่ความรู้สึกหรืออะไรบางอย่างที่คนเหล่านั้นจินตนาการขึ้นมาเอง พวกเขาได้รับประทานอาหารของจริงจนกระทั่งพวกเขาอิ่มและพอใจโดยสมบูรณ์

“...ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้...” หลักการแบบคริสเตียนถูกนำเสนอตรงนี้ที่ว่าเราจะต้องไม่เป็นคนสิ้นเปลือง มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะใช้สิ้นเปลือง ผมจำได้ว่าพ่อแม่หัวโบราณของผมสอนพวกเราไม่ให้ทิ้งอาหารเสียเปล่า ตอนที่พ่อของผมตักอาหารให้พวกเรา ท่านก็ให้เราตามที่ท่านรู้สึกที่เราควรรับประทาน และเราก็ถูกคาดหวังให้รับประทานมัน พระเยซูทรงสั่งสาวกเหล่านั้นว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป” (ยอห์น 6:12) การทิ้งอาหารเสียเปล่าไม่เพียงเป็นบาปอย่างหนึ่งเท่านั้น มันยังเป็นบาปอย่างหนึ่งด้วยที่จะสิ้นเปลืองเงินทอง, เวลา, สุขภาพ, หรือโอกาส

“...ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม” พวกเขาเก็บรวบรวมเศษอาหารได้สิบสองกระบุงเต็มที่เหลือจากขนมปังห้าก้อนและปลาเล็กๆสองตัวนั้น! แน่ใจว่าไม่มีใครปฏิเสธได้เลยว่าการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ได้ถูกกระทำแล้ว ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านประกาศว่าเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งพันธกิจบนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แน่ใจว่าการอัศจรรย์ครั้งนี้สำคัญให้เห็นฤทธิ์เดชในการทรงสร้างของพระองค์ – แต่เนื่องจาก “ในบรรดาสิ่งที่เป็มนั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็มนอกเหนือพระองค์” มันจึงไม่ใช่เรื่องยากเลยที่พระองค์จะทรงเอาขนมปังและปลาเหล่านั้นไปและทวีจำนวนพวกมันเพื่อเลี้ยงคนหิวมากกว่าห้าพันคน หากเราเชื่อว่า “เมื่อเริ่มแรกนั้นพระเจ้า” เราก็ไม่น่าจะประสบความสำเร็จยากเลยในการเชื่อว่าพระเจ้าในกายเนื้อหนึ่งทรงสามารถเอาขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวไป, อวยพรอาหารเหล่านั้น, หักพวกมัน, เลี้ยงฝูงชน, และมีอาหารเหลือถึงสิบสองกระบุงเต็ม!

ข้อ 21: “ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก”

ในที่นี้มีทิวบอกเราว่า “มีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก” ได้กินอิม ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นบางท่านเสนอแนะว่า กล่าวในเชิงปลอดภัยก็คือ น่าจะมีคนถึงหนึ่งหมื่นคนในฝูงชนนั้น หากร้อยละห้าสิบของผู้ชายที่อยู่ที่นี่แต่งงานแล้วและมีลูกหนึ่งคนต่อครอบครัว นั่นก็คงเป็นคนอีกห้าพันคนที่ต้องเลี้ยงอาหาร การเลี้ยงอาหารคนเยอะขนาดนั้นเป็นการอัศจรรย์ที่สุดยอดอย่างแน่นอน แต่พระเยซูทรงสามารถทำสิ่งที่เหนือจินตนาการของมนุษย์ได้

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ

ข้อ 22: “ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน”

ทั้งมีทิวและมาระโกบอกเราว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า “ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน” คำว่า “ตรัส” ในที่นี้ถูกแปลตรงตัวมากกว่าก็คือ “บังคับ หรือสั่ง” อาจเป็นไปได้ว่าพวกสาวกลังเลใจที่จะไปจากสถานที่แห่งนั้นซึ่งการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหลือเกินเพิ่งถูกกระทำ หรือว่าพวกเขาเห็นดีด้วยเล็กน้อยกับฝูงชนนั้นที่อยากให้พระเยซูประทับบนบัลลังก์และประกาศพระองค์ว่าเป็นกษัตริย์ แต่ไม่ว่าพวกเขาจะลังเลใจไม่ยอมไปด้วยสาเหตุใดก็ตาม พระเยซูก็ทรงบังคับพวกเขาให้เข้าไปในเรือลำนั้น (เราทราบพวกเขาขีวกำลังรอ

คอยกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะปกครองเหนือพวกเขาและช่วยพวกเขาให้พ้นจากทรราชย์ของพวกโรม ในยอห์น 6:15 เราอ่านว่า “เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าเขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาลูกหนึ่งแต่ลำพัง”)

มันเป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นว่าเพราะเหตุใดพวกยิวจึงคิดว่าพระองค์ผู้ที่สามารถกระทำการอัศจรรย์แบบที่พวกเขาเพิ่งเห็นนั้นทรงสามารถนำพวกเขาออกจากความเป็นทาสของโรมได้อย่างแน่นอน พวกเขาเป็นกังวลเกี่ยวกับการที่ตนตกเป็นทาสอยู่ได้โรมมากกว่าที่พวกเขาเป็นกังวลเกี่ยวกับการตกเป็นทาสบาปที่จงจำพวกเขาอยู่ พวกเขากำลังรอคอยผู้ช่วยให้พ้นที่เปี่ยมอานุภาพ แต่ไม่ใช่ผู้ช่วยให้พ้นฝ่ายวิญญาณ พวกเขาอยากได้ใครสักคนที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากพวกโรม ไม่ใช่พระเมสสิยาห์คนหนึ่งที่ช่วยพวกเขาให้รอดจากบาป

พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อที่จะถูกบังคับให้ขึ้นครองบัลลังก์ตามข้อเรียกร้องของฝูงชนที่โกรธแค้น พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะเป็นกษัตริย์จริงๆและประทับบนพระที่นั่งของดาวิด แต่นี่ไม่ใช่เวลาสำหรับการนั้น พระองค์จะทรงเป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย แต่**มงกุฎหนาม**นั้นต้องมาก่อนมงกุฎแบบกษัตริย์ พระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกรับนั้นเพื่อชำระหนี้บาป; พระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองเพื่อประทับบนพระที่นั่งนั้นและครอบครองในความชอบธรรม

พระวจนะของพระเจ้าไม่บอกเราว่าเรื่อลำนันที่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้เป็นของผู้ใด มันน่าจะเป็นเรือของเปโตรหรือหนึ่งในชาวประมงคนอื่น ๆ ที่เหลือบนทะเลกาลิลี พวกเขาได้ละอวนจับปลาของตนแล้วเพื่อติดตามพระเยซู (มธ. 4:18-22) แต่นั่นก็ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขาได้ทิ้งอุปกรณ์หาปลาของตนไปเสียทั้งหมด

(ยอห์นกล่าวว่าพวกสาวกเหล่านั้น “ลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม” ขณะที่มาระโกกล่าวว่าพวกเขาจะ “ข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดา ก่อน” ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าเมืองเบธไซดา ซึ่งเป็นเมืองของฟีลิปและอันดรูว์กับเปโตร เป็นคนละเมืองกับเบธไซดาที่ในลแวกของมังกรเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นได้เกิดขึ้น)

ข้อ 23: “และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว”

พระเยซูทรงส่งพวกสาวกไปยังอีกฟากของทะเลนั้น, พระองค์ทรง “ส่งประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว” และจากนั้น “พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน” ไซแล้วครับ พระเยซู, ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง, ทรงขอบอยู่ตามลำพังในเวลาพิเศษต่างๆเพื่อที่จะอธิษฐาน (อ่านมัทธิว 26:39; มาระโก 1:35; ลูคา 5:16 และ 6:12) ถึงแม้ว่าพระวจนะของพระเจ้าบัญชาเราไม่ให้หยุด “ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้น” (ฮบ. 10:25), การอธิษฐานด้วยกัน, การนมัสการด้วยกัน, และการแบกภาระของกันและกัน การอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าก็เป็นเรื่องแสนวิเศษเช่นกัน ดูเหมือนว่าเราสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้มากกว่าเดิมเล็กน้อยยามที่เราอยู่ตามลำพังในการอธิษฐาน ผมจำได้ดีว่าหลังจากผมกลับใจรับเชื่อได้ไม่นาน ผมมีสถานที่โปรดบนไร่ของพ่อผม ซึ่งเป็นที่ๆผมจะไปหลังจากทานมื้อเที่ยงเสร็จและสนทนากับพระเจ้าตามลำพัง นั่นเป็นบางส่วนของชั่วโมงเปี่ยมสุขมากที่สุดเหล่านั้นแห่งประสบการณ์คริสเตียนของผม

ข้อ 24: “แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่”

พวกสาวกได้ขึ้นไปบนเรือและเริ่มออกเดินทางข้ามทะเลกาลิลีแล้ว จากนั้นพระเยซูก็ทรงส่งฝูงชนกลับบ้าน และพระองค์ทรงอยู่ต่อตามลำพังเพื่อที่จะอธิษฐาน “แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลง...” พระเยซูทรงมองเห็นเรือเล็กลำนั้นลอยอยู่กลางทะเลกาลิลีขณะที่พายุกำเริบขึ้น เพราะว่ามาระโกกล่าวว่า “พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกระเชียงลำบาก” (มาระโก 6:48) คำกรีกนี้อ่านว่า “ทะเลนั้นกำลังถูกยกขึ้น, ถูกคน” คลื่นกำลังเริ่มซัดกระทบด้านข้างของเรือแล้ว ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงเห็นพวกเขาถูกรังควานเช่นนั้น พระองค์ก็ได้เสด็จไปหาพวกเขาเป็นระยะเวลาไม่นาน

ประสบการณ์ของพวกสาวกในทะเลที่พายุกำเริบนั้นเป็นภาพของพายุที่เราเผชิญในฐานะผู้เชื่อวันนี้ในโลกที่ชั่วและพายุกระหน่ำ พวกเขาเพิ่งมีความสุขกับประสบการณ์แบบเหมือนอยู่บนยอดเขาก็บองค์พระผู้เป็นเจ้า – พวกเขาเพิ่งได้เห็นการอัศจรรย์แห่งการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น – และประสบการณ์นี้ก็ถูกตามมาโดยความมืดแห่งยามเที่ยงคืน มันถูกตามมาโดยพายุที่เลวร้ายมากมายในท่ามกลางทะเลกาลิลี คริสเตียนทั้งหลายวันนี้มีความสุขกับการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่และกลายเป็นผู้ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์และสภาพของพระเจ้า โดยถูกสร้างเป็นคนใหม่ในพระคริสต์ (ยอห์น 3:3-7; โรม. 8:9, 14, 16; อฟ. 4:30; และ 2 ปด. 1:4) เมื่อผู้ใดได้บังเกิดใหม่ เขาก็เป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ และเขามีความสุขกับประสบการณ์เปี่ยมสง่าราศีแห่ง “ความรักดั้งเดิม” (รักแรก) ของเขา จากนั้นอยู่ดีๆเมฆพายุก็ลอยต่ำและพายุแรงก็เริ่มพัดเข้ามา การทดลองต่างๆเริ่มถาโถมเข้าไปใส่เขา, การทดสอบต่างๆเล่นงานเขา – แต่ขอบคุณพระเจ้า “เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย” (โรม 8:37)

พระเยซูได้กลายเป็นเป้าหมายแห่งความเชื่อของสาวกเหล่านั้นในเรื่องของการทรงจัดเตรียมด้านวัตถุเมื่อพวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เรื่องขนมปังและปลาเหล่านั้น บัดนี้พระองค์ทรงทำให้พระองค์เองเป็นเป้าหมายแห่งความเชื่อของพวกเราในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความกลัวและภัยอันตรายขณะที่พวกเขาเดินทางดูผู้จาริกครั้ง นี้ พระองค์ผู้ได้ทรงขอบพระคุณเมื่อพระองค์ทรงหักขนมปังและทรงเนรมิตอาหารนั้นให้คนหลายพันคน ทรงเป็นพระผู้สร้างและผู้บัญชาลมและคลื่นเช่นกัน จุดประสงค์ของพายุนั้นก็คือ ในแผนการและโปรแกรมของพระเจ้า เพื่อนำสาวกเหล่านั้นเข้าสู่ความเชื่อที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นและความไว้วางใจที่สมบูรณ์มากขึ้นในพระเยซู

ขณะที่เราเติบโตในพระคุณ เราก็เพิ่มพูนในความเชื่อ หากกล่าวในฝ่ายวิญญาณแล้ว ทุกวันเป็นวันที่แดดดีและเงียบสงบ; หากไม่มีเมฆพายุเลย, หากพายุรุนแรงไม่เคยพัดกระหน่ำใส่เราเลย ผมก็เกรงว่าเราคงจะเป็นคริสเตียนที่เฉื่อยชาและไม่ระมัดระวัง พระเจ้าทรงอนุญาตให้พายุต่างๆพัดเข้ามา แต่พระเจ้าผู้ทรงอนุญาตให้พวกมันเข้ามาก็ทรงสามารถที่จะช่วยเราให้รอดพ้นออกมาจากพายุเหล่านั้นได้ เมื่อพายุเหล่านั้นพัดกระหน่ำเข้าไปใส่เรา เราก็รู้ว่าพวกมันก่อให้เกิดผลดีแก่เราและถวายเกียรติแด่พระเจ้า: “เราทั้งหลายรู้ว่าทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์... ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา” (โรม 8:28, 31)

ข้อ 25: “ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนิบบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก”

ตามเวลาของคนโรมัน “ยามที่สี่ของกลางคืน” (สามยามเศษ) คือ ระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้า เวลาที่มีดที่สุดของกลางคืนคือ ก่อนรุ่งสาง – และมันก็เป็นเวลาระหว่าง 3:00 น. และ 6:00 น. ที่พระเยซูทรงเห็นว่าเรือเล็กลำนั้นจะจมอยู่แล้วและเสด็จไปหาพวกเขา “ทรงดำเนินบนน้ำทะเล” มีคนเหล่านั้นที่พยายามตีความเหตุการณ์นี้ให้เป็นฝ่ายวิญญูณ แต่คำว่า “ทรงดำเนินบนน้ำทะเล” ก็ถูกใช้โดยผู้เขียนกิตติคุณทั้งสามคนที่บันทึกเหตุการณ์นี้ (มัทธิว, มาระโก, และยอห์น) ถ้อยคำเหล่านี้ไม่มีความหมายแบบอื่นในที่นี้ นอกจากว่าพระเยซูเจ้าทรงเดินบนผิวน้ำที่นั่นในคืนนั้นจริงๆ

โยบกล่าวถึงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ว่า “ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย่างคลื่นของทะเล” (โยบ 9:8) มันจะเป็นเรื่องยากไหมที่พระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างผิวน้ำจะเสด็จดำเนินบนผิวน้ำเหล่านั้น? หากคุณเชื่อพระเจ้า คุณก็จะไม่ประสบความสำเร็จเลยในการเชื่อว่าพระเยซูทรงดำเนินบนผิวน้ำของน้ำในคืนนั้นจริงๆ

ในกิตติคุณของยอห์นเราอ่านว่าพวกเขาได้พายเรือไปไกลประมาณยี่สิบห้าหรือสามสิบเฟอร์ลองแล้ว ซึ่งจะเท่ากับประมาณสามไมล์ ตามที่ *The International Standard Bible Encyclopaedia* ส่วนกว้างมากที่สุดของทะเลกาลิลีอยู่ในด้านทิศเหนือและยาวประมาณเจ็ดไมล์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงอยู่ตรงกลางทะเลนั้นพอดี มัทธิวและมาระโกบอกเราว่า “ทวนลม” และเราเข้าใจจากวลีนี้ว่าสายลมพัดตัวพวกเขา – ซึ่งเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมพวกเขาจึงพายเรือแทนที่จะกางใบเรือ

บางคนอาจถามว่าทำไมพระคัมภีร์ไม่บอกเราชัดๆเลยว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนและบอกระยะทางที่แน่ชัดจากชายฝั่ง แต่เราต้องจำไว้ว่าพวกเขาอยู่ในเรือลำหนึ่งซึ่งกำลังถูกพัดไปพัดมาบนทะเลที่เจอพายุ นอกจากนี้มันยังเป็นคืนที่มีดมากๆด้วย และเราไม่อาจวัดระยะทางที่พวกเขาอยู่ห่างจากฝั่งอย่างแน่ชัดได้ *พระวิญญูณบริสุทธิ์* ทรงทราบแน่ชัดว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนและจะบอกยอห์นก็ได้ว่าเป็นตัวเลขกี่เฟอร์ลอง จนถึงขนาดเศษส่วนของนิ้วได้ แต่พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะปล่อยให้ยอห์นใช้สำนวนที่คนนิยมใช้กัน – *ประมาณยี่สิบห้าหรือสามสิบเฟอร์ลอง*

ข้อ 26: “เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า “เป็นผี” เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว”

เมื่อพวกเขาเห็นรูปร่างหนึ่งเข้ามาใกล้พวกเขา โดยเดินอยู่บนน้ำ “พวกเขาตกใจนัก” – และเป็นธรรมดาอยู่แล้ว (คุณคิดว่าตัวคุณจะรู้สึกอย่างไรหากคุณอยู่ในเรือลำหนึ่งบนทะเลสาบในพายุตอนตีสามและเห็นใครบางคนกำลังเข้ามาใกล้เรือของคุณ?) พวกเขา กล่าวว่า “เป็นผี” – “เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว” ผมเชื่อว่าพวกเขาร้องออกมาเสียงดังจริงๆเพราะว่าพวกเขาตกใจกลัวยิ่งนัก

เราเห็นในการอัศจรรย์นี้คือ การยกเลิกกฎธรรมชาติทุกข้อชั่วคราว พระเยซูกำลังเดินไปบนทะเลที่เจอพายุเหมือนกับที่คุณและผมจะเดินไปบนทางเท้าคอนกรีต! มันเป็นเรื่องง่ายที่พระองค์จะเดินไปบนน้ำนั่นๆพอกับที่มันง่ายที่พระองค์ได้ทรงเนรมิตสร้างน้ำนั่นที่พระองค์กำลังเดินไปบนนั้น การอัศจรรย์ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ – และไม่มีสิ่งใดที่สามารถทำให้มนุษย์ตกใจกลัวและหวาดหวั่นได้เท่ากับการเผชิญหน้ากับอำนาจเหนือธรรมชาติ (หรือสิ่งเหนือธรรมชาติ) ซึ่งพวกเขาคิดว่าเกี่ยวข้องกับโลกวิญญูณ พวกเขาเป็น

มนุษย์; พวกเขาไม่มีภาคพันธสัญญาใหม่เหมือนกับที่เราในวันนี้ และขณะที่พวกเขาอรับพระเยซูว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขาก็รู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัวได้เพียงไม่นาน – และแน่นอนว่าพวกเขาไม่เคยเห็นมนุษย์คนใดเดินบนน้ำมาก่อนเลย!

ข้อ 27: “ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่างกล้วยเลย””

ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสเพื่อทำให้สาวกเหล่านั้นสงบและมีกำลังใจขึ้น พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาตกใจกลัวเหนือคำพูดใดๆ ดังนั้น “ในทันใดนั้น” – หรือในทันที – พระองค์ตรัสแก่พวกเขา โดยกล่าวว่า “จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่างกล้วยเลย”

ความเชื่อเล็กน้อยของเปโตร

ข้อ 28: “ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์””

เหตุการณ์ตอนนี้ที่เกี่ยวข้องกับเปโตรถูกพบในกิตติคุณของมัทธิวที่เดียวเท่านั้น บันทึกนี้สอดคล้องมากกับอุปนิสัยที่มั่นใจและหุนหันพลันแล่นของเปโตร

ผมเห็นว่าพวกสาวกคงจะจำเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้และรู้ว่าเป็นพระองค์ แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจำไม่ได้ เปโตรตอบพระเยซูโดยกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์...” รูปแบบของคำทูลขอนี้บอกเป็นนัยว่าเปโตรไม่เชื่อเต็มร้อยว่านั่นเป็นพระเยซูผู้ได้ตรัสถ้อยคำแห่งการปลอบประโลมนั้นจริงๆ

ข้อ 29: “พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู”

พระเยซูไม่เพียงเดินบนน้ำเท่านั้น แต่พระองค์ประทานอำนาจให้เปโตรที่จะทำแบบเดียวกันด้วย เปโตรออกมาจากเรือ, ก้าวลงไปบนน้ำ, และ “เขาเดิน (อย่างน้อยก็สองสามก้าว) บนน้ำ” เมื่อเปโตรกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์” พระเยซูก็ไม่ได้ตรัสว่า “เปโตร นี่เราไง” ไม่เลยครับ พระเยซูทรงทำสิ่งที่เปโตรทูลขอพระองค์ให้กระทำจริงๆ เปโตรทูลว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์...ไปหาพระองค์” และพระเยซูตรัสเพียงว่า “มาเถิด” ดังนั้นเปโตรจึงเดินบนพระวณะจริงๆ – เขาออกไปจากเรื่อนั้นเมื่อได้ยินคำเชื้อเชิญ “มาเถิด”

ข้อ 30: “แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย””

ตราบใดที่เปโตรให้สายตาจับจ้องอยู่ที่พระเยซู ทุกอย่างก็เรียบร้อยดี แต่ทันทีที่เขาละสายตาไปยังคลื่นคลื่นที่อยู่รอบตัวเขา “เขาก็กลัว” และเขาก็เริ่มจม จากนั้น “เขาก็ร้องว่า...พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย!” คุณจะสังเกตเห็นว่าเมื่อเปโตรเริ่มที่จะจม เขาก็ไม่ได้ตกแต่งคำอธิษฐานของเขาด้วยคำคุณศัพท์สวยๆ หากเขาแม้แต่เสียเวลาแต่ง “คำอธิษฐานสวยๆ” ปลายก็คงตอดนิ้วเท้าของเขาไปแล้วก่อนที่จะเขาจะจบคำเกริ่นนำสู่คำอธิษฐานของเขาจบ

ไม่มีเวลาแล้วสำหรับความหน้าซื่อใจคด; เปโตรต้องการความช่วยเหลือในทันที เขากำลังจะจม, เขาจะจมน้ำตาย, เขาจะพินาศในพายุในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานจากหัวใจของเขา – ถ้อยคำสั้นๆ – “**พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย!**”

ข้อ 31: “ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า “โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม?””

แต่ถ้อยคำสั้นๆ แต่พระเยซูก็ทรงไต่ถามพวกมัน – “และในทันใดนั้น” พระองค์ก็ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก คว่าเปโตรไว้และยกเขาขึ้นมา จากนั้นพระองค์ก็ทรงตำหนิเปโตรเพราะ “**ความเชื่อน้อย**” ของเขาและทรงถามเขาว่า “**เจ้าสงสัยทำไม?**”

ข้อ 32: “เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง”

เมื่อพระเยซูและเปโตรเข้ามาในเรือลำนั้น พายุใหญ่นั้นก็สงบในทันที ยอห์นบอกเราว่า “แล้วทันใดนั้น เรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น” (ยอห์น 6:21)

อัครสาวกเปโตร

ตั้งแต่ผมได้เริ่มศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเป็นครั้งแรก เปโตรเป็นสาวกคนโปรดของผมมาโดยตลอด ยอห์นผู้เป็นที่รักเป็นสาวกที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งและพิเศษเหนือธรรมดาในหลายด้าน แต่เปโตรก็มีความเป็นมนุษย์เหลือเกินและเหมือนกับพวกเราส่วนใหญ่ในหลายๆด้าน เขากะทำหลายสิ่งๆที่สมควรได้รับคำยกย่องในช่วงชีวิตของเขา แต่การเดินทางบนน้ำของเขานี้ก็จัดว่าเป็นหนึ่งในสิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดที่เปโตรเคยกระทำอย่างแน่นอน

เปโตรเป็นแค่ชาวประมงธรรมดาๆคนหนึ่ง เขารู้จักทะเลกาลิลีและรู้ว่าทะเลนั้นเกิดพายุรุนแรงได้ทุกเมื่อ (ตอนที่พวกเราอยู่ในพื้นที่แห่งนั้นเมื่อหลายปีก่อน พวกเราได้ข้ามทะเลในเรือเล็กๆลำหนึ่ง เราออกจากชายฝั่งโดยที่แสงแดดยังสดใสอยู่; แต่ขณะที่เรามาอยู่กลางทะเลแล้วเมฆก้อนหนึ่งก็ปรากฏ และมีขันทันนารีคนที่อยู่กับเราในขณะนั้นก็เริ่มเป็นกังวลเอามากๆก่อนที่เราไปถึงฝั่ง) พายุพัดลงมาบนทะเลกาลิลีอย่างรวดเร็วมากๆ เปโตรทราบเรื่องนี้ดี และเขารู้ว่าน้ำนั้นปั่นป่วนได้ขนาดไหน แต่ทั้งๆที่เขาารู้เรื่องเหล่านั้นทั้งหมด เขาก็ก้าวออกไปจากเรือลงสู่คลื่นเหล่านั้นเมื่อพระเยซูตรัสว่า “มาเถิด”

เปโตรถูกวิพากษ์วิจารณ์โดยบางคนเพราะการที่เขาจมลงหลังจากที่เขาก้าวออกจากเรือนั้น, ยืนอยู่บนน้ำ, และตระหนักว่าเขากำลังเดินอยู่บนน้ำ บางคนกล่าวว่าไม่มีข้อแก้ตัวเลยที่เขาเริ่มจมลง อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ประมาทความยิ่งใหญ่แห่งความสำเร็จนี้ของชาวประมงผู้นี้เป็นอันขาด เมื่อถูกห้อมล้อมโดยคลื่นแรงเหล่านั้น, โดยรู้จักอันตรายของทะเลนั้น, เผชิญหน้ากับความเป็นไปได้ต่างๆที่เด็ดขาด เปโตรพบพละกำลังในถ้อยคำของพระเยซู – ถ้อยคำที่จริงๆแล้วเป็นคำบัญชา เมื่อพระเยซูตรัสว่า “มาเถิด” เปโตรก็ลืมทุกสิ่งๆที่เหลือ เขาลืมคลื่นเหล่านั้น, พายุนั้น, น้ำนั้น เขาก้าวออกไปในกลางพายุที่รุนแรงนั้น และเขาก็ไม่จม เขายืนอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

เรามีบทเรียนที่ยิ่งใหญ่ตรงนี้สำหรับผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว เมื่อเรากลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า เราก็ปลอดภัยและมั่นคงในพระคุณของพระเจ้า เราอาจเรียกสิ่งนี้ว่าเป็น “เรือความรอด” ลำเล็กนั้น แต่สุดท้ายแล้วคำบัญชาของพระเยซูก็เรียกเราให้ก้าวออกไปในสิ่งที่เราไม่รู้จัก อย่างไรก็ตาม เราก็มั่นใจได้เสมอ

ว่าพระเยซูจะทรงอยู่ที่นั่น เราอาจไม่สามารถมองเห็น, เราอาจไม่สามารถที่จะเข้าใจ; แต่เรารู้ว่าพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วว่าจะไม่ละเราหรือทอดทิ้งเราเลย เราอาจได้เถียงกับตัวเราเองและกับจิตสำนึกผิดชอบของเราที่พระเจ้าประทานให้และกล่าวว่า “ฉันทำไม่ได้หรอก” หรือ “ฉันไปที่นั่นไม่ได้หรอก” แต่เราได้ยินถ้อยคำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เปาโลได้บันทึกไว้: “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:13) พระเจ้าประทานพระคุณที่เพียงพอในโมงยามที่เราต้องการมันมากที่สุด

คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงรู้ว่าพระเจ้าจะไม่มีทางปล่อยให้ผู้เชื่อคนใดถูกการทดลองท่วมมิดขณะที่เขากำลังจذبัจองอยู่ที่พระพักตร์ของพระเยซูอย่างไม่ละสายตา ตราบเท่าที่เปโตรมีสายตาดจับจ้องอยู่ที่พระเยซู สิ่งต่างๆก็เรียบร้อยดี – และหากเราให้สายตาของเราจับจ้องอยู่ที่พระเยซู พระคุณที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่งและฤทธิ์เดชของพระองค์ก็ทำให้เราสามารถเหยียบย่ำคลื่นเหล่านั้นที่อยากท่วมซัดและทำลายเราให้อยู่ใต้ฝ่าเท้าของเราได้ ถึงกระนั้นแม้แต่วิสุทธิชนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็ตกอยู่ในอันตรายได้เมื่อเขาละสายตาไปจากพระเยซู เมื่อเปโตร “เห็นลมพัดแรงก็กลัว” ตอนแรกเปโตรยังไว้วางใจอยู่ – แต่ความสิ้นหวังแบบตื่นตระหนกเข้าเกาะกุมหัวใจของเขาเมื่อเขามองไปที่คลื่นเหล่านั้นที่อยู่รอบเท้าของเขา เมื่อเขาหยุดฟังและหยุดมองไปที่พระพักตร์ของพระเจ้าผู้เป็นนายของเขา เขาก็เริ่มจมลงและต้องจำใจร้องทูลขอพระเยซูที่จะช่วยเขาให้รอดชีวิต

ผมชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้วว่าเปโตรอธิษฐานคำอธิษฐานที่สั้นๆ, จริงใจและเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช – เป็นคำอธิษฐานหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยบันทึกไว้ เขากล่าวเพียงไม่กี่คำว่า “**พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย**” มีอยู่สามสิ่งที่ผมอยากชี้ให้เห็นเกี่ยวกับสองสามคำเหล่านี้ที่เปโตรกล่าว:

ประการแรกคือ *เปโตรตระหนักถึงความยากลำบากอันเลวร้ายที่เขาเผชิญอยู่* เขากำลังจะจมและจะจมน้ำตายในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า ความยากลำบากของเขาเป็นเรื่องใหญ่โต, อันตราย, และทำให้ถึงตายได้ – ซึ่งเป็นภาพที่แท้จริงของคนบาปคนใดก็ตาม *เปโตรไม่ใช่คนบาป*; แต่เรามีภาพของคนบาปคนหนึ่งในที่นี้ ผู้ซึ่งความยากลำบากของเขาเป็นเรื่องใหญ่โต, อันตราย, และทำให้ถึงตายได้

ประการที่สอง *เปโตรรู้ว่าพระคริสต์ทรงอยู่ใกล้และทรงสามารถกระทำการอัศจรรย์อีกประการเพื่อช่วยเขาให้รอดได้* ทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นในหัวของเปโตรในช่วงเสี้ยววินาที เขากำลังจะจมน้ำตาย แต่เขารู้ว่าพระเยซูทรงอยู่ใกล้และจะทรงช่วยเขาให้รอดจากหลุมศพในน้ำได้

ประการที่สาม *ผมอยากจะเน้นย้ำอีกจนถึงความจริงใจและความเรียบง่ายแห่งคำอธิษฐานของเปโตร* ไม่มีเวลาแล้วที่จะเรียบเรียงคำอธิษฐานอันสวยหรู – ไม่มีเวลาแล้วที่จะบอกพระเยซูว่าเขาได้ทั้งแหวนของเขาและติดตามพระองค์หรือว่าเขาได้กระทำและจะกระทำสิ่งดีๆมากมายขนาดไหนหากพระเยซูจะทรงไว้ชีวิตเขา สิ่งเดียวเท่านั้นที่สำคัญ – การช่วยให้รอดในทันทีจากหลุมศพในน้ำ

มีวาระสำหรับคำอธิษฐานที่ยืดยาว และมีบางครั้งที่คนๆหนึ่งจะอธิษฐานตลอดทั้งคืน แต่นี่ไม่เกี่ยวข้องกับคนบาปคนหนึ่ง มีผู้รับใช้หลายท่านที่ส่งคนบาปให้อธิษฐานจนกว่าเขาจะได้รับความปลอดภัย – แต่คำอธิษฐานเดียวที่คนบาปผู้เฝ้าสาธตต้องอธิษฐานก็คือ “**พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วย**” หากคนบาปคนนั้นได้ยินพระวจนะของพระเจ้าแล้ว, อยู่ภายใต้การพิงใจ, และตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวเท่านั้น ทั้งหมดที่เขาต้องทำก็คือ ร้องทูลขอของค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่จะช่วยเขาให้รอด คำอธิษฐานที่สั้นๆและ

เรียบง่ายจากหัวใจจะนำความรอดมาสู่คนที่ชั่วช้าที่สุด; และเมื่อผู้เชื่อคนใดมีความต้องการที่จำเป็นที่สุดๆ ทั้งหมดที่เขาต้องทำก็คือบอกพระเจ้าถึงความต้องการนั้น และพระเจ้าจะทรงช่วยให้รอดพ้น

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานทุกอย่างของคริสเตียนคนใดอย่างรวดเร็วเหมือนกับที่พระองค์ทรงตอบคำอธิษฐานของเปโตร เราอ่านว่า “ในคืนใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า “โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม” พระเยซูจะตรัสคำๆ นั้นและทั้งคู่จะกำลังยืนอยู่ในเรือเลยก็ทำได้ แต่พระองค์ก็ได้ทรงทำเช่นนั้น เปโตรรู้ว่าคลื่นเหล่านั้นกำลังปั่นป่วนอยู่รอบเท้าของเขา และทั้งเขาและพระเยซูก็ยังอยู่ห่างจากเรือลำนั้นพอสมควร แต่ความกลัวทั้งสิ้นได้มลายไปแล้ว เปโตรไม่กลัวอีกต่อไปแล้ว เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ทรงมีฤทธิ์เดชเหนือลมและคลื่นกำลังวางอยู่บนบ่าของเขา บัดนี้เขากำลังเดินอยู่บนน้ำที่คงจะเอาชีวิตของเขาไปแล้วหากไม่ใช่เพราะพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเพียงพอสำหรับทุกสิ่งได้ทรงช่วยเขาให้รอดจากหลุมศพในน้ำแล้ว – และในที่สุดเขาและพระเยซูก็อยู่ในเรือลำนั้น

ข้อ 33: “เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว”

เมื่อคนเหล่านั้นที่อยู่ในเรือตระหนกกว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาก็รับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” และพวกเขา “นมัสการพระองค์” มาระโกกล่าวว่า “เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ” (มาระโก 6:51) สิ่งที่เกิดขึ้นไปนั้นเป็นข้อพิสูจน์เพิ่มเติมถึงฤทธานุภาพของพระเยซู – พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจเหนือลมและคลื่น (ดู มัทธิว 8:23-27 เช่นกัน)

ข้อ 34: “ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเนซารेत”

เมื่อเรือลำนั้นไปถึงอีกฟากพร้อมกับพระเยซูและพวกสาวก พวกเขาก็เข้าไปในแขวงเยนเนซารेत นี่เป็นแขวงที่ทอดยาวตลอดแนวชายฝั่งทิศตะวันตกของทะเลกาลิลี โจเซฟส์ให้คำบรรยายที่ชัดเจนเกี่ยวกับความงามของแผ่นดินนั้น, ความอุดมสมบูรณ์ของมัน, ที่ราบทั้งหลายของมัน, ดอกไม้สวยเหล่านั้น, และพืชผลที่งอกเงยอย่างอุดมสมบูรณ์ ปลายด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลีคือ เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ใกล้กับจุดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงขึ้นฝั่ง – ดังที่จะปรากฏจากยอห์น 6:24, 25

ข้อ 35: “เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์”

ชื่อเสียงของพระเยซูได้แพร่สะพัดไปจุดไฟลามทุ่งทั่วแถบชนบทนั้น และเมื่อประชาชนในพื้นที่นั้นทราบข่าวพระเยซูทรงอยู่ที่นั่น “ก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์” มาระโกกล่าวว่าผู้คนเหล่านั้น “รีบไปทั่วตลอดแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน...” (มาระโก 6:55, 56)

ข้อ 36: “เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แต่ต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน”

ผู้คนที่เหล่านั้นอ่อนวอนพระเยซูที่จะแค่อยอมให้พวกเขา “แต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น” – เพราะพวกเขารู้ว่าในการทำเช่นนั้น พวกเขาจะหายป่วยบริบูรณ์ สำหรับยิว ชายเสื้อมีความศักดิ์สิทธิ์บางอย่าง (กตว. 15:38, 39) ที่แต่ละมุมของเสื้อคลุมของพวกเขามีฟู่ห้อยอันหนึ่งซึ่งมีด้ายสีฟ้าที่สะดุดตาเส้นหนึ่ง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงแหล่งที่มาแบบสวรรค์ของพระบัญญัติเหล่านั้น

“และผู้ใดได้แต่ต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน” ความเชื่อเอื้อมือออกไปและแต่ต้องชายเสื้อของพระองค์ และความเชื่อได้ทำให้คนป่วย “หายบริบูรณ์” นี้ทำให้เรานึกถึงผู้หญิงคนหนึ่งที่เราศึกษาไปแล้วในมัทธิว 9 ผู้ฝ่าฝืนมาหาพระเยซู, แต่ต้องชายเสื้อของพระองค์, และได้รับการรักษาให้หายทันที (มธ. 9:20-22)

พระเยซูทรงเป็นแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อรักษาคนป่วยให้หายโดยเฉพาะ; พระองค์ได้เสด็จมา “เพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) แต่พระองค์ทรงเบิกตาคนตาบอด, พระองค์ทรงทำให้แขนขาที่หึงงอียดตรง, และพระองค์ทรงทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาด้วยซ้ำ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำขณะที่พระองค์ทรงเดินทางไปสู่จุดประสงค์เดียวที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก – เพื่อสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น

ดังที่ผมได้กล่าวแล้วหลายครั้ง ผมเชื่อในการรักษาของพระเจ้าวันนี้; แต่ผมไม่เชื่อในวิธีการเหล่านั้นที่ถูกใช้โดย “นักรักษาโรค” สมัยใหม่บางคน การรักษาโรคทั้งหมดเป็นมาจากพระเจ้า – ด้วยว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถรักษาอีกคนให้หายได้ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับคุณหมอทั้งหลายที่สามารถผ่าตัดและจ่ายยาที่รักษาอาการเจ็บป่วยได้; แต่หากมีการรักษาใด พระเจ้าก็ทรงเป็นผู้กระทำมัน ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับฤทธิ์เดชในการรักษาของพระองค์ ผมมีชีวิตอยู่วันนี้และกำลังเตรียมอรรถาธิบายนี้อยู่เพราะผมได้รับการรักษาให้หายโดยพระเจ้ามากกว่าหนึ่งหน ผมเคยไปยื่นหน้าประตูแห่งความมรณามาถึงสามครั้งแล้ว ผมรู้ว่าการถูกเข็นเตียงเข้าโรงพยาบาลและเข้าห้องผ่าตัดในสภาพใกล้ตายนั้นมันเป็นอย่างไรมาก แต่ผมก็รู้ด้วยว่าพระเจ้าทรงสามารถที่จะทำให้เราหายป่วยและทำให้เราแข็งแรงได้

อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าเสมอไปที่จะรักษาคนป่วยให้หาย ถึงแม้ว่าคนๆ นั้นอาจเป็นวิสุทธิชนคนหนึ่งก็ตาม แต่เพียงแค่ว่าเพราะว่าคนๆ หนึ่งเจ็บป่วยก็ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่มีความเชื่อมากพอที่จะรับการรักษาให้หายได้ และไม่จำเป็นด้วยว่าความเจ็บป่วยนั้นเป็นผลลัพธ์ของบาปต่างๆของเขา พระเจ้าทรงอนุญาตให้สิ่งต่างๆเกิดขึ้นกับลูกๆ ของพระองค์โดยมีจุดประสงค์หนึ่ง และเราควรเต็มใจเสมอที่จะให้จุดประสงค์ของพระองค์สำเร็จในชีวิตของเรา หากพระเจ้าทรงได้รับสง่าราศีมากขึ้นจากชีวิตของเราเมื่อเรานั่งอยู่ในรถเข็นหรือเมื่อเราอยู่บนเตียงโรงพยาบาล เราก็ควรกล่าวในถ้อยคำของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราว่า “อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มธ. 26:39)

บทที่ 15

- 15:1 ครั้นนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า
- 15:2 “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเขามีได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร”
- 15:3 แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า “เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า
- 15:4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’ และ ‘ผู้ใดแข่งด่าบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย’
- 15:5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า “สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว”
- 15:6 ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน’ อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน
- 15:7 ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า
- 15:8 ‘ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา
- 15:9 เขามัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน’”
- 15:10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด
- 15:11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”
- 15:12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก”
- 15:13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย
- 15:14 ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำดาบอดนำทางคนดาบอด ถ้าคนดาบอดนำทางคนดาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ”
- 15:15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด”
- 15:16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ
- 15:17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป
- 15:18 แต่สิ่งซึ่งออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
- 15:19 ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดผัวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ

- 15:20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”
- 15:21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน
- 15:22 คุณเกิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า “โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก”
- 15:23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า “ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา”
- 15:24 พระองค์ตรัสตอบว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล”
- 15:25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด”
- 15:26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”
- 15:27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”
- 15:28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น
- 15:29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น
- 15:30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พวกเขาคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแหบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย
- 15:31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล
- 15:32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง”
- 15:33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้”
- 15:34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า “มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว”
- 15:35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน
- 15:36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน
- 15:37 และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม
- 15:38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก
- 15:39 พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

พระเยซูทรงตำหนิพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี

ข้อ 1 และ 2: “ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือเมื่อเรารับประทานอาหาร””

เมื่อการอัครรรยยิ่งใหญ่ขึ้นของการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนถูกกระทำ ก็ใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของยิวแล้ว (ยอห์น 6:4) ตามพระศนะของผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ นี่เป็นปัสกาที่สามในระหว่างการปรนนิบัติปวงชนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและประมาณหนึ่งปีก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ เนื้อหาครึ่งหนึ่งของกิตติคุณของมัทธิว และสัดส่วนที่ใหญ่กว่าเสียอีกของกิตติคุณของมาระโก, ลูกา, และยอห์นกล่าวถึงช่วงปีสุดท้ายนี้แห่งพันธกิจของพระคริสต์

พระเยซูมิได้เสด็จไปยังเทศกาลปัสกาปีนั้นเพราะว่าชาวแคว้นยูเดียกำลังเสาะหาที่จะฆ่าพระองค์ (ยอห์น 7:1) แต่ทรงทำงานหนักในแคว้นกาลิลีต่อไปตามที่มีบรรยายไว้ในมัทธิว 14:35, 36 เหตุการณ์ตอนนี้ดูเหมือนจะเกิดขึ้นไปแล้วหลังจากเทศกาลปัสกาไม่นาน เพราะว่ามันคงไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาที่พวกฟาริสีจะออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกา

ฉากหลังของเหตุการณ์ตอนนี้คือที่ไหนสักแห่งในแคว้นกาลิลีในที่ราบเยนเนซารेत (มธ. 14:34-36) โดยน่าจะเป็นเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูประทับอยู่เป็นปกติ (มธ. 4:13) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเล่นงานกลับการซักถามแบบจ้องจับผิดของพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ (ข้อ 3-9) และจากนั้นทรงตอบพวกเขาโดยใช้หลักการทั่วไปที่สำคัญมากที่สุดประการหนึ่งซึ่งพระองค์ทรงบอกคนเหล่านั้นที่ฟังอยู่ให้สนใจฟังเป็นพิเศษ (ข้อ 10, 11) และซึ่งพวกสาวกแสวงหาคำอธิบายแบบส่วนตัวในภายหลัง

“ครั้งนั้น” ไม่จำเป็นต้องหมายถึงเวลานั้นที่เพิ่งถูกเอ่ยถึงก่อนหน้านั้นในมัทธิว 14:34-36 แต่ปกติแล้วก็เป็นเช่นนั้นนอกเสียจากว่ามีข้อพิสูจน์ในทางตรงกันข้าม ซึ่งไม่เป็นแบบนี้ตรงนี้ พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี, เหล่าผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น, ได้เดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มมาเพื่อกล่าวโทษพระเยซูเจ้าเกี่ยวกับนิสัยต่างๆของพวกสาวกของพระองค์

กรุงเยรูซาเล็มเป็นที่มั่นของสำนักทางศาสนาอันใหญ่โตต่างๆเช่นเดียวกับการนมัสการที่พระวิหาร บรรดาคนเด่นคนดังมารวมตัวกันที่นั่นโดยเฉพาะในช่วงหน้าเทศกาลปัสกา และคนเหล่านี้ก็ได้รับความเคารพนับถือและความยำเกรงและยศศักดิ์เป็นพิเศษในแคว้นกาลิลี วัตถุประสงค์ของพวกเขาในการมาส่วนหนึ่งอาจเป็นเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของตนเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า ซึ่งพวกเขาตื่นเต้นเพราะเรื่องเล่าที่ตนได้ยินที่เทศกาลปัสกาเกี่ยวกับการอัครรรยยิ่งใหญ่ต่างๆที่พระเยซูกำลังกระทำอยู่ และส่วนหนึ่งก็เพื่อขัดขวางพระองค์ไม่ให้มีอิทธิพลมากนักในแคว้นกาลิลี อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาถูกส่งมาเป็นตัวแทนเพื่อสังเกตการณ์พระเยซูและรายงานเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้ยินได้เห็นในภายหลัง เรามีบันทึกเรื่องราวอื่นๆในพระคัมภีร์ซึ่งศูนย์บัญชาการทางศาสนาในเยรูซาเล็มได้ส่งคนออกไปเพื่อสังเกตการณ์พระเยซูและยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเช่นกัน (มธ. 12:24; 22:15, 16; มก. 3:2; ลก. 11:53, 54; และยอห์น 1:19-24)

“ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือเมื่อเข้ารับประทานอาหาร” คำที่แปลเป็น “ประเพณี” (traditions) บ่งบอกถึงสิ่งที่ถูกส่งต่อมาจากหรือสิ่งที่คนหนึ่งให้แก่อีกคนหนึ่ง – ถูกส่งต่อกันมาจากพ่อถึงลูกถึงหลาน บางครั้งเปาโลใช้คำนี้กับหลักคำสอนคริสเตียนโดยทั่วไป ซึ่งเขาส่งต่อให้แก่คริสตจักรต่างๆ เพื่อให้พวกเขาถือปฏิบัติ: “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมันคงไว้ และยึดถือโอวาท (ประเพณีต่างๆ – traditions) ที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา” (2 ธส. 2:15) เปาโลใช้สำนวนนี้อีกครั้งในบทถัดไปของจดหมายฝากฉบับนี้: “บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า จงปลีกตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่ดำเนินตามโอวาท (ประเพณี – the tradition) ซึ่งเขาได้รับจากเรา” (2 ธส. 3:6) คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “กฎ” (ordinances) ใน 1 โครินธ์ 11:2: “พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษากฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน” อย่างไรก็ตาม ตรงนี้ไม่มีพิธี เช่นเดียวกับในกาลาเทีย 1:14 และ 1 เปโตร 1:18 คำนี้บ่งบอกถึงสิ่งต่างๆ ที่ถูกส่งต่อกันมาจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง

มันเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆ เช่นกันที่จะชี้ให้เห็นตรงนี้ว่า “elders” (บรรพบุรุษ) ไม่ได้หมายถึงชายเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักรแต่หมายถึงคนเหล่านั้นในสมัยก่อนๆ, พวกผู้เฒ่าที่ได้ล่วงลับไปแล้ว – เหล่าบรรพบุรุษแห่งอิสราเอล คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในฮีบรู 11:2: “โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง” เรามีความคิดที่คล้ายๆ กันในคำเทศนาบนภูเขา: “ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณ (โดยคนทั้งหลายแห่งสมัยเก่าก่อน) ว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ” (มธ. 5:21)

สิทธิอำนาจสูงสุดแห่งพระวาระของพระเจ้าคือคำภีร์ที่พระเจ้าข้าอแรกๆ ของบทนี้ยากให้เราสนใจเหล่าผู้นำทางศาสนาของยิวได้เอากฎและข้อบังคับหลายประการแห่งศาสนาของพวกเขามาอยู่เคียงข้างพระวาระของพระเจ้าและประกาศว่าความคิดต่างๆ ของพวกเขามีสิทธิอำนาจเท่าเทียมกับพระคัมภีร์ อันที่จริง ที่ได้ก็ตามที่มีความขัดแย้งกันระหว่างทั้งสองสิ่งนี้ ประเพณีต่างๆ ของพวกยิวก็ถูกถือว่ามีสิทธิอำนาจที่สูงกว่าข้อความในพระคัมภีร์เองเลย

ประเพณีต่างๆ มากมายซึ่งพวกยิวในสมัยต่อมานับถือมากเหลือเกินประกอบด้วยบทบัญญัติต่างๆ ที่ถ่ายทอดผ่านทางคำพูดโดยโมเสส (นอกเหนือจากบทบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษร) ซึ่งพวกเขาคิดเอาเองว่าถูกกล่าวถึงในพระราชบัญญัติ 4:14: “ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะข้ามไปยึดครองนั้น” พวกเขาเชื่อด้วยว่าประเพณีเหล่านี้ส่วนหนึ่งเป็นคำตัดสินต่างๆ ที่ถูกกล่าวโดยพวกผู้วินิจฉัยบางคน (อพย. 17:9-12) คุณมองเห็นได้ว่าประเพณีเหล่านี้ที่ถ่ายทอดผ่านทางคำพูดจะสะสมเพิ่มขึ้นหลังจากผ่านไประยะหนึ่งและในที่สุดจะถูกบันทึกไว้ หากพวกธรรมาจารย์มีประเพณีบางอย่างที่พวกเขาชื่นชอบเป็นพิเศษ พวกเขาก็จะแทรกมันเข้าไปขณะที่พวกเขาคัดลอกข้อพระคัมภีร์ ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าพระวาระของพระเจ้าถูกเปลี่ยนแปลงเสียแล้ว เพราะผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาและปกป้องพระวาระที่ไม่มีวันผิดพลาดของ

พระองค์ไว้ อย่างไรก็ตาม หนังสือศาสนาบางเล่มที่พวกยิวในสมัยนั้นนับถืออย่างสูงก็มีประเพณีต่างๆของพวก บรรพบุรุษเป็นส่วนประกอบมากกว่าพระวจนะของพระเจ้า

คนกลุ่มเดียวที่ไม่นับถือประเพณีต่างๆของบรรพบุรุษอย่างสูงคือพวกสะดูสี คัมภีร์ทัลมุดแห่ง เยรูซาเล็ม (Talmud of Jerusalem) กล่าวเช่นนี้: “ถ้อยคำของเหล่าธรรมาจารย์เป็นที่รักยิ่งมากกว่าถ้อยคำ แห่งพระราชบัญญัติ ด้วยว่าถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินั้นมีทั้งหนักและเบา แต่ถ้อยคำของเหล่าธรรมาจารย์ นั้นมีน้ำหนักมากกว่า” นอกจากนี้ มีเขียนไว้ในทัลมุดด้วยว่า “บุตรของข้าเอ๋ย จงใส่ใจต่อถ้อยคำของเหล่า ธรรมาจารย์ มากกว่าถ้อยคำของพระราชบัญญัติ”

มีหลายศาสนาในวันนี้ที่เน้นประเพณีมากกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัสตั้งนี้ ว่า” ในคริสตจักรโปรเตสแตนต์บางแห่งของเราซึ่งอ้างว่าเน้นหลักคำสอนเดิมอย่างสุดๆ หลายครั้งมีการให้ ความสำคัญต่อการถือธรรมเนียมปฏิบัติและประเพณีมากกว่าพระคัมภีร์ และมีการเน้นความสำคัญของ “กฎ ของนิกาย” มากกว่าพระราชบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เราต้องฟังพระวจนะของพระเจ้า – ศึกษา และแยกแยะพระวจนะอย่างถูกต้อง – เมื่อนั้นเราก็จะกล่าวร่วมกับอัครสาวกเปาโลได้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จัก พระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์ จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12)

“*เรามีได้ล้างมือ...*” เราไม่มีเวลาและพื้นที่พอที่จะอภิปรายคำกรีกต่างๆอย่างครบถ้วนซึ่งทุกคำถูกแปล เป็น “ล้าง” ในพระคัมภีร์ของเรา อย่างไรก็ตาม ผมจะกล่าวถึงห้าคำ: คำหนึ่ง (*นิฟโท*) ถูกใช้หลักๆเพื่อหมายถึง การล้างส่วนหนึ่งของร่างกาย เช่น ใบหน้า, มือ, หรือเท้า *เบรโค* ซึ่งเป็นอีกคำหนึ่งมีความหมายว่าทำให้เปียก, ทำให้ชื้น, หรือประพรม; และอีกคำหนึ่ง (*พลูโน*) หมายถึงการซักล้างวัตถุสิ่งของที่ไม่มีชีวิต, อวนจับปลา, หรือ เสื้อผ้า คำที่สี่ (*ลูโอ*) หมายถึงอาบหรือชำระล้างทั้งร่างกาย เช่นในโยฮัน 13:10: “ผู้ที่อาบน้ำแล้ว (*ลูโอ*) ไม่ จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้าง (*นิฟโท*) แต่เท้าเท่านั้น ...” จากนั้นมีคำที่ห้า (*บัพติไซ*) ซึ่งหมายถึงการจุ่มหรือนำ ลงไปใต้น้ำให้มิด

“...เมื่อเขาได้รับประทานอาหาร” ตอนที่เขียนบันทึกของเขาเกี่ยวกับพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ กล่าวโทษพวกสาวกที่ไม่ล้างมือของตนก่อนรับประทาน มาระโกก็หยุดชั่วคราวเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับการ ชำระล้างแบบต่างๆของพวกยิวในศาสนาของตน (มาระโก 7:3-8) พระราชบัญญัติกำหนดให้มีการชำระล้าง และการอาบแบบบ่อยๆและบางครั้งก็ทุกซอกทุกมุมมากๆ – และในบางกรณีก็มีการซักที่นอน, รองเท้า, และภาชนะต่างๆ (ลนต. 15) ในเลวีนิติ 11:32 เราหมายเหตุน่าสนใจว่าการล้างภาชนะเหล่านี้ พวกมันต้องถูก “แช่ น้ำ” ในฮีบรู 9:10 เปาโลกล่าวถึง “พิธีชำระล้างต่างๆ” พวกยิวที่เคร่งครัดรับพิธีกรรมชำระล้างแบบต่างๆที่ ถิ่นที่มากที่สุดแม้ในยามที่พระราชบัญญัติไม่ได้กำหนดไว้ มาระโก 7:4 บอกเราว่าเมื่อพวกเขาจะ “มาจาก ตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน (คำนี้หมายถึง การถูกนำไปอยู่ใต้น้ำ, การจุ่มหรือแช่ใต้น้ำจนมิด) เขาก็ไม่รับประทาน อาหาร” – ซึ่งอาจหมายความว่าพวกเขาจุ่มมือของพวกเขาเพื่อการชำระล้างแบบสะอาดที่ถื่นที่ แต่น่าจะหมายถึง ถึงตัวพวกเขาเองมากกว่า

การล้างมือแบบเป็นพิธีนี้ก่อนรับประทานอาหารได้รับการสนับสนุนโดยพวกรับบี ซึ่งใช้เลวีนิติ 15:11 มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ประเด็นนี้จะปรากฏขึ้น – ตลอดจนการล้างหลังรับประทานอาหารด้วย – จากข้อเท็จจริงที่ว่าพวกยิวสมัยโบราณรับประทานอาหารโดยใช้นิ้วมือของตน พวกเขาล้างหลังรับประทานอาหารเสมอ และดังนั้นใครบางคนจึงตั้งเป็นกฎว่าพวกเขาควรล้างก่อนรับประทานอาหารด้วย – ซึ่งน่าจะถูกละเลยและเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพมากกว่า ตามที่ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ว่าไว้ ใครบางคนในสมัยต่อมาได้เพิ่มการล้างอีกทีหนึ่งเข้าไป – ระหว่างรับประทานอาหาร – ซึ่งรวมทั้งหมดเป็นการล้างสามครั้ง

พวกรับบียิวสอนในสมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่าการที่ใครสักคนจะละเลยการล้างมือของตนก่อนรับประทานอาหารนั้นก็เป็นการบาปที่น่ากลัวพอๆกับอาชญากรรมที่ร้ายแรง รับบีคนหนึ่งกล่าวว่า “การเดินทางเป็นระยะทางสี่ไมล์ไปหาน้ำก็ดีกว่าการทำให้ตนรู้สึกผิดโดยการละเลยการล้างมือ” พวกนักประวัติศาสตร์บอกเราว่า Akiba รับบีชื่อดังตอนที่ถูกจำคุกอยู่และถูกจำกัดให้ดื่มน้ำเพียงพอที่จะประทังชีวิตได้เท่านั้น ก็ขอเลือกตายเพราะกระหายน้ำดีกว่ารับประทานอาหารโดยที่ยังไม่ได้ล้างมือ

ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าที่หลายศาสนาทุกวันนี้ที่พึ่งการประพฤติกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว – และการประพฤติ, ธรรมเนียมปฏิบัติ, และประเพณีแบบใหม่ๆก็กำลังถูกเสริมเข้าอีกตลอดเวลา แต่ในยุคพระคุณนี้ มันคือพระคุณล้วนๆ หรือไม่มีพระคุณเลย ความรอดไม่ได้เป็นมาโดยการล้างชำระแบบต่างๆ, บัพติศมาต่างๆ, พิธีการต่างๆ, วันสำคัญต่างๆ, หรือการงานต่างๆ มันเป็นมาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ **ไม่เพิ่มอะไรเข้าไปอีก:** “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:8, 9)

ข้อ 3: “แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า “เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า”

จงจำไว้ว่าพระเยซูทรงรู้จักใจของชายเหล่านี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงรู้จักใจของมนุษย์ทุกคน ก่อนที่พระองค์จะไปต่อยังหลักการยิ่งใหญ่ซึ่งทรงให้ไว้ในข้อ 11 อันเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระองค์ทรงยกเหตุผลเข้าข้างการละเลยการล้างมือของพวกสาวก พระเยซูทรงถามพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ด้วยคำถามหนึ่งซึ่งกล่าวหาพวกเขาว่าละเมิด: “เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า” พวกเขาได้กล่าวหาพวกสาวกว่าละเมิดประเพณีต่างๆของบรรพบุรุษ แต่พระเยซูตรัสว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เหล่านั้นกำลังละเมิดพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โดยการที่พวกเขาเชื่อฟังประเพณีอย่างเคร่งครัด

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้กล่าวว่า “ประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ” ในข้อ 2; แต่ตรงนี้พระเยซูตรัสเพียงว่า “ประเพณีของพวกท่าน” อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าแหล่งที่มาของมันคืออะไร ตอนนี้พวกเขากำลังถือโอกาสนี้เพื่อละเมิดพระราชาบัญญัติของพระเจ้า พระองค์ทรงพิสูจน์การกล่าวโทษนี้โดยตัวอย่างหนึ่งซึ่งไม่เชื่อมโยงกับการล้างมือหรือการล้างชำระอื่นใดเลย

ข้อ 4: “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’ และ ‘ผู้ใดแช่งต่อบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย’”

พระเยซูทรงเป็นนักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดและเป็นอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยดำเนินบนพื้นพิภพนี้ และพระองค์ทรงทำให้คำเทศนาต่างๆของพระองค์ชัดเจนและเข้าใจได้เสมอ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงพิสุจน์ข้อกล่าวหาที่ปรับโทษพวกผู้นำยิวต่อไป ในคราวอื่นๆพระองค์ทรงสอนเป็นคำอุปมาต่างๆ แต่บัดนี้พระองค์กำลังยกตัวอย่างหนึ่งซึ่งเอามาจากหน้าที่ๆศักดิ์สิทธิ์ที่สุดอย่างหนึ่งเท่าที่มีมนุษย์ชาติรับรู้ และเป็นคำบัญชาหนึ่งที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้า: “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า” (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย)” (อพ. 6:2)

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า...” พระบัญญัติของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ถูกพบในอพยพ 20:12: “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า” ความสำคัญของพระบัญญัติข้อนี้ถูกพบเห็นในอพยพ 21:17: “ผู้ใดแช่งต่อบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่”

“...จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน” ส่วนแรกของพระคำข้อนี้ของมัทธิว 15 เป็นคำพูดที่ยกมาจากอพยพ 20:12 และส่วนที่สองมาจากอพยพ 21:17 ซึ่งเราเพิ่งยกมานั้น

“...ผู้ใดแช่งต่...” “พูดให้ร้าย” หรือ “ด่าว่า, ดูถูก, หรือไม่ให้เกียรติ” คือคำแปลที่ตรงตัว; ดังนั้นพระบัญญัติข้อนี้จึงกินความหมายกว้างที่สุดๆ การเชื่อมโยงตรงนี้เปิดเผยแก่เราอย่างชัดเจนว่าเราต้องให้เกียรติบิดาและมารดาของเรา ไม่ใช่แค่ในความรู้สึกต่างๆของเราเท่านั้นแต่โดยการกระทำต่างๆของเราด้วย อัครสาวกเปาโลกล่าวว่า “แต่ถ้าแม่ฝ่ายคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า” (1 ทธ. 5:4)

“...ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย” – หรือจะให้ดีกว่าก็คือ “จงให้ผู้นั้นตายเป็นแน่” คำๆนี้ถูกใช้เยาะในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและบ่อยครั้งมากกว่าบ่งบอกถึงความแน่นอนแทนที่จะบ่งบอกถึงความสาล์ของการลงโทษนั้น ความสำคัญอย่างยิ่งของพระบัญญัติข้อนี้ถูกแสดงให้เห็นโดยบทลงโทษที่แน่นอนคือการประหารชีวิตเพราะการฝ่าฝืนมัน จงสังเกตภาษาที่รุนแรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ในพระราชบัญญัติ 27:16: “ผู้ใดหมิ่นประมาทบิดาของตนหรือมารดาของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’” การละเมิดพระบัญญัติข้อนี้ยังถูกกล่าวโทษอย่างรุนแรงด้วยในสุภาษิต 20:20: “ถ้าคนหนึ่งคนใดแช่งบิดาหรือมารดาของตน ประทีปของเขาจะดับมีดมืด” คำกล่าวโทษที่คล้ายกันถูกพบในสุภาษิต 30:17: “นัยน์ตาที่เยาะเย้ยบิดาและดูถูกไม่ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหุบเขาจิกออกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย”

ข้อ 5 และ 6: “แต่พวกท่านกลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า “สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว” ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน’ อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน”

“แต่พวกท่านกลับสอนว่า...” คำว่า “พวกท่าน” ถูกกล่าวเน้นเป็นพิเศษในภาษาเดิม และด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นคำที่แรงและหนักมาก ๆ มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆเลยที่มนุษย์จะกล่าวสิ่งที่ตรงข้ามโดยตรงกับสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้แล้ว กระนั้นชายเหล่านี้ก็ทำเช่นนั้น และในขณะเดียวกันพวกเขาก็กล่าวโทษพวกสาวกของพระเยซู เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ล้างมือของตนก่อนรับประทานอาหาร

“...ผู้ใดจะกล่าว...” มาระโกกล่าวคำว่า “โกระบัน” ในบันทึกเหตุการณ์นี้ของเขา: “แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า “สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบัน”’ แปลว่าเป็นของถวายแล้ว” (มาระโก 7:11) หากบิดาหรือมารดาของผู้ใดอยากได้สิ่งของอย่างหนึ่งจากเขา – ซึ่งอาจเป็นอาหาร, หรือเสื้อผ้า, หรือเงิน – เขาอาจกล่าวได้ว่า “นี่คือโกระบัน, มันเป็นของถวายอย่างหนึ่ง, เป็นสิ่งที่ถูกอุทิศถวายแด่พระเจ้าแล้ว” – และเมื่อนั้นตามกฎต่างๆที่เป็นประเพณี เขาจึงเป็นอิสระจากข้อผูกมัดใดๆที่มีต่อบิดามารดาของเขาและมีเสรีภาพที่จะหวังสิ่งของนั้นจากบิดามารดาได้

พวกยิวใช้ศาสนาเป็นแพะรับบาปเพื่อที่ตนจะไม่ต้องรู้สึกผิด พวกเขาถือว่าถ้อยคำเหล่านี้ “นี่เป็นของถวาย” แม้ในยามที่ถูกกล่าวด้วยความแค้นเคืองและความโกรธต่อบิดามารดา ก็จะทำให้ผู้เป็นบุตรพ้นผิดจากหน้าที่ของตนที่มีต่อบิดามารดาของเขา ผู้รู้พระคัมภีร์ที่โดดเด่นท่านหนึ่งกล่าวเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ว่าสำนวนที่พระเยซูทรงยกมานี้ไม่ได้ผูกมัดคนที่กล่าวคำพูดนี้เสมอไปให้ต้องอุทิศถวายทรัพย์สินของๆตนเพื่อการใช้งานทางศาสนา แต่การเอ่ยคำพูดนี้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เขาพ้นผิดจากหน้าที่ในการดูแลบิดามารดาของตน

ประเพณีต่างๆของพวกยิวกล่าวว่าเมื่อบุตรชายคนใดเคยกล่าวคำปฏิญาณนี้ครั้งหนึ่ง เขาก็ไม่ได้ถูกผูกมัดโดยพระราชบัญญัติ แต่ต้องทำตามคำปฏิญาณนี้มากกว่าทำตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า: “เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้หนึ่งทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน” (มาระโก 7:12) ด้วยเหตุนี้ ชายคนดังกล่าวจึงไม่ได้กำลังให้เกียรติบิดาหรือมารดาของตนตามที่พระราชบัญญัติกำหนดให้เขากระทำอย่างแน่นอน โดยทางประเพณีต่างๆของพวกเขา พระเยซูตรัสว่าพวกเขา “ทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไป” พวกเขาไม่เพียงละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่พวกเขายังประกาศให้มันเป็นโมฆะด้วย มันเป็นเรื่องที่อันตรายมากที่สุดที่จะประกาศให้พระวามะของพระเจ้าเป็นโมฆะไป

ข้อ 7 และ 8: “ท่านคนหน้าชื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า ‘ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา’”

“ท่านคนหน้าชื่อใจคด...” ผู้คนที่ถูกเรียกว่าคนหน้าชื่อใจคดในที่นี้เสแสร้งว่าตนพุ่มเทต่อพระเจ้า – พวกเขาโอ้อวดให้เห็นภายนอกแบบใหญ่โตแต่ไม่มีการถือครองอยู่ภายใน พวกเขาพร้อมที่จะปิดบังพระบัญชาต่างๆที่ชัดเจนของพระเจ้าเพราะเห็นแก่ประเพณีต่างๆของตน ผู้คนที่พระเยซูทรงหมายถึงอย่างเฉพาะเจาะจงคือคนเหล่านั้นที่มาจากกรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 1) – คนเหล่านั้นที่ถูกส่งมาโดยเหล่าผู้นำทางศาสนาเพื่อมาสอดแนมพระเยซู นี่ดูเหมือนจะเป็นตัวอย่างแรกของการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงตำหนินักศาสนาจอมปลอมเหล่านี้; อย่างไรก็ตาม เราจะได้ยินพระองค์บริภาษคนเหล่านี้บ่อยๆจากตรงนี้ไปจนจบพันธกิจของพระองค์

“...อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว...” มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าอิสยาห์กล่าวโดยตรงกับคนเหล่านั้นที่อยู่ในสมัยของเขา แต่ถ้อยคำของเขาก็มีลักษณะเป็นคำพยากรณ์อยู่ดี และถูกออกแบบโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ในสมัยเดียวกับพระคริสต์

ถ้อยคำเหล่านั้นที่พระเยซูทรงยกมาถูกพบในอิสยาห์ 29:13: “และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่เขาให้จิตใจของเขาห่างไกลจากเรา เขายำเกรงเราเพียงแต่เหมือนเป็นข้อบังคับของมนุษย์ที่สอนกันมา” ข้อความเดียวกันถูกให้ไว้ในเอเสเคียล 33:31: “และเข้ามาหาเจ้าอย่างที่เขาตลาดมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชาชนของเรา เขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขาแสดงความรักมากด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ตามความโลภของเขา”

มันเป็นไปได้มากที่คนๆหนึ่งจะให้เกียรติพระเจ้าด้วยริมฝีปากของตนแต่ลึกๆในใจของเขาไม่มีความรักที่แท้จริงให้แก่พระเจ้าหรือความยำเกรงพระเจ้าเลย เขาแค่คิดว่าตนเคร่งศาสนาเพื่อทำให้ผู้คนประทับใจเท่านั้นเอง – เหมือนกับที่พระเยซูตรัสถึงพวกฟาริสี: “การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น” (มธ. 23:5 วรรคแรก) การโอ้อวดอันไร้สาระคือความปรารถนาแห่งหัวใจของคนๆนั้น อย่างไรก็ตาม “ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซมอ. 16:7) ทิตัส 1:16 กล่าวว่า “เขาออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติดูน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย”

ข้อ 9: “*เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบาปบุญดีของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระคำรัสสอน*”

“*เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้...*” นี้หมายความว่า การนมัสการของคนหน้าซื่อใจคดเหล่านี้ทั้งที่ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าและไม่เป็นประโยชน์ต่อตัวพวกเขาเองหรือใครอื่นใดทั้งนั้น การนมัสการของพวกเขาไม่มีชีวิต, เป็นทางการ, และว่างเปล่า พระวิญญาณต้องทรงนำพา, ชี้ทาง, และสั่งการเพื่อที่จะมีการนมัสการที่แท้จริงได้ พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ในยอห์น 16:12, 13 ว่าพระองค์ทรงมีหลายสิ่งที่จะกล่าวแก่พวกเขาแต่พวกเขาไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้ในขณะนั้น แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำทางพวกเขาเข้าสู่ความจริงทั้งหมด ในวันที่ก็เป็นเหมือนกัน: หากผู้รับใช้ไม่ได้กำลังกล่าวในพระวิญญาณ ถ้อยคำที่เขาว่าก็เป็นถ้อยคำแห่งความว่างเปล่าและการนมัสการนั้นก็ไร้ประโยชน์

“...ด้วยเอาบาปบุญดีของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระคำรัสสอน” คนเหล่านี้กำลังสอนข้อบังคับและบัญญัติต่างๆของมนุษย์แทนที่จะเป็นข้อบังคับและบัญญัติต่างๆของพระเจ้า พวกเขาถือว่าประเพณีต่างๆของตนอยู่นเหนือกว่าพระวจนะที่ถูกเขียนไว้ของพระเจ้า และสอนสิ่งเหล่านั้นให้เป็น *หลักคำสอนต่างๆ* ที่ผูกมัดใจวินัยนิยมและชอบต่างๆ วันนี้มีผู้รับใช้หลายพันคนที่สอนหลักคำสอนและบัญญัติต่างๆที่เอาใจมนุษย์ แต่พวกมันไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าหรือเป็นประโยชน์แก่ผู้ใดเลยเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นมีแหล่งที่มาจากมนุษย์ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายไม่ถูกผูกมัดให้ต้องปฏิบัติตามกฎเหล่านี้ของมนุษย์ แต่พวกเขาควรดำเนินอย่างเปิดเผยแทนแห่งหนใดก็ตามและเมื่อใดก็ตามที่มีโอกาส เมื่อผู้รับใช้คนใดสอนสิ่งใดที่ฝ่าฝืนพระวจนะของพระเจ้าโดยตรง

หรือเมื่อเขาละเลยที่จะเทศนาพระวจนะของพระเจ้า เขาก็ควรถูกตำหนิโดยคนเหล่านั้นที่เชื่อแท้ที่บังเกิดใหม่แล้ว แค่นี้ก็พอแล้ว คำตำหนินั้นถูกให้ในพระวิญญานและไม่ใช่ในเนื้อหนัง

มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เราจะปรารถนาสิ่งต่างๆที่สวยงาม และหลายครั้งการนมัสการของคริสตจักรก็ถูกวางแผนและจัดระเบียบเพื่อให้สวยงามน่าดูและรื่นหู เราต้องจำไว้ว่าธรรมชาติมนุษย์ของเรามีแนวโน้มที่จะเน้นรูปแบบต่างๆของศาสนา มากกว่าเน้นจิตวิญญาน ขอให้เรากระทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า – ไม่ใช่เพื่อโอ้อวดเนื้อหนังหรือเพื่อเอาใจมนุษย์เลย

ในยุคสมัยนี้แห่งแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยม ผมรู้สึกว่าจะเป็นการดีแก่เราที่จะอ่านคำเตือนสติที่อัครสาวกเปาโลให้ไว้แก่เราภายใต้การตลใจ:

“ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยากและปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง

“บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้ผู้รับใช้ของพระคริสต์ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า

“เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ชมhengคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาติ นั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเบโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จัก

หน้าข้าพเจ้าเลย เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย” พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ” (กท. 1:6-24)

ข้อ 10: “แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด”

“พระองค์ทรงเรียกประชาชน...” ณ จุดนี้พระเยซูทรงเริ่มตรัสกับฝูงชนเหล่านั้น บทสนทนาก่อนหน้านั้นซึ่งถึงแม้ว่าประชาชนก็ได้ยินเช่นกัน เป็นบทสนทนาระหว่างพระเยซูกับพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกว่าคนหน้าซื่อใจคด วัตถุประสงค์ของคหน้าซื่อใจคดเหล่านี้คือ เพื่อขัดขวางหมู่ชนเหล่านี้ไม่ให้ฟังถ้อยคำของพระเยซู แต่หลังจากเล่นงานพวกคหน้าซื่อใจคดเหล่านั้นแล้ว พระเยซูทรงหันมาหาประชาชนผู้ซึ่งน่าจะเปิดรับสิ่งที่พระองค์กำลังจะตรัสมากกว่า

“...และตรัสกับเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด”” พระเยซูทรงต้องการให้พวกเขาตั้งใจฟังแบบเต็มร้อยและไม่วอกแวก สิ่งที่พระองค์กำลังจะตรัสนั้นเป็นอะไรบางอย่างที่สำคัญสุดๆ และมันต้องการให้คนเหล่านั้นที่ฟังพระองค์ใส่ใจพิจารณาอย่างเต็มที่ พวกสาวกกล่าวถึงมันเป็นคำอุปมาหนึ่งในข้อ 15 ของบทนี้ อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ได้กำลังใช้สำนวนแบบคลุมเครือของคำอุปมา (มธ. 13:13) ด้วยความรักและความปรารถนาอันลึกซึ้งที่มีแต่พระเยซูเท่านั้นทรงมีให้แก่เหล่าดวงวิญญาณที่หลงหายได้ พระองค์ทรงอยากให้ทุกคนเข้าใจ ในมาระโก 7:14 เราอ่านว่า “แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด” พวกเขาต้องไม่ฟังด้วยหูเท่านั้น แต่พวกเขาต้องเข้าใจด้วยหัวใจ พระเยซูไม่ได้กำลังจะตรัสถ้อยคำที่เป็นประเพณีเหมือนอย่างที่พวกธรรมาจารย์กล่าว แต่พระองค์จะตรัสโดยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง (มธ. 7:29) โดยตรัสแก่ความเข้าใจและใจวินิจฉัยผิดและชอบของประชาชนเหล่านั้นโดยตรง

ข้อ 11: “มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

“มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” คำกรีกที่แปลเป็น “ทำให้เป็นมลทิน” มีความหมายว่า “ทำให้เป็นสิ่งสามัญ, ทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์, ทำให้ไม่สะอาด, ทำให้สกปรก” มีอาหารบางอย่างซึ่งถูกแยกไว้ต่างหากเป็นพิเศษเพื่อถูกใช้โดยประชากรที่ถูกเลือกของพระเจ้า และในความหมายบางอย่างอาหารเหล่านี้ก็เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และอาหารอื่นทั้งหมดเป็นสิ่งสามัญ พวกยิวที่เกรงกลัวพระเจ้าปฏิเสธที่จะรับประทานอาหารที่เป็นมลทินหรือสามัญ เปโตรกล่าวว่า “มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย” (กิจการ 10:14) การที่ยิวคนใดจะรับประทานอาหารต้องห้ามก็จะทำให้เขาเป็นคนสามัญและเป็นมลทิน

คำกล่าวนี้ของพระเยซูทำให้พวกยิวเหล่านั้นตกตะลึงและอัศจรรย์ใจ พวกเขาตระหนักในทันทีว่ามันไม่ได้หมายถึงแค่การแช่มือในน้ำก่อนรับประทานเท่านั้น แต่หมายถึงเรื่องทั้งหมดของอาหารที่สะอาดและไม่สะอาด – และพวกเขาเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญมากที่สุดของพระราชบัญญัติ แม้แต่พวกสาวกของพระเยซูเจ้าก็ไม่เข้าใจเรื่องนี้ ดังที่เราจะเห็นต่อไปในบทนี้

“...แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” กล่าวในทางพิธีการ หลายสิ่งทำให้มนุษย์เป็นมลทินจริงๆเมื่อเข้าไปในปาก แต่นี่ถูกออกแบบมาเพื่อนำเสนอความคิดเรื่องความเป็นมลทินฝ่ายศีล

ธรรมเท่านั้น ขณะที่พวกยิวจำนวนมากเหล่านั้น ซึ่งไม่ว่าจะเคร่งครัดในความบริสุทธิ์ภายนอกนี้สักเท่าใด ก็ยังไม่เอาใจใส่เกี่ยวกับความบริสุทธิ์ที่อยู่ภายใน พวกเขาชอบล้างมือของตน, ประกอบพิธีการต่าง ๆ นานา, ละเว้นการรับประทานเนื้อสัตว์บางอย่างและอาหารบางอย่าง – แต่พวกเขาสนใจน้อยมากเกี่ยวกับความสะอาดของหัวใจและจิตวิญญาณ ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงหันความสนใจของพวกเขามายังหัวใจและสิ่งซึ่งสำคัญจริงๆ – ความบริสุทธิ์และความไร้มลทินที่อยู่ภายใน หากผู้ใดไม่บริสุทธิ์ในหัวใจของตน การล้างมือและการละเว้นจากอาหารก็จะไม่ชำระมนุษย์ภายในนั้นให้สะอาด

พระเยซูทรงประกาศในคำเทศนาบนภูเขาในว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อทำลายพระราชบัญญัติแต่มาเพื่อทำให้มันสำเร็จ (มธ. 5:17) และตรงนี้ เช่นเดียวกับในหลายประเด็นเหลือเกินในคำเทศนาบนภูเขา พระองค์กำลังนำประชาชนเหล่านั้นไปสู่พระศนะฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งมากกว่าของหลักศีลธรรมซึ่งพระราชบัญญัติได้ถูกออกแบบเพื่อที่จะสอน ดังนั้นพระองค์จึงไม่ได้กำลังแก้ไขหรือล้มเลิกพระราชบัญญัติแต่กำลังทำให้พระราชบัญญัติสมบูรณ์ คำสอนต่างๆของพระองค์จัดเตรียมหนทางสำหรับการปิดบังพิธีการต่างๆ, วันสำคัญต่างๆ, การรับประทานอาหารบางอย่างและการสวมใส่เครื่องแต่งกายบางอย่าง, แต่นี่โดยการพัฒนาสิ่งเหล่านี้ไปสู่บางสิ่งที่สูงส่งกว่า, ยิ่งใหญ่กว่า, และดีงามกว่า ในทำนองเดียวกัน พระเยซูไม่ได้ทรงเพิกถอนคำสั่งต่างๆของโมเสสเกี่ยวกับอาหารที่สะอาดและไม่สะอาด แต่พระองค์ทรงวางหลักการทั่วไปที่กล่าวถึงประเด็นในขณะนั้น เราจะศึกษามากขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้ในข้อ 20 ของบทนี้ หลายสิ่งที่พระเยซูทรงสอนในหลักการได้ถูกพัฒนาอย่างเต็มที่โดยเหล่าสาวกของพระองค์หลังจากการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ เมื่อคนทั้งหลายพร้อมมากขึ้นที่จะเข้าใจและรับสิ่งเหล่านั้น (กรูมาศึกษายอห์น 16:12-15)

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับอาหารที่สะอาดและไม่สะอาดในระบบของโมเสสไม่ได้ถูกให้ไว้เพื่อที่จะสอนความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่ถูกให้ไว้เพื่อแยกพวกเขาออกจากประชาชาติอื่นๆด้วย อย่างไรก็ตาม เปโตรถูกสอนให้เอาสิ่งเหล่านี้ออกไปเมื่อถึงเวลาที่จะประกาศความรอดแก่พวกคนต่างชาติ ในความฝันหนึ่ง เปโตรได้เห็นบางสิ่งที่เหมือน “ผ้าผืนใหญ่” ถูกหย่อนลงมาจากสวรรค์ซึ่งบรรจุสัตว์ทุกชนิด ตอนนั้นเขาหิวและเขาได้รับบัญชาให้ “ฆ่าและรับประทาน” – แต่เขากล่าวว่าเขาไม่เคยรับประทานสิ่งใดที่ต้องห้ามหรือเป็นมลทินเลย จากนั้นพระเจ้าทรงแสดงให้เขาเห็นว่ามนุษย์ทุกคนถูกรวมเข้าอยู่ในพระคุณของพระเจ้าแล้ว ขณะที่ในระหว่างระบบของโมเสสเฉพาะชนชาติอิสราเอลเท่านั้นเป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า (กิจการ 10)

ข้อ 12: “ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก”

เฉพาะมัทธีอัสบันทึกคำกล่าวที่ถูกให้ไว้ตรงนี้เกี่ยวกับพวกฟาริสีที่ขัดเคืองใจ ดูเหมือนว่าบทสนทนาที่เกิดขึ้นหลังจากที่พระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ได้ปลีกตัวมาจากฝูงชนนั้นและกลับเข้าไปในเรือนหลังหนึ่งแล้ว (มาระโก 7:17) มีช่วงเวลาคั่นกลางสั้นๆอยู่พักหนึ่งตั้งแต่คำตรัสนั้นในข้อ 11 และพวกสาวกได้ยินพวกฟาริสีคุยกันเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสในเรื่องสิ่งที่เข้าไปในปาก พวกฟาริสีเหล่านั้นแค้นเคืองใจและโกรธเกี่ยวกับคำสอนนี้ของพระเยซู ซึ่งตรงข้ามโดยตรงกับพระราชบัญญัติเกี่ยวกับอาหารที่สะอาดและไม่สะอาด

พวกเขาคิดว่าความคิดเห็นของผู้นำทางศาสนาที่โดดเด่นเหล่านี้จากเยรูซาเล็มเป็นสิ่งสำคัญมาก ๆ อย่างไม่ต้องสงสัย พวกเขาบอกว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้อินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก...” พวกเขาจะคิดว่าพระเยซูไม่ทราบว่าจะพระองค์ได้ทำให้คนเหล่านั้นขัดเคืองใจหรือพระองค์ทรงยุ่งกับการพยายามที่จะอธิบายว่าพระองค์ทรงหมายถึงอะไรและพยายามที่จะทำให้คนเหล่านั้นหายโกรธ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาถามคำถามของพระเยซูว่าคลุมเครือสุดๆและแปลกมาก ๆ (ข้อ 15) และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาเห็นใจพวกฟาริสีเหล่านั้นที่ขัดเคืองใจ แต่พระเยซูไม่ทรงเห็นแก่นามมนุษย์; พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา พระองค์ทรงประกาศหลายหนแล้วว่าถ้อยคำที่พระองค์ทรงเอ่ยไม่ใช่ของพระองค์แต่เป็นถ้อยคำที่พระเจ้าพระบิดาประทานให้พระองค์ตรัส พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อตรัสถ้อยคำของพระเจ้า เพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า, และเพื่อทำงานที่พระเจ้าได้ประทานให้พระองค์กระทำให้สำเร็จ แต่พวกฟาริสีเหล่านั้นจึงใจทำเป็นไม่รู้และไม่ยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ข้อ 13: “พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย”

เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เกี่ยวกับต้นไม้ พระองค์ก็กำลังใช้ต้นไม้เพื่อเป็นตัวแทนของ *หลักคำสอน* ที่มนุษย์สร้างขึ้นของพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เหล่านั้น สิ่งที่พระองค์กำลังสอนตรงนี้จริงๆแล้วก็คือว่าหลักคำสอนทุกอย่างที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าจะไม่ตั้งยั่งยืนอยู่ หลักคำสอนที่มีแหล่งที่มาจากมนุษย์ (ข้อ 9) จะสูญเสียอิทธิพลของมันและจะถูกปฏิเสธโดยคนเหล่านั้นที่แสวงหาความจริงอย่างจริงจัง พระเยซูตรัสไว้คราวหนึ่งว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) และในข้อ 36 ของบทเดียวกันนั้น พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริงๆ” ทุกวันนี้เรามีหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้นมากมายในศาสนาต่างๆของเรา แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่มี *หลักคำสอนที่แท้จริง* และเราสามารถทราบได้ว่าสิ่งใดเป็นความจริง – ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางเราเข้าสู่ความจริงทั้งหมดหากเราเป็นผู้เชื่อแท้คนหนึ่ง (ยอห์น 16:13; 1 ปต. 2:6)

ข้อ 14: “ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ”

“ช่างเขาเถิด” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า “อย่าทำให้ตัวพวกท่านเองลำบากไปกับคนเหล่านี้เลยในเรื่องสิ่งที่พวกเขาสอนหรือว่าพวกเขาเห็นชอบกับคำสอนต่างๆของเราหรือไม่” พระเยซูทรงเป็นสหายอดอาจารย์ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงคาดหวัง – หรือพยายาม – ที่จะเอาใจทุกคนที่ฟังพระองค์ ไม่มีผู้รับใช้คนใดแห่งข่าวประเสริฐเคยทำให้หรือจะทำให้ทุกคนที่ได้ยินข้อความของเขาพอใจ คนมากมายถูกปิดตาโดยพระของยุคนี้, คนมากมายถูกปิดตาโดยอคติ, คนมากมายมีใจแข็งกระด้างไปในความไม่เชื่อและมีใจต่อต้านในการที่พวกเขาต่อต้านหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ – “ช่างเขาเถิด” ในภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าตรัสว่า “เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว *ปล่อยเขาแต่ลำพัง*” (โยเซยา 4:17)

“เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด” แน่แน่นอนว่าเมื่อคนตาบอดนำทางคนตาบอดอีกคน ผลลัพธ์ก็ปรากฏชัดอยู่แล้ว – พวกเขาทั้งคู่จะล้มลง ไม่มีบุคคลใดบนแผ่นดินโลกที่ผมมีใจสงสารมากไปกว่าคนตาบอด;

แต่มีบางสิ่งที่น่าเศร้ากว่าหลายเท่าตัว – และนั่นก็คือการที่คนๆหนึ่งตาบอดฝ่ายวิญญาณ พญามารผู้เป็นพระของยุคนี้ปิดตาใจของคนไม่เชื่อทั้งหลาย (2 คร. 4:3, 4) – และการที่คนๆหนึ่งจะมีตบอดในใจของตนก็แย่งยิ่งกว่าการที่เขาจะมีตบอดในตาของตน มีคนบางคนที่พระเจ้าทรงช่วยไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาตัดสินใจแน่วแน่แล้ว พวกเขาจงใจทำเป็นไม่รู้, จงใจที่จะมีใจแข็งกระด้าง, และจงใจที่จะตาบอด พวกเขากำลังติดตามมนุษย์ และพวกเขาปฏิเสธที่จะฟังเสียงของพระเจ้า

“...ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ” คำกรีกที่แปลเป็น “บ่อ” มีความหมายตรงตัวว่า “หลุมลึกหรือบ่อเก็บน้ำ” มันเป็นคำกรีกเดียวกันกับคำที่อยู่ในมัทธิว 12:11 ซึ่งบ่งบอกถึงบ่อที่ถูกขุดในทุ่งนาเพื่อกักเก็บน้ำฝน – ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติอย่างหนึ่งที่แพร่หลายมากๆ การใช้คำภาษาอังกฤษของเรา “ditch” ทำให้เราเห็นภาพขायตาบอดสองคนที่เดินไปตามถนนและตกไปในท้องร่องที่อยู่ข้างถนน อย่างไรก็ตาม ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เลือกคำแปล “pit” ซึ่งให้ภาพของขायตาบอดคนหนึ่งที่น่าทางขायตาบอดอีกคนไปในทุ่งนาโล่งๆ สุดท้ายแล้วเขาทั้งสองก็ร่วงลงไปบ่อซึ่งมีน้ำฝนอยู่เต็ม – ซึ่งแน่นอนว่าเป็นเรื่องเศร้าที่ร้ายแรงมากกว่าการตกไปในท้องร่องที่อยู่ข้างถนน

ศาสนาจารย์แนวคิดเสรีนิยมหลายท่านที่ปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี, การไถ่บาปโดยพระโลหิต, และการตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ – และทุกคนที่ตามรอยพวกเขา – จะร่วงลงไปบ่อ; แต่บ่อนั้นจะไม่มีน้ำอยู่เต็ม – มันจะเป็น “เหวที่ไม่มีก้น” นั่น ซึ่งลูกโหมด้วยไฟและกำมะถัน ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาใครก็ตามที่อ่านถ้อยคำเหล่านี้และยังสนับสนุนศาสนาจารย์, คริสตจักรหรือนิกายที่มีแนวคิดเสรีนิยมอยู่ต่อไปด้วยเถิด ผู้รับใช้, คริสตจักร, หรือนิกายใดที่ปฏิเสธหลักข้อเชื่อพื้นฐานอันหนึ่งอันใดแห่งความเชื่อนั้นก็สมควรได้รับการสนับสนุนของคุณ แต่คุณควรออกมาจากท่ามกลางพวกเขาต่างหาก คุณไม่ควรให้การปลอบประโลมใจหรือความช่วยเหลือแก่เหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

ข้อ 15: “ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด””

เปโตรเป็นโฆษกหรือผู้ที่พูดแทนคนกลุ่มนี้ จึงสังเกตว่าเขาแล้วว่า “ขอทรงโปรดอธิบาย...ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขากำลังพูดแทนสาวกทุกคนเหล่านั้น นี่ไม่ใช่ครั้งเดียวที่เปโตรเป็นโฆษกที่พูดแทนสาวกสิบสองคนนั้น (มธ. 16:15, 16) เปโตรไม่ได้กำลังขอให้อธิบายสิ่งที่พระเยซูตรัสในข้อ 14; เขากำลังหมายถึงสิ่งที่ถูกกล่าวในข้อ 11 ที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับการทำให้เป็นมลทินซึ่งมาจากภายในมนุษย์

ข้อ 16: “ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ”

มีการตำหนิแบบเบาๆอยู่ในถ้อยคำเหล่านี้ ถึงแม้ว่าพระเยซูมิได้ประทานข้อปฏิบัติใดๆที่เราทราบเกี่ยวกับหัวข้อนี้โดยเฉพาะ พวกสาวกก็เคยได้ยินคำเทศนาบนภูเขาและคำอุปมาหลายเรื่องและคำสอนอื่นๆของพระองค์แล้วในบทที่ 5 จนถึงบทที่ 13 แน่แน่นอนว่าคำสั่งสอนเหล่านี้ทั้งหมดและอิทธิพลของพระองค์เองควรเตรียมพวกเขาให้พร้อมแล้วที่จะมองสิ่งต่างๆด้วยทรศนะฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 17: “ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป”

มันเป็นเรื่องที่คนทั่วไปทราบกันว่าสิ่งที่เข้าไปในปากมนุษย์ยอม “ลงไปท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป” มันไม่เกี่ยวข้องเลยกับสิ่งที่เขามีอยู่ในหัวใจของเขา พวกยิวได้มาถึงจุดที่พวกเขาไม่แยกแยะระหว่าง

ทำให้เป็นมลทินเชิงพิธีการและเชิงศีลธรรมแล้ว เพื่อแก้ไขความสับสนนี้ พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าอาหารไม่สามารถทำให้จิตใจเป็นมลทินหรือส่งผลต่อสภาพฝ่ายวิญญาณของคนหนึ่งคนใดได้ เพราะว่ามันเข้าและออกไปจากร่างกาย มันไม่เข้าไปในหัวใจ

ในกิตติคุณของมาระโก พระเยซูทรงอธิบายว่าไม่ใช่สิ่งที่มาจากภายนอกที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน: “พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน” (มาระโก 7:18, 19) ในที่นี้ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาดและรับประทานได้ ดูกิจการ 10:15 เช่นกัน

ข้อ 18: “แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

พระเยซูกำลังสอนตรงนี้ว่าที่ตั้งแห่งความเสื่อมทรามคือ ภายใน มันคือหัวใจนั่นเอง – และหากมนุษย์อยากเป็นผู้บริสุทธิ์ หัวใจก็ต้องถูกชำระให้สะอาด หากหัวใจเสื่อมทราม ทั้งตัวมนุษย์นั้นก็เสื่อมทราม อาหารและเครื่องดื่มเข้าไปทางปาก คือของบำรุงที่เปื่อยเน่าได้เข้าไปในร่างกายที่เปื่อยเน่าได้ แต่ที่ออกมาจากปากคือถ้อยคำต่างๆที่ประกาศว่าคนๆนั้นแท้จริงแล้วเป็นเช่นไรและเขาเป็นของผู้ใด ถ้อยคำแสดงออกถึงความคิด และความคิดถูกผลิตออกมาในหัวใจ พระเยซูตรัสว่า “เหตุว่าที่เจ้าจะพันโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาทะของเจ้า” (มธ. 12:37) เมื่อยากอบย้ำเตือนเราน้ำจืดและน้ำขมไม่สามารถไหลออกมาจากน้ำพุอันเดียวกันได้ (ยากอบ 3:11) เขาก็กำลังพูดถึงถ้อยคำต่างๆที่ลื่นเอ่ยออกมา

ข้อ 19: “ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ”

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงจำกัดพระองค์เองให้อยู่ที่สิ่งชั่วร้ายต่างๆที่ถูกพูดออกมาเท่านั้น แต่ทรงผ่านต่อไปยังความคิดทั่วไปที่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ออกมาจากหัวใจนั้นก็ยังมีแหล่งที่มาของมันอยู่ในตัวเรา “ความคิดชั่วร้าย” ออกมาจากหัวใจ ไม่ใช่สมอง – เพราะวาทะสารพัดแห่งชีวิตล้วนออกมาจากหัวใจ (สภษ. 4:23) หากหัวใจของคนใดสะอาด ความคิดชั่วร้ายต่างๆก็จะไม่ออกมาจากหัวใจของเขา หัวใจเป็นตัวการสำหรับสิ่งที่ถูกเก็บงำอยู่ในความคิดและสิ่งที่ออกมาจากปาก

“การฆาตกรรม” ก็มีแหล่งกำเนิดอยู่ในหัวใจเช่นกัน มีฆาตกรอยู่หลายพันคนบนแผ่นดินโลกทุกวันนี้ที่ไม่เคยฆ่าใครสักคนในสายตาของกฎหมาย การฆาตกรรมมาจากหัวใจ – และพระวาทะของพระเจ้าก็กล่าวว่า หากเราเกลียดชังพี่น้องของเรา เราก็มีความผิดข้อหาฆาตกรรม (1 ยอห์น 3:15; มธ. 5:21, 22) และแน่นอนว่ามีหลายวิธีในการฆาตกรรมโดยไม่ต้องทำให้โลหิตตกจริงๆเลย ผู้คนฆ่าคนที่พวกเขารักโดยการดำเนินชีวิตที่ก่อให้เกิดความกังวล, ความเสียใจ, และความว้าวุ่นใจ คุณแม่หลายท่านร้องไห้ตาเปียกหอมอนในตอนกลางคืนโดยรู้ว่าเพราะลูกชายหรือลูกสาวที่เगेเร ไม่ว่าลูกชายและลูกสาวเหล่านั้นรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม พวกเขา กำลังฆ่าแม่ของตัวเองอย่างช้าๆ แต่ไม่ว่าเรากำลังพูดถึงการฆาตกรรมแบบไหนก็ตาม มันก็เป็นผลลัพธ์ของหัวใจที่ชั่วและบาปหนา

“...การผิดฝัผิดเมีย” เราคิดถึงการผิดฝัผิดเมียว่าถูกกระทำโดยคนๆหนึ่งที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อคู่สมรสของเขาหรือของหล่อน แต่พระเยซูทรงบอกเราในคำเทศนาบนภูเขาว่าหากผู้ใดมองผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อมีใจกำหนดในตัวเธอ เขาก็ได้ล่วงประเวณี (ผิดฝัผิดเมีย) กับเธอแล้วในหัวใจของเขา (มธ. 5:27, 28) หากชายใดมองผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อที่จะมีใจกำหนดในตัวเธอ หัวใจที่ชั่วร้ายก็เป็นตัวการสำหรับการมองและการมีใจกำหนดนั้น มีชายและหญิงหลายพันคนที่เดินอยู่บนพื้นพิภพที่มีความผิดข้อหาผิดฝัผิดเมียในสายพระเนตรของพระเจ้า ซึ่งคนเหล่านี้ไม่เคยหล่นนอนกับชายหรือหญิงอีกคนเลย การผิดฝัผิดเมียมาจากหัวใจ – และหากบุคคลใดมีหัวใจที่สะอาดและบริสุทธิ์ซึ่งถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การผิดฝัผิดเมียก็ไม่อาจอาศัยอยู่ในหัวใจนั้นได้เลย

ในสมัยนี้ที่ผู้หญิงจำนวนมากสวมใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น (และล่อแหลม) เหลือเกิน หลายครั้งพวกเธอก็มีส่วนช่วยให้เกิดความคิดที่จะผิดฝัผิดเมียจริงๆ เหตุฉะนั้น ชายและหญิงทั้งหลายควรระวังตัวให้ดีกว่าตนแต่งตัวอย่างไรและตนประพฤติตัวอย่างไร เพราะว่าพวกเขาอาจส่งผลต่อใครสักคนให้เกิดความคิดที่ชั่วร้ายที่จะนำไปสู่การข่มขืน, การลอบทำร้าย หรือแม้แต่การฆาตกรรมเหยื่อที่ไม่รู้วิธีโหนโอหนือได้ เปาโลบอกเราว่า “ในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” (โรม 14:7) ไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ วิธีแต่งกายของเรา วิธีกระทำตัวของเรา วิธีพูดของเรา และสถานที่ๆเราไปส่งผลต่อชีวิตของผู้คนที่อยู่รอบตัวเราอย่างแน่นอน

“การล่วงประเวณี” ก็มาจากหัวใจเช่นกัน พจนานุกรมนิยามการล่วงประเวณีว่าเป็นการมีเพศสัมพันธ์อันมิชอบระหว่างคนที่ยังไม่แต่งงานกัน อย่างไรก็ตาม ในพระคัมภีร์ของเราคำๆนี้ก็ถูกใช้กลับไปมากับการผิดฝัผิดเมีย การล่วงประเวณีไม่ได้มาจากความคิดที่ไม่อยู่ในทางพระเจ้า และมันไม่ได้มาจากการคบหาสมาคมกับเพื่อนๆที่ไม่อยู่ในทางพระเจ้าด้วย หากหัวใจของผู้ใดถูกต้อง เพื่อนๆของเขาก็จะถูกต้อง และความคิดของเขาก็จะถูกต้อง การล่วงประเวณีไม่สามารถมีชีวิตอยู่หรืออาศัยอยู่ในหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความชอบธรรมและพระวิญญาณของพระเจ้าได้

“...การลักขโมย” ปกติแล้วเราคิดถึงคนๆหนึ่งที่ลักขโมยว่าเป็นคนที่ขัดสนจริงๆ – หรือคิดถึงคนที่ลักขโมยจนติดเป็นนิสัยว่าเป็น kleptomaniac แต่บาปของการเอาสิ่งที่ไม่ได้เป็นของเราไปนั้นมีแหล่งกำเนิดอยู่ในหัวใจ ผู้คนลักขโมยเพราะพวกเขาไม่พอใจที่ชั่วและบาปหนา คนที่บังเกิดใหม่แล้วและคืนดีกับพระเจ้าแล้วจะไม่จำใจต้องลักขโมยเพื่อที่จะได้รับประทาน พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า จะจัดหาสำหรับความต้องการต่างๆฝ่ายร่างกายของเราเช่นเดียวกับฝ่ายวิญญาณ: “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน” (มธ. 6:33) ในฟิลิปปี 4:19 เรามีพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่อีกประการหนึ่งเรื่องการเงินของพระเจ้า: “และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์”

“...การเป็นพยานเท็จ” คนที่เป็นพยานเท็จก็ทำเช่นนั้นเพราะใจที่ชั่ว หากเรามีพระเยซูอยู่ในหัวใจของเรา ความจริงก็ดำรงอยู่ในใจนั้นและเต็มอยู่ในใจนั้น และเราจะเอ่ยถ้อยคำแห่งความมีสติสัมปชัญญะและความจริง เราต้องระวังตัวมากกว่าเราพูดอะไร เพราะว่าเราจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับทุกคำที่เราพูด: “ฝ่ายเรา

บอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวัน พิพากษา” (มธ. 12:36)

“...การพูดหมิ่นประมาท” หนึ่งในสิ่งเหล่านั้นที่มนุษย์ไม่ควรกระทำเลยก็คือ การพูดสบถ, การพูดหมิ่นประมาท, การเอ่ยพระนามพระเจ้าโดยเปล่าประโยชน์ มีถ้อยคำมากมายเหลือเกินที่ดีและชอบธรรมที่เราสามารถพูดได้ แทนที่จะกล่าวคำสบถและคำแช่งด่า เราควรสรรเสริญพระเจ้าสำหรับแสงแดด, อากาศ, โลกที่สวยงาม, และสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหมดที่เรามองเห็นและประสบพบเจอในแต่ละวัน ทุกสิ่งที่สวยงามและดีล้วนมาจากพระเจ้า: “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17)

การพูดหมิ่นประมาทไม่ได้มาจากหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความชอบธรรมและถูกถือครองโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้เกี่ยวกับการหมิ่นประมาทพระเจ้าเป็นหลัก แต่มันอาจหมายถึงถึงเพื่อนมนุษย์และสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวเราด้วยซ้ำ พระบัญญัติข้อหนึ่งกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์” (อพย. 20:7) หากคุณมีความผิดในบาปเรื่องการพูดหมิ่นประมาทนี้ มันก็ไม่ได้มีแหล่งกำเนิดในปากของคุณ; มันมีแหล่งกำเนิดในหัวใจของคุณ คุณไม่ต้องการลิ้นใหม่ – คุณต้องการหัวใจใหม่; คุณต้องรับการบังเกิดใหม่

เมื่อพระคริสต์เสด็จเข้ามาในหัวใจของเรา เราก็ถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17) เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว พระเจ้าก็ทรงใส่หัวใจดวงใหม่ไว้ภายในเรา: “เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าด้วย และเราจะบรรจิจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้าด้วย” (อสค. 36:26)

ผมขอชี้ให้เห็นว่ามาระโกกล่าวถึงบาปหลายประการที่มาจากหัวใจ ซึ่งมีทิวไม้ได้กล่าวถึง: “เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่องประเวณี การผิดผีผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาริษยา การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-23) มัทธิวไม้ได้กล่าวถึงการโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาริษยา ความเย่อหยิ่ง หรือความโหด; แต่สิ่งเหล่านี้และความชั่วอื่นๆทั้งปวงและการไม่อยู่ในทางพระเจ้านี้มีแหล่งกำเนิดอยู่ในหัวใจที่ชั่ว และเหล่านี้คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน มันเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะแน่ใจว่าหัวใจของเราถูกต้องกับพระเจ้าตลอดเวลา: “จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ” (สภษ. 4:23)

ข้อ 20: “สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ผมแน่ใจว่าคุณจะเห็นด้วยว่ามันเป็นเรื่องถูกต้องและเป็นประโยชน์ที่คนเราจะล้างมือของตนก่อนรับประทานอาหาร แต่พระเยซูทรงรับประกันเหล่าสาวกของพระองค์ว่าการทำให้เป็นมลทินของจริงนั้นไม่ได้มาจากผ

หรือเชื้อโรคที่อาจอยู่บนมือ แต่การทำให้เป็นมลทินที่ทำลายนั้นมาจากภายใน – ไม่ใช่มาจากมือที่สกปรกแต่มาจากหัวใจที่สกปรก เราต้องตระหนักทุกวันว่าเราจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เรากระทำและสิ่งที่เราเป็น

และดังนั้นข้อ 20 จึงจับคำแก้ต่างขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่แก้ต่างให้เหล่าสาวกของพระองค์และคำตอบของพระองค์ที่มีต่อคำวิจารณ์ของพวกฟาริสีเหล่านั้นในเรื่องการรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือของพวกเขา

อัครสาวกเปาโล ประสบความยุ่งยากมาก ๆ กับการถือบัญญัติและประเพณี ในคริสตจักรยุคต้นเกือบทุกแห่ง มีการแตกแยกกันท่ามกลางผู้คนเกี่ยวกับการรับประทานอาหารและเรื่องบทบัญญัติอื่นๆอีกหลายเรื่อง เปาโลสอนผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมว่าพวกเขาควรระวังว่าพวกเขาดำเนินชีวิตอย่างไรและพวกเขาประพฤติตัวอย่างไร แต่พวกเขาจะต้องไม่ตัดสินพี่น้องของตน เหมือนกับที่พวกฟาริสีและธรรมาจารย์เหล่านี้ (ในมัทธิว) กำลังตัดสินพวกสาวกของพระเยซู

ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามไม่ให้เราตัดสินเพื่อนมนุษย์ของเราโดยสิ่งที่เขารับประทานหรือสิ่งที่เขาสวมใส่ – เพราะวาทักวันหนึ่งพระเยซูจะทรงพิพากษาในการพิพากษาที่ชอบธรรม และเราแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จที่ยุติธรรมของตน จงฟังถ้อยคำของเปาโลในโรม 14:11-20:

“เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข่าทุกหัวเขาจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า”’ ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง...พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย

“ฉะนั้นอย่าให้การติของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์... อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย”

บุตรสาวของหญิงชาวซีเรียฟีนิเซียได้รับการรักษาให้หาย

ข้อ 21: “แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน”

ตรงนี้มีบันทึกเรื่องราวของการที่พระเยซูทรงปรณิบัติชาวต่างชาติคนหนึ่ง นางเป็นหญิงคนหนึ่งที่น่าใจแตกสลายและปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นบุตรสาวของตนได้รับการช่วยให้พ้นจากพวกผี บันทึกเรื่องหญิงชาวซีเรียฟีนิเซียผู้นี้ถูกพบในมาระโก 7:24-30 เช่นกัน โดยอยู่ในฉากหลังเดียวกันกับในมัทธิว

“แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น...” ความอิจฉาริษยาและความเกลียดชังของเฮโรด (มธ. 14:1-14), ความเป็นศัตรูและการข่มขู่ต่างๆของพวกฟาริสี (มธ. 12:14; 15:1-12) และความบ้าคลั่งของฝูงชน (ยอห์น 6:15) ทำให้พระเยซูต้องถอนตัวไปเสียจากแคว้นกาลิลี พระองค์น่าจะเสด็จไปจากเมืองคาเปอร์นาอุมและเริ่มออกเดินทางไปในเส้นทางที่แตกต่างไปจากก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงเดินทางไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือเข้าไป

ในฟินิเซีย และในการทำเช่นนั้น พระองค์ก็จะทรงอยู่พื้นที่อาณาจักปกครองของเฮโรด ระยะทางจากเมืองคาเปอร์นาอุมไปยังฟินิเซียคือประมาณสามสิบลี

“...เข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน” ความหมายตรงนี้ก็คือน่าจะพระเยซูทรงออกเดินทางเข้าไปในพื้นที่ที่อยู่รอบสองเมืองนี้ – ส่วนนั้นของเขตชนบทนั้น หรือแคว้นนั้น ซึ่งเป็นของสองเมืองนี้ มาระโก 7:24 ใช้คำว่า “เขตแดน” แทนที่จะเป็น “ชายฝั่ง” เพราะคำที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง นั่นคือ ชายฝั่ง และ พรหมแดน ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านจึงยืนยันกรณว่าพระองค์ทรงหยุดอยู่ที่เขตแดนและไม่ได้เสด็จเข้าไปในฟินิเซีย แต่เนื่องจาก “พรหมแดน” มักบ่งบอกถึงเขตแดนที่ถูกห้อมล้อมอยู่ไว้ด้วย (ตามที่พจนานุกรมกรีกกล่าวไว้) เราจึงเชื่อว่าพระองค์เสด็จข้ามพรหมแดนนั้นและเข้าไปในดินแดนของคนต่างประเทศนี้ (ดู ข้อ 22 ที่หญิงผู้นี้บอก “มาจากเขตแดนนั้น” – ซึ่งหมายถึงเขตแดนนั้น)

นี่ไม่ได้ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ว่าภารกิจของพระเยซูมายังพวกยิว ในข้อ 24 ของบทนี้ พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนว่าพระองค์ได้เสด็จมายัง “กะหลงของวงศ์วานอิสราเอล” – แต่ไม่ได้ห้ามพระองค์ไม่ให้เดินทางเข้าไปในดินแดนของคนต่างชาติซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยชาวซีเรียฟินิเซียผู้นี้อาศัยอยู่ เพราะพระองค์มิได้เสด็จไปยังที่นั่นเพื่อปรนนิบัติคนเหล่านั้น ทันทีที่พระองค์ทรงถูกขอร้องให้ทำการอัศจรรย์นี้ ซึ่งพระองค์ทรงทราบว่า จะดึงดูดความสนใจและนำพาคคนมากมายให้มา พระองค์ก็เสด็จจากไปอีก มาระโกบอกเราว่าพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนหลังหนึ่งเพราะพระองค์ทรงประสงค์ที่จะอยู่ให้พ้นสายตาฝูงชน (มาระโก 7:24) พระองค์ทรงอยากปลีกวิเวก

พระเจ้าทรงบัญชาเอลิยาห์ให้ไปยังบ้านของหญิงม่ายคนหนึ่งที่ศาเรฟัท ในเขตแดนของฟินิเซีย: “และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า “ลุกขึ้นไปยังเมืองศาเรฟัทเกิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่ให้เลี้ยงเจ้า” ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองศาเรฟัท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเถิด หญิงม่ายคนหนึ่งที่นั่งกำลังเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า “ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่ม”...นางก็ไปกระทำตามคำของเอลิยาห์ แล้วนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน” (1 พงศ์กษัตริย์ 17:8-10, 15) (เหตุการณ์ตอนนี้ถูกอ้างอิงถึงในลูกา 4:26: “และเอลิยาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาเรฟัทแคว้นเมืองไซดอน”)

พระเยซูน่าจะทรงปรารถนาการหยุดพักสำหรับเหล่าสาวกของพระองค์และพระองค์เอง เหมือนกับตอนที่พวกเขาปลีกตัวไปครั้งแรกก่อนหน้านี้ไม่นาน (มาระโก 6:31) เพราะว่าพวกเขาจะมีกิจธุระยุ่งมากมายตลอด มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า; แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน และด้วยเหตุนี้หลายครั้งพระองค์จึงทรงต้องการการหยุดพักฝ่ายร่างกายสำหรับพระกายของพระองค์

เมืองไทระและเมืองไซดอนเป็นเมืองท่าขนาดใหญ่สองเมืองในประเทศฟินิเซีย พระเยซูน่าจะทรงไปเยือนส่วนทิศใต้ที่เมืองไทระตั้งอยู่และหลังจากนั้นทรงเดินทางขึ้นเหนือผ่านเข้าไปในเมืองไซดอน เราเรียนรู้จากมาระโก 3:8 และจากลูกา 6:17 เช่นกันว่าฝูงชนมหาศาลจากเขตแดนของเมืองไทระและเมืองไซดอนออกมาเพื่อที่จะฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าและเข้าร่วมงานรับใช้ตอนแรกๆของพระองค์ พระเยซูทรงประกาศในมัทธิว 11:21 ว่าหากการงานทรงฤทธิ์เหล่านั้นที่ได้ถูกกระทำในเมืองโคราซินและเมืองเบธไซดาถูกกระทำในเมืองไท

ระและเมืองไซดอน คนเหล่านั้นก็คงกลับใจใหม่ไปแล้ว พระองค์ตรัสด้วยว่าโทษของเมืองไทระและเมืองไซดอน ในวันพิพากษาจะเบากว่าโทษของเมืองเหล่านั้นที่การอัครรรยอันทรกฤทธิมากมายได้ถูกกระทำโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 22: “ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า “โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก”

“ดูเถิด...” บางสิ่งที่โดดเด่นกำลังจะเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้เราจึงถูกบอกให้ตั้งใจฟังและใส่ใจมากเป็นพิเศษ “...มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง...” ในสมัยแรกๆ ชาวเมืองฟินิเซียถูกกล่าวถึงว่าเป็นชาวคานาอัน (ผวจ. 1:3-5) พวกเขาเป็นชนเผ่าขนาดใหญ่ที่ครอบครองที่ราบต่ำทั้งหมดและหลังจากนั้นก็ตั้งชื่อของมัน (คานาอัน) ให้แก่ดินแดนนั้นทั้งหมด อาจเป็นไปได้ว่าพวกยิวเรียกชาวเมืองฟินิเซียทั้งหมดว่าชาวคานาอันต่อไป ถึงแม้ว่าชาวเมืองจำนวนมากในสมัยต่อมาอาจมีแหล่งกำเนิดที่ต่างไปจากเดิมแล้ว ยิวทุกคนก็จะถือว่าหญิงคนนี้เป็นคนต่างชาตินคนหนึ่ง มาระโกเรียกเธอว่าเป็นชาวกรีก (คนต่างชาติ) และบอกเราเช่นกันว่าเธอเป็นหญิงชาติซีเรียฟินิเซีย (มาระโก 7:26)

หญิงชาติซีเรียฟินิเซียผู้นี้บอก “มาจากเขตแดนนั้น” – ซึ่งหมายถึงแวนแคว้นหรือเขตแดนเดียวกัน เธอไม่ได้มาจากแคว้นกาลิลี แต่มาจากเขตแดนของเมืองไทระและเมืองไซดอน

“...ร้องทูลพระองค์ว่า “โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด” หญิงผู้นี้อ่อนวอนของความเมตตาและความสงสารเพื่อลูกของเธอ และเธอเรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า” (Lord) มันไม่ชัดเจนว่านี่เป็นสำนวนที่แสดงถึงความนับถืออย่างสูงหรืออาจจะเป็นสำนวนที่แสดงถึงการนมัสการอย่างจริงใจก็ได้ เห็นได้ชัดว่าเธอเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เพราะเธอเรียกพระองค์ว่า “บุตรดาวิด” ถึงแม้ว่าหญิงผู้นี้อาศัยอยู่ในดินแดนของคนต่างชาติ มันก็อยู่ใกล้กับแผ่นดินอิสราเอลและเธอน่าจะคุ้นเคยกับศาสนาของพวกยิว

มันเป็นไปได้มากทีเดียวที่หญิงชาวซีเรียฟินิเซียคนนี้อาจเคยไปกับชาวเมืองไทระและชาวเมืองไซดอน (มาระโก 3:8) เพื่อร่วมการประชุมต่างๆที่พระเยซูทรงจัดขึ้นในแคว้นกาลิลี เธออาจเคยได้ยินพระเยซูสั่งสอนและกระทำการอัครรรยต่างๆมาหลายครั้งหลายหนแล้วก็ได้

“...ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก” (มาระโกกล่าวว่า “ลูกสาวตัวน้อย” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าลูกสาวผู้นี้ยังเป็นเด็ก) คำกรีกอ่านว่า “ถูกผีสิงอย่างรุนแรง” มีคนมากมายในสมัยนั้นที่ถูกควบคุมอย่างสิ้นเชิงโดยพวกผี (ดูอรรถาธิบายเกี่ยวกับมัทธิว 8:28) มีคนมากมายในวันนี้เช่นกันที่ถูกผีสิง ชีวิตของพวกเขาถูกบงการโดยพวกผี อาชญากรรมต่างๆที่ชั่วร้ายที่กระทำต่อสังคมวันนี้เป็นสิ่งที่คนปกติธรรมดาไม่กระทำกัน คนพวกนี้ถูกผีเข้าสิง

ข้อ 23: “ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาลักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ่อนวอนพระองค์ ทูลว่า “ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา”

“ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาลักคำเดียว” จึงสังเกตภาพที่ตรงข้ามกันอย่างโดดเด่นตรงนี้ หญิงผู้นี้ กำลังร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง แต่พระเยซูทรงเงยสีกคำเดียวแก่หญิงผู้นี้

“...พวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า “ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา”” พวกสาวกไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ในขณะนั้นว่าพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่จะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด และว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรของพระองค์เพื่อมาสิ้นพระชนม์รับโทษบาปของคนทั้งโลก ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกเขาถึงประทับใจถึงรำคาญกับเสียงร้องที่ดังและตื้อไม่เลิกของหญิงผู้นี้ พวกเขาอาจกลัวด้วยว่าเสียงร้องของเธอจะดึงดูดความสนใจมาที่พวกเขา ในเมื่อพวกเขาปรารถนาที่จะขอยู่เบื้องหลังในขณะนั้น

พวกสาวกขึ้นมาใกล้พระเยซูและคำกรีกอ่านว่า “พวกเขาอ้อนวอนพระองค์” ให้ส่งเธอไปเสีย ผู้รู้บางท่านคิดว่าพวกสาวกแค่อยากให้พระเยซูส่งเธอให้เล็กลงกับพวกเขาและให้ไล่เธอไปให้พ้นหน้าพวกเขา แต่พวกเขาไม่เคยเห็นพระเยซูไล่คนที่มาขอร้องให้ช่วยไปเลยนอกจากทรงกระทำสิ่งที่พวกเขาทูลขอให้กระทำ ดังนั้นผมจึงสงสัยว่าพวกสาวกแม้แต่จะคิดว่าพระเยซูจะทรงไล่เธอไปเสียจากพวกเขาจริงๆ ที่ว่าพวกเขาอยากให้พระองค์ทำตามคำขอของเธอและส่งเธอกลับบ้านไปเพื่อให้เธอไปพันๆตุเหมือนจะชัดเจนจากคำตอบที่พระเยซูประทานให้ โดยทรงบอกเหตุผลว่าทำไมพระองค์ถึงไม่ควรทำตามคำขอนั้น

ข้อ 24: “พระองค์ตรัสตอบว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล””

คำตอบที่พระเยซูประทานให้สำหรับการไม่ทำตามคำขอของหญิงผู้นี้ไม่ได้ถูกให้แก่เธอโดยตรงแต่ให้แก่พวกสาวก พระบิดาทรงส่งพระเยซูมายังโลกนี้เพื่อกระทำภารกิจหนึ่ง – พระองค์ทรงมอบหมายภารกิจให้พระเยซูไปหาแกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล กรุณาสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล” ซึ่งบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าพระบิดาทรงส่งพระองค์มาเพื่อกระทำภารกิจหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง และเพราะว่าพระองค์ทรงอยู่ในเขตแดนของคนต่างชาติ พระองค์จึงต้องหลีกเลี่ยงการเข้าไปในพันธกิจทั่วไปแก่พวกคนต่างชาติ เพราะว่ามันยังไม่ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงหันไปเสียจากชนชาติที่ถูกเลือกสรรเพื่อไปหาพวกคนต่างชาติ

พันธกิจของพระคริสต์ซึ่งมายังชนชาติอิสราเอลที่ถูกเลือกสรรไว้ได้เตรียมทางสำหรับพระพรต่างๆของพระเจ้าที่จะถูกเทลงเหนือพวกคนต่างชาติ ในโรม 15:8-10 เราอ่านว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอก ว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หน้ตในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์’ และมีคำกล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์’”

เมื่อพระราชกิจของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้นแล้ว พวกสาวกก็จะเป็นพยานของพระองค์ พระมหาบัญชาของพระองค์ที่ประทานแก่พวกเขาก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ไม่ได้บัญชาให้รับใช้แก่พวกยิวเท่านั้น เพราะพระองค์ตรัสว่า: “แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณ

บริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8)

ตอนที่หญิงชาวซีเรียฟินิเซียคนนี้มาหาพระเยซู มันคงจะขัดแย้งกับธรรมชาติและอาการของอาการขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหากพระองค์ทรงเปิดเผยพันธกิจในอนาคตนี้แก่พวกเขา ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงกล่าวถึงพระมหาบัญชาที่พระองค์จะประทานแก่พวกเขาว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์เองก็ตามในยอห์น 10:16: “แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู แกะเหล่านั้นเราก็ดำเนินด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว”

หนังสือกิจการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพวกยิวซึ่งเข้าใจที่จะยอมรับและต้องการการเตรียมตัวอย่างช้าๆเพื่อที่จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพวกคนต่างชาติจะได้ร่วมแบ่งปันอย่างเสรีในพระพรเหล่านั้นที่พระเมสสิยาห์จะทรงนำมาให้ หากพระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางพวกคนต่างชาติในตอนนั้นและทรงประกาศว่าพวกคนต่างชาติเท่าเทียมกับพวกยิวในทุกด้าน ว่าพวกเขาจะถูกรวมเข้าในพระกายของพระคริสต์และครอบครองกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี พวกยิวก็คงจะฉีกพระองค์เป็นชิ้นๆอย่างไม่มีข้อสงสัย ตรงนี้พระเยซูทรงให้ข้อยกเว้นเพราะความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของหญิงชาวซีเรียฟินิเซียผู้นี้ แต่อันที่จริงแล้ว นี่ก็แทบจะไม่ให้ข้อยกเว้นเลย – เพราะความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ของเธอได้นำเธอเข้ามาอยู่ภายในขอบเขตของภารกิจของพระเยซูบนแผ่นดินโลกในขณะนั้น: “เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม” (กท. 3:7)

ข้อความในพระคำข้อนี้ (24) ถูกพบในบันทึกกิตติคุณที่ถูกให้ไว้โดยมัทธิวเท่านั้น เนื่องจากกิตติคุณของมัทธิวเป็นหนังสืออาณาจักรนั้น ซึ่งถูกเขียนถึงพวกยิวเป็นพิเศษ ความปรารถนาของเขาจึงเป็นเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

ข้อ 25: “ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด””

หญิงผู้นี้จะอยู่ห่างออกไปไม่ไกลจากพระเยซูตอนที่เธอร้องทูลต่อพระองค์ แต่ตรงนี้เธอเข้ามาใกล้จากนั้นเธอก็ “นมัสการพระองค์” โดยซบหน้าลงต่อพระพักตร์พระองค์ และน่าจะโน้มตัวกราบบนพื้นดิน เธอร้องทูลต่อพระเยซูขณะที่เธอนมัสการพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด” ในการช่วยเหลือเธอพระเยซูก็จะช่วยเหลือลูกสาวของเธอ เพราะว่าภาระใจและความปรารถนาอันดับแรกแห่งหัวใจของเธอคือ ที่จะได้เห็นลูกสาวของเธอได้รับการช่วยให้พ้นจากพวกผี

ข้อ 26: “พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร””

ตรงนี้พระเยซูตรัสแก่หญิงผู้นี้เกือบเหมือนกับที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาของพระองค์ – ที่ว่าพระองค์มิได้ทรงถูกส่งมา “เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล” พระองค์ทรงบอกเธอว่า “ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร (ไม่ดีหรือเหมาะสม)” ถึงแม้ว่าถ้อยคำเหล่านี้ดูเหมือนจะแรงในสายตาของเรา เราต้องไม่ลืมว่าพระเยซูทรงรู้จักใจของหญิงผู้นี้ พระองค์ทรงทราบแน่ชัดว่าจะตรัสอะไรเพื่อทำให้เธอถ่อมใจและเพื่อพัฒนาความเชื่อของเธอเพื่อที่จะอ้างสิทธิ์ในสิ่งนั้นที่เธอปรารถนาอย่างสิ้นสุดใจของเธอ (พระเยซูทรงใช้วิธี

การที่ตรงข้ามกันเลยเวลาปฏิบัติกับนายร้อยคนนั้นในมัทธิว 8:7 เราต้องระลึกไว้เสมอว่าพระเยซูทรงทราบความคิดและหัวใจของแต่ละคนที่มาหาพระองค์ด้วยเหตุผลใดก็ตาม)

พวกยิวมองตัวเองว่าเป็น “ลูก” ของพระเจ้า และพูดถึงคนต่างชาติอย่างเหยียดหยามว่าเป็น “สุนัข” ที่ไม่สะอาดและต่ำทราม พวกคนต่างชาติในสมัยนั้นชินแล้วกับการถูกมองเช่นนั้น และด้วยเหตุนี้สำนวนตรงนี้จึงไม่ได้ทำให้ขัดเคืองใจและทำให้เจ็บปวดถึงขนาดนั้นอย่างที่เราคิด

ข้อ 27: “ผู้หญิงนั้นพูดว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นย่อมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”

คำตอบเดียวที่หญิงชาวซีเรียฟินิเซียคนนี้ให้ไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงระดับที่สูงมาก ๆ ของความเชื่อและความถ่อมใจเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงความสามารถและความเฉลียวฉลาดของเธอด้วย แทนที่จะขุ่นเคืองใจและเดินจากไปด้วยความขยะแขยง เธอกลับเดินก้าวต่อไปที่ทำให้พระเยซูเจ้าประทานสิ่งที่ใจเธอปรารถนา

คุณเชื่อได้เลยว่าหญิงผู้ไม่ได้กำลังประชดประชัน เพราะว่าเธอมีใจและจิตวิญญาณที่แตกสลายและเธอปรารถนาการอัศจรรย์หนึ่งเพื่อลูกสาวของเธอ เธอกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่ามันไม่เหมาะสมที่พระองค์จะเอาขนมปังของลูกๆ มาโยนให้พวกสุนัข แต่พระองค์ทรงทราบว่าพวกสุนัขเก็บเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะนายของพวกมัน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เธอยอมที่จะเป็นสุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะและรับ “เศษเดน” หรือสิ่งที่เป็นของเหลือๆ แท้จริงแล้วพวกยิวเป็นชนชาติที่ถูกเลือกสรรและประชาชาติที่ถูกเลือกของพระเจ้า และพวกเขามีสถานที่และภารกิจที่พิเศษในโลกนี้ อย่างไรก็ตาม หญิงผู้ไม่ได้กำลังขอร้องพระเยซูให้ปรากฏสิทธิพิเศษใดๆ ไปจากพวกยิวเลย – แต่หากพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อนำขนมปังมาให้ลูกๆ แห่งอาณาจักรนั้น แน่แน่นอนว่าคนต่างชาติที่ถูกรังเกียจคนหนึ่งน่าจะได้เศษเดนสักสองสามชิ้นที่ถูกเหลือมา มาระโกกล่าวว่า “ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน” (มาระโก 7:27) – ซึ่งบอกเป็นนัยอย่างแน่นอนว่าหลังจากนั้น “พวกสุนัข” ก็จะได้กิน เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีก (คนต่างชาติ) ด้วย” (โรม 1:16)

บรรดาผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำว่า “สุนัข” ตรงนี้ (และในมาระโก 7:27) สื่อถึงสุนัขตัวเล็กๆ หรือลูกสุนัขที่ได้รับอนุญาตให้วิ่งไปมาในบ้านและอยู่ใต้โต๊ะได้ หญิงผู้นี้ น่าจะจงใจใช้คำนี้ เพราะว่าเธอฉวยโอกาสใช้ประเด็นนี้และเสนอประเด็นของตัวเอง – “หากพวกเราเป็นสุนัข ก็ขอให้เรากินอย่างสุนัข – ได้กินเศษอาหารแห่งความเมตตาของพระองค์ได้ไหม?” นี่เป็นเหมือนกับว่าเธออยู่ใต้ขอบโต๊ะ อยู่ใกล้กับบริเวณที่จัดจานเลี้ยงของชนชาติอิสราเอล คำที่ใช้เรียกแทน “สุนัข” ปรากฏห้าครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ (และในมาระโก 7:27, 28) ไม่ถูกพบที่อื่นอีกในพระคัมภีร์ พวกสุนัขถูกกล่าวถึงว่าเป็นสิ่งที่คนไม่ชอบทั่วพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม

แน่นอนว่าหญิงชาวซีเรียฟินิเซียคนนี้ เป็นวีรสตรีแห่งความเชื่อ และเราจะได้รับประโยชน์หากเราดำเนินตามแบบอย่างของเธอ ผู้เชื่อจำนวนมากเกิดรู้สึกหดหู่และท้อใจหากพระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขาในทันที ขอพระเจ้าทรงโปรดให้เราได้รับประโยชน์จาก *ความพากเพียร* ที่ถ่อมใจของหญิงผู้นี้เช่นกัน ซึ่งอาจเปรียบได้กับยาโคบตอนที่เขาล้ำสู้ตลอดทั้งคืนกับพระองค์เดียวกันกับที่หญิงผู้นี้มาหาและพูดคุย เรื่องราวนี้ถูกบันทึกอยู่ในปฐมกาล 32:24-26:

“ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษผู้หนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าเขาชนะ ยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น บุรุษนั้น จึงว่า “ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว” แต่ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะ อวยพรแก่ข้าพเจ้า” ”

ผมไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงบังคับเราให้อ้อนวอนขอพระคุณของพระองค์และพระพร ต่างๆของพระองค์ แต่หลายครั้งพระเจ้านั้นไม่ทรงเห็นสมควรที่จะตอบเราเร็วๆ ในวาระเช่นนั้นเราไม่ควรรู้สึก ท้อใจ ตรงกันข้าม เราควรแสดงออกถึงความเชื่อและพากเพียรในการอธิษฐานและในการเสนอสิ่งต่างๆที่เรา ต้องการต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 28: “แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความ พยายามของเจ้าเถิด” และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น”

วลี “โอ หญิงเอ๋ย” มีลักษณะที่แสดงออกมากกว่าแค่ “หญิงเอ๋ย” จากนั้นพระเยซูตรัสว่า “ความเชื่อ ของเจ้าก็มาก” พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อ และมันเป็นไปได้เลยที่จะทำให้พระองค์พอพระทัยโดย ปราศจากความเชื่อ (ฮบ. 11:6) “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17) และ “การกระทำ ไตๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

“...ให้เป็นไปตามความพยายามของเจ้าเถิด” พระเยซูทรงบอกหญิงผู้นี้ว่าเธอได้รับตามคำขอแล้ว ตอนแรกดูเหมือนว่าพระองค์จะไม่ประทานสิ่งใดให้แก่เธอเลย พระองค์ไม่ทรงตอบเธอเลยด้วยซ้ำ แต่บัดนี้ พระองค์ทรงเปิดคลังทรัพย์แห่งพระคุณของพระองค์แก่เธอแล้วและเชื่อเชิญเธอให้มาตัดดวงและเอาสิ่งที่เธอ พยายามกลับบ้านไปได้ตามสบาย

พระเยซูทรงแสดงให้เห็นเธอเห็นอยู่ชั่วครู่หนึ่ง – เหมือนกับที่โยเซฟได้กระทำต่อพี่ๆของตน (ปฐมก. บทที่ 42-45) – ด้านที่เข้มงวด; แต่เช่นเดียวกับโยเซฟ (ผู้เป็นภาพเล็งถึงพระเยซู) พระองค์มิได้ทรงเข้มงวดอย่างนั้น นานนัก อย่างน้อย พระองค์ก็มิได้ทรงเข้มงวดแบบนั้นนานเกินกว่าที่จำเป็น เมื่อหญิงผู้นั้นถ่อมตัวลงต่อพระ พักตร์พระองค์ พระเยซูก็ทรงประกาศว่าพระองค์ไม่เคยพบความเชื่อเช่นนี้ในอิสราเอลทั้งสิ้นเลย *ความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ นำพระพรที่ยิ่งใหญ่มาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์*

หญิงผู้นี้แสดงให้เห็นความถ่อมใจของเธอเมื่อเธอกล่าวว่าเธอยอมรับประทานเศษอาหารเหมือนกับลูก สุนัขตัวหนึ่งจะกิน แต่จงสังเกตว่าพระเยซูมิได้ตรัสถึงความถ่อมใจนี้ ถึงแม้ว่ามันจะน่ากล่าวถึงเหลือเกินก็ตาม เพราะว่ามันเป็นผลลัพธ์ของความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ของเธอ ความไม่เชื่อก่อให้เกิดความเย่อหยิ่ง แต่ความเชื่อให้ กำเนิดความถ่อมใจ ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับความปรารถนาของคน ที่ถ่อมตัวลง จะทรงเสริมกำลังใจเขา และพระองค์จะทรงเจียพระกรรมสดับถ้อยคำของเขา” (เพลงสดุดี 10:17)

“และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น” นี่ทำให้เรานึกถึงขุนนางผู้นั้นที่มาหาพระเยซู และประกาศว่าหากพระเยซูไม่เสด็จไปที่บ้านของเขา บุตรที่ป่วยของเขาก็คงจะเสียชีวิต พระเยซูตรัสตอบเขา ว่า “จงไปตามทางของท่านเถิด บุตรของท่านจะไม่ตาย” – และแน่นอนว่าเมื่อขุนนางผู้นั้นกลับไปถึงบ้าน บุตร ของเขาก็ก็น่ามีชีวิตอยู่ เขาถามพวกคนไข้ว่าเด็กนั้นเริ่มหายป่วยเมื่อไร และเมื่อพวกเขาบอกเขาแล้ว เขาก็รับ

สารภาพว่านั่นเป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูตรัสว่า “บุตรของท่านจะไม่ตาย” นี่เป็นภาพอันทรงงามของความรอด (กรุณาตั้งใจศึกษายอห์น 4:46-54)

ความทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น ความอดทน และฤทธิ์เดชของพระคริสต์

นี่เป็นภาพอันทรงงามของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและความรอดสำหรับคนบาปในเรื่องราวตอนนี้ที่เราเพิ่งศึกษาไป มันเป็นเรื่องแปลกจริงๆที่พระเยซูเสด็จเข้าไปในบางพื้นที่และบางสถานที่เพียงแค่ว่าครั้งเดียว และดูเหมือนว่าการไปเยือนดังกล่าวนำไปสู่บางสิ่งที่พิเศษเหนือธรรมดาและเหนือธรรมชาติอยู่เสมอ (พระเยซูเสด็จไปถึงในนาอินพอดีกับตอนนี้ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังถูกหามไปยังหลุมศพของเขา พระองค์จะเสด็จไปถึงก่อนหน้านั้นเพียงนิดเดียวหรือเข้าไปเพียงนิดเดียวก็ทำได้ แต่พระองค์ก็เสด็จไปถึงพอดีกับตอนที่พระองค์ทรงเป็นที่ต้องการเพื่อพันผูกหัวใจที่แตกสลายของคุณแม่ท่านหนึ่ง อ่านเรื่องราวตอนนี้ได้ในลูกา 7:11-15)

บางแห่งในเขตท้องถิ่นของเมืองไทรและเมืองไซดอน คุณแม่ชาวต่างชาติคนหนึ่งอาศัยอยู่กับบุตรสาวของเธอซึ่งถูกพวกผีเข้าสิง หัวใจของคุณแม่ท่านนี้หวั่นไหวด้วยความเวทนาสงสารเป็นครั้งคราวเมื่อเธอเฝ้าดูฝูงชนแห่งลึกลับได้ไปยังเมืองชนบทเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ที่พระเยซู, นักรักษาโรคผู้ยิ่งใหญ่, กำลังปรนนิบัติและเทศนา (มาระโก 3:8; ลูกา 6:17) เธอปรารถนาที่จะไปกับพวกเขาด้วย – และมีความเป็นไปได้ที่เธอได้ไปเข้าร่วมการประชุมเหล่านั้นในบางครั้ง แต่หากเธอไม่ได้ไป เธอก็เคยได้ยินเรื่องราวต่างๆอันน่าทึ่งที่เหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านมาบอกว่าพระเยซูกำลังทำอะไรอยู่ เธอรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นยิวคนหนึ่งและว่าพวกยิวรังเกียจและเกลียดชังชนชาติของเธอ แต่เมื่อพระเยซูเสด็จเยือนพื้นที่นั้นที่เธออาศัยอยู่ ทั้งๆที่ข้อเท็จจริงก็คือว่าพระองค์ทรงเป็นยิว ด้วยความจนตรอกเธอก็ตัดสินใจไปและขอร้องพระองค์ให้ช่วยลูกสาวของเธอ

เราควรหมายเหตุไว้ว่าเธอ ซึ่งเป็นคนต่างชาติ ได้เข้ามาหาพระเยซูและเรียกพระองค์ว่า *บุตรดาวิด* – ซึ่งเป็นชื่อเรียกแบบยิวโดยเฉพาะ – และพระองค์ทรงปฏิเสธที่จะตอบเธอ คุณแม่ท่านนี้ไม่รู้ว่าในพระทัยอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า สิ่งกีดขวางด้านชาติพันธุ์ทั้งสิ้นก็มลายหายไป ด้วยเหตุนี้เมื่อเธอเรียกพระเยซูแค่ว่า “*พระองค์เจ้าข้า*” (Lord -- องค์พระผู้เป็นเจ้า) เธอก็ได้รับคำตอบในทันที

จากนั้นพระเยซูทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ในการจัดการกับความต้องการต่างๆของ*คนทั้งปวง* พระองค์ตรัสแก่หญิงผู้นี้ว่า “ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร” แต่แน่นอนว่าความอบอุ่นแห่งพระเนตรของพระองค์และสีพระพักตร์อันประเสริฐของพระองค์คงทำให้หญิงผู้นี้ทราบว่ามีได้ทรงมองเธอเหมือนเป็นสุนัขธรรมดาๆ เธอจึงทูลตอบกลับไปว่า “นี่เป็นความจริง พระองค์เจ้าข้า แต่พวกสุนัขก็เก็บเศษเดนที่ตกจากโต๊ะของนายเพคะ” เมื่อในใจของเราเราพิศุจน์ให้พระเจ้าเห็นว่าเรายินดีที่จะรับ*เศษขนมปัง* พระองค์ก็ประทาน*ขนมปังก้อน*ให้เราเสมอ พระเยซูตรัสว่า “โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” หญิงผู้นี้ไม่ได้ถามอะไรมากไปกว่านั้นอีก แต่จากไป – และเมื่อเธอกลับไปถึงบ้าน ลูกสาวตัวน้อยของเธอก็หายดีแล้วและรออยู่

พระเยซูองค์เดียวกับที่ได้รักษาลูกสาวที่ถูกผีสิงของหญิงชาวซีเรียฟินิเซียผู้นี้ให้หายทรงพร้อมและเต็มพระทัยที่จะรักษาวิญญาณและจิตใจของคุณเดี๋ยวนี้นี้ พระองค์ทรงสัตย์สัตย์; พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับตัวคุณ คุณไม่จำเป็นต้องบอกพระองค์ว่าคุณได้ทำอะไรลงไปหรือคุณไม่ได้ทำอะไร – แค่ทูลพระองค์ว่าคุณ

ปรารถนาความรอด พระองค์ทรงอดทนกับคุณมาตลอด คุณจะถูกตัดออกไปก็ได้หลายครั้งแล้ว แต่พระเจ้าก็ยังทรงอนุญาตให้คุณมีชีวิตอยู่จนถึงบัดนี้ ความเมตตาของพระเจ้าได้ถูกหยิบยื่นให้แก่คุณแล้ว – ดังนั้นทำไมไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและรับความรอดล่ะครับ? อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย” (โรม 1:16)

ผมเชื่อพระคัมภีร์ทั้งเล่ม – ตั้งแต่คำแรกในปฐมกาลจนถึงคำสุดท้ายในวิวรณ์ ผมรักพระคัมภีร์ทั้งเล่ม แต่ผมรักส่วนนี้ของพระวจนะของพระเจ้าเป็นพิเศษ

ฝูงชนได้รับการรักษาให้หาย

ข้อ 29: “พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น”

เรื่องราวตอนนี้ถูกพบในมาระโก 7:31-37 เช่นกัน คำกล่าวที่ว่า “พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่น” บ่งบอกว่าพระองค์ทรงออกเดินทางจากเขตแดนของเมืองไทรและเมืองไซดอนแล้ว เราไม่ทราบว่าคุณพระองค์ทรงพักอยู่ในพื้นที่นั้นนานเท่าใด – แน่ใจว่าไม่นานมากนัก และเราไม่มีข้อมูลใดเลยเกี่ยวกับการเดินทางส่วนที่เหลือของพระองค์ในฟินิเซีย

เมื่อพระเยซูเสด็จออกจากพื้นที่นั้นแล้ว พระองค์ก็น่าจะผ่านไปยังทิศตะวันออกเฉียงใต้ของแม่น้ำจอร์แดน และจากนั้นก็เดินทางไปยังทิศใต้จนกระทั่งพระองค์เสด็จผ่านเข้าไปในแคว้นสิบเมืองนั้นแห่งทศบุรี (เดคาโพลิส): “ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี” (มาระโก 7:31) ตามที่เหล่านักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ว่าไว้ เดคาโพลิสเป็นแคว้นหนึ่งที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี อันประกอบด้วยเมืองกรีกสิบเมือง เก้าเมืองในสิบเมืองนี้อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของแม่น้ำจอร์แดนและอีกเมืองที่เหลืออยู่ทางทิศตะวันตก

การเดินทางนี้น่าจะไปสิ้นสุดที่ไหนสักแห่งในบริเวณขอบด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี พื้นที่ส่วนนี้อยู่นอกเขตปกครองของเฮโรด เหมือนกับพื้นที่เหล่านั้นที่พระเยซูเสด็จไปเพื่อปลีกตัวก่อนหน้า (มธ. 14:13; 15:21) ความปรารถนาของพระองค์ที่จะอยู่นอกเขตอำนาจของเฮโรดในขณะนั้นอาจทำให้พระองค์ทรงเดินทางตามที่บรรยายไว้แทนที่จะเสด็จจากพื้นที่ของเมืองไทรและเมืองไซดอนเข้าไปในแคว้นกาลิลีโดยตรง และข้ามทะเลนั้นไป ดูเหมือนว่าพระองค์มิได้หยุดพักในพื้นที่ของเมืองซีซารียาฟีลิปปี ซึ่งน่าจะเป็นเพราะทรงปรารถนาที่จะกลับไปเยือนเมืองเหล่านั้นที่อยู่รอบทะเลนั้นที่พระองค์ได้ไปเยือนมาก่อนหน้านั้น

ขณะนี้พระเยซูทรงอยู่ในแดนกาตารา (หนึ่งในสิบเมืองนั้น) ซึ่งเป็นเขตแดนเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงรักษาชายผีสิงสองคนนั้นและทรงอนุญาตผีگونه้นให้ทำลายสุกรฝูงนั้น (มธ. 8:28-34; มก. 5:1-13; ลก. 8:26-39) ตามที่มัทธิว 4:25 กล่าวไว้ว่ามีคนมากมายในเดคาโพลิสที่เคยได้ยินพระเยซูสั่งสอนหลายเดือนก่อนหน้าการ รักษาชายสองคนนั้นที่ถูกผีสิง แต่เมื่อพระเยซูเสด็จไปเยือนพื้นที่นั้นคราวนี้ พันธกิจของพระองค์ก็สร้างความประทับใจมากกว่าเดิมตั้งเยอะ – น่าจะเป็นเพราะคำพยานของคนที่หายจากการถูกผีสิงนั้นที่ถูกกล่าวถึงใน กิตติคุณของลูกา หลังจากที่เขาหายแล้ว พระเยซูทรงสั่งเขาว่า “จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่อง

การใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า” แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน” (ลูกา 8:39)

บัดนี้เราอ่านว่าพระเยซู “เสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น” คำกล่าวแบบนี้ทำให้ผมชื่นชมพระเยซูเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พระองค์ทรงเหนือธรรมชาติและมาจากสวรรค์ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน และพระองค์ทรงรักที่จะอยู่ตามลำพัง ที่จะนั่งลงในภูเขาต่างๆหรือริมฝั่งทะเลเพื่อผ่อนคลายและหยุดพัก ภูเขาที่ถูกกล่าวถึงนี้เป็นเทือกเขาที่ทอดยาวตลอดฝั่งตะวันออกของทะเลกาลิลี

ข้อ 30: “และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พาคคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่น ๆ หลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย”

บางทีผมก็รู้สึกว่สถานที่ที่พระเยซูทรงเลือกที่จะนั่งลงคือที่ๆพระองค์สามารถมองไปยังทะเลกาลิลีได้ ที่นั่นพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายที่เป็นการรักษาโรค และพระองค์ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนอีกกลุ่มหนึ่งด้วย ในกรณีนี้ คนเหล่านั้นจำนวนมากที่อยู่ที่นี่น่าจะเป็นคนต่างชาติ ด้วยว่าลิบเมืองนั้นในพื้นที่นั้นมีคนต่างชาติอาศัยอยู่มากกว่าพวกยิว พระเยซูน่าจะทรงใช้เวลาหลายวันพักอยู่ในพื้นที่แห่งนั้นเนื่องจากต้องใช้เวลาสักพักเพื่อที่ผู้คนจะรู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่น และข้อ 32 ก็บอกเราว่าฝูงชนกลุ่มนั้นอยู่กับพระองค์มาได้สามวันแล้ว

“ประชาชนเป็นอันมาก” – ตรงตัวคือ “ฝูงชนจำนวนมาก” – ถูกใช้ในพระคำหลายตอนในหนังสือกิตติคุณเล่มต่างๆ ในพระคำข้อนี้เรามีบันทึกโดยรวมเกี่ยวกับการอัศจรรย์หลายประการ ประชาชนเหล่านั้นพา “คนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ...” มาหาพระเยซู (จงเปรียบเทียบกับมัทธิว 4:23; 8:16; 9:35; 12:15) หนึ่งใน การอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูทรงกระทำที่นี่คือการรักษาชายหูหนวกและเป็นใบ้คนนั้นให้หาย ซึ่งถูกบรรยายไว้โดยมาระโกเท่านั้น (มาระโก 7:32-37)

ผมขอชี้ให้เห็นว่าคำว่า “คนพิการ” ในคำกรีกบ่งบอกถึง “ที่คด, ที่งอ, ที่หด” บางครั้งมันก็ใช้กับกรณีต่างๆของการทำให้ตัวน, การสูญเสียบางส่วนหรือร่างกายไป (มธ. 18:8) บางทีคำภาษาอังกฤษที่ดีที่สุดที่เราใช้วันนี้ได้สำหรับ “พิการ” (maimed) คือ *crippled*

มันน่าสนใจมากที่จะสังเกตเห็นในบันทึกต่างๆของกิตติคุณว่าพระเยซูทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมา และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกรูปแบบและความเจ็บป่วยทุกชนิด – แต่การทำให้หูของมัลคัสกลับสู่สภาพเดิมก็เป็นตัวอย่างเหตุการณ์เดียวของการที่พระเยซูทรงทำให้ส่วนที่หายไปของร่างกายกลับคืนมา เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในสวนเกตเสมณีตอนที่เปโตรชกตาของตนและฟันหูของมัลคัสขาดและพระเยซูทรงทำให้ใบหูนั้นกลับสู่สภาพเดิมอย่างน่าอัศจรรย์ (ลูกา 22:50, 51; ยอห์น 18:10, 11)

หลังจากที่มัทธิวเอ่ยถึงคนง่อย, คนตาบอด, คนใบ้, และคนพิการแล้ว เขาเสริมว่า “และคนเจ็บอื่น ๆ หลายคน” – ซึ่งน่าจะรวมถึงโรคภัยหรือความเจ็บป่วยใดๆที่คนเราอาจจะมีด้วย พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนังทรงสามารถรักษาโรคได้ทุกชนิดและร่างกายที่พิการทุกรูปแบบ นั่นคงจะเป็นภาพที่น่าชมจริงๆ – คนเจ็บป่วยมากมายเหลือเกินพร้อมกับโรคภัยและความเจ็บไข้ต่างๆซึ่งเยอะเกินกว่าจะเอ่ยได้ เราควรเห็นว่า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจมัทธิวให้เอ่ยถึงความเจ็บป่วยเหล่านั้นที่เชื่อมโยงกับคำพยากรณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ (กรูณาอ่านอิสยาห์ 35:4, 5 และมัทธิว 11:5)

เพื่อนๆและคนที่พวกเขารักที่นำคนเจ็บป่วยเหล่านั้นมาก็พาพวกเขา “วางแทบพระบาทของพระเยซู” นี้ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพวกเขาโยนคนเจ็บป่วยเหล่านั้นลงบนพื้นดินหรือว่าพวกเขาไม่เอาใจใส่คนเหล่านั้น แต่มันบอกเป็นนัยถึงความเร่งรีบและความกตัญญูท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้นที่มาขอรับการรักษา คนเหล่านั้นถูกวางที่พระบาทของพระเยซู – “แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย”!

ข้อ 31: “คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล”

“...คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนัก...” พวกเขาได้ยินคนใบ้พูดและพวกเขาได้เห็นคนเจ็บป่วยทุกรูปแบบหายดีในทันที พวกเขาได้รับสารภาพในหัวใจของตัวเองว่าพวกเขาไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย

“...แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล” ในมัทธิว 9:8 เราอ่านเพียงว่า “เขาก็อัศจรรย์ใจแล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า” ดังที่ได้ชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้แล้ว คนเหล่านี้ในเดคาโปลิส (ทศบุรี) ส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติและถูกมองว่าเป็นคนต่างชาติ ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มัทธิวจะกล่าวว่าพวกเขา “สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล” คนส่วนใหญ่เหล่านั้นทราบว่าจะเสด็จมายังชนชาติอิสราเอลก่อน พระองค์ได้เสด็จมายังพวกยิวก่อนจริงๆ แต่พวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์ – และบัดนี้ข่าวสารนี้ถูกส่งไปยังโลกคนต่างชาติและไปยัง “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”

พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พันคนนั้น

ข้อ 32: “ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง”

ในที่นี้พระเยซูทรงแสดงออกถึงความสงสารที่มีต่อฝูงชนเหล่านั้นที่อยู่กับพระองค์ได้สามวันแล้ว หากพวกเขานำอาหารติดตัวมาด้วย พวกเขา ก็รับประทานมันหมดแล้วและบัดนี้ไม่มีอาหารเหลือ พวกเขาได้ฟังพระเยซูมาตลอดสามวัน และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรมองดูฝูงชนมหาศาลเหล่านี้ พระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวด้วยความกรุณาเพราะพระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาหิว และพระองค์ไม่อยากส่งพวกเขากลับบ้านไปโดยที่ไม่มีอาหารรับประทาน

ผมมีความสุขเหลือเกินที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงห่วงใยไม่เพียงเกี่ยวกับความผาสุกฝ่ายวิญญาณของเราเท่านั้น แต่เกี่ยวกับความต้องการประจำวันต่างๆของเราด้วย หากเราให้พระองค์มาเป็นอันดับหนึ่ง พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะเติมเต็มทุกความต้องการ พระองค์ทรงตกแต่งดอกไม้, พระองค์ทรงเลี้ยงดูนกกระจอก – และพระองค์จะทรงดูแลทุกๆของพระองค์ พระองค์ทรงสามารถ, ทรงเต็มพระทัย, และทรงพร้อมที่จะเติมเต็มความต้องการของทุกคนและใครก็ตามที่ยอมให้ความเชื่อและความไว้วางใจของพวกเขาอยู่ในพระองค์

ข้อ 33: “พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่เ็นพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้มิได้”

มองแวบแรกดูเหมือนว่าเหล่าสาวกของพระองค์ข้าที่เชื่อและข้าที่จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่ง ทรงสามารถที่จะเติมเต็มทุกความต้องการได้ แทนที่จะทูลต่อพระเยซูว่า

“พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงเลี้ยงอาหารพวกเขาเถิด” พวกเขากลับถามว่า “เราจะหาขนมปังเยอะขนาดนั้นได้ที่ไหนในถิ่นทุรกันดารนี้เพื่อเลี้ยงฝูงชนมากมายขนาดนี้ที่อยู่กับเรา?” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าถิ่นทุรกันดารนี้อยู่ไกลจากเมืองที่ใกล้ที่สุด – และถึงแม้ว่าพวกเขาไปถึงเมืองๆหนึ่งได้พร้อมกับเงินมากพอที่จะซื้อขนมปังเพื่อเลี้ยงคนสี่พันคน พวกเขาก็คงไม่พบขนมปังจำนวนมากพอที่นั่นเพื่อเลี้ยงคนเหล่านั้น

พวกสาวกลืมเรื่องการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัวเร็วขนาดนี้เชียวหรือ? ผมไม่คิดอย่างนั้น ถึงแม้ว่าคำถามตรงนี้เป็นคำถามเดียวกันกับตอนที่พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกหมายความว่าพวกเขาไม่มีอะไรเลยที่จะเลี้ยงฝูงชนเหล่านั้น นี่ยิ่งถูกสนับสนุนโดยข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูไม่ทรงทดสอบพวกเขาแล้วตอนนี้ เหมือนกับในครั้งก่อนโดยการตรัสว่า “พวกเขาไม่จำเป็นต้องไป พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” พระองค์แค่ตรัสถามว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน?” และจากนั้นก็ประทานคำสั่งต่างๆของพระองค์

ข้อ 34: “พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า “มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว””

พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขามีขนมปังเจ็ดก้อน แต่พระองค์ก็ทรงถามคำถามนั้นกับพวกเขาอยู่ดี พระเยซูไม่ตรัสถ้อยคำที่ไร้ประโยชน์ พระองค์ไม่เคยเอ่ยสักคำเดียวโดยปราศจากเหตุผล เหตุผลในที่นี้ก็คือ เพื่อเพิ่มความเชื่อของพวกเขา พระองค์กำลังทรงนำพวกเขาที่ละเล็กละน้อยเข้าสู่ความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับตัวตนของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเปิดเผยแก่เราว่าขนมปังเจ็ดก้อนนั้นมาจากไหน, ใครมีพวกมัน, หรือว่าพวกสาวกทราบได้อย่างไรว่ามีขนมปังอยู่เจ็ดก้อน ในการตอบคำถามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาทูลพระองค์ว่าพวกเขามีขนมปังเจ็ดก้อน “กับปลาเล็กๆสองสามตัว” ในกรณีของการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น เราทราบแน่ชัดว่าพวกเขามีปลาที่ตัว แต่ในที่นี้เราทราบเพียงว่ามี “ปลาเล็กๆอยู่สองสามตัว”

จงสังเกตว่าทันทีที่พระเยซูทรงถามเกี่ยวกับว่าพวกเขามีขนมปังอยู่เท่าไร พวกสาวกก็ทูลพระองค์ทันทีว่ามีอยู่เท่าไร โดยไม่แสดงความประหลาดใจหรือความสงสัยอะไรทั้งนั้น หลังจากพระองค์ทรงถามเกี่ยวกับขนมปังนั้น ดูเหมือนว่าพวกเขาคิดว่าตัวเองรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นตามมา

ข้อ 35: “พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน”

เช่นเดียวกับในกรณีของการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น พระเยซูทรงบัญชาฝูงชนเหล่านั้นให้นั่งลงบนพื้นดิน เราไม่ถูกบอกตรงนี้ว่าพวกเขานั่งลงเป็นกลุ่มๆละเท่าที่นั่นเท่านี้ แต่ดูเหมือนว่าพวกเขาน่าจะทำเช่นนั้น พระเยซูทรงกระทำสิ่งต่างๆอย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบเสมอ คุณเชื่อใจได้เลยว่าไม่มีความสับสนวุ่นวายในสิ่งที่พระเยซูทรงวางแผนหรือทรงกระทำ

ผมเชื่อว่าการจัดให้เป็นระเบียบ (หรือองค์กร) นั้นเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ผมเกรงว่ามีการจัดระเบียบมากเกินไปทุกวันนี้ และเราก็เหมือนกับ “จัดระเบียบ” พระวิญญูณบิริสุทธิ์ออกมาจากโปรแกรมทางศาสนาต่างๆของเรา ขอขอบคุณพระเจ้าที่มีผู้รับใช้และคริสตจักรบางแห่งที่ยังยอมให้พระวิญญูณบิริสุทธิ์ทรงชี้แนะในสิ่งสารพัดอยู่ ผมไม่เชื่อว่าเราควรมารวมชุมนุมกันในวันพิเศษของพระเจ้าและแค่นั่งอยู่ตรงนั้นและรอให้ใครสักคนพูดหรือเคลื่อนไหว ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยและทรงได้รับเกียรติเมื่อการประชุมนมัสการของคริสตจักรมีความสง่างาม – แต่จิตวิญญูณอยู่เหนือความสง่างามเสมอ คุณวางใจได้เลยว่าหากเรายอมให้พระวิญญูณบิริสุทธิ์ทรงกระทำตามความประสงค์ของพระองค์ จะมีความสง่างามและการนมัสการที่แท้จริง

ข้อ 36: “แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน”

พระเยซูทรง “รับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ...” พระองค์ทรงขอบพระคุณเสมอ ผมมีความทรงจำอันน่าอภิรมย์มากมายเกี่ยวกับคุณพ่อของผม แต่หนึ่งในความทรงจำที่น่าอภิรมย์มากที่สุดก็คือว่า เขาไม่เคยนั่งลงเพื่อรับประทานอาหารโดยไม่ขอบคุณพระเจ้าก่อนเลย โด๊ะอาหารของเราเป็นโด๊ะแบบหยาบๆมากๆ ไม่ได้ขึ้นเงาวิบและไม่ได้สวยงามอะไรเลย และเด็กก็นั่งบนม้านั่ง โดยที่คุณแม่และคุณพ่อของผมนั่งอยู่ที่เก้าอี้ซึ่งที่นั่งทำจากไม้ไผ่ โด๊ะนั้นเป็นสถานที่ที่เราพบอาหารและการสามัคคีธรรม บนผนังเหนือโด๊ะนั้นมีถ้อยคำเขียนไว้ว่า “ขอทรงโปรดประทานอาหาร (ขนมปัง) ประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย” ผมสามารถกล่าวอย่างจริงใจได้เลยว่าแม่ในยามที่ต้องเจอกับช่วงเศรษฐกิจตกต่ำเมื่อสิ่งต่างๆคราววิฤตที่สุดๆ เรายังมีขนมปังรับประทานเสมอ เราไม่ได้มีเนื้อสัตว์และอาหารอร่อยๆเสมอไป แต่เราก็มีขนมปังและนม คุณพ่อและคุณแม่ของผมมีลูกเก้าคน แต่ไม่มีใครในพวกเราสักคนต้องท้องหิวตลอดทุกวันของช่วงเศรษฐกิจตกต่ำนั้น

“...แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน” หลังจากที่พระเยซูทรงขอบพระคุณแล้ว เหมือนกับตอนที่ทรงเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น พระองค์ก็ทรงหักขนมปังและปลาเหล่านั้นและประทานให้พวกสาวกเพื่อนำไปแจกให้ประชาชน

ข้อ 37: “และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม”

คำกรีก *สปูริส* ที่แปลเป็น “กระบุง” ในพระคำข้อนี้มีความหมายว่า “ชิ้นงานสาน” กระบุงถูกสานจากอ้อชนิดหนึ่ง และพวกมันเป็นตะกร้าขนาดใหญ่ – บางครั้งก็ใหญ่พอที่จะให้คนเข้าไปนั่งในนั้นได้ อัครสาวกเปาโลถูกหย่อนลงมาในกระบุงแบบนี้ข้ามกำแพงเมืองดามัสกัส: “แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้ถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางวัน” (กิจการ 9:24, 25)

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านบอกเป็นนัยว่ากระบุงเหล่านี้ถูกผู้คนใช้นอนข้างในตอนกลางคืนในทะเลทราย สิ่งที่ผมอยากเน้นย้ำตรงนี้ก็คือว่าพวกมันไม่ใช่กระบุงขนาดเล็ก แต่เป็นกระบุงขนาดใหญ่มากๆ – และมีอยู่เจ็ดกระบุงซึ่งเต็มไปด้วยเศษอาหารที่เหลือหลังจากสี่พันคนนั้นกินอิ่มแล้วด้วยอาหารที่พระเยซูทรงจัดหาให้จากขนมปังเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว

พระเจ้าของเราทรงสามารถที่จะทำอย่างบริบูรณ์มากยิ่งขึ้นกว่าที่เราจะคิดหรือทูลขอได้ เมื่อพระเยซูทรงเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้น มีเศษอาหารเหลือสิบสองกระบุง หลังจากทรงเลี้ยงสี่พันคนนั้น มีอาหารเหลือเจ็ดกระบุง พระเยซูทรงสามารถกระทำได้ก็ตามที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะกระทำ – และหากพระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้คราวนี้เหลือเศษอาหารสิบสองกระบุง มันก็จะเหลือเยอะขนาดนั้นได้ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนหมู่ใหญ่ด้วยอาหารปริมาณน้อยมากๆ และนี่น่าจะเป็นข้อพิสูจน์ต่อพวกสาวก – และแก่คนทั้งโลก – ว่าพระองค์ทรงเพียงพอสำหรับทุกสิ่ง ทรงสามารถที่จะดูแลความต้องการต่างๆในฝ่ายโลกของเราได้ ไม่ว่าความต้องการเหล่านั้นจะเล็กน้อยหรือใหญ่โตขนาดไหนก็ตาม เรื่องนี้ถูกชี้ให้พวกสาวกเห็นในเวลาต่อมาในกิตติคุณของมาระโก:

“เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง” เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ เมื่อเราหักขนมปังทำก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือไว้ได้กี่กระบุง” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ได้สิบสองกระบุง” “เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือไว้ได้กี่กระบุง” เขาทูลตอบว่า “ได้เจ็ดกระบุง” พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ” (มาระโก 8:16-21)

ข้อ 38: “ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มีได้นับผู้หญิงและเด็ก”

เราเห็นตรงกันว่าสี่พันคนนั้นเป็นผู้ชาย โดยไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก เราไม่ทราบว่าชายเหล่านั้นกี่คน แต่งานแล้วหรือว่ามีเด็กๆอยู่ที่คน แต่แน่นอนว่าต้องมีผู้หญิงและเด็กจำนวนมากอยู่ร่วมกับชายสี่พันคนนั้น

เรามีการอัศจรรย์อย่างหนึ่งที่คล้ายกันมากกับการเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้น บางคนเสนอแนะว่าการอัศจรรย์เหล่านี้เป็นอันเดียวกัน แต่นี่ไม่อาจเป็นจริงได้เลย ถ้อยคำต่อไปนี้ที่มัทธิวบันทึกไว้เป็นข้อพิสูจน์ว่าเป็นการอัศจรรย์สองครั้งที่แตกต่างกัน: “ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังทำก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือไว้ได้กี่กระบุง หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือไว้ได้กี่กระบุง” (มธ. 16:9, 10) นี่คือถ้อยคำของพระเยซู – และหากถ้อยคำเหล่านี้ไม่เป็นความจริง มัทธิวก็น่าจะขึ้นมาและเราก็เชื่อส่วนหนึ่งส่วนใดของกิตติคุณที่เขาเขียนไม่ได้เลย ผมยอมรับพระวจนะของพระเจ้าว่าได้รับการดลใจด้านถ้อยคำจากพระเจ้าและออกมาจากลมหายใจของพระเจ้า และผมยอมรับว่านี่เป็นการอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิงเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำมัทธิวให้บันทึกมันเช่นนี้ ในคราวแรกนั้นพระเยซูทรงเลี้ยงอาหารห้าพันคน ในกรณีนี้พระองค์ทรงเลี้ยงอาหารสี่พันคน

อีกอย่างหนึ่งที่ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีการอัศจรรย์สองครั้งแยกจากกันก็คือ ความแตกต่างที่เด่นชัดในส่วนที่สองคำนั้นที่แปลเป็น “กระบุง” คำกรีกที่แปลเป็น “กระบุง” ที่เศษอาหารที่เหลือถูกใส่ไว้ในนั้น คราวที่เลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้นคือ *คอปฟินอส* และถูกใช้โดยผู้เขียนกิตติคุณทั้งสี่ท่านนั้น การเลี้ยงอาหารสี่พันคนนั้นถูกบันทึกโดยมัทธิวและมาระโกเท่านั้น และพวกเขาใช้คำกรีก *สปูริส* ซึ่งแปลเป็น “กระบุง” เช่นกัน ตอนที่พระเยซูทรงเตือนความจำพวกสาวกเกี่ยวกับการอัศจรรย์เหล่านี้ในมัทธิว 16:9, 10 พระองค์ก็ทรงแบ่ง

แยกความแตกต่างระหว่างกระบุงเหล่านี้โดยทรงใช้คำว่า *คอฟินอส* เมื่ออ้างอิงถึงการอัศจรรย์ครั้งแรกนั้น และ *สบูริส* เมื่ออ้างอิงถึงการอัศจรรย์ครั้งที่สองนั้น นี่หมายความว่ากระบุงสองชนิดที่แตกต่างกันถูกใช้ในสองวาระนั้น มีกระบุงอยู่หลายชนิดและหลายขนาดเพราะว่าประชาชนใช้พวกมันอย่างกว้างขวาง ทั้งที่บ้านและในอุตสาหกรรม

นักวิจารณ์บางคนได้เสนอแนะว่าหากนี่ไม่ใช่การบันทึกสองครั้งของการอัศจรรย์เดียวกัน เหตุไฉนพวกเขาจึงไม่กล่าวถึงการเลี้ยงห้าพันคนนั้นเลยตอนที่พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะไม่ทรงส่งฝูงชนกลับบ้านไปทั้งที่ยังท้องหิว? นักวิจารณ์เหล่านี้ยกเหตุผลว่าถ้าการอัศจรรย์ทั้งสองนั้นไม่ใช่อันเดียวกัน พวกเขาก็คงพูดต่อพระเยซูอย่างแน่นอนว่า “ขอทรงโปรดกระทำแบบเดียวกับที่ทรงเลี้ยงห้าพันคนนั้นเมื่อไม่นานมานี้เถิด”

แต่เราต้องจดจำไว้ว่าพระเยซูทรงตำหนิฝูงชนเหล่านั้นอย่างรุนแรงที่ได้รับประทานในการอัศจรรย์ครั้งแรกนั้นและติดตามพระองค์ในวันถัดมา โดยหวังว่าจะได้รับการเลี้ยงอาหารอีก: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม” (ยอห์น 6:26) พระเยซูไม่ทรงพอพระทัยเอามากๆกับความมุ่งมั่นของฝูงชนที่เกิดขึ้นเพราะการอัศจรรย์นั้นที่จะบังคับพระองค์ให้กลายเป็นกษัตริย์ในขณะนั้น ก่อนหน้านั้นพระองค์ทรงรดพวกเขาเองให้ออกไปจากพื้นที่นั้นอย่างไม่เต็มพระทัย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะพวกเขาเห็นดีด้วยกับฝูงชนเหล่านั้นที่อยากทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เราได้ศึกษาเรื่องนี้แล้วในมัทธิว 14:22: “ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้ (บังคับ) เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน” เพราะเหตุเช่นนี้พวกเขาจึงน่าจะสงสัยเป็นธรรมดาว่าพระเยซูจะทรงกระทำการอัศจรรย์แบบนี้ซ้ำอีกหรือไม่เพราะการอัศจรรย์ก่อนหน้านี้มีผลลัพธ์อันไม่พึงประสงค์ตามมาด้วย ด้วยคิดเช่นนี้พวกเขาจึงอาจกลัวที่จะขอร้องพระองค์ให้กระทำการอัศจรรย์นั้นซ้ำอีก (ในมาระโก 9:32 เราอ่านว่า “แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ **ครั้งจะพูดถามพระองค์ก็เกรงใจ**”)

ถึงแม้ว่าการอัศจรรย์สองครั้งนี้ไม่ได้เป็นอันเดียวกันอย่างชัดเจน พวกมันก็มีหลายสิ่งเหมือนกัน: พวกมันเกิดขึ้นในถิ่นทุรกันดารทั้งคู่ อาหารนั้นเหมือนกัน – ขนมปังก้อนและปลา การขอบพระคุณและการหักขนมปังก็เหมือนกัน เช่นเดียวกับการแจกให้แก่ประชาชนโดยพวกเขา แต่ไม่มีอะไรที่ผิดปกติธรรมดาเลยเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวเหล่านี้ที่เหมือนกัน เมื่อพิจารณาพื้นที่นั้นและอาหารที่ผู้คนรับประทานกันในสมัยนั้น

ข้อ 39: “**พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา**”

ฝูงชนเหล่านั้นได้รับประทานและอิมท้อง ดังนั้นพระเยซูจึงทรงส่งพวกเขากลับบ้านไป จากนั้นพระเยซูทรง “เสด็จลงเรือ” ซึ่งหมายความว่าพระองค์เสด็จลงไปเรือลำหนึ่ง เรือลำที่พระองค์กับเหล่าสาวกใช้เป็นประจำคือลำที่ถูกนำมาจากเมืองคาเปอร์นาอุมอย่างไม่ต้องสงสัยขณะที่พวกเขาอยู่ที่นั่น คือ บนฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลกาลิลี มันอาจเป็นเรืออีกลำหนึ่งเลยก็ได้ แต่ผมชอบที่จะเชื่อว่าพระเยซูทรงใช้เรือลำเดิมในการเสด็จข้ามทะเลนั้นของพระองค์ในหลายวาระ

หลังจากที่พระองค์ทรงส่งฝูงชนกลับบ้านไปแล้วและเสด็จลงเรือลำหนึ่ง พระองค์ก็ “**มาถึงเขตเมืองมักดาลา**” ทำเลที่ตั้งของสถานที่แห่งนี้ไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด เช่นเดียวกับเขตเมืองดาลมานูธา ซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ

ความคล้ายๆกันในมาระโก 8:10 ทำเล็นน้อยอยู่ที่ไหนสักแห่งทางฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลี เพราะว่าจากพื้นที่
แห่งนี้คณะดั่งกล่าวข้ามไปยังฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลนั้น (จงสังเกตรหัส 16:5 และมาระโก 8:13)

สถานที่แห่งนี้เดิมที่ถูกเรียกว่ามากาดานแต่ถูกเปลี่ยนชื่อเป็นมักดาลา ซึ่งมีความหมายว่า “หอคอย”
ชื่อปัจจุบันคือ เมจเดล (Mejdel) มีกระท่อมอยู่สองสามหลังที่นั่น และผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่านี่เป็นบ้าน
ของมารีย์มักดาลา ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยซูทรงขับผีออกจากตัวเจ็ดผี